

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

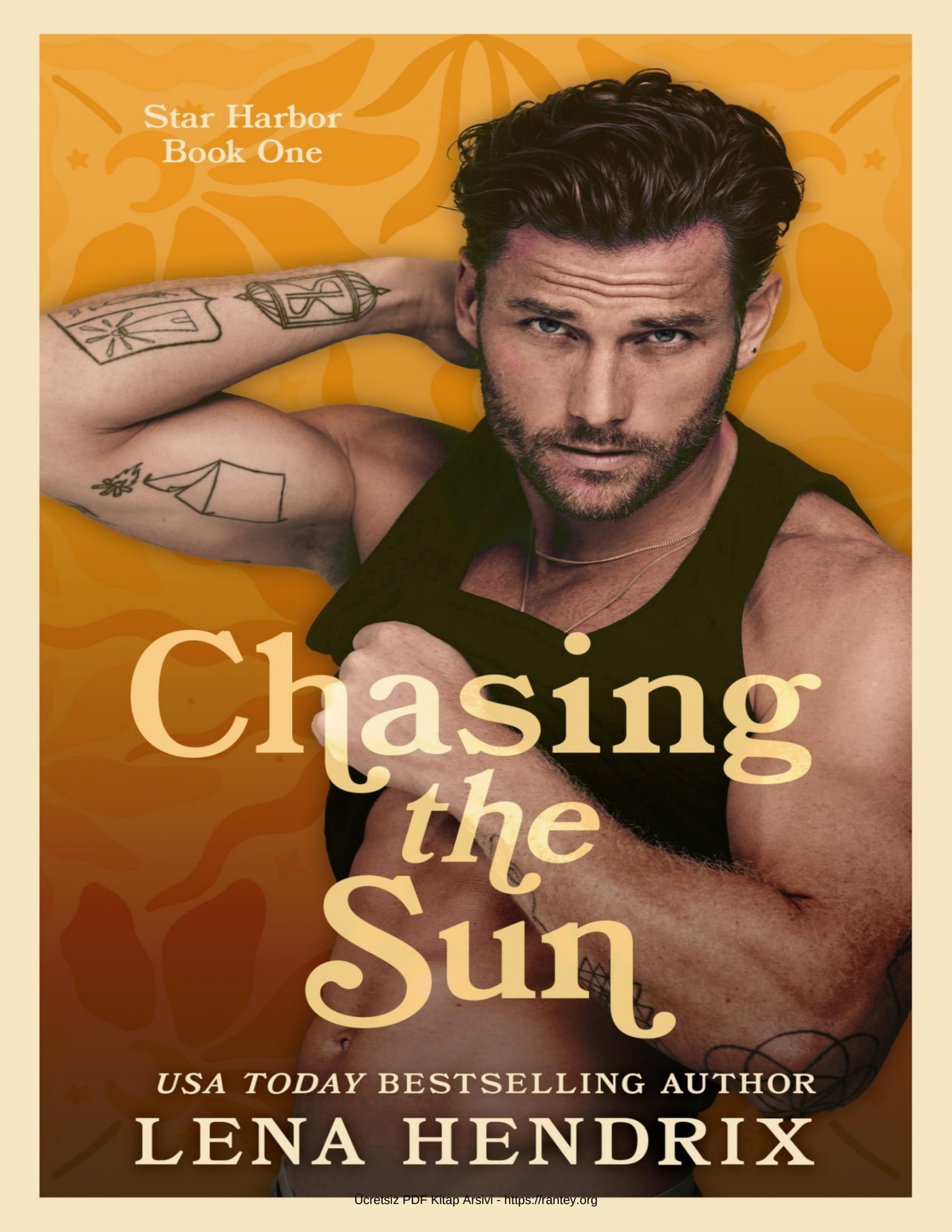
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Star Harbor
Book One

Chasing *the* Sun

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Chasing *the* Sun

ABD GÜNÜN EN ÇOK SATAN YAZARI
LENA HENDRIX

Telif hakkı © 2025 Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Telif hakkı kapsamında yazarın münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, metin üretmek üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla bu yayının kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserdeki tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar, yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusaldır.

Geliştirme düzenlemesi: Paula Dawn, Lilypad Lit

Düzeltilme: James Gallagher, Evident Ink

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model & Discreet kapak tasarımı: TRC Designs by Cat

Kapak fotoğrafı: Ren Saliba

*Hiç "zor" olarak nitelendirilen her kadına şunu bilin ki, siz tam da
Callum Blackwood'un iyi vakit geçirme anlayışına uyuyorsunuz.*

BAĞLANALIM

Haber bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, hediye çekilişleri ve yeni kitap onerilerinden haberdar olacaksınız! Size spam gndermeyeceğime ve sadece paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şey olduğunda e-posta gndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda Choosing You (ok ateşli bir Chikalu Falls novellası) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun

YAZARIN NOTU

Benimle birlikte yeni bir kasabaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Burası kısmen baş döndürücü, küçük bir kasaba, kısmen hayalet hikayesi ve tamamen kalp ve tutkuyla dolu bir yer.

İçinde lezzetli küfürler, derin özlem, tartışmayı seven rakipler ve sinirlenme ile tahrik arasındaki bulanık sınırlar bulacaksınız.

Sevilmenin zor olmadığını asla unutmayın. Belki de kendinizi, bunu nasıl koruyacağını öğrenmemiş insanlara vermişsinizdir.

İnanın bana, Cal size verebileceğiniz her şeyi kaldırabilir.

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Callum
2. Elodie
3. Elodie
4. Callum
5. Elodie
6. Callum
7. Elodie
8. Elodie
9. Callum
10. Elodie
11. Callum
12. Elodie
13. Callum
14. Elodie
15. Elodie
16. Callum
17. Elodie
18. Callum
19. Elodie
20. Callum
21. Callum
22. Elodie
23. Elodie
24. Elodie
25. Callum
26. Callum
27. Elodie
28. Callum

29. [Callum](#)

30. [Elodie](#)

31. [Callum](#)

32. [Elodie](#)

33. [Elodie](#)

34. [Callum](#)

35. [Callum](#)

36. [Elodie](#)

37. [Callum](#)

38. [Elodie](#)

[EPILOG](#)

[2. Kitap Ön İzleme](#)

[Teşekkürler – Başlıksız](#)

[Yazar Hakkında Lena](#)

[Hendrix'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

BU KİTAP HAKKINDA

O benim yoluna çıkmamamı istiyor. Ben ise onu sinirlendirmek istiyorum.

Bekar baba Callum Blackwood'a bir bakışta, her şeyi mahvettiğimi anladım. Bir çiftliği kurtarmak ya da onu, geleceği olarak gördüğü huysuz otel sahibinden çalmak gibi bir niyetim hiç yoktu.

Şimdi, bir anlık hevesle ortaya çıkıp onu öfkeliendiren kadın benim.

Sorun şu ki, ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Her alaycı gülümseme, her iğneleyici yorum, onun benim başarısızlığımı beklediğini hatırlatıyor. Ama ben kavgadan kaçmam — *kavga, yasaklanması gereken bir çene hattı ve kalbimi hızlandıran bir kaş çatışıyla gelse bile.*

Sinirler geriliyor, ama rakiplerle sevgililer arasındaki sınırlar bulanıklaşmaya başladığında, onu farklı bir gözle görmeye başlıyorum. Ne kadar uzun süre karşı karşıya kalırsak, o somurtkan bakışların ardındaki adamı o kadar iyi anlıyorum. Çocuğunu delicesine seven, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan, bana sanki güneşin doğmasının sebebiymişim gibi bakan adamı.

Cal, bu çiftliği bırakacağımı düşünüyorsa yanılıyor. Onu bırakacağımı düşünüyorsa daha da yanılıyor.

Ama onun gibi bir adamı elde tutmak, güneşi kovalamak gibidir: parlak, göz kamaştırıcı ve tüm hayatınızı ateşe verecek bir şey.

BİR

CALLUM

Eğer bir daha kuduz aşısı olmak zorunda kalırsam, lanet masayı devireceğim.

Çizmemin burnuyla sessizce ön kapıyı itip açarken çenem gerildi. Köşeden karanlık, küflü kulübeye bakarken menteşeler gıcırdadı. Hafif bir koşuşturma sesine kulaklarım dikildi ve ordudaki günlerimden kalan içgüdülerim harekete geçti. Nemli, bayat havayı kokladım. Dinlerken kalbim küt küt atıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Ön kapıyı omuzumla iterek, harap olmuş evin içine baktım. Bir zamanlar bu evin, yeni kurulan küçük bir aile için şirin ve mükemmel bir yer olduğunu düşündüm. Artık burası, çürümüş ahşapları ve rakun istilasıyla dolu terk edilmiş bir kulübeden başka bir şey değildi.

Atılmış bir çikolata kağıdı gözüme çarptı.

"Levi," diye seslendim loş sabah ışığında, sesim alçak ama kararlıydı. "Eğer buradaysan evlat, hemen dışarı çık. Hemen."

Sabah 5:00'teki koşumdan döndüğümde, Levi'nin yatak odasına göz attım, ama odanın boş olduğunu gördüm, bu yüzden onu aramaya çıktım. On dört yaşındaki oğlumdan bir iz bulma umuduyla tekrar dinledim. İki yavru rakun botumun üzerinden koşuştururken, bir hışırtı beni hazırlıksız yakaladı. Annelerinin çok geride olmayacağını bildiğimden, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Tahmin ettiğim gibi, iri rakun bana tıslayarak kuduz bulaşmış dişlerini gösterdi, sonra yavrularının peşinden dışarı çıktı.

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Lanet olası dev sıçanlar," diye mırıldandım. Kalbim deli gibi çarparak olduğum yerde donakaldım. O lanet yeri sanki kendi eviymiş gibi, tüylü kıcını sallayarak verandadan geçip, altından kayboldu.

Levi'nin yine kulübede saklanmadığından emin olduktan sonra, cebimden telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim. Cevap gelmeyen her zil sesiyle tansiyonum yükseldi.

Sesli mesaja düştüğünde dişlerimi sıktım. Hattın diğer ucundan Levi'nin sesi geldi. "Selam, benim. Ne yapman gerektiğini biliyorsun." *Bip.*

Telefonu daha sıkı kavradım. *Ne yapacağını biliyor musun?* Evet, biliyordum. Ne yapacağımı tam olarak biliyordum. Sadece yapmak istemiyordum — onu bulup eve sürüklemek ve beni dinlemek yerine benden kaçmayı tercih eden bir çocuğa mantıklı davranmasını söylemek.

"Neredesin?" Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, çocuğa tamamen sinirlenmemek için elimden geleni yapıyordum. "Bunu konuşmuştuk. Bana nereye gittiğini söylemeden ortalıkta dolaşamazsın. Okulun son haftası. Bir anlaşma yapmıştık."

Sinirli bir şekilde telefonumu cebime koyup derin bir nefes aldım. Oğlumu seviyordum ama o benim sonum olacaktı. Bir an sonra telefonum titredi ve yeni mesaja baktım.

LEVI

Duşa giriyorum. Sakin ol.

Sakin ol.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. Oğlum bu kadar belaya bulaşmakta ısrar etmeseydi, *sakin olmak* çok daha kolay olurdu. Tek istediğim, sekizinci sınıfı geçip liseye yeni bir başlangıç yapmasıydı.

Belki o zaman işler onun için biraz daha kolay olurdu.

Saate baktım ve Helen'in çoktan hanın orada olması gerektiğini fark ettim. Uzun otlarla kaplı çimleri seyrederek uzaklardaki Drifted Spirit Hanı'na gözlerimi diktim ve göğsümdeki düğüm biraz gevşedi.

Arazinin düzeni basitti: Uzun zaman önce, Stan'in arazisi ile benim mülküm tek bir büyük arazi parçasıydı. Onun harap olmuş kulübesi

arazi sınırına yapışık duruyordu ve Drifted Spirit, aralarındaki çimleri ayıran bir direk ve çit ile yüz metreden daha az bir mesafedeydi.

Helen çoktan hanın oradaydı ve işleri yürütüyordu. Dürüst olmak gerekirse, beni ayakta tutuyordu. Benim saçmalıklarına daha ne kadar tahammül edeceğini bilmiyordum ama eğer bir gün giderse, başım büyük belaya girecekti.

Helen bir azizeydi ve beş yıl önce Levi'nin annesi öldükten sonra tamamen batmamamızın tek nedeniydi. Kendine attığı "*konsiyerj*" unvanı, küçük hanımızın saat gibi çalışmasını sağlamak için yaptığı tüm o zorlu çalışmaya kıyasla son derece yetersiz kalıyordu.

Delta Force operatörü olarak görevim sona erdikten sonra, Batı Michigan'da başarılı bir han işletmek aklımın ucundan bile geçmemişti, ama işte oradaydım. Doğuya baktım ve Haziran ayının ilk ışınlarının mürekkep gibi siyah sabah gökyüzünde magenta çizgiler oluşturmasını izledim. Bir anlığına gözlerimi kapattım ve sıcak Haziran ışınlarının yüzüme vurduğunu hayal ettim.

Yapmam gereken işler vardı.

Orada durup gün doğumunun tadını çıkarmak kesinlikle bir seçenek değildi. Bir iç çekerek, kulübenin ön kapısını kapattım ve çürümüş verandaya adım attım. İkinci basamakta, ahşap ağırlığının altında çöktü ve ayağım çürümüş tahtaların arasından düştü. Kendimi tutabildim, avuç içlerim yıpranmış tahtalara çarptı.

"Dikkatli ol, Cal." Gözlerimi kaldırıp Stan Stafford'un eğlenceli sırıtışını gördüm. "Onu tamir etmeyi düşünüyordum."

"Öyle mi? Bunu rakunlar sendikalaşmadan önce mi yoksa sonra mı yapmayı planlıyorsun?" Yarım ağızla gülerek homurdandım ve kendimi yukarı çekip verandanın geri kalanını geçerek yaşlı adamın yanına durdum.

Avucumdaki kiri sildim ve elimi uzattım. "Stan."

El sıkıştık ve o sırtıma bir şaplak attı. "Bu şerefi neye borçluyum?"

Stan'ın arazisi, Drifted Spirit Inn'in bulunduğu arsaya bitişikti. Uzun zaman önce, bu Viktorya tarzı bina ve yanındaki çiftlik aynı arazinin parçasıydı. Zamanla, arazinin bazı kısımları bölünmüş

ve benim arazim, Star Harbor iftliği'nin inişli çıkışlı tepeleri ve kum tepeleriyle çevrili kayalıklarından ayrılmıştı.

Bir zamanlar Stan'ın iftliği, Star Harbor topluluğunun merkezindeydi. Eskiden geçen turistler için bir cazibe merkeziydi, ancak Stan yaşlandıkça çiftlik bakımsız kalmıştı. Bir zamanlar bol mahsulün yetiştirildiği tarlalar, yabani otlar ve imenlerle kaplanmıştı. Elma bahçesindeki cılız ağaçlar, ürünlerin bolca yetiştiği bir yerden çok, bir korku filminden çıkmış gibi görünüyordu.

Her yer dağınıktı, ama bu Stan'in her gün arazisinde dolaşmasını engellemiyordu.

"Levi'yi arıyordum. Bu sabah buraya gizlice gelmiş olabileceğini düşündüm," dedim, ellerimi ceplerime sokarak.

Stan başını salladı. "ocuklar işte. Kasabadan pek çok ocuk buraya gelip bir iki ateş yakıyor, gizlice birkaç bira içiyor, hatta belki de güzel bir kızı tatlı dille öpücüğe ikna ediyor."

Başımı salladım ve inledim. "O daha on dört yaşında, Stan."

Stan kıkırdadı ve sırtıma hafifçe vurdu. "Artık bu işin tam ortasındasın."

Boynumu uzattım ve bir zamanlar Star Harbor iftliği olan geniş araziye baktım. Arazinin ufku uzayıp gidiyordu ve hafif dalgalı tepeler batıda etkileyici bir kumul uçurumuna uzanıyordu. Michigan Gölü'nün yumuşak dalgaları sabah ışığında parıldıyordu.

"Bacağın iyi mi?" diye sordu Stan, n verandasında yeni bir delik açan botunu işaret ederek.

Başımı salladım. "İyileşecek." Yaşlı adama bir göz attım. O, hâlâ yıpranmış kot pantolon ve 1972'den kalma Pioneer Seed şapkası giyen tanıdığım tek milyondardı. "Biliyor musun, burayı temizlemeye yardım edebilirim. En son ihtiyacın olan şey, hayalet hikyelerinin peşinde dolaşıp yaralanacak bir turist."

Stan, mlklerimizin birleştiği it hattı boyunca uzanan sabah rotasına devam ederken ben de onun yanında yürüdüm. Geçen bahar, eski tel örgü çiti şık sedir direkleri ve raylarla değiştirmiştim.

Stan adım adım benim hıza ayak uydurdu. "Yalnız olmadığım zamanlarda ayak uydurmak çok daha kolaydı. Karen vefat ettiğinde . . ."

Rahmetli eşinden bahsederken derin bir nefes verdi ve arazinin otesine baktı. iftin hiç çocuğu olmamıştı, bu yüzden eşi vefat ettiğinde

gerçekten tek başına kalmıştı. "Sanırım artık bir anlam görmüyordum."

Sözleri olması gerekenden daha fazla içime işledi. Bir yeri ev gibi hissettiren şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Onu hayatta tutan kişiyle birlikte bir şeyin ölmesine izin vermek. Kahretsin, burada bir han işletmemem gerekiyordu. Bu, rahmetli eşim Mary'nin hayaliydi. Ben sadece... işleri yolunda tutuyordum.

Zar zor.

Stan'ın karısı Karen, her zaman gülümseyen ve gülen, nazik ve kibar bir kadındı. O, Star Harbor Çiftliği'nin kalbiydi ve onsuz Stan, son birkaç yılı tek başına geçirmiş, ana evlerinde yaşarken çiftliğin de karısıyla birlikte ölmesine izin vermişti.

"Yardım edebilirim," dedim. "İşleri yoluna koyup çimleri biçebilirim ..."

Bana baktı. "Boş vaktin var mı?"

Tabii ki yoktu.

Kendi projelerimle boğazıma kadar doluydum, ama Stan'e, bakımsız kalan arazisinin işlerimi olumsuz etkilemeye başladığını söyleyecek yüreğim yoktu. Son zamanlarda gelen yorumlar, bakımsız komşu çiftliği yansıtıyordu. Gözü tırmalayan bir manzaraydı ve pek çok kişi, o geniş arazinin Drifted Spirit Inn'in bir parçası olduğunu sanıyordu.

Sessizliğim uzadı ve Stan başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sabah güneşi omzunun üzerinden eğik bir şekilde vururken, Stan'ın gözleri hüzünlü bir hal aldı ve yüzündeki derin çizgileri vurguladı. "Bazı günler her şeyin bitmesine hazırım," dedi Stan, tarlalara bakarken nefesini vererek.

Yaşlı adama gözlerimi kırptım. *Her şeyin bitmesine hazır mı?*

Bunu daha önce de söylemişti, öylesine: "*Bunun için çok yaşlandım. Sanırım artık bırakmayı düşünmenin zamanı geldi. İstersen senin olabilir.*" Ne zaman söylemeye başladığını bile tam olarak bilmiyordum ama Stan'ın tarım arazisini bırakması yıllardır aklımın bir köşesindeydi. Tarımla hiç ilgilenmemiştim ama arazi? O genişlik? O ilginçti.

Belki de sonunda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Sessizce yürürken çenem sıkıldı ve olasılıklar kafamın içinde dönüp durdu.

Onun mülkünü düzeltmek için zaman harcamak aptalca olurdu. Pervasızca. Zaten aşırı yüklü olan işlerime ekleyeceğim bir şey daha.

Ama ondan satın almak? Bu araziyi kendime ait ilan etmek?

Arazinin kendisinin yararlı olabileceğini inkar etmek mümkün değildi. Çalılıkları temizleyebilir, ahırları yenileyebilir ve daha fazla konuk odası yaratabilirdim. Drifted Spirit'i ana binanın ötesine genişletip ziyaretçilere tam bir Star Harbor deneyimi sunabilirdim: temiz hava, yürüyüş parkurları, hatta belki bir çiftlikten sofraya restoran. Eğer bunu doğru oynarsam, sadece kasabanın en iyi hanını işletmekle kalmayacaktım, bir destinasyon işletiyor olacaktım; Levi için çürümeye terk edilmiş bir şey yerine bir miras.

Sonunda kendi restoranımı açabilirdim.

Bu, sadece şık bir oda ve kahvaltı işletmekten çok, benim hayalim gibi geliyordu.

Helen yıllardır işimi büyütmem için başımın etini yiyordu; yeterince ter ve sıkı çalışma ile Drifted Spirit Inn fazlasıyla para kazanıyordu. Ama ikinci bir şube açma düşüncesi ürkütücü geliyordu. Günlerim zaten bakım işleri, personel programları, misafirlerle ilgilenmek ve Levi ile doluydu.

Yüz metreden daha az uzaklıkta bir yer... işte bu, düşünmeye değer bir fikir olabilirdi. Bu olasılığı kafamda tartarken, eski dostumla dostane bir sessizlik içinde yürüyorduk.

Stan'in yoluna devam edeceği yolun virajına vardık ve kahvaltının sorunsuz geçmesini sağlamak için hanın içine girmem gerekiyordu.

Ama ilk kez, sadece bugünün yapılacaklar

Bundan sonra ne olacağını düşünüyordum. hanı genişletme ve tesis içinde kendi restoranımı açma olasılıkları içime işledi. Hayatımda ilk kez, küçük bir umut kıvılcımının alevlenmesine izin verdim.

Döndüm ve elimi uzattım. “Bak ne diyeceğim—eğer bu değişikliklere hazır olduğuna karar verirsen, ilk bana haber ver, ne dersin?”

Elimi sıkarken gözleri gülümsedi. “İlk bilen sen olacaksın.” Stan'in el sıkışması güçlüydü ve beni bırakmadı. “Ayrıca benimle birlikte BOLD'a gelmeyi de düşünmelisin

. Haftaya toplanıyoruz.” Teklifiyle birlikte kaşları da yukarı kalktı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Stan, son birkaç yıldır dul eşler destek grubuna katılmam için peşimdeydi.

BOLD: Cesur, İyimser, Dinamik Yaşam.

Altmış yaşın üstündekiler için tasarlanmamış olsa bile, bu teklifi kesinlikle reddedecektim.

"Hoş bir bayanla tanışabilirsin," diye devam etti, sesinde bir parça şakacı bir tonla. "Yaralarını umursamayacak biriyle."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum ve omzumdaki hayali ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Yaşlı adamın burnunu her şeye sokan biri olduğunu ama niyetinin her zaman iyi olduğunu bildiğimden, ona gülümsemeye çalıştım. "Kendini yirmi beş yaşında sanan on dört yaşındaki bir çocukla başım dertte. Yine de davet ettiğin için teşekkürler."

Stan başını salladı, BOLD'a gitme ihtimalimin *sıfır* olduğunu çok iyi biliyordu.

Düşüncelerim Mary'ye ve Levi'nin hayatında bıraktığı büyük boşluğa kaydı. Onu hayal kırıklığına uğrattığım uzun listede, Levi'nin son zamanlardaki mücadelelerini görmezden gelmek en zordu.

Mary'nin büyük üzüntüsüne rağmen, yirmi iki yaşında beklenmedik bir hamileliğe rağmen, ordudan ayrılmayı hiç planlamamıştım. Elbette, onunla evlenmeyi kabul etmişim, ama bencil davranmıştım. Uygun olduğum anda Delta Force operatörlerine katılmıştım ve evde olduğumdan daha çok uzaktaydım. Kardeşi Wes, en iyi arkadaşlarımdan biri ve bir operatör arkadaşımdaydı.

Mary öldüğünde, bir oğlunu tek başına nasıl yetiştireceğini hiç bilmeyen bir adam olarak ayakta kalmamı sağlayan tek neden oydu. Bazen Wes'in o zaman beni Şükran Gün'ünde evine getirip küçük kız kardeşiyle tanıştırdığına pişman olup olmadığını merak ederdim.

Omuzlarım ağırlaşmış bir halde, sedir çitlerin altından geçip avluyu aşarak Drifted Spirit Inn'e doğru yürüdüm. Eski Viktorya tarzı bina, parlak eflatun rengi gün doğumuna karşı gururla duruyordu. Üç katlı ev, 1880'lerin sonlarında inşa edilmiş ve son 140 yıl boyunca çeşitli tadilatlardan geçmişti, ancak amaç her zaman

tarihi cazibesini korumak olmuştı. Mary, ben yokken etrafında insanlar olursa çok daha az yalnız hissedeceğini söyleyerek hanı devralmak için yalvarmıştı.

Ben yalnız kalmayı tercih ediyordum.

Yine de, yokluğumda Mary çok çalışmış ve Drifted Spirit Inn'i bugünkü haline getirmişti. Oradaki her oda, her tahta parçası ona aitti. Onun trajik trafik kazası ve beklenmedik ölümü beni ordudan emekliye ayırmaya zorladığında, han bir başka kurtarıcı lütuf olmuştı. Kazadan elde edilen tazminat, Levi'nin uzun süre bakılmasını sağlamak için fazlasıyla yeterliydi. Kalan her kuruşu, onun hayalini yaşıyan, nefes alan bir şeye dönüştürmek için harcadım.

Bu, onun hak ettiği adam olamadığım için çektiğim kefaretti.

Drifted Spirit'in yan girişinden geçip mutfağa girdim. Cehennem gibi kulübeye yaptığım uğrak yüzünden zaten programın gerisinde kalmıştım. Askıdan önlüğümü alıp başıma geçirdim. Dün gece kendime bıraktığım ayrıntılı notları okurken arkadan bağladım.

Sabah kahvaltı menüsünde çırpılmış akçaağaç ekşi kreması ile Alman elmalı krepleri, glaze kaplı kahvaltılık sosisler, çırpılmış yumurta ve nane şekerli ananas carpaccio vardı. Bu menü sekiz ila on kişiye yetecekti ve baştan sona yaklaşık kırk beş dakika sürecekti.

Mutfağa göz gezdirdim. Hanın koşturmalı kaosunda mutfak benim sığınağımdı. Her şeyin bir yeri, bir zaman çizelgesi ve bir sonucu vardı. Helen, konukların ekstra havlu taleplerini veya kasabadaki en iyi hayalet turu önerilerini halledebilirken, ben mutfağa çekilip kendime ait bir dünyaya dalabilirdim.

Yemek yapmayı öğrenmek, beni neredeyse hiç tanımayan bir çocuğu nasıl yetiştireceğimi düşünmekten çok daha kolaydı. Çocukken aç kaldığım günleri bir türlü unutamamıştım. Yemek gibi temel bir ihtiyacın karşılanmaması insanın aklından çıkmaz; başkaları için yemek pişirmek, bir zamanlar olduğum korkmuş küçük çocuğun acısını biraz olsun dindiriyordu.

Zamanla, hem yemek konusunda hem de Levi ile aramızda bir ritim yakaladım.

Malzemeleri ölçüp, yenilenmiş mutfağın ortasındaki büyük adaya yerleştirirken, oğlum

"Neredeydin?" diye sordum, başımı kaldırıp ona baktım. Duşunu yeni almış, kahverengi saçları suyla ıslanmış, neredeyse siyah görünüyordu. Saçını kestirmesi gerekiyordu, bunu zihnimde yapılacaklar listeme ekledim.

"Dışarıda." Levi, endüstriyel boyuttaki buzdolabını karıştırırken bana neredeyse hiç bakmadı.

Yumurtaları gerekenden daha fazla güçle çırpıttım. "Kahvaltı yaklaşık bir saat sonra hazır olacak. Sonra seni okula götüreceğim."

Dönüp, mutfak tezgahından dün pişirdiğim bir muffin aldı. "Gerek yok."

"Burayı seviyorsun, değil mi?" diye sordum, oğlumun çöpünü tezgahın üzerine bırakmasını izlerken.

"Sanırım." Omuz silktili, sonra durakladı. Benden başka *bir şey* söylemesini beklerken nefesim kesildi. "Sadece... o olmadan aynı değil."

Mary yıllar önce aramızdan ayrılmıştı, ama yokluğu hâlâ bizi rahatsız ediyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Biliyorum."

Onu teselli edecek sözler bulmakta zorlandım ve gözleri parıldayan küçük oğlumun nereye gittiğini merak ettim. Bir zamanlar tanıdığım o neşeli Levi, gözlerimin önünde giderek yok oluyordu.

Arkadaşlarıyla sorun mu vardı?

Kızlarla ilgili sorunlar mı?

Uyuşturucu mu?

"Günaydın," dedi Helen, kapıdan içeri girerken şarkı söyler gibi, benim kafa karıştırıcı düşüncelerimi kesintiye uğrattı.

Hamur kasenin kenarından taşıdığına küfür etmeme engel oldum. Levi ile konuşmamı bitirmek istiyordum ama başımı kaldırdığımda o çoktan gitmişti.

Helen altmışlı yaşlarındaydı, sıcak kahverengi bir teni ve burnunun üzerinde güneşin gölgeleri gibi dağınık çiller vardı. Sıkı bukleler yüzünü çerçeveliyordu, şakaklarına değen kısa kıvrımlar halinde düzgünce şekillendirilmişti, siyah saçlarının arasından gümüş rengi çizgiler geçiyordu. Her zaman gülümsüyordu, koyu kahverengi gözlerinde bir parça yaramazlık ışıltısı vardı.

"2A'dan çıkış yapan çift az önce aradı ve yanlışlıkla bir kutu..."

O durakladığında başımı kaldırdım.

Kıkırdamayı zorlukla bastıran Helen, dudaklarını sıkıca kapattı, ama profesyonel görünme konusunda feci şekilde başarısız oldu. "Şey, özel eşyalar. Onları geri almak istiyorlar."

Gözlerimi kapattım. "Tanrım." Kendi sırıtişım ile mücadele ederek nefes verdim. *Özel eşyalar* kesinlikle seks eşyaları anlamına geliyordu — her zaman öyleydi.

"Oh, peki, şimdi gelecek kısmı çok seveceksin." Gözlerinde mizah parıldayarak bana doğru eğildi. "Büyük olanın yatağın altına yuvarlandığından oldukça emin olduklarını söylediler."

Başımı geriye attım. "Bu saçmalık için yeterince maaş almıyorum."

"Patronundan zam istemelisin," dedi, maaşlardan sorumlu patronun *ben* olduğumu çok iyi bilerek.

Seks oyuncakları arama görevinden kurtulmak umuduyla, Helen'e taş, kağıt, makas oynamaya hazır olarak yumruğumu kaldırdım. Bu günlerde ikimiz arasındaki anlaşmazlıkları çoğunlukla bu şekilde çözüyorduk.

Yumruklarımızı çarpıştırdık ve onun taşı benim makasımı yendiğinde, o küfürü patlattım. "Siktir."

Helen güldü. "İyi eğlenceler. Eldiven giy... belki de koruyucu giysi."

Onu eliyle uzaklaştırdım ve kalan sabrımı da kaybetmeden kahvaltayı bitirmeye odaklandım.

Hayatım nasıl bu hale gelmişti?

iki

ELODIE

İŞLEM REDDEDİLDİ.

Gururumu yerle bir eden iki küçük kelime.

Kasiyer ekranı kendine doğru çevirirken ona göz kırptım; akrilik tırnakları klavyeye vururkenki o sinirli sesi, benim bir sorun olduğuma çoktan karar verdiğini gösteriyordu.

Utançtan boğuk bir kahkaha kaçtı ağızımdan. "Çok özür dilerim." Kredi kartımı pantolonumun kumaşına sürterek bunun yardımcı olabileceğini umdum ve kartı uzattım. "Tekrar deneyebilir misiniz?"

Sıkılmış ifadesi kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu, ama o içini çekti ve klavyeye vurdu. "Tamam."

"Harika. Teşekkürler. Yemin ederim ki bunun olmaması için hiçbir neden yok..."

Reddedildi.

Kafedeki sıra sabırsızlanmaya başlayınca omzumun üzerinden bir göz attım. Kartvizit her zaman işe yarardı. Tanrı aşkına, ben Elodie Darling'dim — şehirdeki en seçkin halkla ilişkiler şirketlerinden birinin başındaki kişiydim. Patronum patronum Amy, kur kurmuştu şirketi şirketi ama biz neredeyse ortaklık. Benim fikrimi almadan hiçbir karar vermezdi.

Açık barlı etkinliklere ve dışleri muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan insanlarla birlikteyim.

Ve yine de oradaydım. Meteliksiz. Bir kafede sırada bekliyor ve aşırı pahalı bir tavuklu Sezar dürümü yüzünden büyük hırsızlık yapmayı düşünüyordum. Elimi uyluklarımdan üzerinden gezdirdim.

Ah, espresso shotları ve duygusal dengem adına, lütfen bugün bana bunu yapma.

Kadının özenle şekillendirilmiş kaşları yukarı doğru kaydı. "Belki nakit paranız vardır?" dedi, sanki şekilleri öğrenen bir çocukmuşum gibi, yavaşça ve küçümseyici bir tavırla.

Yüzüm buruştu. *Kim nakit para taşır ki?*

Sıkı bir gülümsemeyle çantamı karıştırdım, sağımdaki durmak bilmeyen ayak vuruşlarının bana yönelik olmadığını umarak. Ofisten çıkmadan önce, firmamızın sonsuz sadakatli resepsiyonisti Mel'e öğle yemeği sürprizi yapmaya karar vermiştim. O, ofisteki görünmez bir kahramandı ve onun için güzel bir şey yapma düşüncesi beni daha hafif hissettiriyordu.

Dünyada küçük bir iyilik.

Kişisel banka kartımı çıkardım. "Bunu kullan."

Kartın tezgahın üzerinde yavaş çekimde ilerlemesini izledim ve işlemin gerçekleşmesi için dua ettim.

Belki banka bu satın alma işlemini rastgele işaretlemişti? Belki Amy para transferini unutmuştu? Belki de gece geç saatlerde köşe ofisim için yaptığım "kendini şımart" alışveriş çılgınlığının bedelini sonunda ödüyordum?

Yani, sonuncusu kesinlikle olamazdı.

Kasiyer kartımı ekrana dokundurdu ve zoraki bir gülümseme attı. Yüzümden asi bir bukleyi çekip attım, zihnimde olasılıklar çoktan sıralanmaya başlamıştı.

Aslında *parasız* kalmış olmam imkansızdı.

Elbette, kişisel çek hesabım genellikle tek bir yanlış kararla limit aşımına düşecek durumdaydı, ama *o kadar da* sorumsuz değildim. Belki bu ay, vahşi bir küçük goblin gibi *"sepete ekle" düğmesine* birkaç kez fazla basmıştım, ama mutluluk parayla ilgili bir şey değildi.

Tabii, sizi mutlu edecek şeyler satın almak için paraya ihtiyacınız olduğunda durum farklıydı. Mesela yemek gibi.

İşlem reddedildi.

Kollarımın altı terlemeye başlayınca saç çizgimde bir karıncalanma hissettim.

Burada ne oluyor böyle?

Gözlerim ona yalvarıyordu. "Yemin ederim, ne olduğunu hiç bilmiyorum

."

İçimdeki çöküşten hiç etkilenmeyen kasiyer sadece bana bakıyordu. "Üç otuz sekiz dolar altmış beş sent."

Onun empati yoksunluğu karşısında ağzım açık kaldı. "Hayır, anlıyorum. Sadece nakitim yok ve kartlar neden çalışmıyor bilmiyorum. Sistem hatası falan olmadığına emin misiniz?"

"Değil." Diye iç geçirdi, tavuklu Sezar dürümünü eline alıp, sanki onu kapıp kaçacakmışım gibi kendine doğru kaydırıldı.

Onu savunmak gerekirse, bu düşünce benim de aklıma gelmişti, ama bunu asla yapmazdım.

Muhtemelen.

Yani, onu alıp kaçsam, o ne yapacaktı ki? Peşimden mi koşacaktı? 18 dolarlık iki sandviç için mi beni yere mi devirecekti? Pek olası değil.

Bu beni, şarküteri ile ilgili hafif suçlar işleyen türden bir kadın yaparmıydı? O da pek olası değildi.

İç geçirdim. *Tamam. Öğle yemeği yok. İyi karma yok.*

Öğleden sonrasını aç geçireceğime razı olarak, ona ve arkamda oluşan uzun kuyruğa bol bol özür diledim. Gururumdan geriye kalanları toplayıp, eli boş bir şekilde kafeden çıktım.

Kaldırıma çıkar çıkmaz Amy'yi aradım, ama sesli mesaja düştü. "Selam, yine hacklendik mi acaba? Öğle yemeği almaya çalıştım ama kart reddedildi." Kendi kartımın da reddedildiğini söylemedim. Gece geç saatlerdeki alışveriş terapisi seanslarından sonra çek hesabımın tehlikeli derecede azaldığını fark edememek tam da bana göre bir şey.

"Neyse," diye homurdandım, "birkaç dakika içinde şehir merkezine dönmüş olacağım. Bu topuklu ayakkabılar ayak parmaklarımı *mahvediyor*. Seni dinleyip bunları almama inanamıyorum. Ama çok seksi... Tamam, ben..."

Telefon, saçmalamamı kesti ve ben de ona bir surat yaptım. Kararımı değiştirmeden, derin bir nefes aldım ve güneşli Haziran öğleden sonrasının tadını çıkardım.

Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Grand Rapids şehir merkezi New York ya da Los Angeles değildi, ama aynı pahalı kahve dükkanları ve pahalı insanları vardı. Amy ile üniversitenin ikinci yılında tanışmış ve hemen arkadaş olmuştuk.

Mezuniyetten sonra, şehirdeki en başarılı etkinlik ve halkla ilişkiler danışmanlık şirketini kurmuştuk. Birlikte sıfırdan inşa etmiştik ve bu gurur duyulacak bir şeydi.

O, operasyonun beyniydi — her zaman suları dolaşan, yeni fırsatlar bulan bir köpekbalığı gibiydi — ama işi bitiren bendim. Bir ekip olarak, şehirdeki yüksek profilli etkinliklerin, marka lansmanlarının ve hayır galalarının planlanması ve tanıtımında uzmanlaşmıştık. Müşterilerimizin neye ihtiyacı olduğunu onlardan önce biliyordum ve ne kadar saçma olursa olsun her fikri satabiliyordum.

Köpeğine takıntılı bir milyoner mirasçı mı? Boom. Ultra zenginlerin evcil hayvanlarını özel tasarım kıyafetlerle giydirip, hayır amaçlı bir defilede podyuma çıkardıkları bir evcil hayvan defilesi mi? Gucci giymiş bir Yorkie kadar *hayırseverlik göstergesi* olamazdı.

Trajik bir saç kesimi olan yalnız, tanınmış bir influencer mı? Sorun değil. "*I Can Fix Him*" hayır amaçlı randevu müzayedesi, geçen yıl en karlı etkinliklerimizden biri olmuştu. Konuklar, kötü saç kesimi, şüpheli moda tercihleri veya kaotik flört geçmişi olan "düzeltmesi gereken" bekar erkekler için teklif veriyordu. Tüm gelirler, ilişki sağlığı üzerine çalışan bir kar amacı gütmeyen kuruluşa bağışlandı ve geçen ay müşterimiz randevusuyla nişanlandı.

Sadece

Elbette, sahte gülümsemeler, bitmek bilmeyen ağ kurma çabaları ve kriz yönetimi, gerçek bir hayat sürmek için çok az zaman bırakıyordu, ama bu hiç sorun değildi.

Erkek arkadaşım Brandt, gelecek vaat eden bir avukattı ve geç saatlere kadar çalışmam ve iş için uzun hafta sonları geçirmem onu hiç rahatsız etmiyordu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir taksi çağırdığımda, öğle yemeğindeki başarısız girişimim neredeyse tamamen unutulmuştu. Double Trouble PR benim tüm dünyam haline gelmişti ve ara sıra hissettiğim o rahatsız edici tatminsizlik hissi buna değdi.

Ofis binasına girerken yüzüme bir gülümseme takındım. "Teşekkürler, Ron." Kapıyı benim için tutan yaşlı kapıcıya el salladım. Yirminci kata çıkış hızlı oldu; yanından geçerken resepsiyonistimize göz kırptım ve kendime yarın onu öğle yemeğiyle şaşırtacağıma söz verdim.

"Oh! Bayan Darling!" Mel sandalyesinden fırlayıp peşimden koştu.

"Merhaba Mel." Gülümsedim ve Amy'nin köşe ofisine doğru yürümeye devam ettim. "Amy'yi görmek için uğradım. Kartvizitle ilgili bir sorun var."

Mel ciyaklayan bir ses çıkardı ve benimle kapı arasına girdi. "Bayan Fields meşgul!" Paniklemiş görünüyordu ve bakışları omzumun üzerinden kaydı.

Onun bakışını takip ettim ve klavyelerinin arkasından bakmıyormuş gibi yapan birkaç çift göz fark ettim. Güldüm. "Sorun değil, Mel. Hemen dönerim."

Resepsiyonistin yanından geçip Amy'nin ofisinin opak cam kapısını iterek açtım, sonra birdenbire durdum. Gözlerimi başka yere çevirmeden önce tek gördüğüm, Amy'nin masasına eğilmiş, kıcı havada dururken, bir adamın onu arkadan siktiği idi. Adamın pantolonu ayaklarının dibinde duruyordu ve kravatı bir omzuna atılmıştı.

"Oh!" Başımı çevirirken utançtan kıkırdamam kaçtı. "Kahretsin. Üzgünüm, Aim. Sonra tekrar gelebilirim."

"Ellie." Boğuk ses dikkatimi çekti ve başımı hızla geri çevirdim.

"*Brandt?*" diye çığlık attım, önümdeanan sahneyi anlayamadan. Midem çöktü, sanki tüm gerçekliğimin temeli yerinden sökülmuş gibi.

O sıradan bir adam değildi, *benim* erkeğimdi.

Brandt. Erkek arkadaşım. *Her şeyin yolunda olduğu* güven ağı — şu anda en iyi arkadaşımın içinde.

Zaman yavaşladı. Midem bulandı. Beynim kısa devre yaptı. Yani, tabii ki erkeklerin aldattığını biliyordum — bunu kanıtlayan bir sürü PR müşterim vardı — ama erkek arkadaşım? En iyi arkadaşım? Ofisimizde?

İkisi de dik dururken ben donakalmıştım. Amy dar kalem eteğini kışının üzerine çekmeye çalıştı, ama etek belinde toplanmıştı ve ayak bileklerine dolanan tanga hareketlerini kısıtlıyordu. Kıyafetini düzeltmeye çalışırken masasına tutunmaya çalıştı.

"Bu ne lan?" diye bağırdım, Amy'nin köşe ofisinin buzlu camının hemen ötesinde bir seyirci kitlesi oluşturduğumu umursamadan.

Dağınık ve hala pantolonunun düğmelerini iliklemeye çalışan Brandt, bana doğru bir adım attı. "Ellie Belly, açıklayabilirim."

"Senden açıklamana ihtiyacım olan tek şey, güpegündüz en iyi arkadaşımın yatmanın sabahı tamamlamanın en iyi yolu olduğunu nasıl düşündüğün." Elimi kaldırıp başımı salladım. "Biliyor musun? Boş ver."

Ona *bakamıyordum* bile. Boş midem bulandı.

Gözlerim Amy'ye kaydı. "Bunu nasıl yapabildin?" Yaptıklarını fark edince ihanet duygusu göğsümü deldi. Öfkem alevlenirken nefesimi içime çektim. "Ne zamandır?" diye sordum.

Brandt üzgün görünmeye çalıştı, ben ise buz gibi bakışlarımla onun hayalarını dondurmaya hayal ettim.

İkisi de beni yatıştırmaya çalışarak birbirlerinin sözünü keserek konuştular. "Bir hataydı," dedi o, o ise "Bir süredir," diye mırıldandı.

Aşağılanmış. Yanaklarım kızarıırken bu kelime göğsümde yankılandı.

"Sana sürpriz yapabilirim diye düşündüm. Sana öğle yemeği getirdim." Zayıf bir şekilde kahverengi bir kağıt torbayı kaldırdı ve bana gülümseme cüretini gösterdi.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım. "Şey..." Espriden uzak bir kahkaha attım. "Ne sürpriz ama. Öğle yemeğinle birlikte siktir git. Bu iş bitti." Kapıya doğru döndüm.

"Ellie, çok üzgünüm," diye başladı Amy, ama ben aniden dönüp parmağımı doğrudan ona doğrulttum.

"Yapma." Hemen ardından gelen acı ile ihaneti yuttum. "Sana bakamıyorum bile."

Yüzünde beliren içten acı, kalbime bir buz kıracağı gibi saplandı. Çenemi kaldırdım. "İstifa ediyorum."

Yeni bir utanç dalgası beni sararken Brandt'a bir göz attım. Midem guruldadı ve gözlerim hâlâ elinde duran kahverengi kağıt torbaya takıldı. Elimi uzattım ve gereğinden fazla bir güçle torbayı elinden kaptım.

"Ellie, istifa etmene gerek yok. Senden istifa etmen isteniyor," diye bağırdı Amy, ben ofis kapısından çıkarken arkamdan.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve gözlerimi ona dikerek baktım. "Ne?"

Amy çenesini kaldırdı. Gözleri buz gibi bir bakışla doldu. "Bak, bunu burada yapmak istemedim—ve kesinlikle bu şekilde değil—ama bana başka seçenek bırakmıyorsun."

bana başka seçenek bırakmıyorsun. Harikasin, bunu inkar edemem, ama bazen . . .” Gözleri başka yere kaydı.

“Hayır, devam et.” Ellerimi belime koydum. “Söyle.”

Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskin bir bakış attı. “Sen müthiş bir satış elemanısın, ama aynı zamanda biraz da dengesizsin. Ben sadece bir sonraki projeye heyecanlanan değil, işini sonuna kadar götürebilen birine ihtiyacım var.”

Sanırım artık kartvizitin neden reddedildiğini anlıyorum.

Sözlerindeki gerçeklik, istediğimden daha fazla canımı yaktı, utanç tüm vücudumu sardı.

Gözleri benimkilere yalvarırken, gözlerimden akan sıcak gözyaşlarını geri tuttum. “Sana güzel bir tazminat paketi vereceğim, söz veriyorum.”

Kapıyı itip açtım ve ofis alanına göz gezdirdim — üniversiteden sonra sıfırdan kurduğumuz ofis. Beklendiği gibi, epey bir kalabalık toplanmıştı ve göz teması kurmadan masalarına koştular.

Çıkışa doğru yürürken ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıyordu. Kolumu uzattım, kahverengi poşeti boğazlayacakmış gibi sıkıca kavradım, sonra yumruğumu açıp poşeti Mel'in masasına bıraktım. “Bu senin öğle yemeğin. Lütfen şunu bil ki, ağzımdan çıkacak sonraki birkaç cümle sana yönelik değil.”

Amy'ye dik dik bakarken çenemi kaldırdım. “Senden hiçbir şey istemiyorum.” Döndüm, kolumu başımın üstüne kaldırdım ve orta parmağımı açıkça gösterdim. “Buradaki herkes berbat! Bunu istifa mektubum olarak kabul edin, pislikler. İmzalandı, mühürlendi ve agresif bir şekilde teslim edildi.”

Tereyağı gibi yumuşak deri koltuğa daha da gömüldüm.

Dairenin manzarası mükemmeldi. En azından kendime öyle söylemiştim.

Altımda, şehir ışıkların karmaşası içinde uzanıyordu, yaz başındaki alacakaranlıkta parılıyordu — keskin açılar, çatı katı çatıları ve

ama kafanı zar zor bulandıran içkiler. Bu, kendimi başarılı hissetmemi sağlaması gereken türden bir manzaraydı.

Bunun yerine, bana pek ait olmayan bir şeye bakıyormuşum gibi hissettim.

Daire de hiçbir zaman gerçekten benimmiş gibi gelmemişti. Bir yıl önce, burada bir gelecek gördüğüm için değil, mantıklı bir sonraki adım olduğu için Brandt'ın yanına taşınmışım. Soğuk modern mobilyalar, şık gri tezgahlar, çalıştırmak için mühendislik diploması gerektiren aşırı pahalı kahve makinesi — hepsi tamamen *ona* aitti.

Elimdeki şarap kadehini çevirip, kristal camdan aşağı süzülen koyu kırmızı damlaları izledim. Bu, saçma sapan pahalı bir merlot'tu; hayatımın Instagram sayfamda görüldüğü kadar düzenli olduğunu varsayan bir müşterimin teşekkür hediyesiydi.

Başarana kadar numara yap, değil mi?

Nefes verdim, omuzlarımı salladım, zihnimin köşelerinde kıvrılan yorgunluğu silkelemeye çalıştım. Çok özel bir tür yorgunluk — banka hesabının can çekiştiğini bilmenize rağmen, yine de pervasızca "*sepete ekle*" düğmesine basmanızdan kaynaklanan türden bir yorgunluk.

Belki mutluluk parayla ilgili değildir, ama paranın mutluluğu kesinlikle kolaylaştıracağı fısıldayan türden bir yorgunluk.

Telefonuma tekrar uzandım ve düşüncesizce ekranı kaydardım. Brandt'tan üç okunmamış mesaj vardı.

Kredi kartı şirketinden gelen bir sesli mesaj.

Kesinlikle paramın yetmeyeceği bir otomatik ödemeye ilgili bir e-posta hatırlatması.

Hepsini bir kenara ittim. *Gelecekteki Elodie'nin sorunu.*

Geçen yılı bir şeyin peşinde koşarak geçirmiştim — ne olduğunu tam olarak bilmesem de. Bir his. Bir kıvılcım. Neden hala tasarımcı ayakkabılarımı giyip maaşımla geçindiğimi açıklayacak bir neden.

Eninde sonunda bir şeyler yerine oturmalıydı, değil mi?

Telefonumu kanepeye attım, ama bir saniye sonra yine titredi.

İnleyerek şakaklarımı ovuşturdum, ama ekrandaki ismi görünce iç geçirdim ve telefonu aldım.

"Sonunda beni aramaya karar verdin mi?" diye kız kardeşime takıldım.

"İşteydim," dedi Selene keskin bir sesle. "Senin aksine, öğle vakti bir skandal için her şeyi bırakacak vaktim yok."

Burun kıvırdım. "Demek mesajlarımı okumuşsun."

"Oh, okudum. Hem de iki kez." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ve hala o lanet kapıyı kilitleme zahmetine bile girmedikleri gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Yani, gerçekten," diye devam ettim, sanki çok uzun zamandır içimde tutuyormuşum gibi sözler ağzımdan dökülüyordu. "Ne tür bir aptal *bu kadar* kolay yakalanır ki? Ofiste seks yapmak, en eski klişelerden biridir. En azından biraz yaratıcı olmak için biraz nezaket gösterin. Açıkçası, kırıldım." "Yani, sadece şunu açık açıkdedi dedi, ses ses boğuk eğlence "Onun aldatmasına kızgın değilsin, sadece bu konuda berbat olmasına mı kızgınsın?"

İnledim. "Hayır, Amy'nin onun aldattığı kişi olmasına kızgıyım. Sadece..." Sesim, durduramadan çatladı.

Selene yumuşadı. "Hey. Üzülmen normal... tüm bunlar için."

Kaşığımı, artık boşalmış olan siyah kirazlı çikolata parçacıklı dondurma kabına bıraktım. "Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü hissettirdiğini bilemedim—şok mu, yoksa tam anlamıyla *aşağılanma mı*? Brandt'ı kaybetmek mi? Hayatta kalacağımı biliyorum. Sıfırdan kurmama yardım ettiğim şirketi kaybetmek mi? Yıkıldım."

Selene, aldatan piç eski erkek arkadaşımın adının geçmesi üzerine homurdandı. "Seni aramaya çalıştı mı?"

İç geçirdim ve o gün erken saatlerde gelen son mesajın içeriğini ona söylemeye gönlüm el vermedi.

BRANDT

Gördüklerin için üzgünüm, ama uzun zamandır mutsuzdum. Sen eşyalarını toplarken ben birkaç gün Travis'in evinde kalacağım. Sen güzelsin ve seni seviyorum. Sadece artık senden hoşlanmıyorum galiba.

Of. Neden bıçağı daha da çevirmiyorsun?

Sinir cesaret. Ne küstahlık küstahlık. Saf saf, süzülmemiş, testosteron kaynaklı aptallığı.

"Mesaj attı, ama onunla konuşmaya hiç niyetim yok." İnledim ve elimi karnıma bastırdım.

O ikinci kutu dondurma kesinlikle kötü bir fikirdi.

"Yine stres yüzünden yemek yemiyorsun, değil mi?" Gerektiğinde Selene, tıpkı annemiz gibi konuşma konusunda bir yeteneği vardı.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır," diye yalan söyledim. "Aslında, koşu bandına atlayıp öfkeyle koşarken her türlü esprili cevapları düşünmeye başlamak üzereyim."

Fena bir fikir değildi.

"Şey..." Selene iç geçirdi. "Sanırım ikinizin onu eve getirmek için her zaman çok meşgul olmanız iyi bir şeydi. Böylece annemle babam ona fazla bağlanamadı."

Mizah içermeyen bir kahkaha attım. Anne babamız *herkesi* severdi. "Amin."

"Yani bu, Winnie'nin doğum günü partisine geleceksin demek, değil mi?" diye sordu.

Yüzümde içten bir gülümseme yayıldı. Yeğenim Winnie, dünyadaki en havalı çocuklardan biriydi. Selene bir süredir tek başına annelik yapıyordu, ama Winnie saf, kaotik bir güneş ışığı gibiydi.

İkimiz ruh ikiziydik.

Brandt'ın dairesine göz gezdirdim. Bir yıldır birlikte yaşıyorduk ve zaten orada kendimi evimde hissettirecek pek bir şey yoktu. Her zaman yeni bir daire bulabilirdim. "Evet, varım. Detayları mesaj at, oraya gelirim. Birkaç gün sende kalabilir miyim? Sadece cinayet işleme öfkem biraz dinene kadar?"

Selene kıkırdadı. "Tabii. Sana kanepeyi hazırlayabilirim. Ve seni hapse attıracak hiçbir şey yapma. Tavsiyem, intikamının neredeyse fark edilemez olmasını sağlaman. Pantolonunun arka kısmındaki dikişleri yırt. Şampuanına biraz tüy dökücü koy. Arabasının havalandırma deliklerine parıltılı toz at."

Ben de kıkırdadım, kendimi şimdiden daha hafif hissediyordum. "Sen şeytani birisin." Genelde çok ciddi olan ablamın bu kötü tarafını görmek hoşuma gitmişti.

Selene yine güldü. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

İç geçirdim. "Seni gerçekten çok seviyorum."

Veda ettik ve yüzümde yavaşça, rahatça sinsi bir gülümseme yayıldı. Star Harbor'a dönmeden önce yapmam gereken bazı işler vardı.

ÜÇ

ELODIE

MEMLEKETİM Grand Rapids'ten sadece yaklaşık 60 mil uzaktaydı, ama arabam ya da arabası olan bir erkek arkadaşım olmadığı için eve gitmek için araç paylaşımına güvenmek zorundaydım. Bir yabancının Toyota Corolla'sının arka koltuğunda, bayat hava spreyi kokusu ve ezilmiş hayallerin içinde boğulurken şehirden kaçmak kadar *başarılı olduğunu* gösteren başka bir şey yoktur.

Neyse ki, isterlerse de istemeseler de hemen hemen herkesle konuşabiliyordum. Şoförüm Jeb, fahiş bir ücret karşılığında bu yolculuğu yapmaktan çok memnundu, bu yüzden sohbet onun kefareti gibiydi.

Yola çıkalı daha yedi dakika olmuştu ki, bana otuz yıldır evli olduğu karısı ve yeni doğan torunları hakkında her şeyi anlatmaya başladı.

Ne diyebilirim ki? Bu bir yetenek.

Gerçek şu ki, Jeb'in karısı Rita ile son zamanlarda yaşadığı tartışmayı dinlemek, tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi. Bir daire ve yeni bir iş bulmam gerekiyordu; şaraptan kaynaklanan baş ağrım yeniden şiddetle geri dönmüştü.

"Orada, YouTube'da en sevdiğim levrek avı videolarını izliyordum ki, o bana market listesi gibi saçma sapan bir şey hakkında kulaklarımı çınlatmaya başladı," diye devam etti Jeb. "Ona bunun bekleyebileceğini söyledim. Söylesene ...yanılıyor muyum?"

Zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan Jeb için ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bana kalırsa, o sadece iletişim kurmaya çalışıyordu. Elbette, zamanlaması daha iyi olabilirdi, ama *Bass Masters'ı* bölmek istemediğinden eminim."

"Busters," diye düzeltti. *"Bass Busters."*

“Doğru. Onu telafi etmelisin, Jeb.” Başımı salladım. “Ona, *Bass Busters*’tan daha önemli olduğunu göster.”

“Tabii ki öyle!”

"Jeb..." Sesimi alçaltarak devam ettim: "Rita için en son ne yaptın? İş yükünü hafiflettin mi, yoksa ona sadece ona gözün olduğunu hatırlattın mı?"

O homurdanırken, soluk mavi gözleri dikiz aynasından bana doğru kaydı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Çantamı karıştırıp bir kartvizit çıkardım ve Jeb’e uzattım. “Onlara Elodie Darling’in gönderdiğini söyle, her şeyi hallederler—birinci sınıf bir buket, el yazısı not, tüm ‘yılın kocası’ paketi. Dükkan sahibi bana bir iyilik borcu var.”

“Gerçekten mi?” Jeb, geniş bir gülümsemeyle kartı aldı. “Teşekkür ederim.

Gerçekten.”

Omzuna hafifçe vurdum. “Benim için bir zevk. Ama çiçekler sadece geçici bir çözüm. Rita’ya hâlâ senin kızın olduğunu hissettirmek sana kalmış.”

Jeb gülümsedi. “Sen terapist falan mısın?”

Gülerek kumaş koltuklara yaslandım. “Hayır. Sadece insanları tanırım.”

O başını salladı ve dostça bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik, ara sıra torunları ya da hava durumu hakkında küçük sohbetler yaptık. Dikkatim, memleketime gittikçe yaklaşırken hızla yanımızdan geçen ağaç sıralarına odaklandı.

Otoyoldaki geniş viraj, Michigan Gölü kıyı şeridini gözler önüne serdi. Tatlı su parıldıyordu ve şehirden geçen nehirden çok daha berraktı. Camı araladım ve Michigan’ın ılık havasını derin bir nefesle içime çektim.

Tatlı su, kum ve çok hafif bir çam kokusu, eski bir sweatshirt gibi beni sardı; tanıdık, rahatlatıcı, kurtulması imkansız. Bu yerden ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da, buraya hala aittim.

Yaban mersini tarlaları hızla geçip gitti ve yavaş yavaş yükselen kum tepeleri gittikçe daha da yükseğe tırmandı. Otoyol kenarındaki reklam panoları, turistleri yerel dükkanlarda alışveriş yapmaya, bir içki fabrikasını ziyaret etmeye veya yerel efsaneleri bizzat deneyimlemeye davet ediyordu.

"Onu hiç gördün mü?" Jeb, yerel bir hayalet turunu tanıtan bir reklam panosunu geçtikten sonra sordu.

Ne sorduğunu tam olarak bildiğim için mırıldandım.

"Hanımefendi," diye açıkladı. "Orada doğup büyümüş biri mutlaka onu görmüş olmalı."

Kum Tepelerinin Leydisi.

Bütün kasabamız bu gizemli efsane etrafında dönüyordu. Dalgalı beyaz bir elbise giymiş, kum tepelerinde yürüyen ve elinde bir buket kır çiçeği taşıyan hayalet bir kadın. Onun, 1900'lerin başında bir gemi kazasında ortadan kaybolan ama fırtınada kaybolan kayıp aşkını aradığına inanılıyordu.

İnsanlar onu gördüklerine yemin ediyorlardı — alacakaranlıkta kum tepelerinde süzülürken, çıplak ayakla ve kalbi kırık, beyaz elbisesi ay ışığında parılıyordu. Bazıları onun kayıp aşkını aradığına inanıyordu. Diğerleri ise intikam peşinde olduğunu iddia ediyordu. Hikaye zamanla çarpıtılıp değişmişti, ta ki kimse onun kim olduğunu veya ruhunun neden Star Harbor'a bağlı kaldığını kesin olarak bilemez hale gelene kadar.

Kasabamızın varlığı, tamamen o gizemli beyaz elbiseli kadına bağlıydı.

"Sana şunu söyleyeyim." Öne doğru eğildim ve sesimi, Jeb'in direksiyondaki parmak eklemlerinin beyazlaşmasına yetecek kadar alçaltarak konuştum. "Yeterince uzun kalırsan, Star Harbor seni inanan biri haline getirir."

Kardeşim Hayes'e sorabilirsin.

En büyük ağabeyim için içimde sönük bir acı hissettim. Bütün kasaba onun Leydi tarafından lanetlendiğini düşünüyor olabilir, ama aslında sadece şanssızlıktı.

Öyle olmalıydı.

Jeb'in sırtından gözle görülür bir titreme geçti.

"Gözlerini açık tut ve ellerini direksiyonda tut," diye uyardım, şakacı bir gülümsemeyi zorla bastırarak.

Dikkatini son birkaç kilometre boyunca yolun üzerinde tuttu. Yavaş yavaş, düz otoyol yerini kırsal yollara bıraktı ve evler tarım arazileriyle iç içe geçmişti.

Eski mezarlığın önünden geçtik ve ben başımı salladım; Hayes'in

kazasında hasar gördüğü yerin hala bükük ve paslı olduğunu fark ettim. Neredeyse on yedi yıl olmuştu, ama o gece hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Star Harbor Çiftliği'nin önünden geçtik ve şaşkın bir "ah" sesi ağızımdan kaçtı, bu da Jeb'in dikkatini çekti.

Parmağımı cama bastırdım, manzarayı görünce kalbim sıkıştı. Star Harbor Çiftliği eskiden büyüdü bir yerd — saman arabaları, balkabakları, yasaklanması gereken kadar lezzetli elma şarabı donutları. Şimdi ise çiftlik sanki tamamen unutulmuş gibi görünüyordu.

"Eskiden orayı çok severdim," diye mırıldandım. "Bayan Stafford'ın bir çiftlik tezgahı vardı ve orada hayatınızı değiştirecek kadar lezzetli, gelmiş geçmiş en iyi elmalı crumble'ın tadına bakabilirdiniz. İnsanlar sadece bir ısırık almak için üç kasaba ötedeki yerlerden arabayla gelirdi."

Jeb alaycı bir kahkaha attı. "Şimdi pek öyle görünmüyor."

Yabani otlarla kaplı çiftliğin uzaklarda kayboluşunu izledim. Garip bir kayıp hissi beni sardı; geçmişte sonsuza dek kalacak, uzun zamandır unutulmuş bir çocukluk anısı. "Evet... çok yazık."

Jeb'in GPS'i bizi kız kardeşimin yaşadığı sokağa getirdi. Selene'nin dubleksinin önünde durdu. Jeb bagajdan valizimi almak için arabadan indi ve arabasına geri binerken ona el sıkışarak teşekkür ettim.

Şakacı bir şekilde iki parmağımı önce gözlerime, sonra da onun gözlerine doğrulttum. "Hayaletlere dikkat et."

Jeb kıkırdadı ve kapıyı kapatıp uzaklaştı. Dönüp kız kardeşim ve yeğenimin yaşadığı dubleksi seyrettim. Ortasından ikiye bölünmüş, Avrupa tarzında güzel bir iki katlı evdi. Birden fazla aileyi barındıracak şekilde inşa edilmişti; sol tarafta kız kardeşimin evi, sağ tarafta ise başka bir ev vardı.

Ön kapı açıldı ve Winnie verandanın merdivenlerinden aşağı atladı. "Ellie Teyze!"

Selene'nin saçları daha açık bir tondayken, Winnie'nin saçları benimki gibi koyu kahverengiydi. Işıltılı bir tütü giymiş, yıkım topu gibi tüm gücüyle kollarıma atladı. Ağızımdan hiç hanımefendiye yakışmayacak bir homurtu çıktı.

"Doğum günün kutlu olsun, canım." Onu sıkıca sarıp salladım, doğum günü heyecanını paylaştım. "Kaç yaşındasın şimdi? Yirmi yedi mi? Kırk iki mi?"

Winnie kıkırdadı ve beni de sıkıca sarıldı. "*Beş.*"

Onu kol mesafesinde tuttum ve gözlerimi kısarak baktım. "Biliyordum. Sen yaşlı bir kadınsın."

"Sanırım buralarda tek yaşlı kadın benim." Selene içini çekerek ellerini bir mutfak havlusuna sildi. Ela gözleri yorgun görünüyordu, ama sanırım boktan bir eski kocası ve enerji dolu bir kızı olan bekar bir anneyseniz, durum böyle olur.

"Otuz altı yaş o kadar da yaşlı değil, anne!" Winnie güneş ışığına karşı gözlerini kısarak annesine seslendi.

Selene'nin yumuşak gülümsemesi her zaman büyüleyiciydi. "Eh, bu rahatlatıcı," diye şaka yaptı.

Tekerlekli valizimi kapıp ortak verandanın merdivenlerinden yukarı çıkardım. Üstü kapalı verandanın altında başımı yan taraftaki eve doğru eğdim. "Henüz yeni bir komşu geldi mi?"

"Jeffersonlar birkaç hafta önce taşındı, ama henüz yeni kimse gelmedi." Selene bana yandan sarıldı. "Ama şükürler olsun, çünkü her gece çılgınca seviştiklerini duymaktan bıkmıştım," diye fısıldadı.

"Bıktın mı, yoksa kıskandın mı?" diye takıldım, bunun üzerine kız kardeşim kalçasıyla bana bir darbe indirdi.

Başlarımızı birleştirip güldük ve içim bir sıcaklıkla doldu. Belki de bir süreliğine eve dönmek o kadar da kötü bir şey değildi.

İçeride, Winnie'nin partisi yeni başlıyordu. Valizimi girişteki dolaba koyup, dubleksin arka tarafındaki seslere doğru yürüdüm.

Selene alt katın tamamını pembe, siyah ve altın rengiyle süslemişti. Parlak balonlardan yapılmış bir kemer vardı ve mutfağa giden girişin üzerine asılmış devasa bir pankartta "*Vegas, Baby!*" yazıyordu.

Durup kaşlarımı çattım.

"Sorma." Kız kardeşim başını sallayıp güldü. "Onu ikna edemedim."

Selene mutfağa giden kadife ipi çözdü ve ben de içinden geçtim. "Kimliğimi bile kontrol etmeyecek misin?" diye takıldım.

Selene alaycı bir şekilde güldü. "Otuz üç yaşındasın ve retinol kullanmadığın belli."

Ona hırladım, sonra dilimi çıkardım.

Birkaç kişi mutfakta dolaşıyordu, ama konukların çoğu arka terasta takılıyordu.

"İçki servisi şurada." Selene, buzla dolu devasa bir küvetteki meyve suyu kutularını ve gazlı içecekleri işaret etti. "Yemek salonunda açık büfe var ve arka bahçede kumar oyunları oynanıyor. Ama seni uyarayım, hepsi hileli."

Göğsümden bir patlama gibi kahkaha fışkırdı.

"Winnie şöyle demişti, aynen aktarıyorum: 'Ev her zaman kazanır.'" Selene'nin kızına olan sevgisi ve şefkati eşsizdi.

Arka pencereden dışarı baktım ve yeğenimin arkadaşlarıyla kıkırdayarak koşturduğunu gördüm. "O çocuğu gerçekten çok seviyorum."

"Çünkü o, farklı bir yazı tipinde yazılmış sensin," dedi.

Masumca gözlerimi kırıştırdım ve ellerimi göğsüme bastırdım. "Her yönüyle tamamen sevimli mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Çılgınca iyimser ve biraz da dengesiz."

Omuz silktim ve kutudan bir meyve suyu seçtim. "Aynı şey."

Birlikte arka terasa çıktık. Gülümsedim ve eski tanıdıklarına sarıldım. Selene çocuklarla uğraşmak için ayrılırken, küçük kız kardeşim Kit geldi.

Onu kucakladım. "Skittle." Çocukluk lakabını kullanarak onu sıktım. Benden birkaç santim daha kısaydı, ama kişiliği hayat doluydu. Güneş ışığı, kestane rengi saçlarındaki ateşli kırmızı telleri aydınlatıyordu, bu da küçük kız kardeşimin patlayıcı kişiliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Bizi şereflelendirmeyi seçmene şaşırdım," diye alaycı bir şekilde kalçasını bana çarptı.

Daha sık ziyaret etmediğim için suçluluk duygusu içimi kapladı, ama onu bir kenara ittim. "Hey, en azından Clara'dan daha iyiyim."

Kit'in boğazından kısa, tiksiniş bir ses çıktı. "Ne kadar doğru."

Kız kardeşim Clara üniversiteye gitmişti ama bana ne okuduğunu sorsaydınız, size cevap veremezdim. Ben etkinlikler tasarlayıp yönetirken

, o da bu etkinliklere katılarak mutluluğu bulmuştu. Nişanlısının başarılı teknoloji şirketi, sosyal takvimini tamamen doldurmaya fazlasıyla yetiyordu. Sosyal medyada, hayatının aldığı yönden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Tabii onu bunu kesin olarak bilecek kadar sık görmüyorduk.

"Annem ve babam nerede?" diye sordum, etrafa bakınarak meyve suyumdan bir yudum aldım.

Kit'in gülümsemeyi zor tuttuğunu görebiliyordum. "Şey... Magic Mike'in kıyafetinde bir sorun çıktı."

Meyve suyu ağzımdan fışkırdı ve onun ayaklarına sıçradı.

Kit gülerek kahverengi dalgalı saçlarını salladı. "Sakin ol. O Mike. Bu *aslında* bir sihirbaz. Annem, gösterisi için pelerinini zamanında düzeltebileceğine ikna olmuştu, bu yüzden... idare ettik." Çenesi arkaya doğru uzandı.

Bahçenin karşısına baktım ve kardeşimin en iyi arkadaşının, diğer çocuklar onu kovalarken, çığlık atan bir çocuğu itfaiyeci usulü sırtında taşıyarak çimlerin üzerinde koştuğunu gördüm. "Brody bu yüzden mi orada canını dişine takmış?"

Omuzlarını silktiler ve ellerini genişçe açtı, ama gözleri ona kaydı ve bir an durdu.

O, minik canavarlarla mücadelesini kaybedip yere yatırılırken, biz de gülerek izledik. Brody yerel polis teşkilatında çalışıyordu, bu yüzden onun biraz eğlendiğini görmek hoştu.

"Hayes nerede?" diye sordum, huysuz en büyük kardeşimi ararken etrafa bakındım.

Kit içini çekti ve teras korkuluğuna yaslandı. "Hayes'in nasıl olduğunu bilirsin. Yolda lastiği patladığını söyleyen bir mesaj attı. Yakında burada olur."

Başımı salladım. Zavallı Hayes. Tanıdığım herkes arasında en kötü şansa sahip olan kişi oydu. *Aslında* Leydi tarafından lanetlendiğine inanmıyorduk, ama bazen şansının tam bir boka döndüğünü görmezden gelmek zordu.

"Vahşi çocuklar bir darbe düzenlemeden önce Brody'yi kurtarmaya gidiyorum." Kit sıırttı ve merdivenlerden aşağı atladı.

Bahçenin kenarındaki bir masada tek başına oturan yaşlı Stafford vardı. Kalbim onun ve bir zamanlar çocukluk anılarımın çoğunu barındıran bu harap çiftlik için sızladı. Gülümsayarak ona doğru yürüdüm.

Sandalyenin metali avucuma soğuk geliyordu. "Bu koltuk dolu mu?"

Başını kaldırdı, mavi gözleri gülümsüyordu. "Senin gibi güzel bir kız için değil."

Reverans yaptım ve sandalyeye oturdum, bacaklarımı önüme uzattım ve ayak bileklerimden çaprazladım. "Ee, ne haberler var, ihtiyar?"

Derin ve dostça bir sesle güldü. "Seni buralarda görmeyeli çok uzun zaman oldu, Bayan Elodie Darling."

Burnumu kırıştırdım. "Biliyorum. İşlerim çok yoğundu."

Başını salladı. "Hiçbir iş aile ve arkadaşlardan daha önemli değildir." Burnunun yanına hafifçe vurdu. "Bunu çok iyi bilirim."

Sözleri, içimde çok fazla kurcalamak istemediğim derin bir yere isabet etti. Çünkü bir zamanlar ben de bunu biliyordum, ama sonra önemli olduğumu kanıtlamakla, ayak uydurabildiğimi kanıtlamakla çok meşgul oldum.

Peki ya şimdi? Şimdi eve dönmüştüm, işsizdim ve bir anaokulu öğrencisinin Vegas temalı doğum günü partisinde meyve suyu içiyordum.

İçten içe Stan'in haklı olduğunu biliyordum ve işin, evde olmayı ne kadar sevdiğimi ne zaman gölgede bıraktığını tam olarak bilmiyordum, ama yine de böyle olmuştu. O anda her şey amaçsız geliyordu, sanki ne yapacağımı bilmiyormuşum gibi. Dikkatimi, plastik martini bardağından pembe limonata yudumlayan nazik yaşlı adama yöneltmek çok daha kolaydı.

"Bugün çiftliğin önünden geçtim." Öne doğru eğildim, ellerimin üzerine çenemi dayadım ve abartılı bir şekilde dudaklarımı bükerek somurtmaya başladım.

Bay Stafford'un gözleri hüznle doldu, bir yudum daha alırken gözlerindeki ışıltı sönükleşti. "Zamanın geçmesi ve hayatın değişmesi üzücü bir şey."

Sandalyeye yaslandım. "Çocukken çiftliğe geldiğimi hatırlıyorum. Burası Star Harbor'ın kalbi gibiydi; kabak tarlası, perili orman yürüyüşü. Bayan Stafford'ın elma şarabı donutları efsaneydi."

Merhum eşinden bahsedilince Bay Stafford canlandı ve gülümsedi. “Çok lezzetliydim.”

“*En iyisiydi,*” diye onayladım. Gözlerimi kapattım ve yumuşacık kızarmış çöreği ısıırken, dilimde tarçınlı şekerli dış yüzeyini neredeyse hissedebiliyordum.

Stan içini çekti. “Yıllar geçtikçe insanlar gelmeyi bıraktı. Yakındaki kasabalarda daha göz alıcı turistik yerler ortaya çıktı ve insanları oraya çekti. Artık buraya gelenler, sadece kum tepelerinde yürüyen Leydi’yi görebilmek için gelenler gibi görünüyor.”

Kafam allak bullak olmuştu. *Kimse kasabanın en havalı yerinin bu şekilde yıkılıp unutulmasına nasıl göz yumabilirdi?*

Açıkçası, bu beni biraz sinirlendirdi. Stan çok üzgün görünüyordu. Onun için yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Ve sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi.

“Neye ihtiyacınız var biliyor musunuz?” Daha dik oturdum, beynim tüm hızıyla çalışıyordu. “Tam kapsamlı, aile dostu bir deneyim. Saman balyaları üzerinde gezintiler, hayaletli ahırlar, ebeveynler için alkollü elma şarabı. İnsanlar korkuluklarla selfie çekmeyi ve ev yapımı reçeller satın almayı sever. Anahtar, sosyal medyaya layık bir atmosfer yaratmaktır. Eğer eğlenceli hale getirirseniz, insanlar geri gelecektir.”

Dikkatim tekrar Bay Stafford’a döndü. Gözlerinde yeniden bir ışıltı belirdi, ama başını salladı. “Sadece bir sezon için para kazanıyorsan kârlılığını sürdürmek zor.”

Ben yılmadan alaycı bir şekilde güldüm. “Tek sezon mu? Kim söyledi bunu? Keşfedebileceğiniz üç sezon daha var—insanlar Noel ağacına ihtiyaç duyar. Zaten elmaları seviyorlar. Peki ya çiçekler ve düğünler? Oh!” Ellerimi birleştirdim. “Bir düğün! O kumul uçurumunun tepesi en muhteşem fotoğraflar için ideal olur.”

Yüzündeki çizgiler derinleşti. “İnsanların böyle bir şeye geleceğini gerçekten düşünüyor musun? Bunca yıldan sonra bile mi?”

Onu ikna ettiğimi bilerek sıırıttım. Anlaşmayı kapatmanın verdiği heyecan içimi kapladı. “Kesinlikle. İnsanlar bu aralar sonbahar nostaljisine takıntılı. Ayrıca aileler cihazlardan uzaklaşıp *gerçek* anılar yaratmak istiyor. Mükemmel olması gerekmez, sadece eğlenceli olsun. Fikir üretmenize seve seve yardım ederim.”

“Karen’im buna bayılırdı.” Bay Stafford masaya vurdu. “Vizyonunuz var, Bayan Elodie, bunu kabul ediyorum! Bir ara burayı satmayı düşünmüştüm, ama söyledikleriniz... şey, bu Karen’in hayallerinin gerçeğe dönüşmesi gibi geliyor. Bence bunu yapmalıyız.”

Gülümsedim ama sözlerinin tam anlamını kavradığımda hemen kendime geldim. “Uh... *biz* mi?” Gergin bir kahkaha attım. “Yani, ben sadece fikir atıyordum, Bay Stafford. Beyin fırtınası yapıyordum. Teorik olarak düşünüyordum.”

O başını salladı. “Evet, tabii ki *biz*. Senin gibi vizyon sahibi biri olmadan hiçbir şey yapamam. Ben sadece yaşlı bir adamım.” Kendini işaret etti. “Biraz yardım olmadan bunu başaramam. Senin fikirlerin varsa, benim de bunu gerçekleştirmek için yerim ve bolca param var.”

Göz kırptı ve ben tamamen büyülenmişim. “Şey...” Hızlıca bir şeyler düşünmeye çalıştım. Bu durumdan kurtulmam, bu tatlı yaşlı adamı nazikçe reddetmem gerekiyordu, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

“Yani... Şu anda bir projeyle bir proje arasında sayılırım,” diye kaçamak bir cevap verdim, aniden tam hızda hareket eden bir konveyör bandına basmış gibi hissettim. “Ama Selene’de sadece birkaç gün kalacağım. Bir sonraki büyük hamlemi belirlemeden önce kısa bir mola veriyorum.”

Suçluluk duygusu — durumu harika bir şey gibi göstermişim — ile çocukluğumdan beri çiftliğe duyduğum sevgi arasında sıkışıp kalmışım.

“Endişelenme.” Elimi okşadı.

Oh, çok endişeliydim. Geçici bir duygusal sıfırlama için eve gelmişim, yanlışlıkla tam kapsamlı bir çiftlik restorasyonuna kaydolmak için değil. Ama bir şekilde Bay Stafford beni mecazi anlamda köşeye sıkıştırmıştı.

Ve daha da kötüsü? İçimdeki küçük, hain bir parça... *meraklanmıştı*.

Çiftliği hayal ettim, eskiden olduğu gibi canlandırdım — ailelerin kabak tarlasında dolaştığı, taze elma şarabı donutlarının kokusu, serin sonbahar havasında çıtır çıtır yanan şenlik ateşleri. Bu fikir bu kadar cazip olmamalıydı.

Ama, kahretsin, öyleydi.

"Senin için mükemmel bir yerim var," diye devam etti, sanki az önce beni *tamamen* kandırmış bir adam gibi. "Ve sana cömertçe ödeme yapacağım. Ne dersin?" Kaşları hafifçe seğirdi ve beni köşeye sıkıştırdığının tamamen farkındaydı.

Hızlı ve elektriksel bir heyecan kıvılcımı içimden geçti. Bu fikir bu kadar cazip gelmemeliydi, ama inkar edemezdim ki, gelmişti.

Elbette kalmayacaktım. Bu benim hayatım değildi. Ama belki, sadece belki, bir süreliğine yardım etmek benim için de iyi olurdu.

Ayrıca, daha ciddi bir şey ortaya çıkana kadar eğlenceli bir oyalama ne zararı olabilirdi ki?

Elimi uzattığımda, göğsümden parlak ve durdurulamaz bir kahkaha fışkırdı. “Siz, Bay Stafford, tehlikeli bir adamsınız. Ama ne olacak ki —neden olmasın? Hadi bir çiftliği kurtaralım.”

DÖRT

CALLUM

KAYBETMEK BERBATTI.

En iyi takım arkadaşımın bir topun yanından geçip gitmesine izin verdiği berbat bir dokuzuncu vuruşun ardından kaybetmek mi? Bu resmen sinir bozucuydu.

Arkadaşlarımla her çarşamba akşamı Remington County erkekler on iki inçlik yavaş atış softbol liginde oynuyorduk. Elbette, ligdeki en yaşlı ikinci takımdık ve maç sonrası ritüelimiz neredeyse her zaman ağrıyan kasları ve gıcırdayan dizleri buzla soğutmayı içeriyordu, ama bunu seviyorduk.

Kaybetmek, kolektif gururumuza ciddi bir darbe vurdu.

"Yemin ederim, Hayes," diye mırıldandım, beyzbol şapkamı çıkarıp nemli saçlarımı elime geçirdikten sonra ters takmadan önce. "Topu görmedin mi? Gözlerin kapalı mıydı?"

Hayes Darling, kasabanın eski altın çocuğu ve kötü şansın hüküm süren şampiyonu, inleyerek yedek kulübesinin bankına yığıldı. "Sence ben bunun olmasını mı istedim? Güneş gözümü kamaştırdı." Eldivenini havaya kaldırdı. "Ayrıca, bu lanet şeyin dikişleri de kopmuş."

Yırtık eldivenini toprağa attı ve ayağıyla daha uzağa itti.

Brody Shepherd alaycı bir şekilde güldü ve bileklerindeki bandajı çözdü. "Tabii dostum. Güneş mi? Bütün sezon boyunca burada olan aynı güneş mi?"

Hayes ona sert bir bakış attı. "Bunu bir daha söylemek ister misin, Shep?"

Brody en iyi arkadaşına sıırttı, her zamanki gibi onu kızdırmaktan keyif alıyordu. "Sadece diyorum ki, sana güneş gözlüğü almamı istersen, söyle yeter."

"Çocuklar, çocuklar," dedi Wes, sopasına yaslanarak alaycı bir bilgelikle dolu sesiyle. "Sezonun başındaki bir maçı. Kimse burada şampiyonluk yüzüğü almayacak."

Ona sert bir bakış attım. "Evet, ama kazandığımızda Lantern'da MVP biranı bırakacağını sanmıyorum."

Wes sıırttı. "Asla."

Brody burun kııırdı. "Oh, kendini o kadar da üstün görme, Wes. Strikeout olduğunda, bir çocuk gibi eldivenini kulübeye fırlatmaya ramak kalmıştı."

"Onurlu bir çocuk," dedi Wes somurtarak.

Sezonumuzun en güzel kısmı, maçtan sonra yerel bir barda kutlama biraları içmektir. Ne yazık ki bizim için bu gece bunlar teselli biraları haline gelmişti, ama umurumda değildi. Bir molaya ihtiyacım vardı.

"Her neyse, bence bir oyuncuya daha ihtiyacımız var," dedi Brody, eldivenini çantasına atarken.

Haksız değildi. Takımımız biz dördümüz ve birkaç kişiden oluşuyordu, ancak iş yükümlülükleri nedeniyle çoğu yedek olarak belirlenmişti.

"Austin'e sorabilirim," dedi Brody.

Grup içinde onaylayan bir mırııdanma yayıldı. Brody'nin üvey kardeşinin takımda olması kesinlikle bir avantaj olurdu. Austin genç, hevesli ve atletikti.

Belki de nefes nefese kalmadan koşturup dururdu.

"Austin daire buldu mu?" diye sordum, kramponlarımın bağcıklarını çözüp spor çantama tikiştirenken.

"Hâlâ arıyor," dedi Brody omuz silkerek. "Kendi evini bulana kadar arkadaşlarının evinde kalıyor, ama marinada çalışmaktan başka bir şeyler yapmak için can attığını biliyorum. Lisedeyken fena bir beyzbol oyuncusu değildi."

Hayes burnunu çekerek omzunu ovuşturdu ve kolunu yavaşça daireler çizerek hareket ettirdi. "Evet, ben de öyleydim. Sonuç ne oldu, bak."

"Neyse," dedi Brody, kelimeyi uzatarak. "Lantern'da bira içelim mi?"

Bir dizi homurtu ve baş sallama, kabul ettiğimizi gösterdi. Kaybetmek berbat bir şeydi belki, ama maç sonrası bira içmek her zaman bir kazançtı.

THE LADY'S Lantern sadece bir bar değildi; Star Harbor'ın bir simgesiydi.

İçeri adım attığımızda, oyulmuş ahşap fener tabelası titreyerek girişin üzerine sıcak bir ışık saçtı. İçerisi eski ahşap, viski ve tarih kokuyordu. Duvarlar, kasabanın "Kum Tepelerinin Leydisi"ne olan takıntısının kalıntılarıyla doluydu: sözde görülme olaylarının çerçeveli gazete kupürleri, su kenarında hayalet gibi bir figürün grenli siyah-beyaz fotoğrafları ve bir köşede, onun orijinal gelinlik duvağının bir parçası olduğu iddia edilen bir cam vitrin.

Turistler bu saçmalıklara kanıyordu.

Hatta içki menüsü bile efsaneye uygun hazırlanmıştı. The Lady's Lament

—Brody'nin bir zamanlar "parfüm şişesi gibi tadı var" diye tanımladığı süslü bir cin kokteyli. The Sailor's Doom —yetişkin bir erkeği bile nakavt edecek kadar güçlü bir viski içkisi.

Nasıl bildiğimi sorarsan.

Bir masaya oturduğumuzda, Wes kolunu koltuğun arkasına uzatıp, tıklım tıklım dolu barın içini gözden geçirdi. "Şu saçmalığa bak." Elindeki şişeyle, duvak etrafında toplanıp selfie çeken bir gruba işaret etti. "Beni her zaman şaşırtıyor." Dikkatini bana çevirdi, kaşları havaya kalktı. "Drifted Spirit ne zaman nihayet ismine yakışır bir şey yapacak?"

Hayes, bir tur daha içki almak için koltuktan kalkarken gözlerim ona kaydı. Lady hakkında konuşmak her zaman onu sinirlendiriyordu.

Bir yudum bira içtim, soğuk sıvı cildime hâlâ yapışan yaz sıcaklığını kesiyordu. "Asla. Bütün bu olay saçmalık."

"Saçma mı, yoksa kârlı mı?" diye sordu Wes, masada bırakılmış Lady's Love Lock Fence broşürüne parmağıyla dokunarak.

Brody sırıttı. "Kabul etmelisin ki, Ghost Run 5K eğlenceliydi. Karanlıkta parlayan kıyafetler giymiş bir grup aptalın hayali bir ölü kadından kaçması

hayali bir ölü kadından kaçıyor?” Ellerini genişçe açtı. “Hadi ama. Bu çok komik.”

Onları görmezden gelip biramı karıştırdım. Elbette efsane para kazandırıyor ama Star Harbor sokaklarında bir hayalet dolaştığına bir an bile inanmamıştım.

Hayes kabindeki yerine geri döndüğünde konuşma işe ve kadınlara kaydı. Sonunda maçın acısı da geçti. Hesabı ödedim ve eve doğru yola çıktım.

Arabayı park ettiğimde han sessizdi. Pencerelelerden sızan yumuşak ışık, bulutlu ve yıldızsız gökyüzüne karşı keskin bir kontrast oluşturuyordu. Ben yan girişe doğru ilerlerken, birkaç misafir arkada oturmuş küçük bir ateşin tadını çıkarıyordu. Dostça davranmak için elimi kaldırdım, ama mutfığa girer girmez rahat bir nefes aldım. Hala öğleden sonra yaptığım ve Helen'in her öğleden sonra pişirdiği çikolatalı kurabiyelerin kokusu vardı. Binlerce olumlu yorum, öğleden sonra kurabiyesi fikrimin iyi karşılandığını kanıtlıyordu.

Zaten, hangi canavar kurabiyeleri sevmez ki?

Telefonuma üçüncü kez baktığımda içimi yeni bir öfke kapladı. Levi, arkadaşlarıyla takıldıktan sonra bana haber vermesi gerekiyordu.

Tabii ki aramamıştı.

Levi yaz tatili için okuldan resmen ayrılmıştı, bu da bir ergeni üç ay boyunca beladan uzak tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum.

İçeriye girip odasına göz attım ve gülümsedim. Yatağının üzerinde uzanmış, bir ayağı yatağın kenarından sarkmış, kulaklıklarını takmış, telefonunun mavimsi ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

En azından bu sefer buradaydı. Artık benim için önemli olan buydu: eve sağ salim dönmüş olması.

Derin bir nefes aldım. Son zamanlarda yoldan çıkmıştı; geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, okulu asıyordu. Bu tür davranışlar kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyordu.

En son ihtiyacım olan şey, Levi'nin onun yaşında *benim gibi* olmasıydı. Orduya katılmak beni düzeltmiş tek şeydi ve bunun tek sonucu, kollarımı kaplayan yaralar ve rahatsız edici bir pişmanlık duygusuydu.

Ahşap kapı çerçevesi parmak eklemlerimin altında sert bir his uyandırıyor. Gözlerini kaldırdı ve kulaklığının bir tarafını kulağından çıkardı.

"Selam, baba." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

Göğsüm sıkıştı. Bazen, çarpık dişleri ve kocaman gülümsemesi olan o küçük çocuk, huysuz ergen tavırlarının arkasından hâlâ küçük anlar için yüzüne yansıyor.

Bir yanım ona, işleri batırdığını ve eve geldiğini bana haber vermediğini hatırlatmak istiyordu. Ama son zamanlarda tek yaptığım şeyin ona sataşmak ve eksikliklerini göstermek olduğunu hissediyordum. Sorun şu ki, o da yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmeliydi.

Kazanamazdım.

Mary'nin Levi ile bir şekilde başa çıkma yöntemi vardı ki ben... yoktu. Terapisti bana onu tamamen mahvetmediğimi söyledi, ama bazı günler bundan pek emin olamıyordum.

Ben içimde bir savaş verirken, o kaşlarını kaldırdı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hayır. Sadece eve geldiğine sevindim.

Seni seviyorum."

"Ben de." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kulaklıklarını taktı ve dikkatini telefonuna verdi. Sanki bir şey bekliyormuşum gibi, gerekenden yarım saniye daha uzun süre kapının eşiğinde durdum.

Bir fırsat.

Yorgun ve yenilmiş bir halde, koridordan geçerek ana süite doğru yürüdüm. Levi ve ben, hanın ana misafir odalarından uzakta, alt katta yaşıyorduk. Levi'nin odasının karşısındaki koridorda boş bir yatak odası vardı, ama o oda asla kiralanmazdı ve genellikle sadece arkadaşlarımız gece dışarı çıktıktan sonra kullanırdı.

Yabancıların uyuduğumuz yere bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim.

Tozlu kıyafetlerimi çıkarıp her şeyi çamaşır sepetine attım. Parmak uçlarım, yara izlerimin bıraktığı çıkıntıları ve izleri okşadı. Seçtiğim hayatın acı bir hatırlatıcısı olarak, bileklerimden boynuma kadar uzanıyorlardı.

Günün yorgunluğunu atmak için ihtiyacım olan şey, hızlı ve kaynar bir duştı. Ertesi gün için hazırlamam gereken her şeyi gözden geçirirken, her geceki zihinsel jimnastik tam güçle geri döndü. Han saat gibi işliyordu, ama bunun tek nedeni her şeyi kontrol altında tutmamdı.

Duş aldıktan sonra, çamaşır sepetini mutfağın yanındaki büyük çamaşır odasına taşıdım. Bir duvar boyunca üst üste dizilmiş üç çamaşır makinesi ve kurutucu vardı. Diğer duvar boyunca ise arşıfları ağartmak ve ıslatmak için devasa bir leğen duruyordu. Tadilat sırasında Mary, Star Harbor iftliği'ne bakan uzak duvardaki devasa pencereleri korumaya karar vermişti.

Karanlığa baktım. Avlunun karşısında, uzakta bir şey parılıyordu. Bir ışık. El feneri olamayacak kadar sabit. Ay olamayacak kadar sönük. Ve boş olması gereken bir yerden geliyordu.

Terk edilmiş kulübe içinden parlıyordu.

Omuzlarım gerildi, gözlerimi kapattım ve iç geçirdim.

Harika.

Ya rakunlar ışık düğmesini kullanmayı öğrenmişlerdi ya da bir aptal hayalet avına çıkmıştı. Yine.

Çamaşır makinesini çalıştırdıktan sonra, yan girişte tuttuğum tahta sopayı aldım ve avluyu geçip karanlığa doğru yürüdüm. Michigan Gölü'nden esen bir esinti yaz kokusunu taşıyordu. Keşke bulutlar da dağılsaydı, o zaman yıldızlarla dolu güzel bir yaz gökyüzü olurdu.

Harap olmuş kulübeye baktım. İnce perdeler sıkıca çekilmişti, ama içeride herhangi bir hareket yok gibiydi. Hafta başında açtığım deliğ dolaşırken, yıpranmış veranda botlarımın altında gıcırdadı.

Kapıyı

aldım.

Ses yoktu.

Ama sessizliğe güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Sessizlik, cehennemin kopmasından önceki bir duraklamadan ibaretti.

Bir darbe, daha sert bu . “Hey,” diye
diye seslendim. “İzinsiz giriyorsunuz.”

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

İç geçirdim ve kapı kolunu çevirdim. Kilitli değildi.

Harika.

Kapıyı itip açtım, sopamı hazırladım — ve bir şey çığlık attı, korkunç, insanlık dışı bir ses.

Sonra bir şey göğsüme çarptı.

Yumuşak, sıcaktı ve bana, hissetmemem gereken bir şekilde sarıldı. Çıplak, kadınsı bacaklar uyluklarımı sardı, vanilya ve başka bir şeyin — daha derin bir şeyin — hafif kokusu aramızda dolaştı. Bir erkeğin derisinin altına işleyen türden bir kokuydu.

Tehlikeli.

Çarpışmanın etkisiyle dengesini kaybettim ve geriye doğru kapıdan savrulurken beyzbol sopası yere çarparak yuvarlandı. Bir kadın üstümdeyken kırımın üstüne düştüm; bacakları çırpınıyor, elleri omuzlarımı sıkıca kavıyor, dizlerinden biri hayalarımın tehlikeli bir şekilde yakınına gelmişti.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandım, askeri içgüdülerim devreye girerek, beni parçalamasını engellemek için ellerimi onun pazılarına doladım.

"Aman Tanrım! Bırak beni, seni psikopat! Az önce evime zorla girdin!" diye çığlık attı kadın.

Gözlerimi kırıştıtararak, öfkeli, vahşi ve şu anda beni boğmaya çalışan biri için fazlasıyla güzel olan bir çift yaban yeşili göze baktım. Üzerimde oturan kadın, uykudan dağınık dalgalı kahverengi saçlarıyla tam bir güzellik abidesiydi ve tişörtümün yakasını ölümcül bir şekilde sıkıyordu.

Egzotik vanilya ve saf bela gibi kokuyordu.

Ve bunu fark etmeme hiç gerek yoktu.

Onun altından çıkmaya çalışarak kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırdım ve hain sikim bunu fark etti. "Ben zorla girmedim. *Sen* izinsiz giriyorsun."

Gözlerini kısarak, "Ben burada yaşıyorum," diye tısladı. Elim onun pazılarına bastırdı, omurgamdan bir sıcaklık yükseldi ama hemen elimi indirdim.

Hayır. Olmaz.

Kadın kolunu elimden çekip, yanımdaki yere bir elini vurarak kalkmaya çalıştı.

Otururken midem düğümlendi. "Ne?"

"Ben. Burada. Yaşıyorum." Yüzünden sarkan bir saç telini çekip attı ve kollarını kavuşturarak üstümde durdu. "*Sen* kimsin?"

Lambadan gelen yumuşak ışık, cildini ısıtıyordu. Üzerinde bol bir tişört ve minik şort vardı, cildi adeta

parlıyordu. En son ne zaman, sadece ince bir pijama giymiş, dağınık ve uykulu bir kadın gördüğümü hatırlayamıyordum.

O kremsi tenin her santimini keşfetme düşüncesiyle elim kasıldı. Kendime ve ona sinirlenerek, bir homurtuyu içime attım.

“Burada kimse yaşamıyor.” Ayağa kalktım, kollarımı kavuşturup onun duruşunu taklit ettim.

Gitmeyi reddetmem üzerine gözlerinde ateş dans etti. “Polisi arıyorum!”

Elimi kaldırdım. “Buna gerek yok.” Hanı işaret ettim. “Ben Drifted Spirit’in sahibiyim. Işık yandığını gördüm ve Stan için kontrol etmeye geldim. Bazen izinsiz girenler olur ve onun evi arazinin tam karşısında.”

Rahatlamış gibi göründü, ama sonra yüzü sinirli bir ifadeye büründü. “Nesin sen, mahalle bekçisi mi?” Dirseğine baktı ve ben de, yere çarpmış olması gereken yerde küçük bir kan lekesi fark ettim. “Ah . . .” Gözleri tekrar bana döndü. “Bay Stafford’a çiftlikteki işleri düzene sokmasında yardım ederken burada kalıyorum. *Sana* bir açıklama borçlu olduğumdan değil tabii.”

Ciğerlerimdeki hava dondu.

Stan. Çiftlik mi?

“Hayır,” dedim, başımı sallayarak. “Bu mümkün değil.”

“Uh, evet. Şey, mümkün.” Elleri beline gitti. “El sıkıştık.”

Çenem kilitlendi. Ne kadar zamandır bu olasılıklar hakkında hayal kuruyordum? O lanet çiftliği devralmaya *bu kadar yakındım*. Sonunda kendi restoranımı açmak için hanı genişletecektim.

Stan kendisi söylemişti — çiftliği bırakmaya hazırды. Bu lanet mülkü gezmiş, sonunda benim elime geçmesinin ne kadar mantıklı olduğunu konuşmuştuk.

İstersen senin olabilir.

Ama şimdi rastgele bir kadın onu benden alabileceğini mi düşünüyor?

Bir adım daha yaklaştım, sesime hayal kırıklığım yansıyor. “Sen ve Stan el sıkışarak anlaşmış mıydınız?” Keskin, alaycı bir kahkaha attım. “Ne kadar da tatlı. Çünkü başka kim el sıkışmıştı biliyor musun?” Parmaklarımı göğsüme dayadım. “Ben.”

Elbette, hiçbir şeye tam olarak *razı* olmadığım kısmı atlıyordum, ama Stan'in sözünün eri bir adam olduğunu biliyordum. O sadece benim kabul etmemi bekliyordu.

“Neden bahsettiğini hiç anlamadım.” Başını eğdi ve tatlı bir gülümseme takındı, sözümü keserek. “Ama belli ki planlar değişti.”

Kan basıncımı tavan yapan bir başka şeker gibi tatlı gülümseme daha attı. Bu, ya ona biraz akıl vermek ya da onu duvara yapıştırıp, tamamen farklı bir nedenden dolayı da öyle gülüp gülmeyeceğini görmek istememe neden oldu.

Eminim ona tamamen çılgın gibi gelmiştim, ama kanım kaynıyordu. Burun deliklerim genişledi. Bu kadın tüm doğru düğmelere basıyordu ve geçirdiğim günün ardından, onun saçmalıklarına hiç havamda değildim. Ne kadar güzel ya da cesur olduğu umurumda değildi.

Yavaşça ve ölçülü bir şekilde nefes verdim. İki seçeneğim vardı: zar zor ayakta duran bu kulübede bu kadınla kavga etmek ya da sakinliğimi korumak ve az önce ne haltların döndüğünü anlamaya çalışmak.

Elimi yüzüme sürdüm.

İkinci seçenek galip geldi, ancak ateşli bir esmerle kafa kafaya gelmenin bir çekiciliği olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum.

Sanki çoktan kazanmış gibi sıırıttı; sanki hiç hakkı olmayan bir evde durmuyormuş gibi. Sanki farkında bile olmadan az önce altımdan halıyı çekmemiş gibi. Yumruklarımı sıkıp, onu susturmak için öpmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce yavaşça nefes aldım.

İçimde bir şey parladı. Sinir. Çekicilik. Gerçekleşmeyi bekleyen kötü bir fikir.

Hayır. Hayır. Hayır. Gitme zamanı.

"Peki." Nefes verip kapıya doğru döndüm. "Kuduz rakunların tadını çıkar."

Gözleri kulübenin karanlık köşelerine kaydı. Sadece bir saniye için, ama işte oradaydı — en ufak bir tereddüt belirtisi.

Gülümsememi bastırdım ve beyzbol sopamı bir hareketle aldım.

Çenesini kaldırdı, çabucak toparlandı. "Niyetim de o," diye karşılık verdi, sesinde inatçı bir gurur vardı.

Uzaklaşırken küfür mırıldandım, sopayı gereğinden fazla sıkı kavradım.

Bu yaz, bir anda çok daha karmaşık hale gelmişti.

BEŞ

ELODIE

NEDEN o koca ağızımı açmıştım ki?

İnce, sarkmış yatağın üzerinde oturup şakaklarımı ovuştururken, karanlık ve boş kulübede suyun yavaş ve ısrarcı damlama sesi yankılanıyordu. Dün gece fırtına hızla gelmiş, kalın bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve ben de her dakikamı uyanık yatarak, tavandaki küçük sızıntıya bakarak geçirmiştim.

Her damla, dolaplardan birinde bulduğum metal karıştırma kabına düşüyordu; durmaksızın çalan bir saat gibi tıkırdayarak uykusuz gecemin dakikalarını geri sayıyordu.

Damla. Damla. Damla.

İnledim ve ince battaniyeyi bir kenara attım. Göz kapaklarım zımpara kağıdı gibiydi, yorgunluktan uzuvlarım ağırlaşmıştı, ama bu böceklerle dolu zindanda bir saniye daha oturamazdım.

Ön verandaya çıktığımda sabah rüzgarı uluyordu, kollarımı kendime doladım. Havada nemli toprak, yağmur kokusu ve çam kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Fırtına geçmişti, geride tertemiz bir gökyüzü bırakmıştı, doğudaki ağaçların üzerinden güneşin ilk soluk ışınları görünmeye başlamıştı.

Ve sonra onu gördüm.

Verandanın korkuluğuna konmuş, küçük, yıpranmış bir yara bandı kutusu.

Yara bandım yoktu, ama dün gece Star Harbor'un mahalle pisliği ile yaşadığım son derece dramatik çarpışmada dirseğimi sıyırmıştım ve şimdi, ne tesadüf ki, bir kutu bir gecede ortaya çıkmıştı.

Fırtına onları buraya sürüklemiş olmalıydı — ya da daha büyük olasılıkla, komşumdaki insan biçimindeki fırtına onları bırakmış ve bunu itiraf etmek istemiyordu.

İlk başta adamın bir hırsız olduğunu düşünmüştüm ve kendimi savunmaya hazırdım, dişlerimi gösterip pençelerimi çıkarmıştım. Bunun yerine, zengin kahverengi gözler, koyu saçlar ve kalın, kaslı ön kollara yayılan dövmelemlerle karşılaştım. Hatta bazıları elinin sırtına ve parmak eklemlerine bile sızmıştı. Yara izleri vardı, hem de çok fazla—kolundan yukarı doğru uzanıp tişörtünün kolunun altında kayboluyorlardı.

Korkumun aniden merak haline dönüştüğünü hatırlayınca midem bulandı. O tam bir çelişkiydi: çok şey görmüş koyu renkli gözler, binlerce şeyi inşa etmiş ama aynı zamanda onları mahvetmiş gibi görünen eller, hem boğuk hem de ipeksi bir ses.

Ve sonra ağzını açıp bu illüzyonu mahvetmek zorunda kaldı. Sinirliydi ve nedense kesik kesik, sinirli ses tonu doğrudan bana yönelikti.

Sanki sadece var olmak bile iğrenç bir suçmuş gibi.

Başımı sallayarak, korkuluktan itildim ve etrafımdaki enkazı gözden geçirdim. Kulübe berbat durumdaydı. Ahşap duvarlar, yıllarca ihmal edilmenin etkisiyle yıpranmış ve eğrilmişti. Çiçek tarhları tamamen istila edilmişti; kalın sarmaşıklar ve yaz başı çiçekleri, sanki doğa bir zamanlar kendisine ait olanı geri alıyormuş gibi dağınıklığın içinden fıskırıyordu.

Yine de, burası yeniden güzelleşebilirdi ve görünüşe göre benim de yapacak başka bir işim yoktu. Harap haldeki kulübeyi temizlemek, listemin ilk sırasındaydı.

Saatler sonra, evi temizleme konusunda pek ilerleme kaydetmemiştim. Saçlarımı dağınık bir topuz haline bağladım ve kirli mutfak tezgahını silerken derin bir nefes verdim. Saatlerce ovuşturmaktan kollarım ağrıyordu, banyo zeminindeki kurumuş kir tabakalarını kazımdan ellerim yaralanmıştı, ama bu eve resmen savaş açmıştım. Gerçek bir korku filmi setinde yaşayacaksam, en azından bunu yaparken tetanoza yakalanmamam gerekiyordu.

Ağrıyan sırtımı gererek dikleştirdim ve ön pencereden bir hareket gördüm, sonra Stan görünce gülümsedim.

Kapıya yürüdüm ve gülümseyerek kapıyı onun için açtım.

Ellerini ceplerine sokmuş, evin hâlâ ayakta olup olmadığını değerlendirir gibi gözleriyle evi tarayarak verandaya doğru yürüdü.

"Günaydın, Bayan Elodie," diye seslendi, merdivenleri çıkıp içeri girdi. "Fırtınadan kurtuldunuz mu peki?"

"*Hayatta kalmak* biraz abartılı bir ifade," diye mırıldandım, tavandaki koyu lekeyi işaret ederek. "Bu hayaletli kulübenizin yerleşik bir yağmur özelliği var."

"Bunun için üzgünüm," dedi Stan, korkuluğa yaslanarak kıkırdadı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Uykunda döşeme tahtalarının arasından aşıya düşebilirdin."

Ona sert bir bakış attım. "Çok rahatlatıcı. Teşekkürler."

Gülümsemesi derinleşti, ama bakışları uzaktaki çiftlik evine kaydı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Bütün bunlardan biraz ara vermeyi düşünüyor musun?" Temizlik malzemelerime doğru eliyle işaret etti, dudakları seğirdi.

Alnımdaki teri sildim ve onun bakışını takip ederek çiftlik arazisine doğru uzanan dalgalı arazilere göz attım. "Belki. Bugün biraz dolaşayım diye düşündüm."

Stan onaylayarak başını salladı. "İyi fikir. Neyle uğraştığını görmek yardımcı olur." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Buranın kötü durumda olduğunu biliyorum. Eğer başka bir proje arıyorsan, tamir için gerekli malzemelerin parasını seve seve karşılarım."

Teklifini düşündüm. Elbette biraz birikimim vardı, ama teknik olarak benim bile olmayan bir evi tamir edip geçinmek için kesinlikle yeterli değildi. Rakunlar ya da sinir bozucu derecede yakışıklı komşular gibi davetsiz misafirler konusunda endişelenmesem, günlük hayat çok daha kolay olurdu.

Stan'e gülümsedim. "Bu teklif kabul edilebilir." İsteksizce güldüm, sonra yürümeye başlarken başparmaklarımı arka ceplerime soktum. "Hey, şu yer ne öyle?" diye sordum, hanı işaret ederek. "Çok güzel."

Drifted Spirit Hanı, eski bir romandan çıkmış gibi duruyordu; hüzünlü, zarif, kemiklerinde binlerce anlatılmamış hikâye barındıran türden bir yerdi. Üç katlı, yüksek bir

, bembeyaz boyası ve birçok penceresini uyanık gözler gibi çevreleyen koyu yeşil panjurları olan üç katlı bir Viktorya dönemi güzelliği.

Geniş bir veranda binayı çevreliyordu, sallanan sandalyeler göl esintisinde hafifçe sallanıyordu. Ön merdivenlerin yanındaki ferforje braketten solmuş ahşap bir tabela hafifçe sallanıyordu; üzerinde "*Drifted Spirit Inn*" yazısı narin altın harflerle elle boyanmıştı. Altında ise küçük bir plaket vardı: "*1886'da kuruldu.*" Hayalet gibi ismine rağmen, han kendine özgü bir şekilde *canlı* hissettiriyordu; nefesini tutmuş, birinin ona yeniden aşık olmasını bekliyordu.

Burası, daha yaklaştığınızı fark etmeden sizi içine çeken türden bir yerdi.

Beni daha çok neyin şaşırttığını bilemedim: kasvetli, heybetli bir adamın bir han işletmesi mi, yoksa bunun bir şekilde gayet mantıklı gelmesi mi?

Stan bakışlarımı takip etti, gözlerinin kenarları kırıştı. "Orası Callum Blackwood'un yeri. Drifted Spirit Inn."

Callum.

Dudaklarımı sıktım. Dün gece neredeyse yere devirdiğim, sinir bozucu, dokunaklı adam.

Gözlerimi kırptım. "Orayı tek başına mı işletiyor?" diye sordum, iki mülkü ayıran çit boyunca yürürken.

Bunda bir terslik vardı. O, yatak ve kahvaltı tipi, misafirperver ve konuksever birine benzemiyordu. Daha çok, "Yolumdan çekil yoksa bu kasabayı yerle bir ederim" türünde birine benziyordu.

Bay Stafford bir taş aldı, inceledi ve bir kenara attı. "Helen, onun kendini paralamaktan alıkoyuyor. Ama evet, orası onun. Yıllardır öyle."

Merakımla hanı tekrar gözden geçirdim. "Helen karısı mı?"

Stan çenesini ovuşturarak iç geçirdi. "Hayır, Cal karısını birkaç yıl önce kaybetti. O zamandan beri oğlunu tek başına büyütüyor. O ve Levi—oğlu—orada yaşıyor," diye ekledi Stan. "Biraz zaman aldı, ama Mary öldükten sonra Cal bunu başardı. Helen Harris onun için çalışıyor. O daha çok anaç bir tip."

Göğsümün altında yumuşak bir his uyandı, sessiz, hoş olmayan bir sızı. Tek başına bir baba, oğlunu tek başına yetiştiriyor. Karısının yasını tutuyor.

İşini ayakta tutan bir adam.

O konuda hiçbir şey hissetmemem gerekirdi. O adam tam bir baş belasıydı; kaslarla sarılmış, huysuz bir yürüyen ruh hali dalgalanması. Ayrıca — sinir bozucu, haksız ve tamamen — bir kızın anlamaya çalışırken çok fazla zaman harcayabileceği türden bir adamdı.

Kesinlikle olmaz.

Callum Blackwood hakkında meraklanmayacaktım.

Hayır. Huysuz otel sahiplerine karşı zaafım yoktu.

Kollarımı kavuşturup başka yere baktım. Callum'un — uzun boylu, somurtkan, İskandinav tanrısı gibi yapılı ve dövme — bekar bir baba olduğu fikri, kafamda sindiremeyeceğim bir şeydi.

Dün gece hissettiğim keskin rahatsızlık hâlâ oradaydı, ama şimdi başka bir şeyle karışmıştı.

Bu hoşuma gitmiyordu.

Onun tek başına bir çocuk yetiştirmesi düşüncesine midemin verdiği tuhaf tepkiyi de sevmiyordum. Küçük, sessiz bir nezaket gösterisi olan aptal bir kutu yara bandının, sanki istenmeyen bir misafirmiş gibi göğsüme yerleşmiş olmasından kesinlikle hoşlanmıyordum.

Birdenbire, kesinlikle düşünmemem gereken bir adam hakkında bir sürü sorum oldu.

Bu yüzden, bir şey beni rahatsız ettiğinde her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Ona bir kelime atadım — *düşünceli* — onu içime attım, omuzlarımı silktim ve yüzüme bir sırtış yapıştırdım.

"Detaylara girelim." Bakışlarım yuvarlak tepeleri taradı. "Burada neyle uğraştığımı anlat bana."

Stan'in mavi gözleri sevgi ve nostaljiyle doldu. "Doksanlarda, Karen ve ben elli bir dönüm arazi satın aldık. Tarımla uğraşan köklerime dönmeyi, buraya yerleşmeyi ve sakin bir hayat sürmeyi umuyorduk." Arazinin uzak köşesindeki sade bir evi işaret etti. "Hiç kendi çocuğumuz olmadı, ama orada yaşadık ve birlikte mutlu bir hayat sürdük."

Yaşlı adamın gururunu görünce gülümsedim.

"Bir süre çiftlik iyi gidiyordu. Aileler gezmeye gelirdi, kabaklarını seçerlerdi, o tür şeyler. Karen yemek yapmayı severdi, o yüzden basit ikramlar da sunardı."

Gülümseyerek mırıldandım. "Hatırlıyorum."

“Sonunda, karşıdaki meyve bahçesini de satın aldık,” diye devam etti, “böylece toplam 142 dönüm araziye sahip olduk.”

Uzakta, cılız ağaçlar aşırı büyümüş olsa da hâlâ çiçek açıyor ve meyve veriyor gibi görünüyordu.

“Tamam.” Kaşlarını çatıttım, zihnimdeki yapılacaklar listesi hızla uzuyordu.

“Şimdi ağaçların bakımını yapmak için bazı yerlilere para ödüyorum.” Gözlerimi ona çevirdim ve o devam etti: “Ama unutma, onlar sadece asgari düzeyde iş yapıyorlar. Benim tek ihtiyacım, hastalık yayılırsa veya ağaçlarımızdan herhangi birini kaybedersek bana haber verecek biri. Onlara ücretsiz ürünlerle ödeme yapıyorum.”

Kaşlarını çatarak başımı salladım. Bu ölçekte bir projeyi üstlenmek zaman, sabır ve çok ama çok para gerektirecekti.

“Eğer bunu yapamayacaksan, şimdi söyle,” dedi, sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi. “Endişeli görünüyorsun.”

“Hiç de değil,” dedim, Stan’e dönerek. “Bunun inanılmaz bir şey olacağını bildiğim için endişelenmeme gerek yok.” Düşüncelerim Callum’a kaydı. “Şu komşun sorun çıkaracak mı?”

Stan, uzaktaki hanı seyrederek içini çekti. “Sanmıyorum. Bazen işler çok ağır geliyor. Bir süredir kendimi tükenmiş hissettiğimi biliyor. Bir gün bir teklifte bulunacağını düşünmüştüm ama...” Stan, Callum'un çiftlik arazisini satın almak için can atmaması onu üzmüş gibi sözünü yarıda kesti. “Doğrusu, sen gelene kadar bu çiftliğin hâlâ ne kadar büyük bir geleceğı olduğunu fark etmemiştim.”

Göğsüm gururla doldu ve ona geniş bir gülümseme attım. “O zaman canlandıracak güzel bir aile çiftliğimiz var gibi görünüyor.”

Kollarımı genişçe açtım, önümdeki otlarla kaplı çiftlik arazisini içime çektim ve hayali kollarımla sarmaladım.

Stan başını sallayarak kıkırdadı. “Öyle, Bayan Elodie. Öyle.”

Yabani otlarla kaplı tarlanın ortasında, denizyıldızı pozisyonunda uzanmış, göz kamaştırıcı güneşe bakıyordum. Toprağı ayaklarımla tutunurken, zihnim çiftliğı ve onun sunduğı imkânlarla dalmıştı.

Stan bana kağıtlarla dolu bir kutu uzattığında, duygu seline kapılıp neredeyse ağlayacaktım. Star Harbor Çiftliği ile ilgili *hiçbir* şey dijitalleştirilmemişti. Kelimenin tam anlamıyla sıfırdan başlıyordum.

Yüzümde sinsi bir gülümseme yayıldı. Kuralların ya da beklentilerin yükü altında olmayan bu çiftlik, hayal ettiğim her şey olabilirdi ve eğer bir konuda üstün olduğum bir şey varsa, o da hayal kurmaktı.

Hafta içinde muhasebeciyle görüşmeyi planlıyordum, ancak Stan bana çiftliğin hâlâ faaliyette olduğunu, kâr ettiğini ve şu anda bile mali açıdan bir sorun olmadığını garanti etti.

Toplum katılımı.

Onun sorunu buydu. Star Harbor, çiftliğin ne kadar değerli olduğunu, neye dönüşebileceğini fark etmemişti.

Oturup saçımın arkasından kurumuş otları kopardım, sonra da eskiz defterimi aldım. Bacak bacak üstüne atıp, açık bir sayfayı açtım ve karalamaya başladım. Etrafına oval çizilmiş büyük bir dikdörtgenin üzerine "*kabak tarlası*" yazdım; *oraya gitmek için traktörle yolculuk*. Başka bir dikdörtgen: *mısır labirenti*. *Ekim için çok mu geç? Meyve bahçesi*

—ikinci aşama projesi.

Selene bir sanat öğretmeni idi, bu yüzden belki de boyama konusunda yardımcı olabilecek birkaç yetenekli çocuk tanıyordu, hatta belki de haberi yaymak için bir duvar resmi ya da posterler bile.

Her fikirle birlikte eskizim ve heyecanım da büyüdü. Zihnim, elim çizebileceğinden daha hızlı çalışıyordu ve bir fikir diğerine geçiyordu.

Sayfayı çevirip yeni bir kağıda geçtim ve çöp adamlarla bir poster taslağı çizmeye başladım. Toplumu harekete geçireceksem, erken bir heyecan yaratmanın anahtar olduğunu biliyordum. Şu anda çiftlik, Leydi kadar hayalet gibiydi, ama onu hayata döndürebilirdim.

Düşünürken bacaklarımı uzattım ve avcı yeşili botlarımın burunlarını birbirine vurdum. Tabanlarına ve yanlarına çamur yapışmıştı, ama parlak yeşil çimlerin üzerinde, paçaları kıvrılmış kot pantolonumla, şimdiden role uygun görünüyordum. Telefonumu elime alıp geriye yaslandım ve arka planda kum tepeleri ve Michigan Gölü'nün bulanık görüntüsüyle lastik botlarımı kadrāja sıgdırdım. Bir fikir filizlendi.

Kabak tarlası.

Üzerimdeki tozu silkelemeye bile zahmet etmeden ayağa fırladım ve eskiz defterimi kolumun altına sıkıştırarak eski kabak tarlasına doğru koştum. Bir zamanlar kabakların yetiştiği arazi gözüme görünür görünmez yüzümde kocaman bir gülümseme yayıldı.

Uzun, büyümüş otların arasında geniş yapraklı, yemyeşil sarmaşıklar uzanıyordu. Her bir sarmaşığın çok sayıda sarı çiçek açmaya başladığını, hatta bazılarının dişi çiçeklerin dibinde minik yeşil kabakların oluşmaya başladığını fark edince kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Yıllarca ihmal edilmesine rağmen, hayatta kalmışlar ve kendiliğinden büyümeye devam etmişlerdi. Bir asma kabak verdiğinde, çürümeye bırakılmış ve tohumları bir yıl daha toprağa dökülmüştü.

Çıplak ellerimle, küçük bir asma yamasının etrafında dikkatlice çalıştım, istenmeyen otları köklerinden söküp bir kenara attım. Soluk yeşil renkli küçük bir kabağı kucaklayarak nazikçe kenara koydum ve toprak parçasını ayıklamaya devam ettim. Bir daire çizerek döndüm ve yarattığım küçük açıklığı hayranlıkla seyrettim.

Mükemmel.

Tırnaklarımın altında çamur birikmişti ve bileklerimde ve kollarımda birkaç küçük çizik acıyordu. Çizmelerimi çıkardım, çoraplarımın yumuşak, ıslak toprağa batması umurumda değildi. Yabani asmaları çizmelerimin burnuna doğru akacak şekilde düzenleyerek, güneşli sarı çiçeklerin iş çizmelerimin koyu avcı yeşili rengiyle oluşturduğu kontrasta gülümsedim. Düzenleme mükemmel hale gelince, bir adım geri çekildim ve başımı eğdim. Karnımın üstüne çöktüm ve telefonumun kamerasını uzatarak kadraji ayarladım.

Sabahın ortasındaki ışığı tam olarak yakalamak için kamerayı açarken, heyecanla içim kıpır kıpır oldu. Çeşitli açılardan birkaç fotoğraf çektikten sonra, bir düzenleme uygulamasını açtım ve görüntüyü yumuşak ve neşeli, ama yine de hüzünlü ve ilginç olacak şekilde filtreledim.

Arkamdaki topluluğu bir araya getirmek, bir sosyal medya sayfası aracılığıyla haberi yaymakla başlayabilirdi. Uygulamaya bakarak çiftlik için mükemmel bir kullanıcı adı düşünürken kaşlarımı çattım. Yerel halkın ve turistlerin dikkatini çekecek kadar basit ama akılda kalıcı bir şey istiyordum.

@StarHarborRoots

Hesabı oluştururken ellerim o kadar titriyordu ki zar zor yazabiliyordum. Stilize edilmiş bir fotoğraf seçtim ve ilk başlığımı yazdım: *Efsanevi Kökler, Yeni Başlangışlar. Bu Sonbaharda Geliyor.*

Aklıma gelen her hashtag'i ekledim, Star Harbor turizm kurulu ve hatta yerel kadınlar tarih derneği dahil. Tereddüt etmeden "Gnder"e bastım ve ciğerlerimi gln temiz havasıyla doldurdum.

Artık resmen kamuoyuna duyurulmuştu. Batı Michigan'daki aileler için burayı hazır hale getirmek için sadece birkaç ayım vardı.

Kollarımı kavuşturdum ve manzarayı içime çektim. Amy'nin veda sözleri hâlâ zihnimde yankılanıyor ve canımı yakıyordu.

Sadece bir sonraki projeye heyecan duyan değil, işini sonuna kadar götürebilecek birine ihtiyacım var.

Heyecanlanmak kötü bir şey değildi ve bu projenin sadece hayata geçmesini değil, aynı zamanda büyük bir başarıya ulaşmasını sağlayacak kararlılığa sahip olduğumu herkese kanıtlayabilirdim.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı.

ALT

CALLUM

ONU DURDURMAM GEREKİYORDU.

Yeni komşumun verandasının en üst basamağından atlayıp çimlerin üzerinde zıplayarak — evet, zıplayarak — yol kenarında duran bir kamyonete doğru koştuğunu izlerken içimi bir öfke kapladı. Sebebi ne olursa olsun, bu yeni ve hoş olmayan komşum beni çok rahatsız ediyordu. İtiraf etmekten hoşlanmadığım kadar sık, kendimi mutfak penceresinden o küçük, yıkık dökük kulübeye bakarken buluyordum. Ne fırtına ne de rakunlar onu henüz kaçırabilmişti ve ben de hiçbir şeyin onu buradan uzaklaştıramayacağından endişelenmeye başlamıştım.

Ayak bileklerinde kıvrımlı, koyu renkli, düz paçalı kot pantolon ve üzerinde kir izleri olan sade beyaz bir tişört giymişti. Güneş ışığı kahverengi saçlarına vurarak, yumuşak bukleleri arasında dolanan altın rengi telleri vurguluyordu. Adamın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı. Uzakta olmama rağmen, sesinin parlak ve neşeli olduğunu, melodik bir niteliği olan ve ensenizdeki tüyleri gıdıklayan türden bir kahkaha olduğunu hayal ettim.

İdeal olarak, kahkahası çirkin, tiz bir ses olmalıydı; ördek sesine benzeyen ya da ıslak, hırıltılı bir ses.

Bir tabağı durulayıp endüstriyel boyuttaki bulaşık makinesine yerleştirirken, ondan gelen bu seslerin zihnimdeki görüntüsüne içimden güldüm.

"Ne, yoksa *kim* mi, seni böyle gülümsetiyor?" Helen'in sesi, omzumun üzerinden süzülürken mizahla doluydu.

Yüzümü düzelttim ve ellerimi bir bulaşık havlusuna sildikten sonra ona döndüm. "Gülümsemiyorum."

Burnundan inanmaz bir homurtu çıktı. "Tabii ki gülümseiyorsun." Bulaşık makinesinde düzgünce dizilmiş bulaşık yığınınına baktı. "Bu sabah Levi'nin halledeceğini sanıyordum."

"Evet, şey..." İç geçirdim. "Ben de öyle sanıyordum."

Helen, son zamanlarda onunla iletişim kurmakta zorlandığımı biliyordu. Son birkaç aydır, küçük oğlum benden giderek uzaklaşıyor gibiydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İletişim kurmak için ne kadar zorlarsam, o kadar uzaklaşıyor, kendi içine daha da çekiliyordu.

Oğlumun bir düzene ihtiyacı vardı. Disipline. Sorun şu ki, en son istediği şey bunu benden duymaktı.

Yanıma geldi ve omzuma hafifçe vurdu. "Hepsi geçici bir dönem. İyi yanları da, pek iyi olmayan yanları da. Bunu unutma."

Levi eskiden gölgem gibi peşimden ayrılmazdı. Peki şimdi? Kendi evimde bir yabancı gibi hissediyordum. Sanki çocuğum parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve o tamamen yok olmadan onu nasıl yakalayacağımı bilmiyordum.

Başımı eğdim, bu yükün üzerime çökmesine izin verdim. "Anladım." Yarım ağız bir gülümseme attım. "Teşekkürler, Helen."

Elini hafifçe sallayarak beni lavabodan uzaklaştırdı. "Hadi git artık. Çık buradan. Bu sabah izinli değil miydin?" Suçlayıcı bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

Helen haftada bir gün, Keepers ile toplantıya katılmak için erken çıkardı ve diğer personel misafirlerimizi karşılamak için müsait değilse, ben resepsiyonda onun yerini doldururdum.

Star Harbor Tarih Derneği, 1800'lerin sonlarından beri Star Harbor'da aktif olan bir kadın grubuydu. Gayri resmi olarak Keepers olarak bilinen bu grup, küçük topluluğumuzun temel direğiydi; yeni fikirler getiriyor, küçük işletmelere yardım ediyor ve Kumların Leydisi ile ilgili her şeyin kayıtlarını tutuyorlardı — gerçi grup dışındaki kimse o toplantılarda neler olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Helen'e baktım ve hafifçe gülümsedim. Hanın dışında aktif bir sosyal hayatı olması hoştu.

En azından birimizin vardı.

İş ve Levi ile uğraşmak dışında kendime ne yapacağımı hiç bilemezdim. "Gidiyorum," dedim pes ederek, el havlusunu kurutmak için bulaşık makinesinin koluna astım.

Odama vardığımda, kafamı boşaltmak için koşmaya karar vermiştim. Koşmak iyi bir fikirdi. Göğsümdeki o sıkışıklığı, bir süredir biriken o hissi atmam gerekiyordu. Bunun, yeni komşumun ne yaptığını gözetleme şansıyla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Beyaz tişört ve koşu şortuna geçindikten sonra ayakkabılarımı bağladım ve yan kapıdan çıktım. Evimle çiftlik arasındaki yol sessizdi ve onu hemen göremeyince içimdeki küçük hayal kırıklığını bastırdım. Kulübenin içi karanlıktı, hareket belirtisi yoktu. Sadece kafamı boşaltmak için kendimi zorlayarak gereğinden fazla hızlı koştum.

İstersen senin olabilir.

Stan, sanki önemsiz bir şeymiş gibi, bir gün o araziyi satın alabileceğimi söylediğinden beri, aptalca da olsa planın bu olduğunu varsaymıştım. Elbette resmi bir şey değildi — kağıt üzerinde hiçbir şey yoktu, resmi bir teklif de yoktu — ama olması da gerekmiyordu. Stan'in bana güvendiğini sanmıştım. O gerçekten geri çekilmeye hazır olduğunda, onun yerini benim alacağımı düşünmüştüm.

Genişleme fırsatını hemen değerlendirebilirdim, ama bunun yerine tereddüt ettim.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yayıldı.

O arazi, bu kasabanın belkemiğinin bir parçasıydı. O arazi, birinin gözde projesi ya da başka bir yarım yamalak rüya olmak için yaratılmamıştı. Stan emeklilik yaşını çoktan geçmişti; bir çiftliği yeniden tam kapasiteyle işletmesi imkânsızdı. Eğer o kadın oraya gelip, orayı bir tür para makinesi gibi kullanabileceğini düşünüyorsa, yanılıyordu.

Yaşlı adam, birinin onu istismar etme riskiyle karşı karşıyaydı. Akıllıydı, ama fazla iyi kalpli ve güvenilirdi. Yeni gelenin Stan'i kandırdığını düşününce çenem sıkıldı.

Soğuk, kalpsiz birine benzemiyordu ama görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordum. Kadının, soğukkanlı bir özgüvenle sıcak gülümsemelerin karmaşık bir karışımı gibi görünmesi, insanı delinmez bir güneş ışığı gibi sarmalaması önemli değildi.

Bu beni çok sinirlendiriyordu.

Her zamanki rotamdan saparak manzarayı seyretmek için çiftliği gören bir tepenin üzerine çıktım. Uzak köşede, Stan'in evi adeta adamın kendisinin bir yansıması gibi duruyordu. Ev, altmışlı yıllarda inşa edilmişti ve Stan ile Karen eve yeni bir soluk getirmiş olsalar da, basit, tek katlı yapısı ve sıcak tuğla dış cephesi büyük ölçüde değişmemişti.

Bunu sevmiştim.

Orada devam eden yeni faaliyete kaşlarımı çattım. Midem burkuldu. *Orada olan ben olmalıydım.* Konuşmamızdan beri, Stan'e tarla satın almayı konuşmak için doğru anı bekliyordum—ama çok uzun süre beklemiştim. Şimdi o, *onun* yüzünden oraya yeni bir görünüm kazandırmaya tamamen kendini adanmış görünüyordu.

Eski kabak tarlasında işçiler, el aletleri ve sırtlarını kıran bir çabayla, dağınık alanı temizlemek için eğilmişlerdi. Ben olsaydım, tüm alanı sabanla sürerdim.

Sıfırdan başlardım.

Uzun zamandır unutulmuş bu tarım arazisinde bu kadar hareketlilik görmek garipti. Star Harbor'daki sessiz köşem, gözlerinde kararlı bir ışıltı olan naif bir kadın tarafından bozulmuştu.

İşçilerin yüzlerini taradım, acaba o da aralarında mı diye merak ettim.

Alaycı bir şekilde güldüm. Bu beni şaşırtmazdı. O, duygusal birine benziyordu.

Onu aklımdan silmeye kararlıyım, bacaklarımı tekrar harekete geçmeye zorladım. Merakım uyandı; küçük bir izinsiz girişten çekinmedim ve onun başka neler planladığını daha yakından görmek için Star Harbor Çiftliği'nin içinden koşarak geçtim. Kabak tarlasını temizlemeye çalışmak dışında, her şey eskisi gibi bakımsız bir tarım arazisi gibi görünüyordu.

Bu bilgiyle, koşumun son etabı taze bir güvenle doldu. Daha fazla zorladım, daha hızlı koştum, her adımda bir hafiflikle

. Onun planladığını sandığı her neyse, bunu başarması imkansızdı.

Seçeneklerimi tartışmak için finans danışmanımı aramayı kafamda not ettim. Çiftlik yeniden canlansın ya da canlanmasın, Stan yine de yaşlanıyordu ve onu sonsuza kadar elinde tutamazdı. Tam anlamıyla düşmanca bir devralma planlıyorsam ve o yapmadan önce satın almak istiyorsam işlerimi yoluna koymam gerekiyordu. Kahretsin, onun planının bu olup olmadığını bilmiyordum ama para konuşurdu. O kadın benim için her şeyi mahvetmeden önce durumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Han'a doğru geri dönerken Wes'in kamyonetini kulübesinin önünde park edilmiş olarak görünce adımlarım durakladı. Göğsüm hırıldarken, gömleğimi kullanarak alnımdaki teri sildim ve etrafa göz gezdirdim. Kısa süre sonra ikili gözüme çarptı ve çenem sıkıştı.

O ve Wes yan yana yürüyorlardı, kulübeyi dolaşıp verandanın merdivenlerinin önünde durdular. O, parlak gülümsemesiyle ona baktı ve içimde ağır bir şey kıvrıldı. Wes bir şey açıklıyordu, kolunu geniş bir hareketle kulübeyi işaret ediyordu.

Yüzünü güneşe doğru eviren kız, elini uzatıp şakacı bir şekilde Wes'in ön koluna dokundu. Kahkahası, tatlı ve melodik bir şekilde göl esintisiyle yayıldı.

Biliyordum.

Sanki ağzıma ekşi bir şey almışım gibi, karnımda keskin, çirkin bir bükölme hissettim. Beni daha çok neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum: her şeyi bu kadar kolaymış gibi göstermesi mi, yoksa Wes'in bunu yutmuş gibi görünmesi mi?

Dikkatini, imlerin kenarında durup deli gibi bakan bana çevirdi. Wes de fark etmiş olmalıydı, çünkü kısa süre sonra o da dönüp bana baktı.

Elini kaldırırken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Cal."

Kendi işime bakmadığım için kendime lanet okudum ve başımı salladım, sonra onlara doğru yürüdüm. Dikkatimi Wes'e verdim, ama onun bakışlarının yüzümün yan tarafına delici bir şekilde saplandığını hissedebiliyordum.

Elimi uzattım. "Günaydın. Ne işin var buralarda?"

"İş." Wes'in kendi inşaat şirketi vardı ve kulübenin durumuna bakılırsa, onu tamir etmesi için tutulduğunu varsaymak mantıklıydı

"Elodie'yi tanıyor musun?"

Kadının sesi konuşmamızı böldü. "Merhaba, Callum."

Gözlerim aniden ona çevrildi. *Adımı nereden biliyordu?*

Onun ağzından çıkan ismim, sanki beni tanıyormuş gibi, tanıdık bir sesle, beklenmedik bir yumruk gibi geldi. Sanki o ismi, tam da olması gerektiği gibi boğuk ve alaycı bir ses tonuyla söylemeye hakkı varmış gibi.

Onun adı kafamın içinde yankılanırken kaşlarımı daha da çattım. *Hayatta olmaz.* "Elodie... Hayes'in kız kardeşi Elodie mi?" Birisi gelip, benim güvendiğim geleceği elimden almakla kalmamış, üstelik bu kişi Hayes'in kız kardeşi miydi? Bu durumu çok daha kötü hale getiriyordu.

Arkadaşım ailesinin en büyük çocuğuydu ve sık sık kız kardeşlerinden bahsederdi. Kasabada yaşayan Selene ve Kit ile tanışmıştım, ama Elodie ve Clara'yı sadece isimlerinden tanıyordum.

İnce dudaklı gülümsemesi gergindi. "O benim. Hayes'i tanıdığını bilmiyordum."

Cevabım kısa ve keskin oldu. "Aslında, çok iyi."

Hayes tanıdığım en iyi erkeklerden biriydi. Sağduyulu biriydi. Akıllı içgüdüleri vardı. Ama kız kardeşinin buraya ait olduğunu düşünüyorsa, onun el atmaması gereken bir çiftliği düzeltmeye çalışıyorsa, belki de sandığım kadar zeki değildi.

Kadın alaycı bir şekilde güldü, narin boğazının derinliklerinden hafif bir tiksinti sesi çıktı. "Görünüşe göre o kadar da iyi değilmiş."

Aramızda Wes kıkırdadı ve elini omzuma koyup sıkıca tuttu. "Beni zor bir iş bekliyor."

Gözlerim Elodie'den ayrılmadı, ama ne demek istediğini tam olarak bildiğim için homurdandım.

Wes başını sallayarak Elodie'ye döndü. "Birkaç gün içinde bir fiyat teklifi göndereceğim, devam etmek isteyip istemediğine o zaman karar verebilirsin. Numaram sende var."

Yüzü saf bir tatlılıkla doldu. "Teşekkürler, Wes."

Wes başını salladı. "Ne zaman istersen, Ellie." Bana döndü, ona takma adla hitap etmesine yüzüm ekşidi. "Maçta görüşürüz."

Kafamdaki son akıl parçalarını bir araya getirmeye çalışarak başımı salladım. Wes kamyonetinin kabinine geri döndüğünde, ona döndüm. "Adımı nereden biliyorsun?"

Çenesi havaya kalkarken ince omuzlarından biri yükseldi. “Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum.” Sıkılmış ifadesi, geri adım atamayacağım bir meydan okumaydı.

Boyumu avantajıma kullanarak hafifçe öne eğildim. “Burası benim şehrim.”

Bu sefer, beni şaşırtacak şekilde içten bir kahkaha attı. “Tamam,” diye alay etti.

Gözlerimi kısarak baktım. “İstediğin kadar gözlerini devirebilirsin, ama ben burada yeterince uzun süredir yaşıyorum, birinin başının üstünde bir işin olduğunu anlayabilirim,” diye homurdandım, yumruklarımı sıkarak.

"Hayır. Hayır, tabii ki, lütfen benim büyüdüğüm kasabayı *senin kasaban* olarak sahiplen." Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı ve tekrar güldü.

Devasa bir bebek gibi davrandığımı çok iyi bilsem de, ısrar ettim. "Çiftçilikten en ufak bir şey bile bilmiyorsun."

Sanki tartışmaya girecekmiş gibi ağzını açtı, ama ben fark ettim — keskin yeşil gözlerinin arkasında bir şeyin parladığını. Bir meydan okuma. Bir cesaret. Sanki beni yanılttığını kanıtlamak için onu hafife almamı istiyormuş gibi.

Kollarını kavuşturdu, ince beyaz tişörtünün altındaki göğüslerini daha da yukarı itti. “Çiftliği işletmeme gerek yok. Onu kurtarmam gerekiyor. Ayrıca, her şeyi öğrenebilirim.”

Onun sınırsız özgüveni şaşırtıcıydı. Elodie her kelimesine yürekten inanıyordu. Hayatım bana, en iyi niyetle bile olsa, bazen hayatın insanı hayattan koparabileceğini öğretmişti.

Omuz silktim, kollarımı kavuşturup muhteşem, sinir bozucu komşuma baktım. “Yeri tamir et, umurumda değil. Bu sadece satın alma zamanı geldiğinde benim için daha az iş demek. Senin bu küçük yan görevin başarısız olduğunda burayı devralacağım.”

Çenesi sıkıldı, tüm vücudu meydan okurcasına titriyordu. Gerçekliği alt edebileceklerini düşünen pek çok hayalperest tanıyordum ve hikayelerinin nasıl bittiğini çok iyi biliyordum. Parlaklığın kaybolması, zorlukların başlaması ve onun valizlerini toplamasının sadece an meselesi olduğunu biliyordum. Onun hakkında yanılmamıştım. Henüz değil.

Yeşil gözlerinde ateş parlıyordu. “Sen kendini beğenmiş bir pisliksin.”

Bakışlarımı tembelce omzunun üzerinden arkasındaki harap evin üzerine kaydurdım. Yavaşça ve kasıtlı olarak sııttım, çünkü bunun onu daha da kızdıracağını biliyordum. “Sen de boyunu aşan işlere bulaşmış inatçı bir baş belasısın.”

Sanki aramızdaki büyük boy farkına rağmen onunla kapışacakmış gibi duruşunu genişletti. “Yanıldığını kanıtlayacağım.”

Yanağım seğıirdi. Bu ayıyı kışkırtmanın eğlenceli bir yanı vardı. “Elbette deneyebilirsin.”

O, ateş ve savaş ruhuydu, hepsi de sinir bozucu derecede güzel bir pakette toplanmıştı. Ve eğer savaş istiyorsa? Ona bir savaş verirdim.

Başımı salladım. Bir zamanlar bu muhteşem, hırçın kadını bir dost ve müttefik olarak görmek cazip gelmiş olabilirdi.

İçeri girip her şeyi altüst etmişti. Çiftçi oynamak istiyorsa, peki—ona izin verirdim, ama başarısız olup mahvolduğunda? Orada olurdu, benim olması *gerekeni* geri almaya hazır.

O, arkadaşımın küçük kız kardeşi olabilir, ama artık resmiyd. Elodie Darling, az önce en şiddetli rakibim olmuştu.

YEDİ

ELODIE

Keşke çirkin olsaydı.

Kaşlarını çatması bile sinir bozucu, yumruk atasın gelen bir şekilde çekiciydi. Ama gerçekte, bu durum Cal'ın o aptal, yakışıklı suratına bir yumruk atmak istememden dolayı kendimi daha az suçlu hissetmemi sağladı.

Fark etmezdi.

Fırsatım olsaydı, o keskin çene hattında muhtemelen elimi kıracağım gerçeği olmasaydı, yine de ona ucuz bir yumruk atmak isterdim. Öfkeyle ondan uzaklaştım ve merdivenleri tırmanmaya başladım.

Ayağım çürümüş bir tahtaya takılınca sendeledim, kığım havaya kalktı ve dört ayak üstüne düştüm. Cal'ın yumuşak, boğuk kahkahası yüzümü kızarttı.

T-shirt'ümün eteğini çekip düzeldim ve midemde açılan boşluğu görmezden geldim. Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım.

Zaten o kadar da yakışıklı değil.

ERTESİ GÜN, hâlâ son derece sinirliydim, oturma odasının zeminine yığıldım, uzuvlarım kireçli bir suç mahalli çizimi gibi etrafa yayılmıştı. Beni bulan olursa, sabrımın trajik kaybının ve onurumun son kalıntılarının yasını tuttuğumu söyledim.

Cal Blackwood'un düşündüğünün aksine, ben yönsüz bir dağınıklık değildim. Elbette, geçmişim... *kaotikti*, ama bu

bu, yeteneksiz olduğum anlamına gelmezdi. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, ama yine de başarısız olacağıma o kadar emindi ki. O adam, valizlerimi toplayıp kaçaacağımdan o kadar emindi ki.

İçimdeki küçük, öfkeli bir parça ona yanıldığını kanıtlamak istiyordu.

KİT

Vay canına! Ne yaptın sen?

Kaşlarımı çatarak telefonuma baktım. *Şey... aslında pek çok şey. Büyümüş meyve bahçesinden geçmeye çalışırken bileğimi burktum ve üç tırnağımı kırdım.*

Saman ve saf kinle Cal'ın vudu bebeğini yapmayı düşündüm. Hâlâ bunu düşünüyorum.

Cal'ın, hanın önünde seksi bir suratla durduğu bir gazete kupürü buldum ve gözlerine delikler açtım.

Benden nefret eden, yukarıda bahsettiğim huysuz komşumla ilgili son derece gerçekçi bir seks rüyası gördüm.

Ama dürüst olmak gerekirse, belki de lanet olası bir boks ringi kurup bu meseleyi düzgünce halletmeliyim — çünkü görünüşe göre, Stan'e yardım ettiğim için, benden bir şey çaldığımı düşünüyor.

Asıl mesele buydu, değil mi? Cal sadece burada olmamdan nefret etmiyordu, çiftlik için hayal ettiği geleceğin önünde engel olduğum için de nefret ediyordu.

O bakışı tanıyordum. O bunu istiyordu. Hem de çok.

Bu düşünceye kaşlarımı çattım, kafamda bir tur attım. *Neden?*

Sürekli buradan başka her yerde olmak istermiş gibi görünen bir adam için bu pek mantıklı gelmiyordu. *Bir kabak tarlası ve bakımsız bir meyve bahçesinden ne istiyordu ki?*

KİT

Kelimenin tam anlamıyla herkes çiftlikten bahsediyor! Kafayı mı yedin?

İçimde heyecan verici bir his uyandı. Sosyal medya paylaşımım yerel halk arasında ilgi görmüş olmalıydı. Hemen uygulamayı açıp kontrol ettim ve telefonum elimden düşmek üzereydi.

Sadece *biraz* ilgi değil, *çok* fazla ilgi vardı.

Kabak tarlasında çamurlu botlarımın fotoğrafının altında binlerce beğeni ve yorum vardı. Sayfanın gerçek takipçileri bile vardı.

Resmen kafayı yemiştim. Madem herkesin gözü önündeydim, bari bir gösteri yapayım dedim.

Küçük kız kardeşimi aradım ve ikinci zil sesinde çığlık atarak cevap verdi.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp yüzümü buruşturdum, ama sonra yüzümde geniş bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten herkes bunu konuşuyor," dedi Kit.

"Hiç bilmiyordum..." Yüzlerce yorumu kaydırmaya devam ettim.

"Artık geri dönüş yok, değil mi?" diye gülerek sordu.

"Bu inanılmaz." Kaydırırken sıırıttım. Yapmaya karar verdiğim şeyi yapmamak gibi bir seçenek hiç olmamıştı. "Bu akşam takılmak ister misin? Lantern'da bir grup çalışıyor diye duydum."

"Olmaz," dedi. "Keepers ile toplantım var."

Tarih derneği yüzde 90 sosyal kulüp, yüzde 10 kar amacı gütmeyen bir organizasyondur. Genç ve yaşlıların bir arada olduğu Keepers'ın bir parçası olmak bir ayrıcalıktı ve içimde bir yerlerde diğer kadınlarla bağlantı kurmayı özlemiştim.

"O her yerde ve hiçbir yerde," dedim alaycı bir saygıyla, çocukluğumuzda defalarca duyduğumuz uyarıyı tekrarlayarak. Bu, tarih derneğinin adeta sloganıydı.

İkimiz de kıkırdadık. Star Harbor'da büyümek, Leydi'nin gölgesinde yaşamaya mecbur kalmak anlamına geliyordu. *Her şey* onun ve efsanesinin etrafında dönüyordu. Birkaç kez onun gerçek olduğuna bile inandım, ama hayalet olduğuna dair somut kanıt bulmak zordu.

"Toplantı bir saat sonra başlıyor, gelmek istersen. Bu ay iğne oyası yapıyoruz, ama daha yeni başladık," dedi.

İğne oyası hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bunun önemi yoktu. Kararlı bir şekilde başımı sallayarak gülümsedim. "Bana bir yer ayır. Orada olacağım."

Hoşça kal demek için beklemeden Kit ile görüşmeyi sonlandırdım ve ayağa fırladım. İçimi bir heyecan kapladı. Bunu özlemiştim —

arkadaşlık, topluluğumuz, Star Harbor'ın hoşuna gitse de gitmese de seni kucaklaması.

Beş dakika ovuşturduktan sonra, kırık tırnaklarımın altındaki tüm kiri çıkarmaya çalışmaktan vazgeçtim. Uzun, peygamber çiçeği mavisi bir yazlık elbise ve sade parmak arası terlikler giydim. Ön verandaya çıktığımda yaz güneşi ağaçların silüetine doğru batıyordu ve boş garaj yoluna kaşlarımı çattım.

Gerçekten bir arabaya ihtiyacım var.

Kararlı bir şekilde başımı salladım, arkamı döndüm ve sandaletlerimi çıkardım. Kasabaya yürüyerek gitmek için sadece birkaç mil yol vardı, ama bir çift spor ayakkabı zaten ağrıyan ayaklarımı kurtaracaktı. Ayakkabılarımı değiştirdikten sonra, çantamın uzun askısını omuzlarımdan geçirdim ve ana yola doğru yola çıktım. Drifted Spirit Inn'in önünden geçerken, akşam havasında narin bir enstrümantal müzik yankılanıyordu.

Durup, muhteşem binayı yakından inceledim. Ağaçların önünde duran binanın hüzünlü dış cephesi, kızıl ve altın rengi gün batımının ışıkları altında sıcak ve davetkâr görünüyordu. Burası, sizi içeri davet eden, eskimiş bir sandalye ve sırtı kırılmış bir kitapla sizi cezbeden türden bir yerdi.

Ne yazık ki sahibi benim için tam bir baş belasıydı; aksi takdirde merakım galip gelip içeri girip etrafa bakınabilirdim.

Bunun yerine, bunu Callum Blackwood'un benim için mahvettiği bir şey daha olarak kaydettim. *Kendi evimin huzur ve sükuneti ile güçlü bir çene hattının evrensel çekiciliği* arasında.

Cal'ın düşünceli yüzü zihnimde canlanırken, yenilenmiş bir kararlılıkla ayaklarımla yere vurarak uzaklaştım. Yoldan sadece bir mil ilerleyebilmişim ki, başımın üstündeki ağaçlar kalan güneş ışığını tamamen engelledi. Hava ılıktı, ama gerginlikle doluydu. Issız yolda herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinlemek için kulaklarımı dikmişim. Tek ses, spor ayakkabılarımın kaldırıma çarptığı yumuşak gümbürtüydü.

Star Harbor'daki sessiz kırsal yollarda tek başına seyahat etmenin riskli olduğunu herkes bilirdi. Genel olarak kasaba çok güvenliydi. Suç oranı neredeyse sıfırdı, ama beni tedirgin bir şekilde arkamı kontrol etmeye iten, gizlenen bir deli ya da suç dehası değildi.

Sebeup bir hayalet.

O her yerde ve hiçbir yerde.

Sırtımı bir ürperti sardı ve kollarımı belime doladım. Işık, yol kenarındaki sallanan ağaclar tarafından yutulmuştu. Kulaklarım, her bir dalın gıcirtısına ve kırılma sesine odaklanmıştı. Sağımdaki yaprakların hışirtısı boğazımda bir yumru oluşturdu ve karanlık ağaç sırasına bakmayı reddederek gözlerimi önüme dikip sabitledim.

"Bu bir geyik, ya da bir fare, ya da başıboş bir kedi," diye fısıldadım kendime, hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermeyerek. Ayaklarım kaldırıma vuruyordu ve hızımı artırdıkça bacaklarım yanıyordu.

İleride, ağacların arasından yumuşak sarı bir ışık sızıyordu. Gözlerim büyüdü, ormana süzülen ışığa alışmaya çalışırken zorlandım. Yolun virajı görüşümü engelliyordu ve ne gördüğümü tam olarak anlayamıyordum.

Kanım dondu ve çenem sıkıldı. Keskin bir dönüşle ışık yüzüme vurdu ve ben titrek bir kahkaha atarak nefesimi bıraktım.

Sadece bir araba.

İntikam peşinde bir ruh değildi. Kıyametin habercisi de değildi. Sadece eski usul içselleştirilmiş paranoya.

Başka bir şey olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal hissederek tekrar kıkırdandım. Yürüyüşüme devam ederken yoldan çıkıp çakıllı kenara adım attım. Kamyonet yanımdan geçmek yerine hızını kesti.

Kim olduğunu bilmeden selam vermek için elimi kaldırdım. Başımı dik tutarak yürümeye devam ettim, ama aracın durduğunu duyunca omzumun üzerinden bir göz attım. Kamyonet geri gitmeye başlayınca beyaz arka lambaları yanıp söndü.

Merakla durup sürücüye baktım.

Cam indi ve Cal'ın sinirli sesi beni karşıladı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Rahatlamış ve sinirli bir şekilde, yüzüme ince bir gülümseme yerleştirdim. Dilimin ucunda keskin bir cevap vardı, ama onun keyfimi kaçırmamasına izin vermeyeceğime karar verdim. Tartışmaya girmek yerine, başımı salladım ve yürümeye başladım.

Cal'ın kamyoneti geri geri yol boyunca ilerledi ve ben yürümeye devam ederken yanımda takip etti. "Kendini öldüreceksin."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bunu, virajlı bir yolda *ters yönde giden* adam söylüyor." Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim ve dikkatimi önüme verdim. Aptallığı yüzünden kamyonetini hurdaya çevirmek istiyorsa, bu onun suçu.

Cal, sinirli bir homurtuyla frenlere bastı, sonra kamyonetin vitesini taktı. İleriye doğru ilerledi ve geniş bir daire çizerek yanımda durdu.

Kamyonetin kabininden eğilip yolcu tarafındaki kapıyı açtı. "Bin hadi." Seçeneklerimi tarttım.

Birincisi: Mantıklı davranmak, arabaya binmeyi kabul etmek ve hayaletlerle ilgili gereksiz endişelerden kaçınmak.

İki: İnatçı kalmak, geri kalan yolu yürümek ve kasabanın bir sonraki efsanesi olma riskini göze almak.

Aklım ve içgüdülerim arasında gidip gelirken, ellerimi belime koyup ona baktım. "Neden?"

Cal ön camdan dışarı baktı. "Seni zorla içeri sokmak zorunda bırakma beni."

Sözleri beni şaşırttığı için karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Onun heyecanlı homurtusunun yarattığı ahlaksız zihinsel imgeyi sevmemeliydim.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bu kaçırma sayılır."

Ağzı, sırtımayı zorla tutuyormuş gibi seğirdi, bu da nabzımın protesto etmek için hızlanmasına neden oldu. Bu adamın, iyilik kisvesi altında tehditler savururken bu kadar sinir bozucu derecede çekici olmaya hakkı yoktu.

Çenesini bana doğru eğdi, koyu kahverengi gözleri beni yerinde sabitledi. "Her zaman bu kadar zorlu musun?"

Sorusunu düşünürken alt dudağımı öne çıkardım. "Muhtemelen." Bu özelliğimi mezara kadar götüreceğime karar verdim.

Sürücü koltuğunda yer değiştirip bacaklarını son derece erkeksi bir şekilde açtığı anda, kalp atışlarım hızlandı. *Temiz erkek kokusunun* sıcak notaları burnumu doldurdu. Callum'un beni kaçırıp bana zarar verme niyetinde olduğunu sanmıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, ölmenin daha kötü yolları da vardı.

Başka bir şey söylemedi, ama varlığı *her şeyi anlatıyordu*. Ağır bakışları içimde bir şeyleri harekete geçirdi, hem itaat etmek hem de reddetmek istedim.

Hırlayarak kamyonetinin kabinine tırmandım ve ondan insanca mümkün olan en uzak mesafeye oturdum. Kollarımı kavuşturup, nedenini tam olarak bilmeden somurtarak oturdum. İçimdeki büyük bir kısmı, bu küçük çekişmemizi onun kazanmış olmasından nefret ediyordu... ve bundan hoşlandığımdan.

Bana doğru eğilip, emniyet kemerini üzerime geçirip kalçama sabitlemek için uzandığında nefesimi tuttum. Gözlerim yüz hatlarını tararken, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Sedir, kahve ve ve kötü kararlar gibi.

Yakından bakınca dudakları dolgun ve yumuşaktı. Akşamüstü sakalı, pürüzsüz tenime değdiğinde nasıl bir his vereceğini merak etmeme yetecek kadar uzundu.

Yutkundum. "Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söyledim ve ondan daha da uzaklaştım.

Ne oluyor? Neden burası bu kadar sıcaktı?

Nefes almaya çalışarak pencereyi araladım. Temiz hava. İhtiyacım olan şey buydu — sadece her zaman bu kadar güzel kokup kokmadığını görmek için yüzümü gömleğine bastırabileceğim, gerçeklikten beş dakikalık bir kaçış değil.

Cal tek kelime etmeden yola çıktı ve Star Harbor şehir merkezine doğru ilerledi. Biz giderek artan bir sessizlik içinde otururken ağaçlar hızla yanımızdan geçip gidiyordu.

Sonunda, derin ve gür sesi kabini doldurdu. "O kadar yolu tek başına yürümeye cesaret etmen beni şaşırttı. Hele de hava kararmaya başlamışken."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sakin bana süper ciddi Cal Blackwood'un *hayaletlere* inandığını söyleme?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve bir an için gerçekten gülümseyeceğini sandım. Bunun yerine, bakışları sadece bana doğru kaydıktan sonra önümüzdeki yola odaklandı. "Star Harbor'daki herkesin Leydi'ye inandığını sanıyordum."

O gelmeden birkaç dakika önce içimden geçen hafif panik halini ona anlatmayacaktım. Bunun yerine, mesafeli davranmayı tercih ettim. Hiç etkilenmemiş gibi. "Burada yeterince uzun süre yaşarsan, tuhaf ve açıklanamayan şeylere alışırsın."

"Ne gibi?" diye sordu.

Sorusunu düşündüm. *Nereden başlasam ki?* “Gölden gelen garip sesler. Açıklanamayan görümler. Efsane bu kasabanın dokusuna işlenmiş.” Ana yola çıkan virajı dönerken dikkatim Star Harbor şehir merkezinin ışıklarına takıldı. “Yani, o olmasaydı biz kim olurduk?”

O, sözlerimi düşünerek başını salladı. “Kardeşinin inanmak için kesinlikle bir nedeni var.”

Parmaklarım yazlık elbisemin eteğini kavradı. Tabii ki Hayes’le arkadaştı.

Bu beni şaşırtmamalıydı, ama bunu onun ağzından duymak göğsümü sıkıştırdı.

Geri döneli çok olmamıştı, ama kardeşimle gölge gibi takip eden söylentileri ben bile biliyordum. Hayes lanetlenmişti. O yükü bir çapa gibi taşıyor, onu Star Harbor’da tutan, huzursuz ve gözlemci halde bırakan her neyse, oraya doğru giderek daha da sürüklenmesine izin veriyordu.

Ve şimdi Cal, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Star Harbor sadece hayaletlerin değil, hikayelerin de musallat olduğu bir yerdi. Kemiklerimize işleyen ve bizi bırakmayan hikayeler.

Cal’ın bakışlarını takip ettim; yolun karşısına, kardeşimin aracının tren raylarında durduğu yere doğru ilerledim. Geçiş çubuğu aşağıdaydı ve ışıklar yanıp sönüyordu, ama görünürde tren yoktu. Yaklaştığımız anda ışıklar yanıp sönmeyi bıraktı ve çubuk kalktı.

Rayların karşısına geçmek gerekirse Hayes’in arkasına geçmemek gerektiğini herkes bilirdi. Sebebi ne olursa olsun, o *her zaman* tam da o noktada sıkışıp kalırdı. Bu hem imkansız hem de saçma bir durumdu, ama yine de orada duruyordu.

Lanetli.

Bu tek kelime zihnimden geçti ve ağabeyim için içim sızladı. İnanması imkansızdı, ama onun berbat şansı yadsınamazdı.

Cal’ın, ağabeyimin bizi görüp sorular soracağından endişe edip etmediğini merak ettim. Cal ve o arkadaş olsaydı, Hayes’in bizi kamyonetinde birlikte görmesi tuhaf gelebilir. Görünüşte hiç etkilenmemiş gibi, Cal kasabaya doğru yavaşça ilerledi ve yerel kütüphanenin önüne çift sıra park etti.

Kaşlarımı kaldırdım. “Nereye gittiğimi nereden bildin?”

"Keepers toplandığında buradaki kadınların nereye gittiğini herkes bilir." Bana döndü, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Çık dışarı."

Kabinden inerken gülümsememi zor tuttum. "Beni kaçırdığın için teşekkürler."

Bir an için yüzünde bir şey parladı; sanki bana karşılık verip, zararsız bir flört oyununa girecekmiş gibi.

Bunun yerine, ben kapıyı kapatmadan önce bir kez başını salladı ve arkasına bakmadan Callum uzaklaştı, beni kendi aptal, koşuşturan düşüncelerimle orada bırakarak.

Derin bir nefes vererek, Star Harbor şehir merkezini içime çektim.

Vatan hasreti.

Memleketimin manzarasını içime çekerken bu kelime kafamda yankılandı. Henüz kendime itiraf etmemiştim, ama burada olmak, bu kasabanın kalbinde durmak, sanki buraya aitmişim gibi içime işliyordu.

Star Harbor'ın şehir merkezi, kalabalık olduğu kadar şirin bir yerdi. Yaz aylarında binlerce ziyaretçi, yürüyüş parkurlarının, yükselen kum tepelerinin ve Michigan Gölü'nün el değmemiş kumsallarının tadını çıkarmak için buraya akın ederdi.

Batı Michigan varken kim tropik bölgelere ihtiyaç duyardı ki?

Michigan Gölü'nün çevresinde düzinelerce turistik kasaba vardı, ama onları Star Harbor'a çeken şey "Kum Tepelerinin Leydisi" idi.

Sıcak havayı ciğerlerime çekerek, altın rengi ışığın son ışınlarının ruhumun her köşesine ulaştığını hayal ettim.

Kütüphanenin girişine bakarak, çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye attım ve gülümsedim.

Haydi bakalım.

SEKİZ

ELODIE

"Sence bu dikişler çarpık mı görünüyor?" Kit eğilip bana tahta bir nakış kasmağı uzattı. Bej renkli kanvas, küçük dairenin üzerine gerilmişti. Tarih derneğı, sadece Leydi'nin efsanesini yaşatan kadınlardan ibaret değildi, aynı zamanda yerel tarihe derinlemesine bağılı bir sosyal kulüp deydi. Leydi ile ilgili tüm kayıtları tutmak ve onun anısının canlı kalmasını sağlamak onların sorumluluğundaydı. Birkaç ayda bir, bir sosyal proje olarak, tarihteki kadınların yapabileceğı her şeyi yaparak yeni bir beceri öğreniyorlardı: yorgan dikme, dans dersleri, kroket.

Şu anki projeleri ise iğne oyası öğrenmekti.

Kit'in kasmağı, siyah kumaş üzerine basılmış bir dizi küçük X ile gergin bir şekilde gerilmişti. Gözlerimi iyice kısarsam, çiçekli bordürün nerede olacağını ve ortadaki cümleyi seçebiliyordum.

"Ne yazacak?" diye fısıldadım.

Kit gülmesini zorlukla bastırıyordu. "*Lütfen tuvalette kokain çekme*" yazacak.

İkimiz de kahkahalara boğulurken, ağızımdan pat pat bir kahkaha kaçtı. Dirseklerimle ona hafifçe dürterek, kız kardeşime en ciddi bakışımı attım. "Bu iğrenç ve tamamen uygunsuz."

Gülümsedi, gamzeleri parladı. "Teşekkürler!" Selene'yi işaret etti. "Onunkisi de öyle."

Selene'nin melek gibi yüzü aydınlandı. Dikkatini bize verirken kaşları konsantrasyondan çatılmıştı.

“Devam et,” diye teşvik etti Kit. “Ona göster.”

Selene, sinsi bir gülümsemeyle çemberini ters çevirdi. Uzaktan bakınca, ne yaptığını anlamak çok daha kolaydı.

Alt kısımda narin çiçeklerden oluşan bir çelenk, uzun, gaga burunlu bir veba doktoru maskesini sarmalıyordu ve üst kısmında “*Lanetli Ellerin Yıka*” yazısı kemer şeklinde uzanıyordu.

Bunu özlemiştim — Keepers'ın herkeste ortaya çıkardığı gibi görünen, kız kardeşlik arasındaki o aptalca dostluğu. Sanki sıcak, eskimiş bir süveterin içine giriyormuşum gibi hissettim — yer yer yıpranmış, ama yine de rahat. Ya da belki de sadece kendimi evimde hissetmek istiyordum. Sanki hiç ayrılmamışım gibi, aniden artık bana uymayan bir hayatın peşinde yıllarımı harcamamışım gibi, tekrar yerine oturmak istedim.

İğne oyamda zaten geride kalmıştım, ama Helen birkaç deneme çemberinden sonra işin püf noktasını kavrayacağımı söyledi.

İğnemi tuvalin içinden geçirdim ve parmağımı deldim. “Kahretsin!” Parmağımın ucunu emdim, acıyı unutmak için hafifçe ısırdım. İğne oyası resmen düşmanlar listeme girdi, nem, Cal Blackwood ve vahşi rakunların hemen yanına.

Tara Smithton dikkatimi çekti. “Ee, Ellie. Çiftlikte işler nasıl gidiyor? Orayı nasıl düzenleyeceğini görmek için hepimiz çok heyecanlıyız.”

Parmağım hâlâ ağzımdayken, umutsuz iğne oyası denememi bıraktım. “İyi.” Yeni projemden bahsetmekten heyecan duyarak gülümsedim. “Biraz yardım ve bolca parayla işlerin ne kadar çabuk hallolduğu gerçekten şaşırtıcı.”

Tara, annemin en yakın arkadaşlarından biriydi ve kasabanın sevilen kütüphanecisiydi. Annem ve Tara birlikte büyümüşlerdi ve her ikisi de doğdukları kasabada birer aile kurmuştu. Açık kumral saçları sade bir bob kesimiyle kısa kesilmişti, ince kâkülleri nazik yüzünü çerçeveliyordu.

“Bunca zaman sonra geri dönmüş,” dedi. Tara anneme yaslandı ve yanına dokundu. “Çok gurur duyuyor olmalısın, Angela.”

Gözlerim anneme kaydı, o da bana gülümsedi. İkimizin de yeşil gözleri ve kahverengi saçları vardı, ancak anneminki Kit'inki gibi daha kıvrıkcık ve dağınıktı. Sağ yanağındaki gamze daha derindi ve

küçük bir kızken parmağımı o gamzeye batırdığım anı hatırlayabiliyordum, ondan sadece *bir tane* miras almış olmayı dileyerek.

“Ellie ne yaparsa yapsın, bunu coşkuyla yapar.” Mizah ve gurur, en sevdiğim sabah kahveme karıştırılan tatlı krema gibi birbirine karışıyordu.

Annem hem yumuşak hem de güçlüydü. O ve babam, ailemizi sağlam tutan köklerdi; böylece Darling kardeşlerin her biri uçmak için kendi kanatlarını bulabilirdi. Her şeye iki ayağımla atılmaktan hiç korkmamamın tek nedeni onlardı. Ne olursa olsun, her şey yüzüme patlasa bile beni toparlayacaklarının bilincindeydim.

Annem bana göz kırptıktan sonra dikkatini elindeki nakış kasnağına geri verdi. Onu özlemiştım. Anne ve babam, her şeyin mümkün olduğuna inanmanı sağlayan, istikrarlı ve iyi kalpli insanlardı. Bu uzun zamandır unutulmuş çiftliği kurtarmak gibi imkansız fikirlere başımdan atılmamın sebebi muhtemelen onlardı.

Kendimi üçüncü kez iğneyle deldiğimde inledim ve kasnağı bir kez daha kucağıma düşürdüm. "Resmen pes ediyorum."

Helen çemberin diğer ucundan kıkırdadı. Zamanla, Star Harbor Tarih Derneği'nin kalbi haline gelmişti. Helen, kasabamızın küçük sosyal kulübünü Star Harbor'ın belkemiği olan bir tarih derneğine dönüştürme konusunda yetenekliydi. Callum gibi huysuz bir adamla çalışmaya nasıl dayanabildiğine inanamıyordum.

Yumuşak konuşmalar etrafımı sararken sırtımı gerdim. Kütüphanedeki toplantı odası son gördüğümünden beri yenilenmişti, ama eski cazibesini korumuştı. Odanın dört bir yanında yağlı boya tablolar ve çerçeveli gazete kupürleri asılıydı; çoğu kasabanın aileleriyle ve meşhur hayalet hikayemizle ilgiliydi.

İç geçirdim ve yüksek sesle, “Sence de bu biraz üzücü değil mi?” diye sordum.

Soluklaşmış gazete kupürüne bakarken omurgamdan garip bir ürperti geçti. Bu sadece üzücü değildi, aynı zamanda yanlışı da geliyordu. Sanki tam resmi görebilmek için çok fazla parçası eksik olan bir yapboz gibiydi.

Selene kucağından başını kaldırdı. “Ne?”

Solmuş gazete haberlerinden birine doğru elimi uzattım. “Zavallı kadının resmi şehrin her yerine asılmış, ama kimse

adını bile bilmiyor.”

Kız kardeşim mırıldandı. “Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Şey, bu biraz iç karartıcı,” dedi Kit alaycı bir şekilde.

Diğer herkes gibi ben de bu efsaneyle büyümüştüm, ama şimdi bu konuda bir şeyler bana farklı geliyordu. Belki de yüzünün her yerde olması, ama aslında kimsenin *onu* tanımamasıydı. Ya da belki de ilk kez çevremdeki bu topraklara, sadece çocukluğumun güzel bir arka planı olarak değil, sorumlu olduğum bir şey olarak bakıyordum.

Helen gülümseyerek projesine devam ederken mırıldanıyordu, ta ki merakım galip gelene kadar. “Bayan Helen, Leydi hakkında *gerçekte* ne biliyoruz?”

Helen’in koyu kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. Annesi bir zamanlar bir Koruyucu’ydu ve zamanla Helen, bu sıkı sıkıya bağlı küçük kulübün reisi rolünü üstlenmişti.

“Efsaneler zamanla değişir.” Helen’in sesi alçaktı ve nakışına devam ederken sesinde ürkütücü bir ton vardı. “Çoğu zaman gerçeği kurgudan ayırmak zordur, ama Leydi’mizin genç olduğunu biliyoruz—büyük olasılıkla yirmili yaşlarının başında. Kaybettiği bir aşkı yas tuttuğuna dair yaygın bir inanç var—belki de denizde trajik bir şekilde hayatını kaybeden bir denizci.”

Yanımda Kit hüznle iç geçirdi.

“Ama o *kimdi*?” diye ısrar ettim.

Helen gülümsedi ve kalkanlarını bir kenara koyduktan sonra ayağa kalktı. Toplantı odasının köşesindeki dolabı açan Helen, içinden kalın bir albüm çıkardı. Albüm eski ve yıpranmıştı, kenarlarından küçük kağıt parçaları sarkıyordu.

“İçinde bildiğimiz her şey var.” Helen ağır kitabı küçük bir masanın üzerine koydu ve açtı. “1903’te kum tepelerinde genç bir kadının cesedi bulundu. Üzerinde A.L. harflerinin kazınmış olduğu bir madalyon takıyordu, ancak kadının gerçek kimliği hakkında hiçbir bilgi yoktu. Muhafızlar birçok arşivi incelediler ve onun muhtemelen Alma Lovell olduğuna inanıyorlar.” Helen kitabın başka bir sayfasını çevirdi. “Genç Alma ve William Lovell’ın yaklaşan evliliğinden bahseden bir nişan ilanı bulduk.”

Helen'in yumuşak sesi trajik bir gençlik aşkının öyküsünü anlatırken, tüm gözler ona kilitlendi.

"Denizde kaybolan William mıydı?" diye sordu Selene, Leydi efsanesinde sık sık dalgalara kaptırılan bir sevgiliden bahsedildiğini biliyordu.

Helen'in sıska omuzu havaya kalktı. "Mümkün. William Lovell adında başka birine ait kayıt bulamadık. Görünüşe göre aşk acısı çeken nişanlısıyla birlikte ortadan kaybolmuş."

Kaşlarımı çattım ve hikâyenin üzerimde etkisini göstermesine izin verdim. Beni alaycı olarak nitelendirebilirsiniz, ama genç bir kız ölü bulunur ve erkek arkadaşı gizemli bir şekilde ortadan kaybolur mu? Karanlık ve rahatsız edici bir düşünce beynimi kemiriyordu.

"Drifted Spirit eskiden, oldukça başarılı bir iş adamı olan Louis Barker'a ait bir aile eviydi. Bugünün standartlarına göre bir multimilyoner olurdu. Şu anda han olan binayı aile evi olarak inşa etti ve çevresindeki tüm araziye sahipti. O duvarların hangi sırları sakladığını ya da toprağın altında ne gömülü olduğunu kimse tam olarak bilmiyor." Helen'in bakışları üzerime takıldı ve içimi rahatsız edici bir dalga sardı.

Stan'in sevgili çiftliğinin tarihi, beklediğimden daha karmaşık olabilir.

Planım basitti, ama belki de tam olarak iyi düşünülmemiştii: Çiftliği onarmak, insanları buraya çekmek, Stan ve çiftliğin hâlâ sevmeye değer olduğunu kanıtlamak.

Aniden, daha büyük bir şeyin içine adım attığımı hissettim; toprağın derinliklerinde kökleri dolanmış bir şeyin.

Boğazım düğümlenmişti ama zorla yuttum. "Bunu çok sevdim," diye yalan söyledim, sesimin neden zımpara kağıdı üzerinde fısıltı gibi çıktığını bilmeden.

Annem elimi tuttu ve sıkarak sessizce destek verdi. "Elodie ne yaptığını biliyor. Stan'le çalışarak Star Harbor tarihinin bir parçasını yeniden hayata döndürüyor... Onun ne yapacağını görmekten heyecan duyan tek kişi ben değilim, biliyorum."

Annem bana göz kırptı ve dudaklarımdan yavaşça bir nefes kaçtı.

Kalbim küt küt atıyordu. "İnsanları çiftliği ziyaret etmeye ikna edebildiğim sürece, orayı kesinlikle seveceklerini düşünüyorum." Belirsizliğim ortadan kalkmaya başladıkça her ayrıntıyı net bir şekilde görebiliyordum.

"Tek ihtiyacım olan zaman... ve para, ama Stan bana destek olacağını söyledi. Ne gerekiyorsa yapacağım." Odaya göz gezdirdim,

“Leydi’yi unutmayacağım, söz veriyorum. Bunu Stan için yapıyorum, ama aynı zamanda topluluğumuz için de.”

“Efsanelere dayanabilirsin. Daha meraklı turistleri çekebilirsin,” dedi Kit.

Küçük kız kardeşime gülümsedim. “Sanırım yapabilirim. İşler yoluna girince, turistleri şehir merkezinden çıkıp bizi görmeye gelmelerini sağlamam gerekecek.”

Helen’in koyu kahverengi gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parladı. “Her zaman Callum’la konuşabilirsin.”

Var olan onca isim varken, o tam da onun adını söylemek zorundaydı.

“Oh, harika,” diye mırıldandım, sadece Kit’in duyabileceği şekilde. “Hemen oraya gidip, kasabada en sevmediğim kişiden bana yardım etmesini isteyeyim.”

Kit eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı ve bana doğru eğildi. “Belki biraz flört edersen, sana biraz müsamaha gösterir.”

Ona bir bakış attım. “Cam yutmayı tercih ederim.”

“Şey...” Kit sırttı. “Sonuçta artık bir çiftçisin, bu sana yakışır.”

Helen konuşmaya devam ederken, küçük kız kardeşime şakacı bir şekilde dilimi çıkardım. “Cal, Drifted Spirit’i kasabanın tam merkezinde olmamasına rağmen en popüler yerlerden biri haline getirmeyi başardı.” Onun neşeli sözleri tüylerimi diken diken etti.

Engelleyemeden tiksintiyle bir homurtu çıktı ağzımdan. “O en kötüsü,” diye mırıldandım, dikkatimi dağıtmak için bir kenara attığım nakış işimi elime aldım. Sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama adam beni kötü adam gibi görmeye *kararlı* gibiydi.

Kit, içinden iğrenç bir homurtu çıkardı. Şaşkın bakışlar üzerime yağarken, masanın altından ona tekme attım. İstemedem ağzımdan kaçan sözleri örtbas etmek için sırtımı daha dik tuttum. Anlaşılan ben
tek tek tek bunu yapabilen görebilen
Callum

Blackwood’un boynuzlarını görebilen tek kişiydi.

Helen’in gülümsemesi okunamazdı. “Sanırım hepimiz adına konuşuyorum, Keepers elimizden ne gelirse seve seve yardım ederiz.”

Mırıldanmalar onay onay ortamı odayı
odayı sıcaklıksıcaklık ve kararlılık

ruhuma sızarken

Başarısız olmama imkan yoktu.

Bir saat daha başarısız nakış denemelerinden sonra parmak uçlarım yeterince yıpranmıştı ve Kit beni eve bıraktı. O, yıkılmak üzere olan kulübemin önünde arabayı durdurup vedalaştıktan ve yolun sonunda gözden kaybolmadan önce, han sessiz bir telaş içindeydi.

Geçici evime baktım. Wes yakında işe koyulacak, çürümüş veranda tahtalarını onaracak ve yenileriyle değiştirecekti. En azından oradan düşüp Cal'a kıcımlı gösterme endişesi yaşamayacaktım... yine. Wes ve ekibi içeri girip nemli, kirli kulübeyi güzelleştirdiklerinde çok hoş olacaktı.

Gece havasını içime çektim ve derin bir nefes vererek iç geçirdim. *Evim, güzel evim.*

Ya da en azından şimdilik ev. Bu konuda iyimser olmaya çalışıyordum.

Tarım arazisi sessizce ve bekler gibi önümde uzanıyordu. Yüzlerce küçük karar zihnimde beliriyor, tuğlalar gibi üst üste yığılıyordu. Artık geri dönüş yoktu — tabii kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı itiraf etmek istemediğim sürece.

Omurgamı düzelttim. *Böyle bir şey olmayacaktı.*

Karanlık çiftliği kaplamıştı ve gözlerimi kısarak baktığımda bile çiftliğin nerede bittiğini, kum tepelerinin nerede başladığını zar zor ayırt edebiliyordum. Gözlerimi kapatıp, dalgaların yumuşak sesinin beni uyutmasına izin verdim.

Solumda bir dal kırıldı ve gözlerim birden açıldı.

Lady miydi? Bir katil mi? Rakunlar mı? Her neyse, kişisel alan konusunda çok sert bir ders almak üzereydi.

Verandada koşturan başka bir hayvan bulmak yerine, kulübemin arkasında sırık gibi bir gölge gizleniyordu.

"Hey!" diye karanlığa doğru bağırdım, şaşkınlığımı sinirle gizleyerek. "Orada kim var? Hemen ortaya çık!"

Ayaklarım hızlıydı, kulübenin etrafında dolaşım. Silah olarak düşmüş bir dalı yakaladım ve onu beyzbol sopası gibi tuttum. Arka tarafa koştuktan sonra ayaklarım aniden durdu.

Ellerini ceplerine sokmuş bir genç kaçmaya çalışıyordu. Hayalet değildi. Tehdit de değildi. Sadece

"*Yakalanmak istemiyorum, ama kaçmak da istemiyorum çünkü bu şüphe çekebilir*" diye haykıran bir duruşu olan bir çocuktü.

"Dur!" Benden uzaklaşmaya devam ederken hafif bir alaycı ses duydum. "*Dur* dedim!"

Ben bağıırken, o durdu ve yavaşça arkasını döndü.

Onun sert, hafifçe sinirli bakışını tanıdığımda korkum anında dağıldı. Loş ışıktı yüz hatlarını seçmeye çalıştım. "Hey... sen Cal'ın oğlu musun?"

Benzerlik çok açıktı; aynı inatçı çene, aynı düşünceli enerji, ama biraz daha az sürekli somurtkanlık.

Tavrı yumuşadı ve yerine korkmuş küçük bir çocuk çıktı. "Lütfen babama söyleme."

Göğsüm sıkıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Çocuk omuz silkti, ama onu o kadar kolay kurtarmayacaktım. Bunun yerine, sabırla bekledim. Sonunda, spor ayakkabısının burnuyla toprağı tekmeledi. "Sıkılmıştım."

"Sıkılmıştın." Çenem gerildi. "Sıkıldığın için insanların evlerinin etrafında dolaşmayı mı düşündün?" Bu mantık, her yönüyle *bir gencin* mantığıydı.

Çocuk kekeledi. "Sıkılmadım! Kum tepelerinde yürüyüşe çıktım." Kolunu kaldırdı. "Kır evinin arkasında, kayalıkların o kadar dik olmadığı bir yol var. O yoldan plaja gitmek daha kolay."

Omzumun üzerinden çimlerde açılmış küçük patikaya baktım. Bazı yerler o kadar aşınmıştı ki altındaki kumlu toprak görünüyordu. "Hı." Omuz silktim, ağaç dalını ayaklarımın dibine bıraktım ve ellerimi silkeledim. "Bunu bilmek iyi oldu."

Bahsettiğı yıpranmış patikaya bakıp başımı salladım. Nereye gideceğini tam olarak bilmesi, bunun onun ilk kağışı olmadığını gösteriyordu. "Buraya sık sık gelir misin?" diye sordum, başımı eğerek.

Oğlan tereddüt etti, sonra önemsizmiş gibi omuz silkti. "Bazen. Han'da yapacak pek bir şey yok."

Bunu sindirdim. Yapacak pek bir şey yok. Bu bana Star Harbor'da, küçük kasabanın gecelerini daha büyük hissettirecek bir şey, *herhangi bir şey* arayan huzursuz bir genç olduğum zamanları hatırlattı.

Kollarımı kavuşturdum. “Yani babanın burada olduğunu bilmediğini mi söyleyeyim?”

Çocuk alt dudağını ısırды ve başını salladı.

Dudaklarım büküldü. “Muhtemelen ona söylemeliyim.”

Çocuğun gözleri benimkilere kaydı. “Ama...”

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. “*Söylemeliyim*, ama gerçekten yanlış bir şey yapmadığın için sanırım söylememe gerek yok. Sadece dikkatli ol ve doğruca eve git.”

Beni ispiyonlamayacağım için rahatlamış gibi görünüyordu ve coşkuyla başını salladı. Çocuğu belaya sokmak gibi bir niyetim yoktu. Ne de olsa, ben de sayamayacağım kadar çok kez kum tepelerine arkadaşlarımla takılmak için gizlice kaçmışım.

Çocuğun hanın yolunu tutmasını izledim. Cal’ın oğlu olduğu belliydi ve zamanla muhtemelen babasının etkileyici yapısını alacaktı. Eğer şimdiden gizlice dışarı çıkıyorsa, Cal’ın onunla başı dertte olacaktı.

Onu bırakmalıydım. Sonuçta, o sadece gitmemesi gereken bir yerde gizlice dolaşan bir çocuktı ve ben de o yollardan geçmişim. Ama o döndüğünde, omuzlarındaki o hüznü, ağır duruş beni tam kalbimden vurdu. O inatçı duruş, babasından bahsedildiğinde sesinin yumuşaması.

O duyguyu anlıyordum — beklentinin ağırlığı. Birkaç kuralı çiğnemek anlamına gelse bile, kendine ait bir alan yaratma ihtiyacı.

"Hey, evlat," diye seslendim. "İşe mi ihtiyacın var? İş berbat olabilir, ama iyi para veririm. *Hem de çok iyi*," diye ekledim, teklifi cazip hale getirmek için.

Bu ani bir karardı, ama içgüdülerime her zaman güvenirdim. Ve şu anda içgüdülerim bana, bu çocuğun, karanlıkta hayaletli bir Viktorya dönemi çocuğu gibi gizlice dolaşmaktan başka, onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Çocuğun omuzları dikleşti. “Evet, tabii.”

"İşin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordum. Omuzları sallandı. "Pek değil."

Evet. Kesinlikle Callum’un çocuğu.

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Peki. Sabah beni görmeye gel, seni işe alayım. Bu arada, ben Ellie."

Elini kaldırdı. "Levi. Ve teşekkürler... babama söylemediğin için."

Sırıtarak gülümsedim. “Henüz.” Hanı işaret ettim.
“Doğruca eve git.” Levi başını salladı. “Evet,
hanımefendi.”

Kulübeyi dolaşarak, Levi’nin eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak için onu yol boyunca izledim. Babası huysuz ve katı bir adam olsa da, bu çocuk hakkında içimde iyi bir his vardı. Levi başa çıkması zor bir çocuk olabilir, ama en azından durumlara uyum sağlamaya istekliydi. Öte yandan babası? O tamamen farklı bir tür zorluktu.

DOKUZ

CALLUM

Kızarmış beignet hamurunun kokusu mutfağı doldurmuştu. Son parti beignetleri bir kenara koyarken, derin tencereye süzgeci vurarak kalan sıcak yağı süzmeye başladım. Hızla eleme süzgecini aldım ve kenarına hafifçe vurarak üstlerine bol miktarda pudra şekeri serptim.

Hazırlık tezgahında, üzerine pudra şekeri serpilmiş üç muhteşem beignet yığını bekliyordu. Bunlar, bugünkü kahvaltının son parçasıydı ve taze ve sıcak olarak servis edilmesi en iyisiydi.

Mutfak penceresinden çimlerin ötesine göz attım. Güneş yeni doğuyordu, ama Wes'in inşaat kamyonu komşumun evini tamamen kapatıyordu. Tek görebildiğim, ön sundurma ve evin dış cephesindeki yıpranmış tahtaları tamir eden birkaç adamdı.

Öyle de olsa iyi, diye düşündüm. Orada ne tür yeni bir felaket yarattığını görememem muhtemelen daha iyiydi.

Başımı salladım.

"Selam baba." Levi mutfağa girdi, bir beignet çaldı ve hepsini ağzına tıktırdı.

"Dikkat et, o..."

"Hah... sıcak!" Sıcak hamuru çiğnemeye çalışırken, pastanın etrafında ejderhanın nefesi gibi buhar yükseliyordu.

"Sıcak," diye tamamladım. Gözlerim saate kaydı, saatin 7:26 olmasına ve Levi'nin sadece uyanık değil, aynı zamanda gözleri parıldayan ve giyinmiş olmasına şaşırdım. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "İşe gidiyorum."

Şaşkınlıkla etrafa baktım. "İşe mi?"

Levi'nin yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Bir iş buldum. Para da iyi."

Şüpheyle kollarımı kavuşturdum. "İş mi? Ne iş?"

Arkamdan Star Harbor Çiftliği'ne doğru baktı ve çenesiyle işaret etti. "Ellie'ye yardım ediyorum."

Spatulayı tezgâha, hiç de zarif olmayan bir ses çıkararak bıraktım. Levi'nin *işinin* buralarda yardım etmek olması gerektiğini söylememiştim. Üstelik sürekli yapamadığı bir iş olduğunu da ekleyebilirdim. Dişlerimi gıcırdattım. "Çiftlikte mi yardım ediyorsun? Ve sana para mı ödüyor?" Çenemi kaldırdım. "Ne kadar?"

Gözleri mutfağın içinde dolaştı, benimkilerle karşılaşmaktan kaçındı. "Şey... Henüz tam bilmiyorum ama iyi bir miktar olacağına söz verdi!"

Onun tatlı, saf küçük kalbi. Başımı salladım. "Oğlum, dikkatli olmalısın. Herkesin niyeti iyi değildir."

Özellikle de mükemmel kalçaları ve küstah ağzı olan, hayalleri çalan fahişeler. Fark ettiğimden değil. Umursadığımdan da değil.

"Eğer paraya ihtiyacın varsa, burada yaptığın işler için sana daha fazla ödeme yapabiliriz." Ona en iyi baba bakışımı attım. "Ama aynı zamanda senden istediğim şeyleri gerçekten *yapman* konusunda da konuşmamız gerekiyor."

Oğlumun umut ve heyecanının gözlerimin önünde solup gitmesini çaresizce izledim. Levi'nin tatlı gözleri sertleşti ve bunun sebebi olduğum için kendimden nefret ettim.

Lanet olsun.

Onu kendime bağlamaya çalışıyordum, ama tek başardığım şey onu benden daha da uzaklaştırmaktı. Yine.

"Peki," dedi somurtarak. Levi arkasını dönüp odasına doğru yürüdü; önümüzdeki günlerde kendini odasına kapatacağından neredeyse emindim.

"Dur," dedim ve o yavaşça bana dönüp baktı, gözlerinde ufak bir umut ışığı parladı. Burun köprümü sıkıp nefes verdim. "Sadece... dikkatli ol. Kimsenin senden yararlanmasına izin verme."

Levi, kapının yanındaki askıdan bir beyzbol şapkası alırken yanımdan geçip gitti. Tereddüt etti, kaşlarını kaldırırken kapüşonlu ceketinin ceplerinde yumruklarını sıktı. "Biliyor musun, onu sevmeyen biri için onu epey sık izliyorsun."

Omurgam sertleşti. "Dikkat et," diye uyardım, ama sözlerimde gerçek bir tehdit yoktu.

Levi çoktan kapıdan çıkmıştı, eğlenceli bir şekilde burnunu çekişi sabah esintisiyle uzaklara taşındı. "Görüşürüz baba!"

Ve işte böylece, onu düşmana kaptırdım.

"Hoodie giymek için hava çok sıcak!" diye arkasına bağırdım, ama beni duyduğunu sanmıyorum. Levi çoktan çimleri aşarak Elodie'nin evine doğru koşuyordu.

Pencereden, Levi'yi karşılamak için ön verandaya çıkan Elodie'yi izledim. O yumuşak, rahat gülümseme. Bir insana bir yere ait olduğunu, istenildiğini hissettiren türden bir gülümseme. Oğluma yönelik gülümsemesi parlak ve genişti ve göğsümde bir ağrı hissetti. Böyle bir gülümsemeyi kazanmak için ne gerekiyordu acaba?

Sanki ben de öyle bir gülümseme istiyormuşum ya da bana yönettirecekmiş gibi.

Birkaç adamıyla birlikte çalışan Wes'e bir şeyler söylediğini izlemeye devam ettim. O da ondan bir gülümseme aldı.

Ah, lanet olsun. Elimi yüzüme sürdüm. *Bu sabah huysuz, mızımız bir kaltak gibiyim.*

Yine de, Levi Elodie'nin yanında yürürken çiftlikteki inişli çıkışlı bir tepenin arkasında kaybolduğunda, içimdeki o rahatsız edici hissi durduramadım.

Küçük bir keşif görevi. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak için yeterliydi: Elodie muhteşem bir şekilde başarısız olacaktı.

Telefonu aldım ve resepsiyonu aradım. "Merhaba, Drifted Spirit Inn. Ben Helen."

"Benim. Bir dakikalığına yan tarafa uğramam gerekiyor. Kahvaltı hazır ve ısınyor. Senin için iki adet yaban mersinli muffin ayırdım. On dakikaya dönerim."

Helen'in kıkırdaması telefon hattından geldi. "Sen gerçekten en iyi patronsun. Acele etme."

Homurdandım ve telefonu kapattım.

Ellerimdeki pudra şekerinin son kalıntılarını silkeledim, önlüğümü çıkarıp bir kancaya astım.

Stan'le aramızı düzeltmek için hâlâ bir şansım varsa — ona en iyi seçeneğinin çiftliği bana satmak olduğunu kanıtlamak için — Ellie'nin gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu, o kaçınılmaz olarak her şeyi mahvettiğinde devreye girip durumu kurtarmamı da çok daha kolaylaştıracaktı.

Bu, orduda bana iyice aşılandığı bir şeydi.

Sonuç her zaman araçları haklı çıkarırdı. Mazeretlere yer yoktu.

Düşmanı alt etmek istiyorsam, onu kendimden daha iyi tanımam gerekiyordu. Ne yazık ki benim için düşman, 1,70 boyunda, dağınık saçlı ve ateşli bir kişiliğe sahip bir güzellikti. Düşmanı tanımak, doğrudan aslanın inine girmek anlamına geliyordu. Ya da daha doğrusu, doğrudan Elodie Darling ve onun lanet olası güneş ışığının yörüngesine girmek anlamına geliyordu.

Onun kulübesine doğru ilerledim.

Elodie Darling'in tam olarak neyin peşinde olduğunu ve onun rahatına fazla düşkün olmamasını nasıl sağlayacağımı öğrenmenin zamanı gelmişti.

Kendinden emin adımlarla çimlerin üzerinden Wes'in kamyonetine doğru yürüdüm. İş pantolonu, inşaat alanında çalıştığı için tozluysa ve oldukça yıpranmıştı. Mülkleri ayıran çitin üzerinden bacağımı atarken, hareketlerim Wes'in dikkatini çekti.

"İşte orada!" Wes, yüzünde rahat bir gülümseme yayılırken seslendi. Elini uzatarak bana doğru yürüdü. "Şifon pasta falan araştırıyor olacağını tahmin etmiştim."

Elini sıkıp ona doğru ittim. "Kes şunu. Pastalarımın harika olduğunu biliyorsun."

O da gülümsedi. "Buna itiraz etmeyeceğim."

Gözlerim, Wes'in ekibinden tarlaları temizleyen işçilere kadar, hareketli bir faaliyetin sürdüğü tarım arazisini taradı. "Buralar gerçekten çok kalabalık," diye mırıldandım.

Wes topuklarında sallandı. "Yoğunluk iyidir. Çalışmayı severim ve buraya bolca iş gerekiyor."

Hırıldadım, eski kulübeye göz attım ve Wes ile ekibinin onu içten dışa yeniden inşa ettiklerini fark ettim.

Çenemi kulübeye doğru uzattım. “Onun tam bir savaşçı olduğunu
“Bal duydum...
ta.”

“Ellie mi?” Wes bana kaşlarını çatarak başını salladı. “Hayır, o harika
bir

. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum.”

Şaşkınlıkla kollarımı kavuşturdum. “Bunu tuhaf bulmuyor musun?
Buraya gelip Stan’e işleri nasıl yürütmesi gerektiğini söylemesi?”

Wes’in bana gösterdiği ilgi, benim sorunumun ne olduğunu anlamaya
çalıştığını açıkça gösteriyordu. “Bilmiyorum.” Umursamaz omuzlarını
kaldırdı. “Belki de yaşlı Stafford’un bir projesi olması iyidir.”

Bir homurtuyu bastırdım. Görünüşe göre Elodie ve *fikirleri*, benim
dışında herkesin gözlerini parlatmıştı.

Mary’nin Elodie’yi tanıyıp tanımadığını ve arkadaş olup olmadıklarını
merak ettim. “Çocukluğunda da hep bu kadar... *neşeli* miydi?”

Yine omuz silkti. “O zamanlar onunla pek takılmıyordum. Hayes
ve ben farklı çevrelerdeydik, Darling kızları da bizden daha küçüktü.”
Çiftliğe doğru baktı ve gözleri uzaktaki Elodie’ye takılınca sinirim daha
da arttı. Yumuşak bir ısıklık çaldı. “Bilemiyorum dostum, belki de ona
daha fazla dikkat etmeliydim.”

Kolu şakacı bir şekilde koluma çarptı. Gözlerim karardı ama tek
kelime etmedim.

Wes koluma tekrar dokundu. “Yani, hadi ama, senin de gözlerin var,
değil mi?”

“Beynim de var,” diye homurdandım. “Ve o bana onun başımın
belası olduğunu söylüyor.”

“Tabii.” Wes kelimeyi uzatarak, aramızda bir an durakladıktan sonra
ekledi, “Az önce ona mı bakıyordun? Senin başının belası olmasına mı?”

Kaşlarımı çattım ve onu bir adım geriye savuracak kadar sertçe
ittim. “Git bir şeyler yap.”

“Tabii,” diye devam etti, beni izleyerek, “eğer denemeyi
düşünmüyorsan.”

Kaşlarımı çattım. “Neye?”

Wes gözlerini devirdi. “Ona çıkma teklif etmek, aptal.”

Arkadaşıma baktım. Lanet olsun, onun kız kardeşiyle evliydim.
Tabii, o zamanlar ona sadece hamile olduğu için

ve bunun onurlu bir davranış olduğunu düşünmüştüm, ama zamanla aramızda sevgi ve saygı gelişmişti. Mary harika bir anne olmuştu. Kaderi ona yazılanlardan daha iyisini hak ediyordu.

Özellikle de benim gibi bir adamdan daha iyisini.

Ben sessiz kalınca Wes başını salladı. Yüzüne ciddi bir ifade çöktü; bu, söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı gösteriyordu. "Mary çok uzun zamandır yok. Her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum, ama ona karşı doğru olanı yaptın."

Şakaklarımdaki zonklama geri gelmişti. Wes, Delta Force'ta bir hayatın her zaman ikincil hasar anlamına geldiğini herkesten iyi biliyordu. Kız kardeşine yaşattıklarım için beni nasıl affedebildiğini anlayamıyordum.

Kahretsin, ben bile kendimi affetmemiştim.

Başımı salladım. "Kimseye çıkma teklif etmeyeceğim."

Ciddiyeti bir anda dağıldı ve Wes'in göğsünden bir kahkaha yükseldi. "Bunu söylerken elini tutacağım." Elini omzuma koydu. "Sen bir aptalsın."

Onu omuzladım ve dirseğimle kaburgalarına ucuz, şakacı bir darbe indirdim. Wes tepki gösterdi ve beni baş kilidine aldı. Wes daha uzundu ama ben ondan daha iriydim ve eşit güçteydik. Askeri eğitimimize rağmen, bu sadece şakalaşmaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Wes beni yere devirmeye çalışırken güldüm. Dengemi değiştirip onu hazırlıksız yakaladım ve ikimiz de çimlere yuvarlanıp sırt üstü uzandık. Nefes nefese, parlak, bulutsuz gökyüzüne bakarak soluk soluğa kaldık.

İçimden içten bir kahkaha çıktı ve günlerdir hissetmediğim bir hafiflik içimi kapladı.

"Ev işlerini bitirince birkaç bira içmek ister misin?" diye sordu Wes alaycı bir şekilde.

Gülümsedim. "Tabii ki." Oturup iç geçirdim, sonra elimin tersiyle onun karnına ucuz bir darbe indirdim ve çimlerin üzerinde koşarak uzaklaştım.

THE LANTERN KALABALIKTI, popüler bir yerel grup kalabalık bir seyirci çekmişti. Brody işten sonra üvey kardeşi Austin ile birlikte bize katıldı. Hayes çıkarken lastiği patlamıştı, ama sorun çözülünce o da geldi.

Barın kenarında bir bira içerek, Star Harbor'da bir Perşembe gecesinin akışını izlemekten mutluluk duyuyordum. Sıcak hava kalabalığı dışarıya çekmişti ve arka teras müşterilerle dolmuştu. Sessiz bir köşe bulabilseydim mutlu olurdum, ama oy çokluğuyla reddedilmiştim.

Hayes benimle birlikte düşüncelere dalmaktan memnundu, grubumuzun geri kalanı ise sırayla içki ısmarlıyor ve turistlerle flört ediyordu. Benim hiç ilgim yoktu.

Sonra odadaki enerji değişti. Orada olduğunu bilmek için başımı çevirmeme bile gerek yoktu, hissediyordum.

Ellie, oraya aitmiş gibi bara girdi. Sanırım öyleydi de.

Gülüyordu, neşeli ve rahat bir şekilde, kalabalığın arasından geçerek çoktan sohbete katılmıştı. Yanından geçerken insanları selamlıyordu — eski sınıf arkadaşları, komşuları, çocukluğundan tanıdık yüzler.

"Ellie! Çocukları çiftliğe götürmek için sabırsızlanıyorum," diye seslendi bir kadın, Elodie yanından geçerken şarap kadehini kaldırarak. Elodie gülümsedi, karşılık olarak kadehini kaldırdı, coşkulu enerjisi bulaşıcıydı.

Kız kardeşi Kit de yanındaydı, ama hiç çaba sarf etmeden dikkatleri üzerine çeken Elodie'ydi. İlk olarak Hayes'e ulaştı ve yanından geçerken koluna hızlıca, tanıdık bir şekilde sıktı. Hayes hafifçe sırtarak başını sallayarak karşılık verdi. Sonra geri kalanımıza döndü, masayı taradı, gözleri bir an fazla uzun süre bende durduktan sonra başka bir yere kaydı.

Gözlerimi başka yere çevirmeliydim, ama çevirmedi.

Wes bu durumdan büyük keyif alırdı.

Rahat kahkahaları, barda ilerlerken kalçalarının telaşsız sallanışı, arkasında bıraktığı sıcak ve tatlı bir koku. Gözlerim çoktan onu takip ediyordu, saçlarının omuzlarına vahşi dalgalar halinde dökülüşünü fark etmişti bile, kıvrımlarını tam

, ışığın köprücük kemiğinin çıplak tenine yansımalarını lanetliyordum.

"Bir sonraki tur benden," diye masaya duyurup, çoktan bara doğru ilerlemeye başlamıştım.

Onun burada olmasından hoşnut değildim. En azından kendime böyle söylüyordum.

Benim alanımı, gecemi, şehrimi işgal etmesinden hoşlanmıyordum, tıpkı beynimin her köşesini işgal etmiş olduğu gibi. Dikkatleri üzerine çekme, başları döndürme, insanları sanki o lanet olası güneşmiş gibi etrafında dönmelerini sağlama konusunda bu kadar doğal bir yeteneği olmasından hoşlanmıyordum.

Ve ben de onlardan biri olduğum için kesinlikle mutlu değildim.

Barda, barmene işaret ettim ve bekledim, içkime, nefesime, duvara monte edilmiş televizyonlarda oynayan maça odaklandım — ona hariç her şeye. Yanımdan geçiyordu, o kadar yakındı ki vanilya ve çiçeksi bir kokunun en hafif esintisini aldım, bu koku bira şişesini daha sıkı kavramama neden oldu.

Ve sonra, o farkına bile varmadan, bir aptal ona doğru çok hızlı hareket etti, onu görmedi, bar taburelerine çarpmak üzere olduğunu fark etmedi.

Olay gerçekleşmeden önce gördüm ve beynim yetişmeden vücudum tepki verdi.

Düşünmeden elimi ona uzattım. Avucum belinin alt kısmına sıkıca bastırdı, onu dengeledi, yere sabitledi, elbisesinin ince kumaşı arasından teninin sıcaklığını hissettim.

Bir saniye için hareketsiz kaldı — vücudunun benimkini algılaması, başını bana doğru çevirdiğinde nefesinin sıcaklığının çenemden geçmesi, dokunuşumun altında nabzının hızlanması için yeterli bir süre.

Elimi çekmeliydim. Onu bırakmalıydim. Bunun yerine, parmaklarım ona karşı hafifçe kıvrıldı.

Şu anda bana bakmıyordu, tam olarak değil. Bakışları omzunun üzerinden, elim hala ona bastırılmış olduğu yere kaymıştı, sanki neden hala ona dokunduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Sonra onu hissettim — onu neredeyse bara iten sarhoş adam, hâlâ çok yakın duruyordu, sanki orada olma hakkı varmış gibi hâlâ onun alanındaydı.

Ona zar zor bir bakış attım. Sadece elimi uzattım ve omzuna dokundum.

Adam dönüp baktı, gözleri bulanık ve hareketleri yavaştı. Gülümsemedim, kaşlarımı çatmadım. Sesimi yükseltmememe bile gerek kalmadı. Sadece ona baktım.

"Geri çekil." Sesim alçak ve düzgündü, arkasında sadece çelik gibi bir sertlik vardı.

Gözlerini kırptırdı, bana bir bakış attı ve hemen geri çekildi, ellerini teslim olarak kaldırdı.

Elodie sonunda başını kaldırdı, bakışları keskin ve araştıracıydı, beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. "O neydi öyle?"

Biramı kaldırdım ve dikkatimi tekrar maça verdim. "Önemli bir şey değildi."

Bana inanmadı ama bir an sonra, içinden alaycı bir şekilde güldü. "Her neyse."

Başını sallayarak, bir saniye fazla benim alanımda oyalanıp sonunda uzaklaştı.

Barmen birlarımızla geri döndüğünde, onları alıp masaya döndüm ve Elodie'nin Kit ile gülüp dans etmesini izlemekle sağlıksız bir süre geçirdim. Bir ara Kit, Hayes'i gördü ve kadınların masamıza katılacağını düşündüm. Kit, ona görünmez bir olta attı ve onu çekiyormuş gibi yaptı, ama Hayes şakacı bir şekilde onu ittiğinde, Elodie güldü ve dans pistine döndü.

O da benim kadar düşünceli bir adam olabilir, ama Hayes'in kız kardeşlerine karşı içten bir zaafı vardı.

Hayes'e özellikle bir kız kardeşi hakkında binlerce sorum vardı, ama bunları kendime sakladım. Elodie'ye olan takıntım neredeyse sağlıksız bir boyuta ulaşmıştı ve en son ihtiyacım olan şey, arkadaşımın küçük kız kardeşinin düşüşünü aktif olarak desteklediğimi bilmesiydi.

Elodie sanki dans etmek için yaratılmış gibi hareket ediyordu, doğal bir ritim duygusu olduğunu kanıtlayan ritimle dalgalanıyordu. Grup yavaş, hüzünlü bir balad çaldığında, gözleri kapandı. Müzikle kendinden geçen Elodie, yüzünü tavana doğru eğdiğinde uzun boynu gerildi. Gözlerim onun üzerinde dolaştı, sallanırken çıplak teninin her bir parçasını içime çekerek.

Çenem o kadar sıkı kenetlendi ki ağrımaya başladı.

Başını geriye eğip zarif boynunu ortaya çıkardığında, beni ona doğru çeken görünmez bir ip gibi, keskin, fiziksel bir çekim hissettim.

O her yerdeydi ve ben bir parça huzur bile bulamıyordum. Bira şişemi masaya biraz fazla sert vurdum.

Buradan defolup gitmem gerek.

Kendimi toparlamak için masanın altında uyluğumu sıktım. Çok uzun zamandır çok yalnızdım. Fiziksel tepkim, Elodie'nin ideal kadınının vücut bulmuş hali olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu — dolgun kıvrımlar, gergin bir cilt, beni sarmak için yalvaran dolgun dudaklar.

Sorun o değildi, sadece şanssızlıktı. En azından, bir salak onunla dans etmeye çalıştığında mağara adamına dönüşmemek için kendime söylemek zorunda olduğum yalan buydu.

Neşeli bir şarkı çalmaya başladığında, Elodie heyecanla parmak uçlarında zıpladı, göğüsleri de onunla birlikte sallandı ve ben sonunda kendimi kaybettim.

"Tamam, ben gidiyorum." Ayağa kalktım, sandalyemin tahta ayakları zemine sürtündü.

Aniden kalkmam karşısında şaşırmış olan Hayes, bira şişesini indirdi. "Emin misin?"

Bir avuç dolusu banknotu masaya bıraktım, kendi içkimi de orada bırakarak. "Evet. Sonra herkesle buluşurum."

Hayes başını salladı. "Tamam dostum."

Kaçarken dans pistine bir göz attım. Elodie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve nabzım kulaklarımda çınladı. Bir an için, o ceylan gözleri kırıştığında zaman yavaşladı. Dudakları meydan okuyan bir sırıtışa bürünmeden önce dili alt dudağını ıslattı.

Kalabalık barda sıcak, düşmanca bir enerji çalkalandı.

Gözleri hâlâ benimkilere bakarken, eğilip Kit'e bir şey fısıldadı ve Kit başını salladı.

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için ona doğru fırlayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onu sahiplenme ve Elodie Darling'in üzerimde hiçbir etkisi olmadığını herkese kanıtlama dürtüsünü bastırdım. Sıcak ve

öfkeli bir arzu içimi parçaladı. Azgın sikim kot pantolonumun fermuarına baskı yapıyordu ve eve kadar olan yol boyunca hiç dinmedi.

Han sessizdi ama ben herkesten kaçarak yan girişten içeri süzıldüm. Kafamı toparlamam gerekiyordu. Odaklanmam gerekiyordu.

Rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Levi'nin kapısının kapalı olduğunu fark ettim ve yumuşak ışık, onun evde olduğunu gösteriyordu. Anahtarı süitimin kilidine soktum ve kapıyı tekmeledim, arkamdan kilitlemeye zahmet etmedim. Yatmaya niyetim yoktu, sadece rahatlamak için yapmam gerekeni yapıyordum.

Elimi yüzüme sürdüm ve odamda bir uçtan diğer uca yürüdüm, avucumu ensemin arkasına sürttüm. İçerideki hava boğucuydu, içimden atamadığım bir şeyle doluydu.

O.

O lanet olası sırtış. Barda gözlerimle buluştuğunda gözlerindeki o kendini beğenmiş, sinir bozucu bakış. Sanki kafamın içinde olduğunu biliyormuş gibi. Sanki oraya aitmiş gibi.

Banyoya girip duşa girdim ve sıcak suyun sırtımdaki kasları yakmasına izin verdim.

Başka şeyler düşünmeliydim — yarınki kahvaltı menüsü, nasıl daha iyi bir ebeveyn olabileceğim, handa bekleyen tamiratların listesi.

Onun dışında *her şeyi*.

Ama gözlerimi kapattığım anda, o oradaydı — gülüyor, alay ediyor, sanki müzikten yaratılmış gibi müziğin ritmine göre hareket ediyordu. Nefesim hızlandı. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum ve kendimden nefret ediyordum.

Ama durmaya yetecek kadar değil.

Sikim zonklarken içimde bir sıcaklık yayıldı. Elodie ve onun muhteşem, sinir bozucu yüzü hakkındaki düşünceler zihnimi doldurmaya devam ediyordu. Daha önce hiç nefretten sertleşmemiştim, ama bu gizemli ve güçlü bir şeydi.

Kalın ve ağır hissettiğim bu ereksiyonun, sıcak ve ıslak bir kadına dalmayı hak ederken elimde boşa harcanacak olmasından nefret ediyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Elim onu sardı ve inledim, ihtiyaç beni ileriye sürüklerken sesim boğazımda takıldı. Kan damarlarımda çarpıyordu ve dünyayı dışarıda bıraktım. Kendimi bu hisse kaptırırken, tüm mantıklı düşünceleri kafamdan attım.

Yıllardır bir kadınla birlikte olmamıştım ve sikimi okşamak, temel içgüdülerimi tatmin etmenin başka bir yolu haline gelmişti. Bir amaca ulaşmak için bir araç.

Ama bu farklıydı.

Utanmaz bir ihtiyaç, karanlık ve isimsiz bir şeyle dans ediyordu. Ellie'nin önümde uzanmış, *benim* için sergilenmiş hali gözümün önüne geldi. Sıcak, ıslak amının beni bekleyip onu açmamı beklediğini düşününce inledim. Penisim itiraz etti, elimden nefret ediyordu ama yine de ona ihtiyaç duyuyordu. Kendime ona dokunmaya izin vermedim, zihnimde bile. Bunun yerine, Elodie'nin görüntüsüne bakarak penisimi okşamaya devam ettim, Ulaşamayacağım kadar uzaktaydı. Benimle dalga geçiyordu. Keskin bir farkındalık beynimde bir şeyi kışkırttı, zaten keskinleşmiş duyularımı daha da keskinleştirdi. Zihinsel imgeler işe yarıyordu, çünkü aniden onu odada *hissedebiliyordum*, uysal ve meraklı. Düşün buharıyla karışan baharatlı vanilya parfümünün kokusunu neredeyse alabiliyordum. Bu sadece fanteziyi körükledi, ben doruğa yaklaşırken onu hayata geçirdi.

Kalçalarımı öne doğru itip, elimi sikerek o mükemmel göğüsleri spermimle boyamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken, belimde bir gerginlik hissettim.

Bunu sevecekti, beni ne kadar çaresiz bıraktığını keyifle izleyecekti. Çekip dururken inledim. Öfkeli mastürbasyon seansları söz konusu olduğunda, bu rakipsizdi.

Acınası bir durum.

Fantezim yeterli olmalıydı — doygun, boş ve ondan kurtulmuş olmayı ummuştum — ama olmadı.

Su cildime çarpıyordu, ama onu düşüncelerimden silemedi. Ön kolumu fayansa dayadım, başımı eğip pompaladım. Kısa süre sonra, kalın sperm ipleri duş duvarını boyarken, ben bunun yerine onun göğüslerine sıçradığını hayal ediyordum. Sivri meme uçları, boşalmamla parıldıyordu.

Boşaldığımda vücudum sarsıldı ve dudaklarımdan tek bir kelime süzüldü: "Elodie."

ON

ELODIE

GERÇEKTEN dönmek istemiştim.

Yanlışlıkla *yanlış* odaya girdiğimi ve birinin duş aldığını fark ettiğimde, topuklarımın üzerinde dönüp oradan bir an önce kaçmak istedim.

Sonra tek bir kelime beni olduğum yerde durdurdu.

Elodie.

Adım, *tek* bir anlama gelebilecek boğuk bir iniltiyle söylendi. Beni felç eden, gırtlaktan gelen erkeksi bir inilti. Ayak tabanlarımın derinliklerine kadar hissettiğim bir inilti.

Cildimin kenarlarında, bir orman yangınının ilk alevleri gibi bir sıcaklık parladı.

Bunu duymamalıydım. Kesinlikle hissetmemeliydim. Keskin ve ısrarcı bir sıcaklık dalgası içimden geçti, sanki vücudum ona tepki vermek için kendini yeniden programlamış gibi karnımın derinliklerinde birikti.

Hayır. O değil. Durum. O sesin saf, ilkel sesi.

Kendime yalan söyleyip, kapının diğer tarafındaki inilti sesinin onun yaralandığını gösterdiğini düşünüyormuş gibi davranabilirdim, ama gerçeği biliyordum. O duşta *tam olarak* ne olduğunu biliyordum.

Bilmediğim şey, neden dudaklarında *benim* adımın olduğu idi.

Savunmam gerekirse, kapıyı çalmıştım ve kapıyı tamamen açtığımda zaten aralık duruyordu.

Hatta seslenmişim bile, lanet olsun.

Banyo kapısının yanındaki duvara sırtımı dayadığımda nefesim kesik kesik çıkıyordu. Bacaklarımın arasında düşük bir titreşim hissedince tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Cal yine inledi ve ben neredeyse çığlık atacaktım.

Callum Blackwood'un gözlerine bir daha asla bakamayacaktım.

Karanlık süiti taradığımda, buranın Cal'ın yaşam alanı olduğu belliydi. Onun erkeksi izleri barizdi—keskin, askeri düzeyde kenarları olan, titizlikle yapılmış kral boy yatak. Komodinde hiçbir süs yoktu, sadece yalnız bir saat ve bir kol saati vardı. Odanın karşısında, dolabı açıldı, gömlekleri ve pantolonları acı verici bir düzen içinde asılıydı.

İçgüdülerimle hareket ettim, hareketin farkına bile varmadan bacaklarım beni ileriye taşıdı. Nabzım boğazımda atıyordu, nefesim kısa ve düzensizdi. Oradan çıkmam gerekiyordu — hemen, daha önce...

Duş kapatılırken gıcırdadı.

"Siktir," diye fısıldadım, kaçma ihtiyacıyla çaresizce. Karanlıkta, süitin içinden parmak uçlarında yürüdüm, ayaklarımın altında hafifçe gıcırdayan eski döşeme tahtalarını lanetledim.

Kapıya ulaşır koridora çıktığımda, rahat bir nefes aldım. Kapıyı olduğu gibi aralayıp, koridordan koşarak geçtim, hâlâ Drifted Spirit Inn'de dolaşmamın asıl nedenini sıkıca tutuyordum.

Ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı koştuğumda vücudum yanıyordu.

"Elodie." Kalın, gür bir ses beni durdurdu. *Onun* sesiydi. Ama bu sefer, orgazm olmak üzere olan bir erkeğin çaresiz iniltisi yerine, şaşkın bir kızgınlıkla doluydu.

Bir çığlık atarak zıpladım ve ona doğru döndüm. Kafası kapı aralığından dışarı çıkmıştı, çıplak omuzları görünüyordu. Kalçalarına aceleyle sardığı bir havludan başka hiçbir şey giymemişti. Yutkundum, hayatı pahasına tutunan havluyu kıskanarak.

Bir damla su, beyaz pamuğa emilmeden önce, belindeki V kesimini yavaşça ve dikkatlice izledi. Kendime bakmadığımı söyledim. Burada bir aptal gibi durmadığımı, yere çivilenmiş, nabzım kulaklarımda çınlarken.

Kalın su damlacıkları Cal'ın saç uçlarına yapışmış, saçlarını neredeyse siyaha çevirmişti. Koridor ışığı hüzünlü bir parıltı yayıyordu, ama keskin bakışlarının üzerimde donduğunu görebiliyordum.

"Oh!" Boğazımı temizledim. "Selam, Cal." *Burada karşılaşmak ne güzel*

. . .

Koyu bakışları daraldı, kaşları gözlerinin üzerinde şüpheli çizgiler oluşturdu

. Bir an sadece baktı, sanki kutsal mahremiyetini ihlal ettiğimi biliyormuş gibi tavırları yoğun bir şekilde bulutlandı.

Anlamış olabilir miydi? Zihnimden dökülen düşünceleri okuyabiliyor muydu?

Son birkaç dakikadır elinde tuttuğun aletini aktif olarak hayal ediyordum.

Gözlerimi kırptım, umarım yedinci sınıftaki drama dersleri beni yüzüstü bırakmaz ve dünyanın en garip karşılaşmasından rol yaparak kurtulabilirim. Elimi sarsak bir hareketle kaldırdım.

"Burada ne işin var?" diye sordu. "Kimsenin buraya girmesi yasak."

Ağzımı açtım ama hemen kapattım. Resepsiyonun yönünü işaret ettim. "Helen beni buraya gönderdi. Levi kapüşonlu ceketini benim evimde unutmuş. Ben de geri getiriyordum."

"Saat geç oldu." Gözleri siyah kapüşonlu süveterime kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü, içini çekti ve başını salladı. "O çocuğun haziran ayında neden kapüşonlu süveter giymesi gerektiğini anlamıyorum."

Cevap vermedim çünkü zihnim hâlâ barda kalmıştı. Elinin üzerime nasıl konduğunu hatırlayarak dalmıştım; sıcak ve kararlı, parmakları beni yere sabitleyecek kadar bastırıp sonra belimin alt kısmına kıvrılmıştı.

Bir uyarı. Bir sahiplenme. Belki de onun bile tam olarak düşünmediği bir tepki. Ben bunu önemsizmiş gibi gösterip, beni sarsmamış gibi davrandım, ama sarsmıştı.

Onun için dans etmişim.

Belki de mesele buydu; hareketlerim, müziğin beni sürüklemesine izin vermem, tüm bunlar olurken onun o barda tam olarak nerede olduğunu bilmem.

Onun bakmasını istedim. Hissetmesini istedim, ama *bunu* beklemiyordum.

Eve gelip, onun dudaklarından adımı duymayı beklemiyordum, bir dua gibi, sanki içinden zorla çıkarılmış bir şey gibi inleyerek.

Nabzım hızlandı, beni ele verdi.

Parmaklarımın titrediğini görmemesi umuduyla kapüşonlu sweatshirt'ümü daha sıkı kavradım.

Gözlerimi kırıp, zihnimi o ana geri döndürmeye çalıştım. "Çocuklar işte, sanırım." İlerleyemeden, isteksizce buruşuk siyah kumaşı uzattım.

O, odasından çıkarken, sadece beline doladığı beyaz havluyla, karamsar gözlerini koridora doğru kaydırды. Sırtımdan bir sıcaklık dalgası geçti. O sadece kaslı değildi; sanki loş mum ışığında tapınılmak üzere yaratılmış bir heykel gibiydi. Geniş omuzlar, vücudunun her santimi disiplinle ve spor salonunda sıkı çalışmaktan çok daha tehlikeli bir şeyle şekillendirilmişti. Kasların oluşturduğu tüm çıkıntılar ve çukurlarla dolu göğsü, ince bir bele doğru daralıyordu. Eski yara izlerinden oluşan bir takımyıldızı, derisinin üzerinde izlerini bırakmıştı; bu izler, pazılarını saran ve sert hatlı ön kolundan eline doğru tırmanan dövmelerle keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Temiz, mükemmel çizgiler değildi; dövmeleri pürüzlü, sivri yara izlerinin arasından geçiyordu, mürekkep, düşünmek bile istemediğim kadar çok kez yırtılıp tekrar dikilmiş ete sızmıştı. Bazıları derin ve kalın, diğerleri ince ve kabarık, asla duymayacağım savaşlardan bahseden bir tarih. Aralarındaki kontrast —sanat ve hasar— şaşırtıcıydı. Onun parçalanıp tekrar bir araya getirildiğinin kanıtıydı.

Yutkundum, nabzım hızla atıyordu. O çok etkileyiciydi ve ona bakmaktan kendimi alamadığım için kendimden nefret ediyordum. Aramızdaki mesafe çok dar, hava çok yoğun geliyordu.

Cal kapüşonlu sweatshirt'e uzandı, parmak uçları tenimin üzerinde kayarken elimin arkasına bir iz bıraktı.

Boğazımda garip bir kahkaha takıldı. "Levi bugün harika iş çıkardı —onu çok çalıştırdım ama bir kez bile şikayet etmedi."

Ne oluyor? O çıplakken neden onun oğlu hakkında havadan sudan konuşuyorum?

"Tamam, hoşça kal!" Yanaklarım kızardı ve arkamı dönmeden kaçmak için topuklarımın üzerinde döndüm.

Drifted Spirit'in labirentinden geçerek, doğrudan ön kapıya doğru koştum.

"Aradığını buldun mu?" Yanından koşarak geçerken Helen'in sesi bal gibi tatlıydı.

Durup ona döndüm. Resepsiyon masasının arkasındaki yüksek sırtlı taburede oturmuş, dalgın dalgın kitabından başını kaldırmıştı. Yıpranmış roman kucağında açık duruyordu; uzun saçlı aşığın, altındaki zayıf kadına sarıldığı eski bir Harlequin romanıydı.

Aklımda hemen, üzerinde sadece bir havlu olan Cal canlandı.

Elinde bir kılıçla çok yakıştırdı.

Gerçek bir kılıç. Onun aleti değil... Aman Tanrım.

Göğsümden ve boynumdan yeni bir sıcaklık dalgası yayılırken, boğuk bir "Evet!" demekle yetindim.

Helen kendi kendine kıkırdadı ve ben de onun aşırı belirsiz tarifinin —*yaşam alanları o koridorun sonunda, mutfığı geçip arkaya doğru*— kasıtlı olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Elbette, yaşlı kadının benim neyle karşılaşacağımı tam olarak bilmesinin imkanı yoktu, ama kehribar rengi gözlerindeki yaramaz ışıltı, patronuna rastlayabileceğimi hissettiğini gösteriyordu.

Belki de masum görünümlü bu kadın aslında bir baş belasıydı.

Döndüm, kollarımı belime doladım ve gülümsememi bastırdım.

"Biliyor musun," dedi Helen arkamdan, "beni düşündürdün."

Merakım uyandı, kaşlarımı kaldırarak döndüm.

"O hanımefendi," diye ekledi. "Haklıydın. Efsaneler dışında onun gerçekte kim olduğu hakkında daha fazla şey bilmememiz yanlış geliyor." Helen öne eğildi ve masanın arkasından eski bir albüm çıkardı. Albüm, kalın meşe masanın üzerine hafif bir sesle düştü. Kitap, kütüphanedeki kitaba benziyordu, ancak şarap rengine çatlamış deriyle ciltlenmişti.

"Bu eski ev, pek çok eski anıyla birlikte geldi." Kitaba doğru başını salladı. "Bunu da dahil."

Merakla yaklaşarak, kapakta dalgalı el yazısıyla yazılmış ve altın rengi kabartmalı "*Scrap Book*" kelimesine baktım.

altın rengi kabartma harflerle yazılmış "Scrap Book" yazısına baktım. Bu tür bir dikkat dağınıklığı, Cal'ı ve onun kalın, erkeksi inlemelerini tamamen unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Parmaklarım kelimelerin üzerinde durdu.

"Bakabilir miyim?" Helen'e baktım, o gülümsedi. "Tabii ki."

Menteşeler gıcırdayarak açıldı ve hafif tatlı, küflü bir badem kokusu burnuma çarptı. Parmaklarım sayfalara dokunmaya korkarak üzerinde süzülürken, eski kitap kokusu beni sardı. Kitap, Barker ailesinin ve Star Harbor'daki genel olayların bir kaydı gibi görünüyordu. Gazete kupürleri sepya tonlu portrelerin yanına yapıştırılmıştı. Solmuş, el yazısı notlar arasında karalanmış tarihler ve açıklamalar vardı.

Drifted Spirit Inn'in bir fotoğrafında durakladım. Görüntü eski olmasına rağmen, ev arka planda gururla duruyordu. Ağaçlar şimdiki kadar heybetli değildi ve evin etrafındaki arazi gelişmemişti. Veranda merdivenlerinin dibinde, yakışıklı bir çift kameraya bakıyordu, yanlarında iki çocuk vardı: küçük bir erkek ve bir kız.

Altına el yazısıyla bir tarih karalanmıştı: 1886. "Bu çok havalı," diye fısıldadım, tüm bu tarihin içinde kendimi kaybetmiş bir halde.

Helen, hayal gücümü harekete geçiren fotoğrafı işaret etti. "Bu, evin inşaatı tamamlandığı sıralarda çekilmiş, Louis Barker ile eşi ve çocuklarının fotoğrafı. O, son derece mahrem bir adamdı... Ailesi hakkında çok az şey biliniyor." Omuz silkti. "Muhtemelen çoğu zaman içinde kayboldu, bu da gizemi daha da çekici kılıyor."

Yukarı baktım ve gülümsedim, ne demek istediğini tam olarak anlıyordum. "Tarım arazisinin bazı resimleri var, birkaç not da yazılmış birkaç not var." Helen kitabı kapattı ve bana doğru kaydırıldı. "Bunu ödünç almak isteyebileceğini düşündüm — eski resimlerden bazılarını kullanmak için."

Hayal gücüm canlandı. O zaman ve şimdiki halinin yan yana durduğu sosyal medya görsellerini şimdiden görebiliyordum; tarım arazisinin eskiden nasıl olduğunu ve Stan ile benim bugün bile onu nasıl onurlandığımızı gösteren görseller.

Elini tuttum ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Kitabı tezgahtan dikkatlice kaldırdım ve göğsüme sıkıca bastırdım. İnsanları Star Harbor Çiftliği'ne çekmek için yaptığım plan, yavaş yavaş netleşiyordu. En önemli engel, insanlar geldiğinde çiftliğin hazır ve çalışır durumda olmasını sağlamaktı.

Bu, başımı döndüren bir sürü işi içeriyordu. Odaklanma zamanı gelmişti. Kendimi kanıtlamalıyım.

Görevlerin altında boğuluyordum ve ihtiyacım olan son şey, akşamın büyük bir kısmını Lantern'da bana somurtarak geçiren, sonra da duşta adımı inleyerek söyleyen huysuz otel sahipleri tarafından dikkatimin dağılmasıydı.

Ayrıca, Cal'ın bilmesi gerekmiyordu. Koridordaki olay hakkında. İnemeler hakkında. Hayatımın geri kalanında, o sesle, o anda, bir sır gibi karanlığa fısıldanan adımı duyacağım gerçeği hakkında.

Bunu asla bilmesine gerek yoktu.

ON BİR

CALLUM

OH, biliyordum.

Elodie'nin odamda olduğunu ve onun adını inlediğimi duyduğunu *yüzde yüz* biliyordum. Yüzünün bembeyaz olması ve sikime bakmaktan kendini alamaması her şeyi ele veriyordu.

Bu, bir deliğe girip bir ay boyunca insanlıktan vazgeçmemi gerektirecek türden bir andı. Bunun yerine, gecenin yarısını odamda yumruklarımı sıkıp, çenemi sıkarak, *acı içinde* dolaşarak geçirdim.

Kendime iyi olduğumu, bunun önemi olmadığını söyledim.

Ama işte buradaydım, stadyumda durmuş, ısınma hareketlerini yaparken hâlâ onu kafamdan atmaya çalışıyordum.

Maça odaklanmam gerekiyordu. Kafamı toparlamam, konsantre olmam, maç öncesi antrenmanların ritmine girmem gerekiyordu, ama beynim hâlâ geçen haftaya takılı kalmıştı. Onun orada olduğunu, beni duyduğunu, düşündüğüm kişinin o olduğunu *bildiğini* bilmek, içimde keskin ve huzursuz bir şeyin tırmalamasına neden oluyordu.

Omuzlarımı geriye doğru çevirdim ve derin bir nefes verdim.

Odaklan, Blackwood.

Rakip takım ısınmalarını yaparken sahaya göz gezdirdim.

Hayes geç kalmıştı. Yine.

İlk atış beş dakika sonra olacaktı ve takımın yarısı esneme yaparken, diğer yarısı da onun

kaçınılmaz mazeretini bekliyordu.

Brody'nin dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. "Haber var mı?"

Brody telefonuna baktı. "İki dakika sonra burada olacağını söylüyor.

Kuşla ilgili bir şey mi?"

Başımı sallayıp iç geçirdim.

Wes kaşlarını kaldırdı. "Yine üzerine sıçıldı mı?"

Brody sırtıttı. "Daha kötüsü. Anlaşılan bir kuş doğrudan ön camına çarpmış. Birdenbire, *bam!* Hiçbir yerden çıkıp geldi. Kenara çekip hasarı kontrol etmek zorunda kalmış." Başını kaldırdı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Onun dediğine göre, kuş uçup gitmeden önce ona dik dik bakmış bile."

"Sanki onu arıyorlarmış gibi." Göğsümün üzerinden kolumu uzatarak, gülerек homurdandım.

Hayes'in kamyoneti nihayet otoparka girdi ve o, sanki evren tarafından kişisel olarak haksızlığa uğramış bir adam gibi görünüyordu.

Brody sırtıttı ve otoparka doğru seslendi. "Zor bir öğleden sonra mu, dostum?"

Hayes kamyonetin kapısını sertçe kapattı ve parmağını ona doğrulttu. "Yapma."

Wes kıkırdadı. "O kadar mı kötüydü?"

Hayes burnundan derin bir nefes verip elini yüzüne sürdü. "Lanet olası bir martı tam ön camıma çarptı. Tam hızda. Onu öldürdüğümü sandım. Kenara çekip yolu kontrol ettim—o şey sanki pislik olan benmişim gibi tozunu silkeledi ve uzaklaştı."

Başımı salladım ve sırtıttım. "Asıl pislik sensin."

Hayes somurtkan bir ifade takındı ama itiraz etmedi, ruh hali çoktan düzelmişti. Adam, başından geçen inanılmaz talihsizliklerden bahsetmeyi hiç sevmezdi ama hepimiz bunun onun üzerinde bir fırtına bulutu gibi dolaştığını biliyorduk.

Brody sırtına bir şaplak attı. "Evet, neyse, bunu sonra düşünürsün. Kazanmamız gereken bir maç var."

Hayes ona donuk bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Ben de eldivenimi elime iyice oturtarak sahaya döndüm. İşte o anda duydum onu—net ve açık bir şekilde.

Ellie.

Sıcak yaz havasını kesen bir kahkaha patlaması, hafif ve adını koyamadığım bir şeyle doluydu. Kendimi durduramadan omurgam gerildi, parmaklarım eldivenimi sımsıkı kavradı.

Bakmam gerekmiyordu. Kesinlikle bakmamalıydım. Ama elbette baktım.

Oyun parkının yanındaydı, Winnie'yi kovalarken bronzlaşmış bacakları güneş ışığında parlıyordu, çocuğun tiz kahkahaları çimlerin üzerinde yankılanıyordu.

Elodie atıldı, yeğenini belinden yakaladı ve çimlere yuvarlandı, ikisi de neşeli kahkahalara boğuldu.

Çenemi sıktım.

Aptalca sevimli kırmızı bir yazlık elbise giymişti, yeğenini kovalarken nefes nefese kalmış, sırt üstü yuvarlanırken elbisenin etekleri uyluklarının etrafında dalgalanıyordu.

Bu oyunla hiçbir ilgisi yoktu. Benimle de hiçbir ilgisi yoktu.

Öyleyse neden hâlâ ona bakıyordum?

Derin bir nefes verip omuzlarımı geriye doğru çevirdim ve arka döndüm.

Birinci kalede ağırlığımı kaydırdım, eldivenimi avucuma bir kez vurdum, gevşek kalmaya çalıştım. Hayes kısa stop pozisyonundaydı, sahayı o sessiz, düşünceli yoğunluğuyla tarıyordu; sanki softbol dışında başka bir şey planlıyormuş gibi görünüyordu. Bu ligi yarı ciddiye alan tek kişi olan Brody, atıcı tepesindeydi ve şimdiden vurucuya sataşıyordu. Üçüncü kalede duran Wes, ellerini dizlerine dayamış, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırtıyordu. Bazen pozisyonlarımızı değiştirirdik, ama bu gece kadro böyleydi.

Maç başladı ve kendime Elodie'yi düşünmeyi bıraktığımı söyledim, ama vücudumun başka planları vardı. Onu çok net bir şekilde hissediyordum, gözlerim gizlice ona bakıyor, benim onu izlediğim kadar o da beni izliyor mu diye kontrol ediyordum.

Maç sırasında her şey yolunda gitti. Vuruşlarım temizdi, atışlarım keskin, reflekslerim *yerindeydi*. Düşünmüyordum bile, sadece oynuyordum. Haftalardır ilk kez kaybetmiyorduk ve takımın enerjisi yüksekti.

Ne zaman başımı kaldırsam, Ellie hâlâ oradaydı. Artık eski meşe ağaçlarının gölgesinde tribünde oturmuş, maçı izliyordu.

Selene ile yan yana oturmuş, bizi izlerken fısıldaşıyor ve gülümsüyorlardı. Winnie ilgisini kaybetmiş, sahanın yanındaki çimlerde dönüp duruyordu, nerede durduğunun tamamen farkında değildi.

Duyularım diken diken oldu, beynimde tehlike alarmı çaldı — küçük kız çok yakındaydı.

Çat.

Foul topuna vuran sopanın çıkardığı o eşsiz ses.

Ses çok hızlı, çok keskin gelmişti ve topun doğrudan Winnie'ye doğru geldiğini fark ettim.

Düşünmeden harekete geçtim. Atılırken ayaklarım toprağa vurdu, Winnie'yi yakaladım ve top tam yan tarafıma çarptığı anda vücudumu çevirdim.

Keskin bir acı çığılı içimi yaktı, ama bunu neredeyse fark etmedim. Dikkatim, çimlerin üzerinde bana göz kırpan minik insana odaklanmıştı.

Yüzümü buruşturarak, gözleri fal taşı gibi açılmış yüzüne baktım. "İyi misin, ufaklık?" diye homurdandım. "Seni ezmedim, değil mi?"

Winnie, hiç etkilenmemiş gibi sırttı. "*Harikaydı.*"

Kafamı sallayarak, onu ayağa kaldırırken gülerek homurdandım. "Evet, harikaydı. Öyle diyelim."

Olanları sindiremeden Ellie ve Selene yanımıza gelmişti. Selene Winnie'ye ilk ulaşan oldu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Oh hayır, Win, yaralandın mı? Beni ölesiye korkuttun!"

Winnie başını salladı. "Bay Cal beni kurtardı."

Selene, Winnie'ye sarılırken bana baktı, sesinde duygu doluydu. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Herkesin yapacağı şey buydu. Ellie'ye bakmadım ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Kahretsin, karnım ağrıyor.

Selene, Winnie ile Elodie arasında bakışlarını gezdirdi. "Belki de gitmeliyiz."

Winnie dudaklarını bükerek ayaklarını ayaklarını küçük ayak yere çimenlere çimen ve işaret etti. "Ama Hayes Amca oynuyor."

Ellie titrek bir nefes verdi, elini Winnie'nin saçlarının üzerinden gezdirip sonunda bana baktı. "İyi misin? Tanrım, canını çok acıtmış olmalı."

Soruyu zar zor algıladım çünkü eli aniden gömleğimi kaldırıp vurulduğum yeri incelemeye başlamıştı.

Bütün vücudum kaskatı kesildi ve üç şey birden aklıma geldi:

Birincisi: Avucunun sıcaklığı çıplak tenime değiyordu, parmakları morarmış kasıma hafifçe bastırıyordu.

İkincisi: Göğsüm sıkıştı, sanki vücudum onun üzerimde yarattığı etkiye karşı kendini korumaya çalışıyormuş gibi.

Üç: Bal ve vanilya kokuyordu, ayrıca beynimde kısa devreye neden olan başka bir koku da vardı.

Tanrım. Tam hızda gelen bir softbol topunun doğrudan darbesini almıştım, ama beni sarsan şey bu muydu?

Bunu kafamda sindiremeden Hayes koşarak geldi, eldivenini çimplere attı ve o an paramparça oldu.

Ellie elini geri çekti.

Omuzlarımı çevirip gerginliği attım, ama dokunuşunun sıcaklığı hâlâ üzerimdeydi.

Hayes sırtıma bir şaplak attı. "Tanrım, seni hiç bu kadar hızlı koştuğunu görmemiştim. İyi misin dostum?"

En az birkaç gün ağrım olacağını bilerek sırtımı tekrar gerdim. "İyiyim." Dikkatim, alt dudağını hafifçe öne doğru çıkaran Ellie'ye takıldı.

Benim için mi endişeleniyordu?

Boğazımı temizledim ve sahaya doğru yürüdüm. "Hadi Hayes. Kazanmamız gereken bir maç var."

Maç yeniden başladı, ama gecenin geri kalanında tek düşünebildiğim şey, Ellie'nin elinin tenimde bıraktığı his oldu.

LEVI'nin keyfi yerindeydi.

Teorik olarak bu iyi bir şey olmalıydı — tabii bu ruh hali doğrudan onunla ilgili değilse.

Oğlumun yıllardır görmediğim bir enerjiyle çiftlikte dolaşmasını arazinin kenarından izledim. İş eldivenleri giymişti ve içinde ne olduğu belli olmayan bir tahta sandık taşıyordu

—ne olduğunu bilmiyordum ve pek de umursamıyordum. Tek görebildiğim, ne kadar rahat görüldüğü ve ne kadar çok gülümsediğiydi.

Ve daha da kötüsü, bunun ne kadarının Elodie Darling ile ilgisi olduğuydu.

Elinde bir not defteri tutan Elodie, tarlanın ortasında durmuş, burayı birkaç haftadır değil de on yıldır yönetiyormuş gibi emirler yağdırıyordu. Kafasının üstüne siyah bir güneş gözlüğü takmıştı, saçları ise sahil rüzgârından dolayı dağınıktı.

Sinir bozucu derecede yetkin görünüyordu. İçimde bir rahatsızlık kaynıyordu.

Onun bu işte iyi olmasını istemiyordum. Onun bunalmış olmasını istiyordum. Başının üstünde bir işin içinde olduğunu fark etmesini istiyordum. Ama Levi'nin her sözüne kulak kabartışına bakılırsa, durum kesinlikle öyle değildi.

Levi, kadının söylediği bir şeye gülerek ona doğru koştu. Kadın ona gülümsedi ve elini uzatıp omzunu sıktı. Dişlerimi o kadar sert gıcırdattım ki neredeyse kırılacaktı.

Onlara doğru yürümeye başladım.

Orada işim yoktu, bunu biliyordum, ama kendime Levi'yi kontrol etmek için gittiğimi söyledim — onu bedava işgücü olarak kullanmadığından ya da bu tarım arazisinin gerçek değeriyle ilgili şekerle kaplı saçmalıklar anlatmadığından emin olmak için.

Tek neden buydu.

Bunun, maçta bana dokunduğundan beri vücudumun gergin olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kafamı çevirip, iyi olup olmadığımı sorduğunda dudaklarında o aptal, endişeli küçük somurtkanlığı gördüğümünden beri.

Derin bir nefes verip ellerimi ceplerime soktum. Her şey yolundaydı. Buraya sadece bir keşif görevi için gelmişim.

Öyleyse neden şimdiden aklımı kaçırıyordum?

Beni bu ana getiren her kararı sorgulamıyormuş gibi mülke adım attım. Ellie, beni fark ettiğinde bir listeye bir şeyler yazıyordu. Başını çevirdiğinde güneş gözlüğü burnundan kaydı.

Sonra gülümsedi.

Kibirli, alaycı sırıtışlarından biri değildi. Dudaklarından o meydan okumayı öpmek istememe neden olan o kendini beğenmiş küçük sırıtışlarından biri de değildi.

Hayır, bu farklıydı.

Yumuşak. Açık. Sıcak.

Bu gülümseme nefesimi kesti.

Güneş gözlüğünü düzeltti ve tamamen bana döndü. "Vay, vay, vay. Bakın kim gelmiş, benim en sevdiğim huysuzum."

Kaşlarımı çattım ve ahıra doğru yürüyen oğlumu işaret ettim. "O ne halt ediyor?"

Ellie gülümserken bakışlarını Levi'ye çevirdi. "Öğreniyor. Büyüyor. Gelişiyor." Kollarını kavuşturdu. "Yani, doğal olarak, bundan nefret ediyorsun."

"Nefret etmiyorum," diye tersledim.

"Emin misin?" Başını eğdi, yüzümü işaret ederken alaycı bir sempatiyle. "Çünkü alınıdaki damar aksini söylüyor."

Çenemi sıktım ve vücuduma ona tepki vermemesi için emir verdim. İşe yaramadı.

Ellie, tarlada bir şeyleri sürükleyen Levi'ye döndü. "O çok çalışkan biri. Ve ona bir şey yapmasını söylediğimde gerçekten dinliyor."

Ben homurdandım. "Evet, belki de senin gibi ona aptalca bir miktar para ödersem..."

"Ona henüz para bile ödemedim," diye gülerek sözümü kesti. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ellie sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "O daha para bile istemedi. Sanırım burayı seviyor. Ama merak etme, onun için nakit dolu bir zarf hazırladım ve onu bekliyor."

Bunun beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Onu kendi dünyasına bu kadar kolay çekmesinden nefret ediyordum.

Beni de içine çekmesinden nefret ediyordum.

Ellie kaşlarını kaldırdı. "Sen de katkıda bulunmak ister misin, yoksa sadece bana somurtup sonra da öfkeyle çekip gitmek için mi buradasın?"

"Somurtmuyorum," diye homurdandım, ama yüzümü düzelttim.

Dilini şaklattı, bir adım yaklaştı, sesi tam da göğsümde keskin ve sıcak bir his uyandıracak kadar alçaldı. "Bundan emin misin? Hadi, defol git. Sen etrafta dolanıp, somurtkan, ateşli ve mutsuz halinle ortalığı kasıp kavurmadan da işler yeterince zor zaten."

Nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Bunu söyleme şekli hoşuma gitmedi.

Ayrıca, istemediğim halde bakışlarımın onun ağzına kayması da hoşuma gitmedi.

Kendinden emin gülümsemesi genişledi.

Siktir.

Benimle alay ediyordu.

Keskin bir ıslık sesi havayı yırttı. Levi sahanın diğer ucundan çılginca el sallayarak koşarak geliyordu.

Kendi kendime güldüm — kendi lanet çocuğum tarafından kurtarılmıştım.

Levi ikimizin arasına baktı, sözde tahammül edemediğim bir kadının yakınlığından dolayı tüm vücudumun eridiğinin farkında değildi.

"Ellie, markete gitmem lazım," dedi Levi, nefes nefese. "Stan, kabak tarlası düzenlemesi için daha fazla kazığa ihtiyacımız olduğunu söyledi."

Ellie, not defterine bakarak başını salladı. "Ve kablo bağları." Levi onu işaret etti. "Evet. Doğru, kablo bağları. Anladım."

Gözlerimi kısarak baktım. "On dört yaşındaki bir çocuğun malzemeleri almak için şehre arabayla gitmesine izin mi veriyorsun?"

Ellie alaycı bir şekilde güldü. "Oh, affet beni, *Yılın Babası*. Geçerli ehliyeti olmayan bir gencin arabayla markete gitmesine izin vererek ne düşünüyordum ki?"

Levi gözlerini devirdi. "Bay Stafford'la gidiyorum, baba."

Aslında Ellie'nin Levi'nin yasadışı olarak araba kullanmasına izin vereceğini düşünmüyordum ve Stan'le birlikte işlerini halletmesinden de kesinlikle endişelenmiyordum. Burada yalnız kalmaktan endişeleniyordum.

Yalnız.

Onunla.

Ellie Levi'ye döndü ve sırtıttı. "Sen benim kahramanımsın. Atıştırmalıklarla dönersen, bugünkü kazancına yüzde on eklerim."

"Tabii ki." Levi bana gülümsedi ve koşarak uzaklaştı. Ve bir anda, yine onunla baş başa kalmıştım.

Ellie derin bir nefes aldı ve kollarını başının üzerine uzattı. Beyaz tişörtü, güneşten bronzlaşmış pürüzsüz teninin bir parçasını ortaya çıkaracak kadar yukarı kalktı.

Elimi uzatıp ona dokunmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi başka yere çevirdim.

Ya da tamamen dağılmadan önce.

"Ee." Yine nefes verdi, düşünceli bir şekilde dudaklarını bükerek.
"Bana böyle bakmaya devam mı edeceksin, yoksa yardım edecek misin?"

"Yardım mı?" Kaşlarımı çattım. "Neye yardım?"

Yavaşça ve tatlı bir gülümsemeyle, bana doğru bir adım attı.
Aramızdaki gerilim patladı.

Yerimden kıpırdamadım, o parmağını göğsüme dokundururken kaslarım gerildi.

"Merak etme," dedi, sesi yumuşak ve alaycıydı. "Burayı aslında sevdiğini kimseye söylemeyeceğim."

Bileğini tuttum. Sertçe değil, ama nazikçe de değil. İkimize de bıçak sırtında yürüdüğümüzü hatırlatacak kadar.

Dudakları aralandı.

Daha iyi bilmeme rağmen, başparmağımı bilek içini yavaşça ve kasıtlı olarak okşadım. Ellie sertçe yutkundu. Dokunuşumla nabızı hızlandı.

Yüzümü ona doğru eğdim, nefesini tenimde hissedecek kadar. Gerilim o kadar yoğunlaşmıştı ki, her an patlayacağımı sandım.

"Hey!" Levi'nin sesi yankılandı.

Ellie bileğini çekip kurtardı ve ben bir adım geri attım.

Levi bu sefer elinde sarı bir torba tutarak tekrar bize doğru koştu.
"Anahtarları unutmuşum, ama Sour Patch Kids buldum."

Ellie güldü ve cebinden bir kamyonet anahtarı çıkarıp Levi'ye uzattı.
O, Ellie'ye gülümserken ona şekerleri attı. "Beni gerçekten seviyorsun."

Bana son bir bakış attı — son bir sırtışla, başımın belada olduğunu ima etti.

Ve lanet olsun, batmıştım.

ON İKİ

ELODIE

LEVI GİDER GİDER, gerginlik dayanılmaz hale geldi.

Callum orada durmuş, elleri ceplerinde, o okunamaz, düşünceli ifadeyle beni izliyordu. Gitmeliydi. Çıkıştan çıkıp, arkasını dönüp eve gitmeliydi.

Ama gitmedi.

Orada kaldı ve ben ilk pes eden olmak istemedim, bu yüzden arkanı dönüp uzaklaştım.

Derin bir nefes verdim, kendimi hareket etmeye zorladım ve derimin altında kaynayan ateşi görmezden geldim. Yapacaklar listem bir kilometre uzunluğundayken, somurtkan, kaslı bir huysuzun beni telaşlandırmasına izin veremezdim.

Topuklarımı döndürdüm, ahıra doğru yöneldim ve omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Geliyor musun, yoksa bütün gün orada durup bana dik dik bakacak mısın?"

Callum tereddüt etti ve çenesi seğirdi.

Sonra, yavaşça nefes aldıktan sonra, burnundan sertçe nefes verdi ve peşimden geldi.

Sırıttım. *Ben de öyle düşünmüştüm.*

Eski ahıra doğru tarlayı geçerken, arkamda botlarının ağır gümbürtüsü duyuluyordu. İçeri adımımı attığım anda, saman, eski ahşap ve daha yoğun, daha karanlık bir şeyin yoğun, baş döndürücü kokusu beni sardı; Callum'un eşsiz kokusu.

Kölnünün ahırın topraksı kokusuyla karışması haksızlıktı. Sanki biri saf testosteronu ve kötü kararları bir şişeye doldurmuş ve kan dolaşıma sızmasına izin vermiş gibiydi.

Bu duyguyu bir kenara itip, ellerimi belime dayayarak mekanı inceledim.

"Çiftlik tezgahını buraya kurmak istiyorum," dedim, elimdeki klipsli tahtaya parmaklarımla hafifçe vurarak. "Buraya bir kasa, arkaya birkaç raf ve sergileme kasaları için yer lazım."

Callum'a döndüğümde, bakışlarının odayı taradığını fark ettim; bu sıradan bir bakış değildi, daha çok... tanıdık bir bakış gibiydi. Sanki bir şeyi hatırlıyormuş gibi.

Callum girişte duruyordu, geniş vücudu gün ışığına karşı silüetini çiziyordu. Yaptığı seçimlerden pişmanmış gibi görünüyordu, ama ona fikrini değiştirmesi için fırsat vermedim.

En yakın kasaya uzandım ve eski, tozlu bir brandayı kenara ittim. "Bütün bu ıvır zıvırın temizlenmesi gerekiyor."

Bana yönelttiği bakışını hissettim, ağır ve değerlendirci bir bakış. Callum kıpırdamadı, konuşmadı. Bir an sonra burnundan nefes verdi ve omuzlarını geriye doğru çekti.

Ve sonra... işe koyuldu. Tüm homurdanmasına rağmen, Callum *çalıştı*.

Karamsar, mutsuz ve eğlenceye alerjisi olabilir, ama lanet olsun, bir şeye kendini adadığında, *tüm vücudunu* o işe veriyordu.

Kalın ön kolları gerildi. Geniş omuzları, her kaldırıшта hareket etti. Ağır kasalar ve uzun zamandır unutulmuş ekipmanları her taşıdığında kasları kasıldı.

İzlememeliydim, ama izliyordum. Hem de gizlice değil.

Kendime bakmama izin verdim, sanki buna hakkım varmış gibi gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Çünkü *Tanrım*... onu çalışırken izlemek, tüm o gücü, o kuvveti kullanışını izlemek ve bunun bana baskı uygulandığında nasıl hissettireceğini tam olarak bilmek?

Bu beni çok *etkiledi*.

Callum bir sandığı gürültülü bir sesle yere bıraktı ve boynunu uzattı. Gri tişörtü terden ıslanmıştı ve karnındaki her bir kasın hatlarını ortaya çıkarmıştı. Bana baktığını fark etti ve gözlerini kısarak baktı.

"Ne?" diye sordum masumca, elimdeki not defterindeki eşyaları kataloglayıp sıralıyormuş gibi davranarak.

O homurdandı, başını salladı ve sonra başka bir ağır kutuyu kapdı. Kollarındaki kaslar dalgalandı.

Ağzım kurudu.

Callum Blackwood'un dövüşmesini hiç görmemiştim, ama kız kardeşlerimden hikayelerini duymuştum. Düşmanları, onlar onu fark etmeden önce alt etmek için eğitilmişti. Savaş bölgelerinde, insanların karşısına çıkmadan önce tereddüt etmelerine neden olan sessiz ve ölümcül bir hassasiyetle hareket eden bir adamdı. Ve şimdi, işte buradaydı — sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kasaları taşıyor, güneşin ısıttığı derisinin altında yara izli kasları hareket ediyor, her bir santimi savaş için bilenmiş bir haldeydi.

Onu nesneleştirmek istememiştim, ama tanrım, o adam eşyaları taşımak için yaratılmıştı.

Zahmetsiz bir güçle hareket ediyordu, omzunu döndürdü, sonra çömelip kalın, damarlı kollarını tahta çerçevenin etrafına doladı. Parmaklarını büktü, ön kolları gerildi, damarları şişti ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi kaldırdı.

Kasları gerildi, gömleği sırtında gerginleşti ve ben buna hazırlıklı değildim.

Onun, istediğim gibi ağır kasaları kapıya taşıyıp ahırın dışına indirmesini izlerken, karnımda eriyen ve yavaşça yayılan bir sıcaklık hissettim.

Sonra döndü ve kollarındaki gerginliği sallayarak attı. Çalışırken kot pantolonu kalçalarının üzerinde sarkıyordu. Ahırın içindeki sıcaklık yoğun ve ağır hale geldi, ter damlaları boğazındaki çıkıntılardan süzülüyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Callum o ahırda olmamalıydı.

Ama *lanet olsun*, orada ne kadar da yakışıklı görünüyordu.

Çalışmaya devam ettik, aramızdaki sessizlik uzadıkça uzadı, aramızdaki mesafe dakikalarla azaldı. Callum sadece eşyaları taşımıyordu. O mekanı domine ediyordu, ahırda esen bir fırtına gibiydi, kararlı ve otoriter, sanki oraya aitmiş gibi.

Ve belki de, bir şekilde, oraya aitti.

Parmaklarının, yanındaki yıpranmış ahşap kirişi dalgın dalgın okşadığını izledim, eli üzerinde sanki neredeyse...

saygıyla.

Sanki kaybedilen olasılıklar üzerinde kafa yoruyormuş gibi.

Onu izlerken gözlerimi kırptım, içimi keskin bir farkındalık kapladı.

Bunu kendisi için istiyor.

Yutkundum, Cal Blackwood'un bana karşı bu kadar çekişmeli olmasının nedenini muhtemelen ortaya çıkardığım gerçeğini kafamda sindirmeye çalıştım. Belki de çiftliği kendisi için istiyordu ve benim restorasyon planım onun yoluna çıkmıştı.

Tek kelime etmedim. Bunun yerine, tozlu bir sandıktan bir demet ip çıkardım. "Bunun atılması gerekiyor," dedim ve dalgın bir şekilde onu ona doğru fırlattım.

O, somurtarak onu yakaladı. "Bunun için mi beni buraya çağırdın?"

"Ne diyebilirim ki?" diye sıırıttım. "Meğer senin ağır şeyleri kaldırmanı izlemeyi seviyormuşum."

Callum burnundan derin bir nefes aldı. "Tanrım, kadın."

Sırıtarak sandık yığınının döndüm ve özellikle büyük olan bir tanesini almaya uzandım. Ama onu almak için eğildiğim anda, Callum aniden orada belirdi, göğsü sırtıma değiyordu, kollarını benimkilerin etrafına dolayarak sandığı benden önce aldı.

Vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

Dondum kaldım, ellerim hala sandığın üzerindeydi, kalbim göğsümde çarpıyordu, ama o kıpırdamadı.

Ben de öyle. Sadece elinin arkasına yapılmış dövmelelere bakakaldım.

Arkamda onun her bir santimini hissedebiliyordum — geniş göğsü, sağlam uylukları, karnının belime değmesi. Bu kadar yaklaşmak istememişti. Aniden olmuştu ve şimdi ikimiz de orada durmuş, sanki az önce tarlada koşmuş gibi nefes nefeseydik.

"Çekil," dedi, sesi alçaktı.

Çekilmedim.

Bunun yerine başımı hafifçe çevirdim, nabzım deli gibi atarken, yüzündeki ifadeyi görebilecek kadar göz ucuyla baktım ve *lanet olsun*.

Bakışları ağır, ateşliydi, kendini zar zor tutuyormuş gibi ağızma kilitlenmişti.

Dudaklarımı yaladım, ki bu bir hataydı. Elleri gerildi, sandığın kenarlarını sıkıca kavradı, göğsü

ve bu, bacaklarımı birbirine sıkıştırdı.

Ona yaslanıp tüm o gücü üzerimde hissetmek istedim. Bunun yerine, yavaşça nefes aldım. "Bana bakıyorsun," diye fısıldadım.

Callum'un çenesi seğirdi. Burun delikleri genişledi, ama kıpırdamadı, ben de öyle.

Ahır cehennem gibi sıcaktı, yaz sıcağı içimize işliyordu ve ensemden terin karıncalandığını hissedebiliyordum.

Boğazımı temizledim. "Su molası," diye mırıldandım, nefes alabilmek için kollarından kurtulup aramızdaki mesafeyi artırdım.

Ahırın girişindeki soğutucuya uzandım ve bir şişe suyu açtım. Rahatlamak için can atarak başımı geriye eğip derin bir yudum aldım. Bir damla su kaçtı, çenemden aşağı kayarak boğazımdan aşağı süzüldü.

Ona baktığımı hissedene kadar bunun üzerinde durmadım. Yavaş. Yoğun.

Gözleri, sanki cildimdeki o damlayı yalamak istermişçesine üzerimde dolaştı.

Nefesim kesildi. Nabzım hızlandı.

Şişeyi indirdim, başparmağımla nemli alt dudağımı sildim, dilim nemi yakalamak için dışarı fırladı.

Ellerini yumruk haline getirdi, sanki beni paramparça etmekten fiziksel olarak kendini alıkoyuyormuş gibi.

Ama ben gülümsemedim ya da alay etmedim, sadece ona bakakaldım.

Büyüyü bozmak için, su şişemin kapağını çevirip, yüksek *bir sesle* soğutucuya geri bıraktım.

Yapacak işlerimiz vardı. Ahırın her köşesine eski süpürgeler ve kullanışsız aletler tıkıştırılmıştı. Her şeyin temizlenmesi ve gözden geçirilmesi gerekiyordu. Benim düşüşümü bekleyen bir adamla seksi bakışmalar için vaktim yoktu.

Ağır bir sessizlik içinde çalıştık. Birbirimizi neredeyse tamamen görmezden gelirken, devasa ahır etrafımızda küçülüyordu. Ellerim toz ve kirle kaplandığında, ahırın girişine yakın bir yerde sarılı duran eski hortuma uzandım ve musluğu gereğinden fazla kuvvetle çevirdim. Onu kaldırdığım anda, hortumdaki bir çatlaktan su fışkırdı ve ben onu çekip uzaklaştıramadan buz gibi bir su akıntısı üzerime döküldü.

Su her yere sıçradı — tozlu ahırın zeminine, sandığa ve gömleğimin ön tarafına.

Buz gibi suyun ani soğuşuna nefesim kesildi, beyaz kumaş anında tenime yapıştı.

Callum küfretti ve başımı kaldırıp ona baktığımda yine bana bakıyordu.

Yüzüme değil, göğüslerime bakıyordu, çünkü elbette, tişörtümün ince, sırlıslık kumaşı cildime müstehcen bir şekilde yapışmış, hayal gücüne yer bırakmamıştı.

Utanmam gerekirdi, ama utanmadım, çünkü Callum *mahvolmuş* görünüyordu.

Yutkunurken boğazı hareket ediyordu, sanki bana uzanmaktan kendini fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalmış gibi yumruklarını yanlarında sıkıyordu. Göz bebekleri büyümüşü, çenesi o kadar sıkı kilitlenmişti ki kırılabilir gibiydi.

Aramızdaki hava alev aldı.

Callum'un gözleri üzerimde dolaşırken, ateş karnımın derinliklerine yayılırken, sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayıldı.

Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Hissedebiliyordum ve bunu yapmasını istiyordum.

Daha önce hiç bu kadar az tanıdığım bir erkeğe bu kadar çekilmemiştim, ama Cal'da bir şey beynimde kısa devre yapıyormuş gibi görünüyordu. Kendine güven ve yetenek yayıyordu — sanki yatak odasının içinde ve dışında bir kadını nasıl güvende tutacağını bilen türden bir erkekmiş gibi.

O, tanıdığım diğer erkeklere hiç benzemiyordu — en azından benim o tutucu, aldatıcı eski sevgilime hiç benzemiyordu.

Adı neydi? Ah, evet. Kimsenin umurunda değil.

Callum, sanki mesafe onu kurtaracak tek şeymiş gibi, bir adım geriye attı. "Lanet olsun."

Boğazımda çılgınca atan nabzıma rağmen, şakacı ve alaycı bir şekilde başımı eğdim. "Bir sorun mu var?"

Callum cevap vermedi. Sadece sert ve düzensiz bir şekilde nefes verdi, zaten dağınık olan saçlarını eliyle taradı.

Parmakları yine yanlarında büküldü, sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi. Ve lanet olsun, o mücadelenin kaybetmesini istedim.

Yavaşça, ölçülü bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Burun delikleri genişledi.

Vücudumuzun arasına bir işaret yaptım. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" Meydan okumam fısıltıdan biraz daha yüksek sesliydi.

Callum'un gözleri ağzıma kaydı ve sonra, bir nefeslik sürede, üzerime atladı.

Elleri belimi kavradı, vücudu beni üst üste yığılmış kasaların arasına sıkıştırdı ve ağzı benimkine çarptı.

Sıcak

Sert.

Pes etmeyen.

Nefesim kesildi, hemen dudaklarımı açtım ve Callum içime inleyerek girdi. Yumuşak bir öpücük değildi. Tereddütlü değildi. Deneme amaçlı değildi. Ateş ve hüsrân doluydu, keskin dişler ve sert, sahiplenici bir çekiş vardı — sanki kendini tutuyormuş da sonunda kendini bırakmış gibiydi.

Sonunda.

Parmakları sanki kendini sabitlemek gerekiyormuş gibi kalçalarımın gömüldü. Ben de öne doğru bastırdım, kollarımı boynuna doladım, onu içime çektim, nefesini içime çektim.

Göğsünün derinliklerinden bir gürültü geldi ve ben bunu her yerimde hissettim. Tişörtünü avuçladım ve onu kendime doğru çektim.

Callum homurdandı ve beni bir kırışe doğru itti. Onun dokunuşu — sert kasları, yoğun ısı, saf arzusu — içimden bir ateş dalgası geçirdi.

Dili dilimin üzerinde dolaştı ve ben inledim, uyluklarım sıkıştı.

Callum da bunu hissetmiş gibi inledi, bir eli aşağı kayarak kalçamı kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

Penisi kalın ve sertti, karnıma baskı yapıyordu ve onu her yerde istiyordum.

Ellerinin gömleğimin içine girmesini istedim. Ağzının daha aşağıya inmesini istedim. Kendimi ona bırakıp bir daha nefes almaya çıkmamak istedim.

Ama bu an, olduğu kadar ani bir şekilde, Callum sanki ne yaptığını yeni fark etmiş gibi kendini benden kopardı. Nefesi düzensizdi, elleri hâlâ kalçalarımı kavırıyordu, sanki istese bile bırakamıyormuş gibi.

Şişmiş dudaklarımı yaladım, göğsümdeki acıyı yutarak. Gözleri hâlâ ağzımdaydı, hâlâ açtı. Bir adım daha

geri attı ve elleri düştü.

Cal elini yüzüne götürdü, derin bir nefes verdi. “Siktir.”

Ben sadece gülümsedim, çünkü, evet. O gerçekten boku yemişti.

Ben de öyleydim.

ON ÜÇ

CALLUM

SONRAKİ ÜÇ hafta, uzun çalışma günleri, erken uyanmalar, sürekli bozuluyor gibi görünen şeyleri tamir etmek ve Elodie Darling'in varlığını tamamen unutmaya çalışmakla geçti.

İşe yaramıyordu.

Kendime meşgul olduğumu söyledim. Düşünmem gereken daha önemli şeyler olduğunu. Aslında hiç olmaması gereken bir öpücüğün etkisinde kalıp boş boş oturmaya vaktim olmadığını.

Ama lanet olsun, o öpücüğü her yerimde hissediyordum.

Her gece göğsümde kıvrılan huzursuz enerjideydi, her sabah kahve fincanımı sıkıca kavrayışında, sanki sağlam bir şeye tutunmak, ellerimdeki onun yumuşaklığını düşünmemi engelleyecekmiş gibi.

Onun adı geçtiğinde çenem sıkılırdı. Levi çiftlikten bahsettiğinde yumruklarım sıkılırdı. Şehrin diğer ucunda, benden başka biriyle çok yakın konuşurken onu gördüğümde, omurgamdan yavaşça, yakıcı bir sıcaklık yayılırdı.

Resmen aklımı kaçıırıyordum.

Sadece öpücük değildi. O öpücüğün başından beri olacağını biliyormuş gibi, dudaklarıma karşı gülümsemesi. Sanki oraya aitmiş gibi, parmaklarını gömleğime dolayarak bana erimesi.

Ben yetişkin bir adamdım; mantıklı, pratik bir adam. Savaş bölgelerinden geçmiştim, hayal edilebilecek en kötü koşullarda savaşmak için eğitilmiştim

. Duygularımı nasıl bölümlere ayıracağımı, ait oldukları yerde kilitli tutmayı biliyordum, öyleyse neden onu kafamdan atamıyordum?

Onu istediğimden değildi. Aslında değil. Sadece yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi öperek yok etme dürtüsünü durdurmak istiyordum. Bal, sıcaklık ve pervasızlık tadındaki o hissi hatırlamayı bırakmak istiyordum.

Onu düşünmediğim her saniyenin ardından, dişlerimi sıkıp kendime onu düşünmediğimi söylediğim bir saniye geliyordu. İşle kafamı dağıtmaya çalıştım. Tamir edilmesi gerekmeyen şeyleri tamir ettim, ciğerlerim yanana kadar koştum, ama bir işe yaramadı. Aklım yine ona dönüyordu—davetsiz ve durdurulamaz bir şekilde, nefret ettiğim ama mırıldanmayı bırakamadığım bir şarkı gibi.

Genelde kolayca sarsılan bir adam değildim. Kontrol edemediğim şeyler yüzünden uykularım kaçmazdı. Ama Elodie? O, bir kıymık gibi derimin altına batmıştı, görmezden gelmek imkansızdı ve kan akıtmadan çıkarmak imkansızdı.

Düşüncelerimden, alçak ve cızırtılı bir miyavlama sesiyle koparıldım.

Bu ses, tahtaya tırnak sürtünmesi gibi sabrımı zorluyordu. İlk başta kedi gibi inlemeleri görmezden geldim ve dikkatimi verandada güçlendirmekte olduğum kırık korkuluğa verdim. Bir miyavlama daha. Bu sefer biraz daha yakından.

İç geçirdim ve elimdeki matkabı sıkıca kavradım.

Sonra üçüncüsü geldi — uzun ve uzayıp giden, sanki bir korku filminden çıkmış gibi.

Başımı geriye attım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Döndüm ve işte oradaydı. Savaşta yıpranmış, kavgacı bir kedi; eski pas renginde yamalı tüyleri, yarısı yırtık bir kulağı ve sadece ciddi bir felaketten kurtulmuş bir yaratığın sahip olabileceği türden bilgili bir sabırla parıldayan tek bir altın rengi gözü vardı.

Kabarık kuyruğu, sanki evren tarafından benim sabrımı kişisel olarak sınamak için çağırılmış gibi, şakacı bir şekilde seğirdi. Altın rengi tek gözü, açıkça bir beklenti içinde bana göz kırptı.

Bir an için birbirimize baktık. Yine

miyavladı, bu sefer daha da yüksek sesle.

"Hayır." Matkabı ona doğrulttum. "Kesinlikle olmaz."

Kedi başını eğdi. Gözlerini kırptı. Sonra yavaşça, kasıtlı bir adım attı. Kaşlarımı çattım. "Aklından bile geçirme. Burada hoş karşılanmıyorsun."

Onun olduğu yöne doğru elimi salladım ama o bir adım daha attı. Matkabı verandaya koydum. "Ciddiyim."

Bir adım daha.

Tanrım.

Gözlerimi kısarak öne doğru eğildim. "Sana kedi seven biri gibi mi görünüyorum?"

Sıska tüylü top, verandaya atladı, sonra oturdu, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi kuyruğunu ayaklarının etrafına doladı ve çenesini kıracak kadar büyük bir esneme yaptı. Kedi, sanki benim varlığım onu ölümüne sıkıyormuş gibi esnedi.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandım, elimi yüzümden aşağıya doğru sürükleyip inanamayan gözlerle etrafa baktım.

Kedi sadece tekrar gözlerini kırptı ve patisini yaladı.

Seçeneklerimi düşündüm. Onu kovmak işe yaramamıştı. Benim somurtkan bakışlarıma karşı bağışık gibiydi. Onu kesinlikle görmezden gelemezdim, özellikle de kaçınılmaz çöküşümün tüylü bir habercisi gibi orada otururken.

Gözdağı vermekle yetindim.

Dik durup, yavaş ve kararlı bir adım attım, botlarım ahşaba sürtündü. Kedi kıpırdamadı. Bir ağır adım daha. Hâlâ hiçbir şey.

Peki.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve en iyi askeri tarz kaş çatışımı takındım. "Git buradan."

Kedi, kemikli omurgasını bükerek gerindi ve sonra —sanki bıçağı tam kalbine saplamak istercesine— sırt üstü yuvarlandı, karnını havaya kaldırdı, kolları ve bacakları uzanmış, sanki tüm hayatı boyunca burada yaşamış gibi.

İnanılmaz.

"Bu olamaz," diye mırıldandım. Bundan daha kötü şeylerden kurtulmuştum —gerçek savaşlar, yumruk kavgaları, ölümle burun buruna yaşamıştım, ama

görünüŖe göre en büyük düşmanım tek gözlü ve huysuz bir kedydi.

Kedi sırt üstü yuvarlandı ve kulaklarını kıpırdatarak, benim huysuz tavrımdan hiç etkilenmediğini gösterdi.

Keskin bir nefes verdim, kedinin ötesindeki arsa sınırına ve kamyonların, çakıl taşlarına sürtünen lastiklerin, mülküne çok yakın çalışan motorların kusursuz sesine baktım.

Tüylü, davetsiz misafirimle daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Verandadan inip yolu gözetledim, zaten bozuk olan ruh halim resmen ölümcül bir hal aldı.

Yolumda bir dizi iş kamyonu duruyordu.

Yeniden sinirlenerek, başka bir kamyonun hanın önünde durduğunu izlerken yumruklarımı sıktım. Bu baş ağrısının sorumlusunun kim olduğunu bilmek için bir işarete ihtiyacım yoktu.

Onu görebilecek kadar yaklaştığımda, Elodie yolun sonunda duruyordu, elinde bir not defteri, rüzgârda dağınık saçları ve etrafında kaos yaşanırken sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu.

O coşarken, ben kontrolümü kaybediyordum. Muhtemelen geri dönmeliydim. Yarattığı karmaşayla onun başa çıkmasına izin vermeliydim, ama yapamadım.

Çünkü artık benim işime karışıyor ve o ortaya çıktığından beri ilk kez sabrım tamamen tükenmişti. Elodie Darling sınırlımı aşıyordu.

Yine.

Son üç haftayı ondan kaçarak geçirmiştım, ama şimdi beni köşeye sıkıştırıyordu.

“Peki,” diye mırıldandım, kediye son bir kez daha sert bir bakış attım. “Bununla hemen ilgileneceğim.”

Ön bahçeyi geçtim, botlarım toprağı havaya savuruyordu, göğsümdede bir hüsrân hissi vardı.

Güneş hâlâ yüksekteydi ve sırtıma vuruyordu. Kesilmiş çimlerin ve yaz çiçeklerinin kokusu, gölden esen rüzgârla karışıyor. Hava evim gibi kokuyordu ve artık farklı hissettirmesinden nefret ediyordum.

Onun yüzünden.

Bunun yüzünden.

Akıllıca olan, mesafemi korumak olurdu, ama bunun yerine, arkamdan peşimden gelen istenmeyen bir kedinin gölgesinde, belaya doğru yürüyordum. Sanki benimle birlikte savaşa gidiyormuş gibi görünen kediye baktım.

"Bu muhtemelen senin suçun," dedim sert bir sesle. "Bunu biliyorum."

Kedi itiraz etmedi. Kafamı salladım ve gülümsememi bastırdım. Onun arkadaşı değildim. Onu beslemiyordum. Onu beslemiyordum. Kesinlikle ona isim de vermiyordum.

Mülkiyet sınırına ulaştığımda hızımı kesmedim. "Hayatım," diye seslendim, sesim keskin çıkmıştı.

O da dönüp gözlerini güneşten korudu. Ve sonra – elbette – geniş ve sıcak bir gülümsemeyle sırtıttı. O tatlı, yavaş, güneş ışığıyla dolu gülümseme, midemde karanlık ve huzursuz bir his uyandırdı.

"Günaydın, Callum." Sesi çok hafif ve hoştu, sanki arkadaşmışız gibi. Sanki son üç haftadır uyanık olduğum her anı benimle meşgul etmemiş gibi. Elodie kaşlarını kaldırdı, başını eğdi. "İlişkimizin bu aşamasında tatlı takma isimler için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bu senin soyadın, değil mi?"

"Elbette öyle." Gülümsemesi genişledi. "Ama öyle söylediğinde, Cal, sanki benden hoşlanıyormuşsun gibi geliyor."

Karnımın alt kısmında yayılan sıcaklığı görmezden geldim ve kollarımı kavuşturmaya devam ettim. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Oh, bilirsin." Yarattığı dağınıklığı belirsiz bir şekilde işaret etti.

"Sadece girişe küçük bir makyaj."

Gözlerimi kısarak baktım. Çok yakındı. O çok yakındı.

"Bu yol açık kalmalı," dedim. "Kamyonların hanın girişini engellediğini görüyorsun, ve eğer bu şekilde geçmeye devam ederlerse, tüm araba yolu mahvolacak."

Kafasını yana eğdi. "Yani, yolun bozulmasından hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

Yavaşça nefes verdim. "Az önce tam olarak bunu söyledim."

Elodie düşünceli bir ses çıkardı, kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Doğru. İlginç."

Kaşlarımı çattım. “Nasıl ilginç?”

Dudaklarını ısırđı, fazlasıyla eğlenmiş görünüyordu. “Sadece... bilirsin. Daha dramatik bir şey söylemeni bekliyordum. Mesela, ‘Elodie, her şeyi mahvediyorsun’ ya da ‘Elodie, sana tahammül edemiyorum’ ya da belki hatta...”

“Elodie,” diye dişlerimi sıkarak söyledim, sabrım ipin ucunda sallanıyordu.

O sırtıttı. “Ah. İşte bu.” Kahkahası rahat, zahmetsizdi ve daha da kötüsü, neredeyse bulaşıcıydı.

Dudaklarım seğıirdi, ama bu dürtüyü hemen bastırdım. Ona bu zaferi vermem mümkün değildi.

Ağırlığını kaydırırken sabah güneşı altın rengi saç tellerine vurdu. Şortunun eteğı tam da...

Lanet olsun.

Aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Onu düşüncelerimden silip attım, yavaşça nefes aldım ve dikkatimi neden burada olduğuma geri çevirdim. “Yolun açılması gerekiyor.”

“Mm. Bilmiyorum.” Parmaklarıyla çenesine dokundu. “Bu *senin* sorunun gibi görünüyor.”

Çenem seğıirdi. “Bu yolu kullanan herkes için bir sorun.”

Gülümsemesi değışmedi. “Bu komik, çünkü en son baktığımda, orası *senin* pansiyonun, burası da benim çiftliğimdi. İki ayrı işletme, hatırladın mı?”

Burnumdan nefes aldım, ellerim yumruk haline geldi. “*Stan’in* işi benim işime sorun yaratıyor.”

Elodie'nin bakışları ellerime kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. “Bunun *senin* için zor olduğunu anlıyorum.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Bu mu?”

O başını salladı. “Evet. Tüm bu... benim başarılı olmam meselesi. Zor olmalı.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Sen imkansız birisin.” “Yine de,” diye düşündü, “buradasın. *Yine.*”

Beni kışkırtıyordu. Arkanı dönüp gitmeliydim.

Ama o orada duruyordu, parlak gözleri ve kızarmış yanaklarıyla, sabahın sıcakğı etrafımızı sarıyor, havayı yoğun ve ağır hale getiriyordu.

Ve korkunç, geçici bir saniye için, onu öpmek nasıl bir his olduğunu hatırladım.

O da bunu mu düşünüyordu?

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum: bir *öpücük* yüzünden uykusuz kalmış olmam mı, yoksa Elodie'nin tüm bu olaydan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi mi?

Kalbim deli gibi atıyordu.

O, tsk diye ses çıkardı. “Ne kadar huysuzsun. Biliyorsun, bu turizm için hiç iyi bir görüntü değil.”

Ben karşılık veremeden, başka bir ses gerginliği bozdu. “Ah, ne güzel! İkiniz de buradasınız.” Nefesi kesilmiş bir halde, Helen bize doğru büyük adımlarla yürüdü, bir kolunun altında bir dosya tutuyordu, gözlerinde hevesli bir ışıltı vardı. “Callum, üç misafir yolun yukarısına çıkamadıklarından şikayet etti. Bazı kamyonlar yolu kapatmış—dışarısı tam bir karmaşa.”

Elodie'ye “*söylemiştim*” *der gibi* bir bakış attım ve o da utanç duyduğunu gösteren bir ifade takındı.

“Ama ikinize de söylemem gereken bir şey daha var: Keepers, bu yıl da Star Harbor Hayaletleri yürüyüş turunu düzenliyor. Kayıtlar neredeyse üç katına çıktı ve yerel işletmeleri de katılmaya davet ediyoruz—reklam, broşür dağıtımı gibi şeyler.” Elodie'ye döndü. “Star Harbor Çiftliği de dahil olabilir... biraz bedava reklam yapar.”

Elodie'nin gülümsemesi genişledi. “Bunu çok isterim.”

Oradan uzaklaşmak istedim, ama bunun yerine kendimi şöyle derken buldum: “Drifted Spirit Inn de orada olacak.”

Elodie döndü, kaşlarını eğlenerek kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Helen sevinçle gülümsedi. “Bu harika! Han, turun son durağı olarak mükemmel olur.” Elodie'ye dönüp göz kırptı. “Herkes çiftliği de önceden görebilir.”

Neden buna razı olduğumu hiç bilmiyordum. Görünüşe göre içgüdülerim beni terk etmişti, çünkü ihtiyacım olan son şey Elodie'nin yanında olmak için başka bir bahaneydi.

“Hazır olacağız.” Elodie'nin sesindeki kendinden emin tavır çok açıktı.

Helen döndü, hanın yönüne doğru ilerlemeden önce bana sırtarak bir an durdu.

Kedi — benim istemediğim gölgem — Elodie'nin bacağına sürtündü.
Elodie şaşkın bir nefes aldı ve onu — ya da
... ona?

O.

"Bir kedin olduğunu bilmiyordum!" Elodie'nin sesi birkaç oktav yükseldi. "Oh, buraya gel, minik bebek."

Onu yeni doğmuş bir bebek gibi kucağına aldı, dağınık tüylerine burnunu sürterken kediye göğsüne yasladı.

"Hey, tatlı kız," diye mırıldandı. "Çok tatlısın." Gülümsemesinin tüm gücüyle bana bakıyordu. "O senin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Elodie, kediyle bebekçe konuşmaya devam ederken gülümsemesi daha da genişledi. "Baban ne kadar huysuz. Onun o kötü ve korkutucu bakışlarına aldanma sakın. Bence o aslında kocaman bir yufka yürekli. Sana kötü davranırsa gel bana söyle, ben senin için ona bağırırım. Ah, ne tatlı bir bebek."

Abartılı bir göz devirmeyle, topuklarımı döndürdüm ve hanın yolunu tuttum. Elodie'nin kahkahası, yanımda zıplayan kedi ile birlikte peşimden geldi. Olayı unutmak istedim, ama kahkahası yaz kadar sıcak ve hafif bir şekilde etrafımı sarmalarken, içimde

—lanet olası kedi gibi—hiçbir yere gitmeyeceği hissi içimi kapladı.

Ve daha da kötüsü, bundan nefret etmiyordum.

ON DÖRT

ELODIE

Cal'ın Drifted Spirit'e doğru ağır adımlarla yürüdüğünü izlerken içimi heyecan verici bir titreme sardı. O uyuz küçük kedi onun yanında zıplıyordu ve istesem de gülümsememi engelleyemezdim. Daha geçen hafta, o kavgacı ahır kedisi birdenbire ortaya çıkmıştı. Ahır temizleme işini bitirirken, kabarık kuyruğunu sallayıp alçak sesle hırlayarak beni korkutmuştu. Korkmuştu ve görünüşüne bakılırsa, uzun süredir tek başına kalmıştı.

Onun için bir tehdit olmadığını kanıtladıktan sonra, onu kucağıma alıp veterinerine gittim. Ön kollarımdaki çizikler buna değmişti. Veteriner, kedinin yaklaşık bir yaşında olduğunu, ancak genç yaşında çok şey yaşadığını doğruladı. Kulağındaki klips, Michigan'ın hayvan kontrol programı kapsamında daha önce kısırlaştırıldığını gösteriyordu. Veteriner, kedinin dış mekan yaşamına çok alışkın olduğu için mükemmel bir ahır kedisi olacağını söyledi; tek ihtiyacı olan biraz sevgi ve ona bakacak biriydi.

Tam da aradığım kişiyi tanıyordum.

O küstah küçük kedi, savaşta yıpranmış ve biraz güvensiz olan tek şey değildi. Tek yapmam gereken, yeni mama kabını stratejik olarak Drifted Spirit'in yakınına yerleştirmekti. Cal'a yakınlaşmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordum.

Ayrıca, eğer o gerçekten o kadar kalpsizse ve kedinin tek gözlü bakışının ötesini görmeyi reddediyorsa, o zaman zaten kedinin sevgisini hak etmiyordu. O bakmayacaksa, o tatlı küçük kediye bakmaktan büyük mutluluk duyardım.

Cal'ın kediyle yan yana yürüyerek hanın yolunu bulmasını zafer dolu bir gülümsemeyle izledim. Cal hakkında haklıydım; görüldüğü kadar soğuk ve kalpsiz değildi. O havalı tavırlarının altında yumuşak bir kalp vardı ve belki de o kedi, onu ortaya çıkarmak için bir yoldu.

Cal'ın bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve o arkadaşın *ben* olmamam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Bu gerçekten çok yazık, çünkü o öpücük bir göstergeyse, Cal Blackwood ile *arkadaş* olmak çok, çok eğlenceli olabilirdi.

İlk başta, ahırdaki o ruhumu yakıp kavuran öpücüğün ardından Cal ortadan kaybolunca gururum incinmişti. Ama sonunda şehir merkezindeki hırdavatçıda ona rastladığımda ve o hayalet görmüş gibi baktığında durum değişti.

Onun içini kemirdiğimi bilmek bana rahatlık vermişti.

Derin bir nefes vererek, yavaşça bir daire çizerek döndüm ve çiftlikte gerçekleşen dönüşümleri gözden geçirdim. Asmalar artık yayılmak için yer bulduğu için kabak tarlası geliyordu, yeni bir taş ve demir giriş kapısı her yerden gelen aileleri Star Harbor Çiftliği'ne karşılayacaktı ve meyve bahçesi yavaş yavaş şekilleniyordu. Stan'in meyve bahçesine baktığı adamlarla konuşmuş ve ağaçları özenle budaması için ona gerçek para teklif etmiştim. Çiftlik bu sezon elma satmaya hazır olmayacaktı, ama ben uzun vadeli düşünüyordum.

Büyük bir kamyon yanımdan geçerken ısıklık çaldım ve kolumu kaldırdım. Sürücü hızını kesip durdu ve camını indirdi. "Hanımefendi?"

"Günaydın. Siz ve ekibinizin yolu tıkamamaya dikkat etmenizi istiyorum. Şikayetler alıyoruz ve hanın işlerini etkilemek istemiyorum. Bu konuyla ilgilenebilir misiniz yoksa patronu aramam mı gerekiyor?" Kaşımı kaldırarak sordum.

Şoför başını sallayarak hafifçe güldü. "Vay canına. Görüldüğünüzden daha sert birisiniz."

Ona göz kırptım. "Bunu sakın unutma."

Şoför başını salladı ve gülümsedi. "Bunu halledeceğim. On beş dakika içinde yoldan çekileceğiz."

"Teşekkürler!" O sorunu çözdüğüme memnun olarak ahıra doğru yola çıktım. Güneş omuzlarıma

ve önümdeki yemyeşil tepeleri içime çektim. Kendimi zihnimde tebrik ettim. Burası sadece bir projeden daha fazlasıydı. Bu, bir şeyler inşa edebileceğimin, bakımsız ve yabancı otlarla kaplı bu araziye alıp, korumaya değer bir şeye dönüştürebileceğimin kanıtıydı.

Bir bakıma bu dönüşüm, Amy'nin benim hakkımda yanıldığının kanıtıydı. Ben işini yarım bırakan bir *dengesiz* değildim. Bu işi sonuna kadar götürecektim.

Başlangıçta aşırı harcama yapmamı ve alışveriş terapisine başvurmamı engelleyen şey sadece yorgunluktu, ama son zamanlarda bunun ötesinde bir şey olduğunu hissediyordum. Gün geçtikçe yaşam tarzım, çiftlikte yürüyüş yaptığım sakin sabahlar, tamir edilmesi gereken her şeyi elime alıp kirletmek ve ailemle ihmal edilmiş ilişkilerimi yeniden kurmak şeklinde sadeleşmişti.

Sıcak sahil havasını içime çektim. *Memnuniyet ve aidiyet hissi böyle bir şey mi?*

Star Harbor Çiftliği'ni halka açmak için attığım adımlardan gurur duyuyordum, ama aynı zamanda Callum Blackwood'u günde sadece 872 kez düşünmekten de gurur duyuyordum.

Haftaya bu saatlerde, bu sayıyı 700'e düşürebilirim. Belki de gerçekten kafama takarsam 650'ye bile. İlerleme, ilerlemeydi.

Ayrıca, bu sayı, beni ahırın duvarına yaslayıp *hayatımda* aldığım en güzel öpücüğü verdiğinden beri sayısız düşüncelerimden çok daha azdı.

Bir kız böyle bir şeyi unutmazdı... O, sonraki üç hafta boyunca beni aktif olarak kaçınsa bile.

Tarım arazisinde uzun adımlarla yürürken kaslarım yanıyordu. Ahırın içi temizlenmiş, fazla kabaklar için tasarladığım ve sipariş ettiğim raflar için hazır hale getirilmişti. Ahırın dışını zımparalamak ve üzerine taze bir kat kiraz kırmızısı boya sürmek için yerel bir şirket tutulmuştu.

Ahırın kapısını açtığımda, gözlerim Cal'ın dünyamı altüst ettiği tam o noktayı buldu. İçeri her girdiğimde midemde o tedirgin edici *hışırtyı* hissetmeyeceğim bir evren hayal edemiyordum.

Şimdi bile, talaş ve güneşin ısıttığı ahşabın kokusu burnumu dolduruyor, anıların hayaletleriyle iç içe geçiyordu. Zihnim bunu durdurma şansı bulamadan bedenim hatırladı ve tüylerim diken diken oldu.

Ahırın içi çoğunlukla boş olabilir, ama potansiyelini hiç çaba harcamadan net bir şekilde görebiliyordum. Her şeyi sosyal medyada belgeledim — tomurcuklanan meyve ağaçlarının stilize edilmiş görüntülerini, ahırın dönüşümünü ve hatta yeni ön kapıları takarken ortaya çıkan pislikleri bile. Sonuç olarak, Star Harbor Farm'ın sosyal medya hesabı giderek popüler hale gelmişti. Hatta kendimi de paylaşımlara dahil etmeye başlamıştım; takipçilerimle ilerlememi paylaşıyor, memleketine dönen bir şehir kızının *zorlu* öğrenme sürecini vurguluyordum.

Elbette, bileğimi burktuğum, kışımın üstüne düşüp çamurlandığım ya da takipçilere ahırdaki bazı ekipmanların ne *olduğunu* sormak zorunda kaldığım için gurur duymuyordum, ama olumlu tepkiler ve yağın destek buna değdi.

Son zamanlarda, müşterilerimize satış yapmak için kiralanabilecek yer olup olmadığını soran yerel sanatçılardan telefonlar bile almaya başlamıştım. Bu küçük ipucunu zihnimin bir köşesine sakladım ve Stan'le daha fazla genişleme fırsatları hakkında konuşmayı unutmadım.

Ama önce öncelikli olan şey: ana hedefim eski çiftliği birinci sınıf bir aile destinasyonuna dönüştürmektir. Star Harbor Çiftliği sıradan bir çiftlik olmayacaktı. Ailelerin her yıl gelip yeni anılar biriktirdiği bir yer olacaktı. Hem eğlenceli hem de nostaljik bir yer olacaktı.

Cal'ın istediği gibi olsaydı hiçbir şey değişmeyecekti, ama çiftliğin ihtiyacı olan şeyin *eğlence* olduğunu biliyordum.

Dışarıdan gelen bir korna sesi dikkatimi çekti ve ahırın içindeki gölgelerden çıkıp öğleden sonra güneşinin altına adım attım. Stan bir çekici sürüyordu; ön koltukta Levi sırtıyordu. O çocuk için içim sızladı; çoğu gün gülümsüyordu ve bunda benim de payım olduğunu biliyordum.

Annesini kaybetmekle çok zor günler geçirmişti ve bir şekilde bu çiftlik onun için de güvenli bir yer haline gelmişti. Eski bir çiftlik gibi basit bir şey karşısında yüzünün ışıldadığını görmek, o kıvılcımı ne pahasına olursa olsun korumak istememi sağladı.

"Ellie!" diye bağırdı Levi. "Aklıma bir fikir geldi!"

Elimi güneşten gözlerimi korumak için kaldırdım ve çekicinin arkasında çekilen eski bir aracı zar zor görebildim. Siyah ve yer yer paslanmıştı, ama 1950'lerden kalma, nostalji *dolu* bir çiftlik kamyoneti idi.

Stan park ettiğinde, o ve Levi beni karşılamak için arabadan indiler.

Stan, Levi'nin omzuna elini koydu. "Bu çocuğun kafası fikirlerle dolu." Stan'in gözleri parladı. "Keşke kahvaltı etmeyi hatırlamak konusunda da bu kadar heyecanlansaydı."

Levi homurdandı. "Yaptığın kahvenin berbat olması benim suçum değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen daha on dört yaşındasın! Neden kahve içiyorsun?" Başımı salladım. Bazı savaşılar zor kazanılırdı ve bu konuşma rayından çıkıyordu. "Tamam, odaklan. Peki, fikir ne?"

Stan eski kamyoneti işaret etti. "Evimin arkasındaki bu hurda yığınını gördü ve onu buraya sürüklememiz için ısrar etti."

Levi eski kamyonete doğru yürüdü. "Harika değil mi? Stan çalışmadığını ve lastiklerinin hepsinin patlak olduğunu söylüyor, ama ben onu buraya, ahırın yanına koyabileceğimizi düşündüm. İnsanlar yanında fotoğraf çekebilir ya da sen onu kabaklarla falan doldurabilirsin." Kaşlarını kaldırmış, benim de onun vizyonunu görmemi bekliyordu.

"Levi . . ." Başımı salladım, alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu—yani, bu . . . *mükemmel!*" Heyecanıyla sesim yükseldikçe, Levi'nin gülümsemesi daha da genişledi. Önünde zıplarken omuzlarından tuttum.

"Stan, onu bu tarafa çekebilir misin?" Kamyonun yolu veya girişleri engellemeden ahırın yanına park edilebileceği yeri işaret ettim. Stan başını salladı ve biz bir adım geri çekildik, o da çekiciyi ayarlayarak yeni süsümüzü mükemmel bir yere yerleştirdi. Kancayı çıkarmak biraz zaman aldı ama yerine oturduğunda, bir fotoğrafçı gibi ellerimle çerçeveledim. Sosyal medyada paylaşmak için kamyonu nasıl çekeceğimi çoktan düşünmüştüm; belki Levi de isterse fotoğrafa dahil ederdim.

"Bu gerçekten mükemmel." Omzumla Levi'nin omzuna dokundum, burnumun köprüsünde duygularım alevleniyordu. "Teşekkürler, evlat."

Yüzü sekiz ton kırmızıya döndü, ama sadece başını eğdi, botuyla toprağı tekmeledi ve gülümsedi. "Sadece insanları mutlu edebileceğini düşündüm."

"Eder, Levi." Boğazım düğümlendi. "Sen de."

Stan, çekicinin üzerinde durarak sürücü kapısından dışarı sarktı. "Yemin ederim, ben bunu senin gibi göremiyorum, ama ikinizi mutlu ettiğine sevindim. İkiniz de benim Karen'ımla aynı yaratıcı ruha sahipsiniz." Stan'in gözleri bir an hüznle doldu, sonra elini kamyonun tavanına vurdu. "Hurda deposundaki Phil'i görmeye gitsem iyi olacak." Stan, antika kamyonun dört tane üzücü patlak lastiğini işaret etti. "Madem fotoğrafı çekilecek, biraz tamir ettirsek iyi olur, ve Tanrı biliyor ki Phil'in orada bir lastik dağı var."

Bir fikir aklıma gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Lastik Dağı. Lastik. Lanet olası. Dağ.*

"İşte bu!" Topuklarımın üzerinde zıpladım. "Burada büyük, boş bir arazi parçası olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?" Solumdaki büyük tepeye doğru kollarımı açtım. "Lastik Dağı! Yamaçta istiflenmiş eski tır lastikleri. Çocuklar tırmanabilir, hatta belki yanından patates çuvalı kaydırağı falan bile yapabilirler!" Zihnim, konuşabildiğimden daha hızlı çalışıyordu. Enerjim fışkırıyordu. "Tamam! Unutmadan bunu çizmem lazım!"

Bir daire çizerek döndüm, beynim benim yetişemeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. İşte buydu. Star Harbor Çiftliği'ni farklı kılacak şey *tam* da buydu. *Unutulmaz*. Eğlenceli, nostaljik ve biraz da saçmaydı — tıpkı en güzel çocukluk anılarının her zaman olduğu gibi.

Stan'i işaret ettim. "Phil'le konuş. O lastik yığınının elinden almak için ne tür bir anlaşma yapabileceğini bir gör!"

Stan gülerek başını sallarken ben ahıra doğru koştum. "Anlaşıldı patron."

ON BEŞ

ELODIE

Tarihe gerçekten *mükemmel* olarak geçen günler azdır.

Bugün, ne kadar hayal gücümü zorlasam da, onlardan biri değildi. Pis, yorgun ve bazen sabırlı olmak zorunda kaldığım için sinirliydim.

Bundan nefret ediyordum.

Lastik Dağı çılgın bir fikirdi ama kasabanın atıklarını azaltmasına yardımcı olurken çiftliğe de bir cazibe katacaktı. Sorun şu ki, otuz devasa tır lastiğini tepenin yamacına gömmek, beklediğimden çok daha fazla işti.

Ama önemli değildi, çünkü bu çocuklar içindi. Ghost of Star Harbor turu insanlara çiftlikte yarattığımız şeyi göstermeden önce bunun tamamlanmasını gerçekten istiyordum. Yarısi bitmiş haliyle yetinmek ve herkesin bunun ne kadar harika olacağını görebilmesini ummak zorundaydım.

Tur gecesi yoğun bir sis vardı, Star Harbor şehir merkezinin sokaklarında sanki canlı bir şey gibi alçakta asılı duruyor, eski binaların çatlaklarına sızıyor, uzun parmaklarını ağaçların oyuklarına uzatıyordu.

Hayalet yürüyüşü eğlenceli bir şekilde başlamıştı, kasabanın geçmişine dalmak için bir bahaneydi, ama yolun bir yerinde atmosfer değişmişti. Şimdi turun sonunda, çiftliğin girişinde durmuş, toprak yolun üzerinde uzun ve ince uzanan gölgelere bakarken

, adını koyamadığım bir şeyin ağırlığını tenimde hissettim. Omurgamda bir karıncalanma hissettim.

Nemli toprak ve göl suyunun kokusu havada asılı kalmış, başka bir şeyin en hafif izleriyle karışmıştı — sedir ve duman, keskin ve temiz bir şey, hiç şüphesiz *ona ait* bir şey.

Callum.

Bana bakmıyordu, ama onu hissedebiliyordum. Varlığıyla mekanı doldurması, tüm akşam boyunca bedenimin ona uyum sağlaması, istemeden bile hareketlerini takip etmesi.

Aniden gelen soğukla kollarımı ovuşturarak yavaşça nefes verdim.

Tur sona eriyordu, kalan konuklar Bekçilerin anlattığı son hikayeleri dinliyorlardı, ama ben kıpırdamadım.

Çünkü o hâlâ buradaydı ve çünkü duyduklarımı düşünmekten hâlâ vazgeçmemiştim.

Öpücük değil — o daha sonra geldi — ama hazırlıklı olmadığım o özel an. Hala en kötü anlarda içimi sarsan, omurgamdan yukarı doğru tırmanan, karnımın derinliklerinde sıcak ve huzursuz bir birikinti oluşturan bir görüntü.

İçeri dalmak istememiştim ve o gün kesinlikle onun evine girip, geri alınamayacak, bir kez derinin altına yerleştiğinde hissedilemez hale gelemeyecek bir anda onu yakalamak istememiştim.

Peki ya şimdi?

Şimdi karanlıkta durmuş, merak ediyordum: *Cal bunu yine mi yapmıştı?* İlk seferinden beri benim hakkımda böyle mi düşünmüştü? O gece ağzından döküldüğünü duyduğum gibi, karanlıkta benim adımlarımı mırıldanmış mıydı, sert ve yıkık bir şekilde, zırh gibi giyindiği soğuk mesafeli tavrına hiç benzemeyen bir şekilde?

Son zamanlarda bu düşünceye takıntılı hale gelmiştim. Midemde yavaşça bir yanma başladı, aşağıya doğru süzülüp derinlere yerleşti.

Yutkundum, tırnaklarımı avuç içlerime batırdım ve bu düşünce beni dibe çekmeden önce onu uzaklaştırmaya çalıştım.

“Tamam, bu beklediğimden çok daha ürkütücü,” dedi Kit, aniden yanımda belirip kollarını ovuşturarak. “Bunun kamp ateşi hikayesi gibi bir şey olacağını sanmıştım, ama bu gerçekten korkutucu. Bence el ele tutuşmalıyız.”

Gülerek, kolumu onun koluna doladım. "Seni korumamı mı istiyorsun?"

Kit alaycı bir şekilde güldü. "Sen mi beni koruyacaksın? Tamam, sert çocuk."

Sesi alaycıydı, ama ben bu fırsatı değerlendirip, düşüncelerim tekrar olmaması gereken yerlere kaymadan önce konuyu değiştirdim.

Akşam ışığında, kumul uçurumunun önünde çiftlik hüzünlü ve tehditkar görünüyordu, hiç de benim hedeflediğim, anılarla dolu bir aile tatili yeri gibi değildi. Tarlalara bakarak iç geçirdim. "Her şey yoluna giriyor gibi hissediyorum, biliyor musun? Sanki tüm o sıkı çalışmanın sonunda karşılığını alıyorum."

Gözümün ucuyla küçük kız kardeşimin yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Evet, Stan'ın evi harika..."

Durup ona baktım. "Ne?"

Kit konuşmak üzereydi ama durakladı. Konuşmaya devam etmesi için ona en iyi abla bakışımı attım. "Hadi ama... Yani, ona fikir veriyorsun ama asıl işi sen *yapmıyorsun*, değil mi?"

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. *Ne oluyor? Küçük kız kardeşim bile bunu yapabileceğime inanmıyor mu?*

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeden, gözlerime dolan gözyaşlarını yuttum.

"Aslında çok iş yapıyorum. Tam olarak söylemek gerekirse, neredeyse hepsini. Tabii ki yardım alıyorum, ama herkes ellerini kirletirken ben oturup bonbon yiyorum değilim." Mahvolmuş manikürümü gösterdim. "Bunlar spa görmüş gibi mi görünüyor?"

Kit savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Vay canına. Özür dilerim. Buraya bu kadar emek verdiğini fark etmemiştim. *Not aldım.*"

"Üzgünüm." Sesim yumuşadı. "Sadece biraz yorgun ve huysuzum."

Açıkçası, savunmacı tavrım da içimde bir tür hassas konunun varlığını gösteriyordu... Belki de bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Grubu takip ederek çimlerin üzerinden kumul uçurumuna doğru ilerlerken, kedinin en üst basamakta kıvrılmış olduğu hanın ön verandasını işaret ettim. "Korunması gereken şeylerden bahsetmişken... Callum'u bir sokak kedisini evlat edinmesi için manipüle etmiş olabilirim, ya da olmayabilirim."

"Pardon, ne?" Kit gözlerini kırıştırarak kahkahasını tuttu.

Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı kaldırdım. “O, kavgacı, tek gözlü ve bir savaştan sağ kurtulmuş biri gibi bir tavrı var. Mükemmel bir ikili gibi görünüyordu.”

Kit uzun bir saniye bana baktı, sonra dudakları tamamen şeytani bir sırıtışa dönüştü. “Dur biraz... Onun bir kadına ihtiyacı olduğunu düşündün ve ona gerçek bir kedi getirdin, yerine...” Bana doğru eliyle bir hareket yaptı

—“kendini tepside sunmak yerine?”

Hemen gülmeye başladım ve gözlerimi devirdim. “İnan bana. Callum benim sunabileceğim hiçbir şeyi istemiyor.”

Kit ikna olmamış bir şekilde mırıldandı.

Ve şimdi kendime ve küçük kız kardeşime yalan söylüyordum. Harika.

Gerçek şu ki, beni öptüğünde nasıl hissettiğimi hala tam olarak hatırlıyordum. Ellerin belimi nasıl sıktığını, vücudunun benimkine nasıl sert ve inatçı bir şekilde bastırıldığını, yüz hatlarının nasıl karardığını, sonra da...

"Merhaba." Kit elini yüzümün önünde salladı. "İyi misin?"

Hiç rahatsız olmamış, tamamen iyi, hiç de azgın değilmişim gibi bir baş sallama yaptım. “Evet!”

Kit'in anlamlı gülümsemesi, buna inanmadığını açıkça gösteriyordu.

Uzaktan gelen rüzgârın uğultusu geceyi yırttı ve azalan kalabalığın arasında bir tedirginlik dalgası yarattı. Yutkundum ve kenarda duran Bekçiler grubuna yaklaştım.

Helen'in sesi alçaldı ve efsanenin son kısmını anlattı.

"...ve böyle gecelerde, sis çöktüğünde ve ay gizlendiğinde, bazıları onun ağladığını duyabileceğini söyler — Kum Tepelerinin Leydisi, denizde kaybettiği adamı hâlâ bekliyor."

Bir rüzgâr esintisi daha ağaçların arasından fısıldayarak geçti.

Korkmuyordum, gerçekten korkmuyordum, ama geceye bir başka alçak, ürkütücü ses yayıldığında midem kasıldı ve elimi uzattım, elim altında sert bir şeye dokundum.

Aşağı baktığımda parmaklarımın Cal'ın yara izleriyle ve dövmelemlerle kaplı ön kolunu kavradığını gördüm.

Sert, sıcak ve sabit.

Onun çekip gitmesini, alay etmesini ya da sırıtmasını bekliyordum, ama bunun yerine, hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki, nefes alıp verişindeki değişimi hissedebiliyordum,

kavramamın altındaki kaslarının hafif, gergin kasılmasını hissedebiliyordum.

Onun sıcaklığı avucuma işledi, cildimi yakıyordu. Yavaş, dayanılmaz bir an geçti.

Sonra sesi geldi, alçak ve okunaksız. "Korkuyor musun, sevgilim?"

Yutkundum. Çok sert bir şekilde. "Pfft." Onu çok çabuk bıraktım, kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Sadece"—boğazımı temizledim—"o kayalıklara takılıp düşmediğimden emin oluyordum."

Bakışları bacaklarımdan yavaşça yüzüme doğru kaydı. "Tabii."

Yüzümü çevirdim, nabzım deli gibi atıyordu, kalbim boğazıma kadar çıkmıştı. Kit yanımda kıkırdadı ve ben dirseğimle onun kaburgalarına vurdum.

Tanıdık bir ses araya girdi. "Hey," dedi Austin, Callum'un yanına yaklaşarak. O da bizimle aynı sıraya girerken gülümsedik ve başımızı salladık.

Tur sona ererken Helen ve kız kardeşim Selene, Kumların Leydisi hakkında bilgi vermeye başladılar.

Austin, Cal'a doğru eğildi. "Hey, şuradaki kadın var ya? Onun hakkında ne biliyorsun?"

Kit hemen canlandı ve ikisi arasında bakışlarını gezdirerek Austin'in kız kardeşim Selene'ye baktığını fark etti.

Callum bakışlarını Austin'e çevirdi. "Neden?"

Austin omuz silkti, rahat ama biraz fazla ilgilenmiş gibiydi. "İlginç birine benziyor

...ilginç görünüyor. Belki beni tanıtırabilirsin diye düşündüm."

Kit'in kaşları havaya kalktı ve bana doğru eğilip fısıldadı, "Ooooh. Selene'nin peşinde seksi bir genç adam var."

Kıkırdamayı zor tuttum ama ona sus işareti yaptım. "Onu rahat bırak," diye fısıldadım, ama bu ilginç bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

Callum ise yavaşça nefes vermekten başka bir tepki vermedi. "Belki başka bir zaman, dostum." Cal dönüp hanın yönüne doğru yürümeye başladı.

Tur sona ererken Kit ve ben çitlerin yanında takıldık. Tur bittiğinde kız kardeşlerime veda etmek için sarıldım ve kalabalığın sonuncusu da ortadan kaybolana kadar dışarıda oyalanmaya devam ettim.

Kollarımı kavuşturup, ciğerlerimi gece havasıyla doldurduktan sonra Drifted Spirit'e doğru baktım. Cal bana bakıyordu, kedisi

bacaklarının arasında bir yol aarak dolaşıyordu.

Ben de ona baktım, Callum'un beni izlemesini izledim.

Kıçımı kulübenin yeni veranda korkuluğuna dayadım.

Arkamda kum tepeleri varken, izledim ve bekledim.

Kedi yine Cal'ın bacaklarına dolandı, yüzünü pantolon paçasına sürttü.

Callum onu tekmelemedi ya da itip kakmadı. Bunun yerine, ben gülümsememe engel olmaya çalışırken, eğilip kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı.

Acaba ona bir isim vermiş miydi?

Başını kaldırdığında gözleri daha yumuşak ama yoğundu. Boğazımda bir düğüm oluştu ama kaçamadan Cal ön verandadan inip doğruca bana doğru yürümeye başlamıştı.

ON ALTI

CALLUM

Elodie'ye doğru, kafamda net bir amaç olmadan ilerledim. Tek bildiğim, son iki saati onun her hareketini dikkatle izleyerek geçirdiğimdi. Gece havasındaki nem hafif bir serinlik katıyordu ve beynim, kot pantolonunun onu sıcak tutmaya yetecek mi diye durmadan merak ediyordu. Göbek deliğinde düğümlenmiş ve tonlu, bronzlaşmış tenini birazcık ortaya çıkaran küçük tişörtü, kesinlikle hiçbir işe yaramıyordu.

Kulübesine vardığımda ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, sinirli, gergin ve açıkça rahatsız olduğumdu.

Ayaklarımın dibinde tiz bir miyavlama duyuldu ve aşağı baktığımda kedinin yanımda koştuğunu gördüm.

Durdum. "Scratch."

Tamam. Evet, pes etmiştim ve ona bir isim vermiştim.

Döndüm ve Drifted Spirit Inn'i işaret ettim. "Eve git."

Altın rengi gözleriyle bana dik dik baktı ve botumun yanına tüylü poposunu indirip oturdu.

Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için sesimi alçaltarak, "Git," dedim.

Bir kedinin homurdanabileceğini hiç bilmiyordum, ama onun minik tüylü vücudundan çıkan ses tam da buydu, ama beni dinledi.

En azından buralarda dinleyen biri var.

Bu savaşa tek başıma girdiğime ikna olmuş bir şekilde, Elodie Darling'e doğru savaş yoluma devam ettim. Tek bir rahat adımla, bacağımı

mlklerimizi ayıran sedir çitin üzerine attım ve kendimi çitin ötesine attım. Elodie, kollarını kavuşturmuş ve çenesini havaya kaldırmış bir şekilde verandasının merdivenlerinin dibinde duruyordu.

Abartılı göz devirmesi, kalp atışlarımı daha da hızlandırdı. "şimdi ne var?" diye homurdandı, ben duyulacak mesafeye geldiğimde. Delici zümrüt gözleri benimkilerle buluştu, ama loş ışıkta bile, gözlerinde hiçbir kötü niyet olmadığını görebiliyordum.

Hayır, bu sadece bizim yaptığımız şeydi — eğlence için birbirimizi kışkırtıp drtmek. O iftlik için ne yeni fikir bulursa bulsun, ben ayaklarımı yere vurup bebek gibi davranarak şikayet ederdim. O dinliyormuş gibi yapar, endişelerimi dikkate alıyormuş gibi davranır, sonra o şehvetli, yıkıcı gülümsemesini gösterir ve yine de ne halt etmek istiyorsa onu yapardı.

Sadece o güzelim küçük ağzını büküp bana dayanılmaz bir maymun dediğini görebilmek için, önemsiz hakaretler ve basit şikayetler savurduğum o küçük atışmalar için yaşamaya başlamıştım.

Kollarını yle kavuşturunca, Elodie'nin göğüsleri daha da kabardı ve tişörtünün pamuklu kumaşını gerginleştirdi. Elim yanımda seğirdi, onun şeklini ve ağırlığını hissetmek için can atıyordu. Sikim kot pantolonumun fermuarına çarparak fkelenirken, elimi yumruk yaptım.

Bir yerlerde, acımasız atışmalarımız benim çarpık bir n sevişme versiyonuma dönüşmüştü ve ben bunu özlemiştim.

Bir yanım, her gece mastürbasyon yapmak için o kızarmış yanakları ve dolgun dudakları kullanmak için tek bahane olarak onunla tartışıp tartışmadığımı merak ediyordu.

İçimde bir hayal kırıklığı dalgası yayılırken azı dişlerimi sıktım. "şimdi ne var, Bay Blackwood?"

Oh, bu yeni bir şeydi.

Bundan nefret ettiğimi söyleyemezdim — dudak bkmş dudaklarından çıkan isminin resmi tınısı.

Gülümsememi bastırırken dilimin ucunu dişlerime bastırdım. "Sadece eve sağ salim vardığından emin olmak istedim. Bu gece dışarıda çok korktuğunu gördüm. O kadar korkmuştun ki koluma tutunmak zorunda kalmıştın." Hala dokunuşunun yakıcı sıcaklığını hissedebildiğim n kolumun derisini elimle hafifçe okşadım.

orada hâlâ onun dokunuşunun yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum. “Bazı yerlerde buna saldırı denir, biliyorsun.”

Boğazının derinliklerinden tiksintiyle dolu bir alaycı ses çıktı. “Sen *en kötüsün*.” Vurgu yapmak için son kelimeyi uzattı. “Ayrıca, yanımda *senin* olduğunu bile bilmiyordum.” Masumca gözlerini kırparken, ağzının köşesinde yaramaz bir gülümseme belirdi. “Austin olduğunu sandım.”

Burun deliklerim genişledi. Yalan söylediğini biliyordum, beni kızdırmak için kışkırtıyordu ve bunun bu kadar kolay işe yaramasından nefret ediyordum.

Austin yirmi sekiz yaşındaydı, tank gibi yapılıydı ve metabolizması otuzlu yaşların karanlık yüzünü hiç görmemişti; kendini beğenmiş sırtışı da bunun farkında olduğunu kanıtlıyordu. Brody’nin üvey kardeşi olabilir, ama Elodie’ye karşı bir şansı olduğunu düşünürse, o çocuğu yine de yere sererdim.

Ayrıca, Austin’in sorduğu kişinin Elodie’nin kardeşi Selene olduğunu kendime hatırlattım.

Onun yönüne alaycı bir şekilde baktım. “Eğer o çocuğun seni ayak parmaklarını kıvrılttıracak kadar iyi öpebileceğini düşünüyorsan, o zaman hiç durma, öp.” İlkel içgüdülerim devreye girince, ona doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. “Ama unutma, seni öptüğümde beni ne kadar çok istediğini kokusundan anlayabiliyordum. Kabul et...” Sesim alçaldı. “Benim için can atıyordun, değil mi?”

Yanakları kızardı, ama sözlerim onu henüz korkutmamıştı. “Söyle bana, Cal. Benden tam olarak neyi sevmediğini söyle.”

İstediğimi yapamadım, bunun yerine ona haddini bildirdim. “Bu yerin her yerinde işçilerin dolaşmasından nefret ediyorum. Çocuğumun benimle değil de seninle vakit geçirmeyi tercih etmesinden nefret ediyorum. Artık bir *sanıye* bile huzur ve sessizlik bulamamaktan nefret ediyorum. Eğer bunu bir şekilde başarırsan, burası turistlerle dolup taşacak olmasından nefret ediyorum. Bunu başarabilecek yeteneğin olduğunu düşünmenden nefret ediyorum ve haklı olduğunu bildiğim için gerçekten nefret ediyorum.”

Son cümle ağzımdan kaçtı, ama bir kez çıktıktan sonra aramızdaki gerginlik doruğa ulaştı.

Kazanmış olduğunu bilerek, sertçe yutkundü. Çenesini kaldırdı. “Sen bu gezegendeki en dayanılmaz adamsın.”

Başımı salladım ve yalan bir sözü dilimden döküldüm. “Sen ve senin fikirlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

Yüzü donakaldı ve dudaklarını büzüştürdü. O boktan yorumumun onu en azından biraz incittiğini biliyordum. "Bu yüzden mi buraya kadar geldin? Benim varlığımdan ne kadar etkilenmediğini bana kanıtlamak için mi?" Gözleri sikime kaydı ve onun ilgisiyle sikim seğirdi.

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, elleri yüzümün iki yanını kavradı ve ağzımı kendininkine çekti.

Bir milisaniye şaşkınlık yaşadım ama tereddüt etmedim.

Kontrolü ele aldım.

Onu sertçe kendime doğru çekerken kolumu ince beline doladım. Nefesi kesilirken vücudu benimkine eridi, dilimin içeri girip keşfetmesi için ağzını tam da gerektiği kadar açtı. Bacağı kalçama sürtünerek sıcaklığını bana bastırırken aklı başında düşünemiyordum.

Sikim zonkluyordu, onu mümkün olan her şekilde içime almak için yalvarıyordu. Düşüncelerim yetişmeye çalışırken vücudum hareket etti. Ellerim yuvarlak kalçalarını kavradı, beni bacaklarının arasına alabilmesi için onu kaldırdım. Ağızlarımız senkronize hareket ediyordu, dilini dilime sürtüyordu, küçük inlemeler ondan çıkıp kan dolaşıma giriyordu.

Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar şiddetli, acı veren bir ihtiyaç hissetmemiştim. Ağzımı onunkinden çektim. "Durmamı söyle."

Nefesi kesilmişti, ben kulübesinin ön kapısına doğru veranda merdivenlerini tırmanırken gözleri benimkilerle buluşuyordu. "Neden bunu yapayım ki?"

Ağzımı boynuna yapıştırdım, dişlerim pürüzsüz nefes borusu boyunca bir iz bıraktı, kulağının hemen altında durup fısıldadım, "Çünkü eğer yapmazsan, ne dediğimi yapmayı öğrenene kadar seni nefretle sikeceğim."

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Bu bir meydan okumaydı ve sanırım içinden bir ses, benim palavra attığımı, beni tamamen ve tamamen kontrol edenin kendisi olduğunu biliyordu.

Elodie bana bakarken dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. "Ben de senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, sonra dudağımı ağzına çekip nazikçe ısırdı. "Sakın durmaya kalkma."

İhtiyacım olan tek izin buydu. Onun rızası, beni tamamen dağılmaktan alıkoyan son iplikçikti. Serbest kalan elimle

topuzu çevirdim ve botumla kulübesinin ön kapısını tekmeledim.

Kapı, menteşelerinde gıcırdayarak açıldı ve bir çatırtıyla duvara çarptı.

Elodie bana doğru eğilirken kıkırdadı. "Ooh... Wes sana çok kızacak. O deliği tamir etmek zorunda kalacak."

Ona doğru homurdandım. "Wes'in ne düşündüğü umurumda değil. Faturasını bana kesebilir."

"Ah, cüzdanı kabarık babacık," diye alay etti Elodie.

Ne şımarık bir çocuk.

Belime daha da tırmandı, vücudunun ısınısını üzerimde hissetmemek imkansız hale geldi. Onu mutfak masasına beceriksizce bir gümbürtüyle bıraktım. Göğüsleri sallandı ve boğazım kurudu. Parmak uçlarım tişörtünün yakasını buldu ve tereddüt etmeden onu yırttım, altındaki kremi, şeffaf dantel sütyeni hayranlıkla seyrettim.

"Bunun parasını da ödeyeceksin," dedi nefes nefese.

Parmakları kemer tokamı yakaladı ve uyluklarım masaya çarpana kadar beni öne doğru çekti. Kemerim gevşeyene kadar sarsıp çekti.

O kot pantolonumun düğmesine uzanırken, ellerini ellerimle kapattım. "Mm-mm, sevgilim. Burada işleri sen yönetmiyorsun." Uyluklarının altından kavradım ve onu masanın kenarına çektim. "Ben yönetiyorum."

Dirseklerinin üzerine yaslandı, dizlerini açarak kendini sadece benim için sergiledi. Yeşil lastik çizmelerini ve çoraplarını çıkardım, sonra kot pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını acı verici bir yavaşlıkla indirdim.

Fermuarın dişleri ayrılırken gözlerimi onunkilere dikmişim. Kime ait olduğunu *tam olarak* bilmesini istiyordum. Pürüzsüz, bronzlaşmış uyluklarından kotu sıyırırken ikimiz de nefes nefeseydik.

Çiftliği yeniden inşa etmek için harcadığı uzun saatler bacaklarını sıkılaştırmış ve ona biraz daha hacim kazandırmıştı. Parmak uçlarımla sıkıca kavrayıp derisinde çukurlar oluştururken, onun dolgunluğuna bayılıyordum.

Beni ondan ayıran tek şey, göğüslerini örten aynı şeffaf kumaştan yapılmış ince bir parça idi. Tanga

ama kalçalarının arasında kayboluyordu ve parmağımı dikişinin üzerinden gezdirip onunla birlikte kaybolmasına izin verdim.

Derin bir nefes aldı ve sırtını kavisledi, meme uçları sütyeninin şeffaf kumaşının altında sertleşti. Ben inerken parmaklarım gergin küçük bir tomurcuğu çimdikledi.

Elim onu örten kumaşı okşadı, elim altındaki sıcak, ıslak karışıklığın tadını çıkardı. "Bu amın benim için damlayacağını biliyordum."

"Oh. Aman Tanrım..." diye inledi.

"Gözlerini aç," dedim. O da dediğimi yaptı ve sırtım daha da gerildi. "Söyle. Bu açgözlü küçük amcığı kim ıslatıyor, söyle bana."

"Sen." Bir parmağım tangasının içine kayarken nefes nefese kaldı. Başı geriye düştü, ince boynunu ortaya çıkardı ve elim onu sarmak için can atıyordu. "Siktir, Cal. Sadece senin için ıslanıyor."

Sırıttım. "Doğru, sevgilim."

Benim için sırlısıklam olmuştu ve ben onu başkaları için mahvedecektim.

ON YEDİ

ELODIE

BACAKLARIM AÇIKTI, en mahrem bölgemi nefret etmem gereken bir adama sergiliyordum. Aç gözleri amıma kilitlenmişti, bir parmağı, sonra iki parmağı külotumun kenarını okşuyordu. Kalçalarım hareket etti, sessizce onun kaymasını yalvarıyordu.

Beni doldurması için.

Nasırlı elleri tangamın kenarlarını kavradı, onu uyluklarımdan aşağı doğru sürüklerken, bir adım geri çekilip tangayı kot pantolonunun cebine tikiştirdi.

"Kendine dokun. Sadece parmaklarınla." Cal, kot pantolonunun düğmelerini açarken dudaklarını yaladı. Bir elini kotun içine sokup, gerçek hayatta gördüğüm en büyük penisi çıkardığında duyularım diken diken oldu.

Görünüşe göre, ön kollarındaki damarlar sahip olduğu tek damarlı, muhteşem şeyler değildi.

Kalçalarımı kaydardım, bacaklarımı ayırarak parmaklarımı amımın içine kaydardım. Cal, sikini avuçlayarak yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Bir parmağımı, sonra iki parmağımı içime soktum. Ben parmaklarımı yavaş, baştan çıkarıcı hareketlerle içeri dışarı kaydırırken, Cal da vuruşlarıyla ritmime uyum sağladı.

Beni izlerken boğuk ve gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı. Parmaklarımı kullanarak dudaklarımı ayırdım, klitorisimi ortaya çıkardım ve masaj yaptım. Başımı geriye eğip gözlerimi kapattığımda bir inilti kaçtı ağızımdan.

Cal'ın ağzının sıcaklığı amımı kavradığında, vücudumda şok dalgaları yayıldı. Başımı kaldırıp baktığımda, başının

. Dilinin düz kısmı üzerimde gezindi, hassas tomurcuğumu okşamak ve emmek için durdu. İnlemesi içimde titreşti, damarlarımdaki ateşi daha da yükseltti.

Cal Blackwood'un benim için diz çökmüş muhteşem görüntüsüne bakakaldım. Parmakları içime daldığında alt dudağımı ısırdım, gözlerim büyüdü — ağızıyla aynı ritimde hareket eden yavaş, şehvetli hareketler. Lezzetli sürtünme beni orgazma gittikçe yaklaştırdı.

Göğüslerim dokunulmak için can atıyordu, ellerim meme uçlarımı bulup çimdikleyerek duyularımı daha da tahrik etti. Nefes nefese bir inilti ağızımdan kaçtı.

"Benim için boşal. Bana benim olduğunu göster." Sesinde yatan emir beni mahvetti.

"Hayır," diye sızlandım, henüz ona teslim olmak istemiyordum. Ama itirazlarıma rağmen, tüm vücudumu saran orgazmın ilk dalgası üzerime çöktüğünde ayak parmaklarım kıvrıldı.

"İşte benim kızım." Cal'ın karanlık, yatıştırıcı sözleri üzerime yayıldı, amım parmaklarını sıkıca kavradı. Başını eğdi ve ben dalganın üzerinde sörf yaparken orgazmımı yaladı.

Ağızımdan bir inilti daha kaçtı ve işimin bittiğini anladım. Cal'ın bana dokunmaya devam etmesi ve beni tekrar tekrar açması için neredeyse her şeyi yapardım.

Nefes almaya çalışırken boğazım kurumuştı. Cildimi ince bir ter tabakası kaplamıştı. Cal, hâlâ bacaklarımin arasında dururken ayağa kalktı ve sertleşmiş penisini amımın içine kaydırды. Uzun ve kalın olan penisiyle ona sürtünmek, her santimini içime almasını istedim.

İnledim ve kalçalarımı hareket ettirdim — daha fazlası için sessiz bir yalvarış.

"Açgözlüsün, değil mi?" diye alay etti, elini sikinin etrafında sıkılaştırırken. Gözlerimiz buluştu ve ben onun yoğun bakışlarının karamel rengi kahverengilerine daldım. "Bunu istediğini söyle."

Yutkundum ve başımı salladım.

Yanağında güzel bir sırtış belirdi. "Bunu sana söyleteceğimi biliyorsun."

Cal, penisinin başını klitorisime sürtünce, hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyu içime attım. "Yalvarmayacağım."

Penisi dudaklarımin arasından kayarak girişimde durdu. Kalçalarım arzuyla öne doğru kaydı ve kaşları havaya kalktı. "Bundan

bunda emin misin?"

"Callum." Adı, aç ve sinirli bir homurtu gibi dilimden döküldü. Elimi boynunun arkasına doladım, ağırlığımı desteklerken onu yerinde tutuyordum. Vücudum, neredeyse seksin belirsizliğinden kurtulup onun tüm kalınlığını hissetmek için *çıgılık* atıyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım, onu kendime doğru çektim.

"Test oldum," diye inledim, onun beni korunmasız sikmesinden başka bir şey istemediğimi utanmadan itiraf ederek. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Avucumun altında, boynundaki gerginliği hissedebiliyordum. O da benim kadar kontrolünü kaybetmişti. "Ben temizim." Geriye yaslanarak gözlerime baktı. "Bununla bir sorunun yok, değil mi?"

"Lütfen," diye yalvardım, geriye doğru eğilip kalçalarımı yavaşça öne doğru ittim.

Cal içime girdiğinde çok ıslaktım. Onu içine alabilmek için santim santim gerildim. O kadar doluydum ki yanıyordu ve nefesimi tutarak tısladım.

"Yavaş yapacağım," diye beni rahatlattı ve ben onun uzunluğuna uyum sağlamaya çalışırken nazikçe bir santim daha içeri girdi.

İçimde kaybolduğu noktaya baktım ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Lanet olsun, daha yarıya kadar girmişti.

Gözlerim onun yüzüne kaydı ve onun bana baktığını fark ettim. Yüz hatları yumuşadıkça, göğsümde tuhaf bir duygu dalgası yükseldi.

Cal, yavaşça ve özenle hareket ediyordu; sabit bir ritimle içimden çıkıp tekrar içeri giriyordu. Her hareketinde vücudum titriyordu. Sonunda onu tamamen içime alabildiğimde, kollarımı arkamda sabitledim.

"Tamam," diye nefes verdim. "Şimdi benden nefret ediyormuş gibi sik beni."

Cal'ın gözlerinde kurnaz bir ışıltı parladı. Bir meydan okumayı duyduğunda bunu anlardı. Nazik davranmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey, beni sahiplenmesi, yerime koymasıydı. Başta neden anlaşılmadığımızı bana hatırlatmasıydı.

Kalçaları piston gibi çalışmaya başladı, göğüslerim sallanırken içime girip çıkıyordu. Cal'ın elleri kalçalarımı sıkıca kavradı, beni sabit tutarken beni sikiyordu. Koyu kaşları çatıldı ve

omurgamdan aşığı bir zevk dalgası yayıldı. Bir orgazm daha tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ve Cal'ın kendi zevki için bedenimi kullanmasını izlemek, beni bir uçurumdan daha aşığıya yuvarlamaya yetiyordu.

Tekrar boşalırken gözlerimiz buluştu. Göğsümde bir duygu dalgası hissettim. Zevk dalgası üzerime çökünce çenem gevşedi.

Cal öne eğildi, kalın, boğuk sesiyle "Boşaldığında çok güzelsin" diye fısıldarken, görüş alanımı sadece o doldurdu.

Gözleri dudaklarıma kayd, saniyeler sonra öne eğildi ve açgözlü bir öpücükle ağzımı ele geçirdi. Kollarımı boynuna doladım, o beni öperken ve içime girip çıkarken onu kendime doğru çektim.

İnledi ve vücudu benimkini kaplarken kalçaları titredi. Penis nabız gibi atarak içime boşaldı ve ben saf, coşkulu bir tatminle dolup taşım. Cal Blackwood nasıl sevişileceğini biliyordu, ama ben de ona aynı şekilde karşılık vermişim.

Parfümünün kokusu tenime sinmişti ve beni saran vücudunun güvenli ve sıcak olması beni mest ediyordu. Öpücükleri boynumdan yukarı doğru ilerledi, ta ki ağzı tekrar benimkiyle buluşana kadar. Bu sefer nazikçe, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu.

Başını kaldırdığında, gözleri benimkilerle buluşuyordu. Konuşmadan önce, burnunun ucu benim burnumun yanına değdi. "İyi misin?"

Göğsüm kabardı. Bu basit soru, kalbimin göğüs kafesimin içinde çarpmasına neden oldu. "Harikayım." Gülümsedim, gevşemiş ve doymun uzuvlarımı kontrol ettim.

Üzerimdeki ağırlığını hafifleterek, penisini içimden dikkatlice çıkardı. Yutkunurken boğazındaki kasların hareketini izledim, gözleri bacaklarımin arasındaki boşluğa kilitlenmişti. Sıcak, ıslak bir sperm damlası içimden sızdı ve dizlerim içgüdüsel olarak birbirine yaklaştı.

Cal'ın geniş avuç içi uyluklarıminı kavradı ve beni tekrar açtı. Tek kelime etmeden, başparmağını aralığın içinden geçirdi ve menisini tekrar içime itti. Sıcak, tüm vücudumu kaplayan bir kızarıklık beni ısıttı.

Mutfak masamda tam anlamıyla ve düzgünce sikilmişim, üstümü bile tam olarak çıkarmamışım ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

Gözlerimiz buluştu, kavganın sıcağı çoktan unutulmuştu. Yüzümde bir gülümseme belirdi. Onun sırtışı da benimkine uyuyordu — tüm dikkatini *bana* vermişken, dolgun dudaklarının oluşturduğu o yıkıcı derecede çekici kavis.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş, aptallar gibi birbirimize bakıp sırtarak dururken kalbim kulaklarımda atıyordu. Onun benim rakibim olduğu gerçeğini kafamdan uzaklaştırdım.

Düşmanım.

Yanlışlıkla arkadaş olmuş olabilecek bir düşman.

ON SEKİZ

CALLUM

o benim için çok ıslanmıştı.

Onu istemiyordum, ama içimdeki bir şey ona *ihtiyaç duyuyordu*. Kontrolümü kaybetmişim, sonuçları düşünmüyordum, sadece *onu* düşünüyordum. Masaya uzanmış, Elodie'nin yırtık tişörtü açık duruyordu ve şeffaf sütyenini ortaya çıkarmıştı.

Onu düzgünce soymak için bile nezaket gösterememiştim.

Boğazımı temizledim, bir adım geri çekilip pantolonumu giydim ve bacaklarını kapatması için ona yer açtım. Yırtık tişörtünü bir arada tutarak masanın kenarına kaydı ve yerde duran atılmış giysilere baktı.

"Şey," dedi, dağınıklığı incelerken sesinde mizah vardı.

Eğildim, kot pantolonunu ve tangasını alıp ona uzattım. "Üzgünüm."

Yüzü buruştu. "Üzgün mü? Ne için?" Elodie saçlarını salladı. Masanın kenarında otururken bacaklarını salladı, belden aşağısı hala çıplak olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Ona doğru el hareketi yaptım. "Gömleğin."

Yırtık pamuklu kumaşı çekiştirip bana sinsî bir gülümseme attı. "Sana zaten söyledim, bunun parasını ödeyeceksin."

Gözlerimiz buluştuğunda gülümsememi zor tuttum. "Not aldım."

Etrafıma baktım. Tehlikeli sulardaydık; ne olduğumuzla neye dönüştüğümüz arasındaki sınırlar her saniye

Elodie masadan atladı, çıkardığı giysilerini önünde tutuyordu. Başını yana eğdi, dudaklarında sevimli bir somurtma belirdi. "Hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz, değil mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

Onu nefret etmek istedim. Bu kesinlikle daha kolay olurdu, ama bunu yapmam imkansızdı. Tam anlamıyla bir güneş ışığı gibi dolaşan bir kadını kim nefret edebilir ki?

"Güzel." Banyoya doğru yürüdü, sonra omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. "Şimdi evimden çık."

Kıkırdadım ve ellerimi ceplerime soktum.

Bu, iki yetişkinin biraz sinirlerini boşaltmasından başka bir şey değildi. Hepsi bu kadardı.

Olabilecek tek şey buydu.

Onun benden gerçekten nefret etmesi an meselesiydi — inanılmaz seks yüzünden değil, benim nasıl bir adam olduğum yüzünden. Sonuçların her zaman araçları haklı çıkardığını bilen türden bir adam.

O tarım arazisi benim olmalıydı. Bunu düşünmüştüm; hatta neredeyse kendimi onu istediğime ikna etmiştim. Daha büyük, kalıcı bir şey inşa etmek için bir şanstı; insanları kendi yöntemimle beslemek için mükemmel bir fırsattı.

Şüphelerin içime sızmasına izin vermiştim, geçmişin bana daha fazlasını istememem gerektiğini fısıldamasına izin vermiştim ve kafamı toparlamam için gereken sürede Elodie devreye girmiş ve bunu benim neredeyse tanıyamayacağım bir şeye dönüştürmüştü.

Hayalim artık bulanıklaşmıştı — ve bu hayalde, lanet olası Tire Dağı kesinlikle yer almıyordu.

Stan çoktan kararını vermişti. Elodie'nin çiftliği ayakta tutmasını sağlamıştı ve Elodie de oradan gerçek bir şey yaratıyordu.

Peki ya ben? Beni buraya bağlayan tek şey, başından beri hiç istemediğim bir han idi. Oğlum daha mutluydu, elbette, ama bu ne kadar sürecekti? Bu kasaba ona çok küçük gelmeye başlamadan, cevaplayamayacağım sorular sormaya başlamadan önce ne kadar zaman geçecekti?

Neden burada kaldığımızla ilgili sorular. Neden burayı geçici bir yermiş gibi davrandığımla ilgili sorular, oysa buraya o kadar uzun süredir gelmiştim ki artık öyle hissetmemem gerekirdi. Neden, Elodie'ye baktığımda

Elodie'ye baktığımda, adını koyamadığım bir şeyin eşiğinde duruyormuşum gibi hissetmemin nedeni.

Ne kadar süre sonra kendimi çok fazla rahat hissetmeye başlayacaktım?

Beni en çok korkutan kısım buydu, çünkü rahat olmak istemiyordum. Ordu bana bir şey öğrettiyse, o da rahat olmanın, bir yere ait olduğunu düşünmeye başlamanın yolu olduğuydu. Her şey elinden alındığında ne olduğunu unutmanın yolu da buydu.

İçten içe, Levi'yi Star Harbor'da tutarken akıl sağlığımı korumanın tek yolunun, o tarım arazisini satın almaya devam etmek olduğunu biliyordum. Haftalar önce, Elodie Darling ile işler karmaşıklaşmadan önce, kararımı vermiştim. Stan'e reddedemeyeceği bir teklif sunma süreci çoktan başlamıştı. Mali danışmanımla rakamları gözden geçirmiştik; Stan'den çiftliği satın almak ve hayalini kurduğum "çiftlikten sofraya" konseptini hayata geçirmek için neye ihtiyacımız olduğunu iyice incelemiştik.

Bunu tek başıma üstlenmenin çok riskli olduğu konusunda hemfikirdik, ancak sağlam bir risk sermayedarı bulmanın restorani hayata geçirmek için makul bir yol olduğu konusunda da hemfikirdik. Beni Tower Business Ventures'ın sahibi JP King ile tanıştırmıştı ve ben onun geri dönüşünü sabırsızlıkla bekliyordum.

Elodie banyoya girerken, onun uzaklaşışını izledim ve neden kaburgalarımın altındaki o sıkışma hissi geçmediğini merak ettim.

Duygusal bir çıkmaza girmişken, kulübeyi gözden geçirdim. Havada hâlâ onun kokusu vardı: vanilya, güneşin ısıttığı ten ve aramızdaki sıcaklıktan kalan ter kokusu. Vücudum gevşemiş, bitkin düşmüştü; zihnimde kavgamızın nasıl hayatımın en ateşli anına dönüştüğünü tekrar tekrar canlandırıyordum.

Oda sıcaktı, memnuniyetin sessiz uğultusuyla doluydu; bir erkeği, sadece bir saniye için de olsa, o anın bir parçası olduğuna inandırma yeteneği nedeniyle tehlikeli hissettiren türden bir uğultu.

Ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı itip açtığımda kapı kolunun duvarda açtığı küçük deliğe gülümsedim. Ön kapıyı açtım ve akşam karanlığının üzerime çökmesine izin verdim. Dışarıda gece derinleşmişti, çiftlik sessizdi, sadece cırcır böceklerinin ritmik cıvıltıları, ağaçların arasından esen rüzgârın uzak hışırtısı ve kıyıya vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Hoşça kal demek için ağzımı açtığımda koku burnuma çarptı.
Keskin. Acı. Yanlış.

Duman.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve havayı kokladım. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Belki de koku, çalı yakan bir komşudan gelmişti, ama sonra Elodie'nin yüzü banyodan göründü, kaşları çatılmıştı. "Bu kokuyu alıyor musun?"

Bir şey duymaya çalışırken ona elimi kaldırdım.
Herhangi bir şey.

Bağırışlar.

Kuru bir şeyi yakan ateşin hafif çıtırtılarını duymak için tekrar dinledim. Ve sonra parıltı... Çiftliğin uzak ucundaki mürekkep gibi karanlığı yalayan parlak, şiddetli turuncu ışık.

Adrenalin göğsüme bir çekiç gibi çarptı. Kot pantolonumun fermuarını çekip ayaklarımı botlarıma soktukten sonra, bir anda kapıdan dışarı çıktım.

Elodie hemen arkamdaydı, yeni bir gömlek giyiyordu, sesi panikle keskinleşmişti. "Oh lanet olsun, Callum..."

Verandanın merdivenlerinden aşağı koştuk, tarlanın karşısına geçtik ve o zaman gördüm. Sadece ateş değildi. Lanet olası bir cehennemdi.

Alevler, açgözlü, şakırdayan ısı ve ışık patlamalarıyla eski ahırı yutuyor, tarlanın üzerine gölgeler düşürüyordu. Duman, kalın ve boğucu bir şekilde gece gökyüzüne yükseliyordu, ama midemi serbest düşüşe geçiren şey yangının kendisi değildi.

Alevlerin önünde silüetleri beliren figürlerdi.

Levi.

"Baba!" Sesi tizdi, paniklemişti, yangının gürültüsünden zar zor duyuluyordu. Öksürüyordu, bir kolunu yüzüne sarmış, diğer eliyle başka bir çocuğu alevlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yeterince hızlı hareket edemiyorlardı.

Tanrım, yeterince hızlı hareket etmiyorlar.

Vücudumun her bir parçası
soğudu. Düşünmedim. Sadece
daha hızlı koştum.

Tarlayı aşarken sıcaklık boğucuydu, botlarım toprağı havaya savuruyordu. Duman gözlerimi yakıyor, ciğerlerimi dolduruyordu ama

yavaşlayamadım. Levi, arkadaşını da beraberinde sürükleyerek tökezlediğinde onlara ulaştım; yüzleri solgundu ve is lekeleriyle kaplıydı.

Önce Levi'yi yakaladım, morartacak kadar sertçe omuzlarını sıktım. "Yaralandın mı?"

Kafasını salladı, gözleri kocaman, dehşet içindeydi. "Biz... biz söndürmeye çalıştık, ama..." Öksürdü, tüm vücudu titriyordu. "Ben öyle demek istemedim..." "Sonra." Onu kaldırdım, tarlaya doğru ittim. "Koş. Elodie'ye git. Hemen."

Arkadaşı öksürüyordu, gözleri yaşarmıştı, bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu. Kolunu omzuma attım ve onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek alevlerden uzaklaştırdım, sırtımı yalayan ısıyı hissediyordum. Her kasım acı içinde çığlık atıyordu, ama güvenli bir yere ulaştığımızı anlayana kadar durmadım.

Onu bıraktığım anda Levi üzerime atladı, kolumu kavradı, nefesini hıçkırıklarla, gözyaşları içinde alıyordu. "Baba, ben..."

"Kapa çeneni." Sesim kaba çıktı, istediğimden daha sert, ama kulaklarımda çınlayan kanın sesinden başka bir şey düşünemiyordum. Döndüm, bahçeyi taradım. "Elodie?"

"Buradayım." Yanımdaydı, gözleri korkuyla doluydu, Levi'ye uzanırken elleri titriyordu. "Tanrım, iyi misin?"

Uzakta sirenler çalıyordu, kırmızı ve mavi ışıklar ateşin ışığını kesiyordu. İtfaiye gelmişti, ama ahır kurtarmak için çok geçti. Ateş ahır çoktan yutmuştu, çatı içe doğru çökerek gıcırdıyordu ve geceye bir başka köz bulutu yükseliyordu.

Elodie irkildi, yanan cehenneme bakarken gözleri yaşlarla doldu. Dişlerim ağrıyana kadar çenemi sıkıca kenetledim.

İtfaiye devrildi, emirler yağdırıyor ve hortumları tarlanın üzerinde sürüklüyorlardı. Hava dumanla doluydu, yanan odun ve kömürleşmiş metalin kokusu boğazımı yakıyordu. Donakalmış bir şekilde durup ahırdan geriye kalanlara bakarken, Levi'nin yaptıklarının ağırlığı göğsümde kurşun gibi çöküyordu.

Bir silüet bize doğru adım attı. Brody görüldü, rozeti ateşin ışığında parlıyordu. Yüzündeki ifade ciddiydi. "Birkaç soru sormam gerekiyor."

Levi'nin tüm vücudu yanımda kaskatı kesildi. Nefesi kısa ve kesik kesikti, yüzü cildini kaplayan is tabakasının altında solgundu. Bana, sonra Brody'ye baktı, sertçe yutkunurken boğazı hareket ediyordu.

Paniklerinin ağırlığını, göğsünde bir taş gibi durduğunu hissedebiliyordum, ama bunun önemi yoktu. Açıklama yapması gerekiyordu.

Brody ağırlığını kaydırdı, yüzündeki ifade okunamazdı, ama duruşunda bir şey vardı — sadece işini yapan bir polisin duruşunda olamayacak bir şey. Bu, kaburgalarımın içini tırmalayan hisle aynıydı —ne olabileceğine dair korku.

"Levi." Sesim kaba, çok keskin çıktı, ama yumuşatacak sabrım yoktu. "Bize tam olarak ne olduğunu anlat."

Levi irkildi ama gözlerini kaçırmadı. Parmakları yanlarında yumruk haline geldi. "Biz istememiştik ki..." Derin bir nefes verdi, sesi titriyordu. "Yangın çıkarmaya çalışmıyorduk. Biz sadece..." Elleri havaya kalktı, sonra çaresizce düştü. "Sadece dalga geçiyorduk."

Midem düğümlendi. "Oynuyordunuz mu?"

Levi hızla başını salladı, sözcükler ağzından dökülüyordu, artık çaresizdi. "Sadece ahırda takılıyorduk. Ben, Jamie ve birkaç arkadaş. Onlar... bira getirmişlerdi ama ben..." Sesi çatladı. "İçmiyordum. Yemin ederim. Sadece oradaydım."

Brody içini çekip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Levi, bize tam olarak ne olduğunu anlat. Yangın nasıl çıktı?"

Levi'nin çenesi gerildi, bakışları enkazın üzerine kaydı; yangın hortumlarının ıslattığı çökmüş kirişler hâlâ cızırdıyordu. Yüzü solmuştu. "Jamie, ağabeyinin kamyonetinde eski havai fişekler buldu. Aptalca Roma mumları ve şişe roketleri. Birini yaktı, ama devrildi ve... ahırın arkasındaki eski kağıt yığınının ya da ona benzer bir şeye çarptı. Yangın çok çabuk yayıldı. Söndürmeye çalıştık ama ahşap..." Başını salladı, sesi panikle yükseldi. "Çok hızlı yayıldı. Birini aramamız gerektiğini söyledim ama diğerleri kaçtı. Jamie korkmuştu. Donakaldı. Onu dışarı çıkarmaya çalışıyordum ki sen..." Sesi titredi ve derin bir nefes aldı. "Sen oraya vardığında."

Tırnaklarımın avuç içlerime batana kadar ellerimin sıkı sıkıya kapandığını fark etmemiştim.

Havai fişekler.

Lanet olası havai fişekler.

O kadar aptalca, o kadar pervasız, o kadar kolay önlenabilir bir hataydı ki... ama yine de oğlumun hayatına mal olabilecek bir hataydı.

Yüzümü elimle ovuşturarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Ona bağışlamak bu durumu düzeltmezdi. Ama lanet olsun, onu sarsmak istedim.

Seni kaybedersem hayatta kalamam.

Brody derin bir nefes verdi, bana dönerken yüzünde dikkatlice tarafsız bir ifade vardı. "Diğer çocuklar?"

"Gittiler," dedi Levi, ayaklarına bakarak. "Yangın çıkır çıkmaz kaçtılar."

Elbette kaçmışlardı. Kötü örnek olan çocuklar, sonuçlarıyla yüzleşmek için asla ortalıkta kalmazlardı.

Brody bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı, parmaklarıyla kemerine vuruyordu. Sonra sessiz kalan Elodie'ye döndü, Elodie boğazında yükselen duygularla mücadele ederken dudaklarını sıkıca büzmüştü.

"Elodie," dedi Brody nazikçe. "Suç duyurusunda bulunmak ister misin?" Aramızda yoğun ve boğucu bir sessizlik hakim oldu.

Elodie'nin bakışları Levi'ninkilerle buluştu; yüzündeki ifade okunamazdı. O anda o kadar genç görünüyordu ki. Kötü bir karar vermiş, üstesinden gelebileceğini sandığı bir durumun kontrolünü kaybetmiş bir çocuk gibiydi.

Ama bu, artık bir şeyin kaybolduğu gerçeğini değiştirmezdi. Geri getiremeyeceği özel bir şey.

Yangın sadece eski bir ahır yok etmemişti.

Elodie'nin güvenini de yok etmişti.

Ve Elodie ile benim aramda oluşmaya başlayan o kırılgan şeyi de alıp götürmüş olma ihtimali çok yüksekti.

Elodie'nin bakışları Levi'nin üzerinde durdu, aralarında söylenmemiş her şeyin ağırlığı asılı kalmıştı. Derin bir nefes verdi, kollarını göğsünde kavuşturdu, vücudu sanki bir fırtınaya karşı kendini hazırlar gibi gergindi.

"Hayır," dedi sonunda, sesi beklediğimden daha sessizdi. Yumuşak değildi, bağışlayıcı değildi, sadece boştu—sanki yangın, verecek neyi kalmışsa hepsini yakıp kül etmişti. "Suç duyurusunda bulunmak bana düşmez, ama Stan'in de bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Levi'nin yüzünde bir anlık rahatlama belirdi, ama kısa sürdü. Elodie artık ona bakmıyordu. Topuklarını döndü, uzaklaşırken lastik çizmeleri nemli çimlerin üzerinde çitirdiyordu. "Stan'le konuşmam lazım," dedi düz bir sesle, onun evinin yönüne doğru ilerlerken.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kahretsin, onu suçlayamazdım.

İçimdeki suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, ama bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

En azından bu gece.

Brody boğazını temizledi. "Jamie'yi eve götüreceğim, ailesiyle konuşacağım ve rapor tutacağım." Bakışları bana kaydı, kararlıydı ama içinde başka bir şey de vardı. Bir uyarı. "Levi şanslı, biliyorsun. Bu çok daha kötü sonuçlanabilirdi."

Çenemi sıkarak başımı salladım. Bunu çok iyi biliyordum. Onu ateşin önünde dururken gördüğüm andan itibaren en kötü senaryoyu hayal ediyordum.

Brody, Levi'ye uzun ve sert bir bakış attı, sonra Jamie'nin beklediği devriye arabasına doğru başını salladı. "Onu içeri al, Cal. Bu gecelik yeterince şey yaşadı."

Levi itiraz etmedi. Bana karşı bile direnmedi. Brody uzaklaşırken, perişan haldeki oğlum sadece orada durup ellerini ceplerine soktu. Brody'nin Jamie ile konuşurkenki alçak sesli mırıldanışını dinledik, yolcu kapısını açmasını izledik ve sonra gittiler; kırmızı ve mavi ışıklar uzaktan yanıp sönerek karanlıkta kayboldu.

Gece havası artık sessizdi, nemli odunların ağırlığı altında közlerin soğumasıyla ara sıra çıkan buharın tıslaması dışında.

Levi'ye döndüm. Gözlerime bakmıyordu. "Gidelim," diye mırıldandım.

Drifted Spirit'e doğru yola çıktık, ayaklarımızın altındaki çimler ıslaktı, duman kokusu giysilerimize, tenimize, kemiklerimize yapışmıştı.

İkimiz de konuşmadık.

Göz ucuyla ona baktım. Omuzları kamburlaşmış, yüzü okunamaz bir şekilde, dümdüz önüne bakıyordu, ama ne hissettiğini biliyordum. Bu, karnında ağır bir yük gibi duran, boğulacakmış gibi hissedene kadar içini burkan türden bir utançtı.

Belki o zaman bir şeyler söylemeliydim; ona kötü bir çocuk olmadığını, sadece bir hata yaptığı için mahvolmadığını söyleyerek onu rahatlatmalıydim. Ama yapamadım. Henüz değil. Onu kaybetme düşüncesi beni hâlâ derinden sarsarken yapamazdım.

Onun iyi olacağına gerçekten inanmak istesem de, içimde bir yerlerde onu yüzüstü bıraktığım korkusunu bir türlü atamıyordum.

Bir şekilde bu kasabada kalıp sadece mutlu gibi davranmanın durumu daha da kötüleştirdiği yönündeki rahatsız edici düşünce.

Suçluluk duygusu beni sardı. Burada kendimi gerçekten mutlu görebilmem için tek yol, restoran gibi yeni bir şey yaratmaktı. Sorun şu ki, bu yol, bu gerçekleştiğinde Elodie'nin yüzündeki yıkılmış ifadeyi görmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Sonuç her zaman araçları haklı çıkarır.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyu içime attım.

Yutkundum ve daha iyi düşünmeden sözleri ağızımdan çıkardım. "Belki de çiftlikte çalışmak iyi bir fikir değildir."

Levi başını bana doğru çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yaşlarla dolmuştu. Bir an tereddüt etti, sonra mırıldandı, "Sanırım."

ON DOKUZ

ELODIE

AİLEME GERÇEKTEN İHTİYACIM VAR.

Sabahın erken saatlerindeki ışık, yangının geride bıraktığı enkaz için fazla parlak, fazla kayıtsız geliyordu. Altın rengi güneş ışınları tarlaların üzerinde uzanıyor, yanmış odun ve kararmış toprağın kalıntılarında parıldayarak, ne kadar çok şeyin kaybedildiğini vurguluyordu. Havada hâlâ dumanın keskin kokusu vardı, sabah çiyinin her zamanki ferahlığıyla karışarak midemi bulandırıyor.

Aslında benim çiftliğim değildi, ama birçok yönden sanki benimmiş gibi *hissediyordum*. Bu toprağın her santimetrekaresi derime işlenmiş, nefesim kadar benim bir parçam olmuştu. Ve şimdi, ahırın eskiden durduğu, Levi ve arkadaşlarının neredeyse tüm yeri yakıp kül ettikleri, hâlâ dumanı tüten harabeye bakarken, içimdeki bir şey sanki kör bir bıçakla oyulmuş gibi acıyordu.

Çok daha kötü olabilirdi.

Yutkundum, ellerimi dağınık saçlarımdan arasından geçirirken kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım. En kötüsü geçmişti. Kimse ölmemişti. Bu bir umut ışığı olmalıydı, ama nedense hâlâ bir felaketin ardından durmuş, eskiden bütün olan şeyin kalıntılarını karıştırıyormuşum gibi hissediyordum.

Arkamda ayak sesleri duyuldu. Dönüp baktığımda annem iş eldivenlerini giyiyor, babam ise yardım etmeye hazır olarak kolları sıvamıştı. Sormama bile gerek kalmamıştı. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Onlara doğru yürürken gözlerim doldu.

"Ah, canım." Annemin sesi şefkatle doluydu, kollarını bana doğru açmıştı bile.

Bir saniyeliğine kendimi ona yasladım, kucaklamasının sıcaklığı beni sakinleştirdi. Babam pek konuşkan değildi, ama elinin sağlam ağırlığını omzumda hissettim.

Bu kadarı yeterliydi. Onların varlığı her şeydi.

Bir hareket gözüme çarptı ve Levi'nin çimlerin üzerinde somurtarak bize doğru geldiğini gördüm. Cal'ın muhtemelen hatalarının bedelini ödeteceğini bildiğimden, onun ortaya çıkmasını yarı yarıya bekliyordum. Kenarda durdu, elleri ceplerine gömülü, omuzları sanki birinin ona öfkeyle bağırıp gitmesini söylemesini beklermişçesine kamburlaşmıştı.

Uzun bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. Bir yanımda kızmak istiyordum. Bir yanımda ona eve gidip yaptıklarını düşünmesini söylemek istiyordum. Ama çoğunlukla çocuk için üzüliyordum.

Sonunda gözlerime bakacak cesareti bulduğunda, ona göz kırptım.

Şaşkın bir şekilde durdu, sonra dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

"Temizleriz," dedi babam basitçe. Boş laf yok, sadece eylem. O hep böyleydi.

Başımı salladım ve dik durdum, boğazımda biriken gözyaşlarını yutmaya çalıştım. Eğer bir an varsa, kendimi toparlamam gereken bir an varsa, o da tam o andı.

"Stan şimdiden büyük kırıların bir kısmını kaldırmaya başladı." O ve birkaç çiftlik işçisinin, bükülmüş metalleri ve çiftlik tezgahının yanmış kalıntılarını uzaklaştırdığı yeri işaret ettim. Ahır, Star Harbor Çiftliği'nin kalbi olacaktı, ama artık yoktu. "Oturup kendime acımak istemiyorum. Sadece bu işin bitmesini istiyorum."

Annem bana anlamlı bir bakış attı ama itiraz etmedi. "O zaman işe koyulalım."

Babama bir şey söylemek için dönmüştüm ki, gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Levi öne çıkmış, tek kelime etmeden alet yığınınından bir kürek almıştı.

Bana bir daha bakmadı, sadece tutuşunu düzeltti ve sanki orada olması gerekiyormuş gibi kararlı adımlarla enkazın yanına doğru yürüdü.

Sabah, hareketin bulanıklığı içinde geçti. Ellerim isle kararmıştı. Gözlerime ter damlıyordu. Küreklerin ritmik sıyırma sesi ve ara sıra duyulan alçak sesli konuşmalar. Düşünmeye yer yoktu, sadece geriye kalanları temizlemek için basit, tekrarlayan bir eylem vardı. Enkazı belgelemek için birkaç dakika ayırdım. Ahırdan geriye kalanları ve her şeyi temizlemek için çalışırken çekilmiş birkaç fotoğrafı paylaştım. Görüntüler gerçek ve işlenmemişti. Bu aksiliği belgelemek, dünyaya bu kadar kolay pes etmediğimi göstermek, içimi rahatlatıcı bir şeydi.

Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu ve parıldayan Michigan Gölü'nün sularına bakarken omuzlarım ağrıyordu.

Onu görmeden önce Cal'ı hissettim; varlığı, bilincimin sınırlarında bir ağırlık gibi duruyordu. Döndüm ve işte oradaydı—sanki o da oraya aitmişçesine enkazın arasında ilerliyordu; botları külleri havaya savuruyordu, kollarını dirseklerine kadar sıvamış, düşmüş bir kirişi kaldırıyordu; o aynı zahmetsiz güçle ki, bu güç midemi incelemek istemediğim şekillerde büküyordu.

Geleceğini söylememişti ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormamıştı. Sadece *oradaydı*.

Ona bakmamaya çalıştım, güneş ışığının saçlarının nemli uçlarına nasıl vurduğunu, çalışırken gömleğinin altındaki kaslarının nasıl gerildiğini fark etmemeye çalıştım, ama bunu yapmamak imkansızdı.

Bir noktada yan yana durduk, ikimiz de konuşmuyorduk. Ateş sadece odun yakmakla kalmamıştı. İçimde, aramızda oluşmaya başlayan kırılğan ve tanımlanamaz bir şeyi de yaktığına dair içime sinen bir his vardı.

O kırılğan şeyin yeniden inşa edilip edilemeyeceğini bilmiyordum.

Cal ile aynı anda kömürleşmiş bir tahtaya uzandık ve ellerimiz birbirine değdi. Derin bir nefes aldım, ama o uzaklaşmadı.

Sadece yavaşça nefes verdi, tahtayı kaldırırken parmaklarını tahtanın etrafına doladı ve sonunda konuştuğunda sesi kaba çıkmıştı. "İyi misin?"

Tereddüt ettim. Aklımdan milyonlarca cevap geçti. Yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyebilirdim. Bunun önemli bir şey olmadığını, çiftlikte bu kadar ilerleme kaydetmişken burayı bu halde görmek kalbimi kırmadığını söyleyebilirdim. Ama ona baktığımda, bana sessiz ve sabit bir şekilde bakışını gördüğümde, yalan söyleyemedim.

Bunun yerine, “Bu çok berbat” dedim.

Sanki ne demek istediğimi tam olarak anlamış gibi bir kez başını salladı. “Evet, biliyorum.”

Ondan sonra sessizce çalıştık, ama bu rahatsız edici değildi. Onunla birlikteyken hiçbir zaman rahatsız edici olmazdı ve en kötüsü de buydu.

Ahırın karşısında Levi'yi gördüm, yanmış enkaz yığını kürekle temizliyordu, hareketleri sert ve aşırı dikkatliydi — sanki bunu doğru yaparsa, yeterince çalışırsa, önceki gecenin olaylarını silebileceğini düşünüyormuş gibi. Zavallı çocuğun olanlar yüzünden kendini suçladığı çok belliydi.

Ona doğru yürüdüm ve birkaç adım ötede durdum. Sanki geldiğimi biliyor ama ne bekleyeceğini bilmiyormuş gibi hareketsiz kaldı.

"Selam," dedim yumuşak bir sesle, onu korkutmamak için.

"Merhaba." Gözlerini kaldırdı ve yutkundu. "Kızgın olduğunu biliyorum."

Başımı salladım, evet, bir parçamın çok kızgın olduğu gerçeğini görmezden gelmeden. Ama mesele bundan daha fazlasıydı ve Levi, hissettiğim karmaşık duyguları anlamayı hak ediyordu.

"Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum, evlat," dedim sessizce, sesimin çok sert çıkmamasına dikkat ederek. "Sana güvenmiştim."

Levi omuzlarını içe doğru çekti. Gözlerini aşağıda tuttu, ayaklarının dibindeki yanmış tahtaya odaklandı.

Uzun bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra nihayet nefesini verdi ve kendini zorlayarak gözlerime baktı. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. “Her şeyi mahvettiğimi biliyorum.”

Başımı salladım ve elimi nazikçe omzuna koydum. “Evet.”

Boğazı titredi. “İstememiştim...”

Bir adım öne çıktım ve onu garip bir şekilde kucakladım, küreği aramızda sıkışmış halde. “Biliyorum. Hepimiz bazen hata yaparız.”

Aramızda sessizlik uzadı. Sonra Levi kollarını bana doladı ve beni sıkıca sarıldı. “Düzelteceğim,” diye mırıldandı gözyaşları arasında.

Bir an için onu sadece kucakladım. “Zaten düzeltiyorsun.” Boğazımda bir yumru oluştu, yutkunmam zorlaştı. Ağlamamaya çalışarak dikleşip ona baktım. “Yaralanmadığın için çok mutluyum.”

Onu tekrar sıkıca sarıldım, hâlâ sevildiğini hissettirmek için. Onu bıraktıktan sonra kendi küreğimi aldım ve duygularımı bir kenara bırakarak nefes verdim. “Tamam, hadi yapalım şunu. Takım çalışması hayalleri gerçeğe dönüştürür.”

Ahırın diğer ucundan, Cal'ın okunması zor bir ifadeyle bize baktığını fark ettim. Yutkundum ve ne düşündüğünü hayal etmemeye çalıştım.

Birkaç saat sonra, en kötü enkaz parçaları temizlenmişken, Stan seslendi: "Ellie, gel de şuna bir bak."

Eldivenli elimle alnımı sildim ve yanına gittim, Callum da tek kelime etmeden peşimden geldi.

Stan, yangın ve su hasarı nedeniyle eğrilmiş ahır zemininin bir bölümünün yanında duruyordu. Zeminin bir kısmı hafifçe çökmüş ve altındaki karanlık boşluğu ortaya çıkarmıştı.

"O nedir?" diye sordum, daha iyi görebilmek için diz çöktüm.

"Bir kök mahzeni olduğunu tahmin ediyorum, ama daha önce hiç görmedim." Stan kaşlarını çatı.

Deliğe baktım. "İçinde bir şey var gibi görünüyor."

Callum'a baktım, o da omuz silkti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Gevşek döşeme tahtalarını kaldırdık ve taşla kaplı küçük bir yeraltı alanı ortaya çıktı. Gölgelemin içinde duran, derisi yanmış, pirinç kilidi paslanmış, tek bir eski bavul dışında neredeyse boştu.

Omurgamdan garip bir ürperti geçti. Elimi uzattım ve parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirdim. "Sence bu ne zamandır burada?"

Stan alçak sesle ıslık çaldı. "Yüz yıl ya da daha fazla olabilir."

Yutkundum, nabzım hızlandı. "Çıkarmama yardım et."

Biraz uğraşmamız gerekti ama sandığı sağlam zemine çıkarmayı başardık. Metal tokalar sıcağa maruz kalmaktan zayıflamıştı ve biraz çaba sarf ederek sandığı açtık.

Sandığın içi eski kumaşlar, dantel parçaları ve kırık bir cep saatiyle doluydu. Ama dikkatimi çeken, köşeye sıkıştırılmış mektuplar yığınıydı.

Çoğu mahvolmuştu — mürekkep akmış, kağıtlar elimde parçalanıyordu — ama birkaçı neredeyse sağlamdı.

Birini dikkatlice kaldırdım ve üstündeki tarihi okurken nefesim kesildi: *3 Eylül 1903*.

İlk birkaç satırı gözden geçirdim, her kelimeyle nabzım daha da hızlanıyordu.

Sevgilim, artık burada kalamam. Her gün, izlendiğimi hissederek uyanıyorum...

Geri kalanını okudum, ellerim kağıdın etrafında karıncalanıyordu.

Fırsatım varken gitmeliydim. Şimdi, bizim için çok geç olduğundan korkuyorum... Gelgit dönmeden önce deniz fenerinde olacağım. Ay yükselmeden önce orada buluş, sonra gidelim — buradan uzaklara, beni takip eden gözlerden uzaklara. Beni seviyorsan, söylediklerine inanma.

En altta imza vardı. İki basit baş harf. *A.B.*

Etrafımdaki dünya kayboldu. Yıkık ahır, cildime yapışan ter ve is, gözlerimin arkasında baskı yapan yorgunluk.

Callum yanıma çömeldi, omzumun üzerinden mektubu okumak için gözlerini dikti. Sesi kulağımda alçak bir homurtu gibiydi. "Vay canına, bu gerçekten çok ürkütücü."

Dudaklarımı yaladım, hâlâ mektuba bakıyordum. Parmaklarım hafifçe titriyordu. "Bu bir aşk mektubu."

Bakışları bana kaydı, yüzünde okunamaz bir ifade belirdi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bilmiyordum, ama inanmak istiyordum.

Aşkın —gerçek, çaresiz, pervasız aşkın— bir asırdan fazla sürece kadar güçlü bir iz bıraktığına inanmak istedim. Bunca zaman geçtikten, onca kayıp yaşandıktan sonra bile, hikayesinin bir kısmının hayatta kaldığına inanmak istedim.

Bu, belki benim hikayemin bir kısmının da hayatta kalacağına dair umut verdi bana.

GÜNEŞ ufukta alçalmış, gökyüzüne altın ve turuncu renkler saçarak çiftliğin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Havada hâlâ duman kokusu vardı, ama en kötüsü geçmişti; yerini nemli toprağın zengin, topraksı kokusu ve tarlalardan esen serin rüzgâr almıştı.

Kır evinin verandasının merdivenlerine oturmuş, elimde mektubu çevirip duruyordum; mürekkep bulaşmıştı ama hâlâ okunaklıydı. O sözler zihnime kazınmış, durmadan tekrarlanıyordu: *Beni seviyorsan, söylediklerine inanma.*

Aklımdan sorular geçiyordu.

O kimdi? Kime yazmıştı? Neden kaçıyordu?

Ve neden, her şeye rağmen, onu anlıyormuşum gibi hissediyordum?

Bir hareket gözüme çarptı ve Cal'ın kulübeye yaklaştığını hissettim. Çimlerin üzerinden geçerken botları çakıllara sürtünüyordu, adımları yavaş ve kararlıydı. Başımı kaldırmadım, merdivenleri çıkıp yanıma oturduğunda verandanın ağırlığı altında gıcırdamasına rağmen bile.

İkimiz de konuşmadık.

Onu gözümün ucuyla görebiliyordum; ön kolları isle kaplıydı, gömleğinin yakası nemliydi, çenesinin kenarında bir kül lekesi vardı. Ön kollarını dizlerine dayadı, sanki ağır bir şey taşıyormuş ve bunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi, alçak ve düzenli nefesler veriyordu.

Kaldığı için ona hiç teşekkür etmedim.

Çocuğunun sorumluluk sahibi olmasına yardım eden türden bir baba olduğu için. Yapmak zorunda olmadığı halde bana yardım ettiği için.

Ama sözler yetersiz geliyordu ve boğazımda takılıp kalıyordu.

Onun yerine, mektubu hafifçe kaldırıp solmuş mürekkebe baktım. "Sanırım haklı olabilirsin."

Callum'un bakışları kağıda, sonra bana kaydı. "Ne konuda?"

"Bunun biraz ürkütücü olduğu konusunda. Binlerce kez okudum. Bana sanki *kaçıyormuş* gibi geliyor. Saklanıyormuş gibi." Başparmağımı yıpranmış kenar boyunca gezdirdim. Sesim biraz alçaldı. "Bunu kim yazmış olursa olsun... Bence o kimseyi beklemiyordu. Kaçmaya çalışıyordu."

Sözler ağızımdan çıkarken tuhaf bir tat bıraktı, sanki anladığımdan daha fazla anlam taşıyorlardı. Sanki bir şeyin eşiğindeydim, ama tam olarak kavrayamıyordum.

Callum uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra sesi alçak ve düşünceli bir tonda çıktı. “İnsanlar inanmak istedikleri hikayelere inanırlar. Belki de sandıkta olanları anlamana yardımcı olacak birkaç ipucu daha vardır.”

Hafifçe kaşlarımı çattım ve mektubu ellerimde tekrar çevirdim.
Kimden kaçıyordu?

Başımı, onun bakışlarıyla buluşacak kadar çevirdim. Gözleri, sönük ışıқта gölgelenmişti, okunamazdı.

Aramızda bir şeyler değişmişti. Bunu hissedebiliyordum, yoğun ve belirsiz bir şekilde, ikimizin de doldurmaya cesaret edemediği boşluklara yerleşiyordu.

Kaldığı için ona teşekkür etmedim, o da gideceğini söylemedi.

Bunun yerine iç geçirdim, başımı omzuna yaslayıp kum tepelere doğru baktım.

YİRMİ

CALLUM

ONUNLA VERANDANIN BASAMAKLARINDA yan yana otururken, ikimiz de duman ve külle kaplıyken, onu öpmeliydim.

Başımı çevirmeli, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmalı ve aramızda yerleşen yorgunluğu ve sessiz rahatlamayı tatmalıydim. Başparmağımla kurumla lekelenmiş çenesinin kıvrımlarını izlemeli, nefesinin dudaklarımda hayalet gibi esmesini sağlamalı, bir saniye olsun onun bana izin vereceğine inanmalıydim.

Ama yapmadım.

Sadece orada aptal gibi oturdum, o anın parmaklarımla arasından kayıp gitmesine izin verdim, gece derinleştikçe vücudunun sıcaklığının kaybolmasına izin verdim.

Drifted Spirit'e dönüş yolu her zamankinden daha uzun geldi, botlarım toprak yolda sürtünüyordu. Hava yoğun, yaz sıcaklığının son izleriyle yapış yapıştı, uzaktan ağustosböcekleri vızıldıyordu. Tek istediğim sıcak bir duş ve soğuk bir biraydı, ama Elodie'yi o kadar küçük ve kırılgan görünürken, verandanın merdivenlerinde tek başına otururken gördüğümde, kendimi ona doğru yürürken ve tek kelime etmeden yanına otururken buldum.

O içini çekip başını omzuma dayadığında, neredeyse yıkılacaktım. Bir parçam onu kollarımın arasına alıp, temizlemek ve sarılmak istiyordu. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak ve yüzündeki o hüznü, yenilmiş bakışı silmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

Bu, sikimle düşünmek olurdu ve o bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama Elodie Darling'in Star Harbor Çiftliği fikrine benden çok daha fazla bağlandığını inkar edemezdim. Ahırın kaybından dolayı *acı çekiyordu*.

İçimde bir rahatsızlık dalgası yayıldı. Sorun şu ki, ona mı yoksa kendime mi kızdığımı bilmiyordum. Mesafemi korumadığım için. Onun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için.

Restorana, Stan'e ve Levi'ye konsantre olmam gerekiyordu. Ama bunun yerine, tek düşünebildiğim şey, bana dokunduğunda hissettiğim o sıcaklık ve yumuşaklıktı, sanki oraya aitmiş gibi.

Şimdi, onun verandasının merdivenlerinde oturduğumdan neredeyse yirmi dört saat sonra bile, hâlâ hafızamdan onun yumuşak iç çekişlerini, tatlı vanilya kokusunu ve yorgun bedeninin bana yaslanırken verdiği ağırlığı hatırlayabiliyordum.

"Blackwood, kendine gel." Düşüncelerimden kopup başımı kaldırdığımda, Wes'in bana sırtarak baktığını gördüm, elleri açık duruyordu. "Kazanmamız gereken bir maç var, ihtiyar."

Ona kötü bir bakış attım. "Senden daha gencim, pislik."

Yanımdan koşarak geçti, ikinci bazdaki yerine geçmeden önce kıcıma bir şaplak attı.

Akşam saatine rağmen, Temmuz ayının bunaltıcı sıcaklığı ve nemi havada asılı kalmıştı. WarDogs, birkaç kasaba ötedeki bir grup havalı gençti ve çoğu yetişkin liginde oynayacak yaşta bile görünmüyordu.

Yenilmez bir sicilleri olabilir, ama biz Star Harbor Phantoms mücadeleciydik ve savaşımaya hazırдық. Eldivenimin derisini ovuşturup, ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirirken yumruğumu eldivenin içine vurdum.

O çocuklar yedek kulübesinden küfürlü konuşmayı severlerdi, ama biz onlara büyüklerini küçümsememeyi öğretmek üzereydik. Tişörtlerinin arkasında, soyadları yerine Swalls, Switties ve Swuts gibi küstahça ve biraz uygunsuz isimler yazıyordu.

Swalls — *Sweaty Balls'un* bir oyunudur herhalde — ayağa kalkıp vuruş yerine geldiğinde, Brody ilk atışı yapmadan önce yoğun bakışlarıyla takımımıza bir göz attı.

"Tamam, bahislerinizi yapın," diye bağırdı Wes, şapkasını düzeltirken. "Swalls topu parkın dışına mı gönderecek, yoksa Brody onu küçük mü düşürecek?"

"Duruma bağlı," dedim, ayaklarımın üzerinde kıpırdanarak. "Hayes'i savunmamızın bir parçası olarak mı sayıyoruz, yoksa o sadece moral desteği için mi burada?"

Hayes üçüncü kaleden alaycı bir şekilde güldü. "Maç daha başlamadı bile." "Henüz," diye bağırdı Brody atış tepesinden.

"Evet dostum," dedi Wes, başını sallayarak. "Yemin ederim, senin kötü şansın bize de bulaşıyor. Sen gelmeden önce maçları kazanıyorduk."

"Hadi ama," diye inledi Hayes. "Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye düşündüm, omzumu gererek. "Bu sezon berbat geçiyor. İnsanı düşünmeye sevk ediyor."

Hayes karşılık vermeden bize orta parmağını gösterdi.

Brody sırttı ve ilk atışını hazırladı. "Tamam, bu çocuklara nasıl yapıldığını gösterelim." Atışı sabit ve düzgündü, vurucuya doğru hızla uçtu.

Çocuk sopasını salladı, sopa topa çarptı.

Topun dış sahaya doğru uçuşmasını takip ederken başımı çevirdim, top durmadan home run duvarının üzerinden süzüldü.

Başımı salladım. "Siktir."

Büyüklerine saygı gösterme meselesi buraya kadarmış. WarDogs maçı domine etti ve bizi 12-2 gibi acınası bir skorla yendi.

Lantern'da ağrıyan kaslarımızı ve incinen gururumuzu yatıştırmak tek seçeneğimizdi.

Yedek kulübesinde, tozlu kramponlarımı çıkardım; bacaklarım kramp girmeden önce ayak parmaklarımı oynatıp bacak kaslarımı esnettim. Öne doğru eğilip ayak parmaklarıma ulaşmak için çaresizce uğraşırken, Levi'nin durumumu sormak için aramış mı diye bakmak için telefonumu ters çevirdim.

Ahırdaki olaydan sonra, süresiz olarak ev hapsine alınmıştı.

Şu ana kadar sonuçları bir şampiyon gibi kabulleniyordu.

Esnerken telefonu kulağıma dayadım ve bilinmeyen bir numaradan gelen sesli mesajı dinledim. "İyi akşamlar, Bay Blackwood. Ben Tower Business Ventures'tan JP King."

Sesli mesaj devam ederken çenem sıkıldı: “Drifted Spirit Inn ile ilgili olarak arıyorum. Anladığım kadarıyla Drifted Spirit’i komşu çiftlik arazisine genişletmek için bir ortaklık arıyorsunuz. Şunu söylemeliyim ki, tesis içinde konaklama imkanı sunan ve böyle manzaraları olan bir çiftlikten sofraya restoran çok ilgi çekici. O küçük çiftlik sosyal medyada şimdiden bir heyecan yaratıyor. Ofisim buradan arabayla çok yakın. Buluşalım.”

Telefon numarasını saymasını dinlemeye zahmet etmeden telefonumu spor çantama attım. Nedenini tam olarak bilmesem de içimde yavaşça bir kıvrım hissettim.

Ellie’nin sosyal medyadaki son zamanlardaki popülaritesi sayesinde Star Harbor’ın aldığı tüm ilgi, benim amacımı destekliyordu. Bildiğim kadarıyla Elodie, Stan’e çiftliği yeniden canlandırmasında yardım ediyordu ve şehirdeki göz alıcı hayatına geri dönecekti. Stan’in çiftliği tek başına ne kadar süreyle işletmeye devam etmeyi planladığını bilmiyordum, ama onun resmi olarak emekliye ayrılma zamanı *geldiğinde—yine—*ben hazır olacaktım.

Belki de içimdeki tedirginlik, Elodie Darling’in Star Harbor Çiftliği’nin yeni yüzü olacağına dair gizli bir endişeydi. Belki de benim bilmediğim planları vardı; çiftliği kendi başına işletmeyi de içeren planlar. Ya da belki de tedirginliğimin sebebi, çiftliği satın alıp planlarını tamamen altüst ettiğimde yüzündeki acıyı gözümde canlandırabilmemdi.

Ama gerçek şu ki, restoranım sadece karanlıkta bir atış değildi. JP King gibi bir ortakla bu tamamen mümkündü. Önümdeki tek engel Elodie Darling ve bunu düşünmenin bile beni tam bir pislik yaptığına dair içimi kemiren suçluluk duygusuydu.

Brody dikkatimi çekmek için ısıklık çaldığında, suçluluk duygusunu silkeledim, küçük bir kutuya koyup zihnimin derinliklerine ittim. Ağrıyorduk, terlemiştik ve epeyce küçük düşmüştük.

Biri bir soğutucu getirmişti, biz de onu sığınakta açtık, yaralarımızı yalarken su şişelerini elden ele dolaştırdık. Az önce fena halde yenilmiş bir takım için olması gerekenden daha neşeli bir havaydı, ama bu adamların özelliği de buydu—kimse kendini fazla ciddiye almıyordu. Brody, Hayes’e laneti hakkında takıldı, Wes ise 25 yaşın altındaki oyuncular kadroya almamız gerektiğini savundu

25 yaşın altındaki oyuncuları transfer etmemiz gerektiğini savundu ve ben çoğunlukla sadece dinledim, suyum yudumlarken bacağımı uzattım.

"Fener mi?" Brody sonunda sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Tabii ki," diye mırıldandım ve boş plastik şişeyi kamyonetimin kasasına attım.

Lantern, parktan sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden adımlarımızı uyumlu hale getirdik ve bara doğru yürürken spor ayakkabılarımız kaldırımda sürtünüyordu.

"Bugün izinliydin," dedi Hayes, yanıma gelerek. "O kötü ruh halinin bir adı var mı?"

"Adı, bir grup yirmi yaşındaki genç tarafından dayak yemek," diye mırıldandım.

Hayes burnunu çekti. "Yok canım. O sadece yaşlılık."

Ona orta parmağımı gösterdim ama o henüz bitirmemişti. "Bir kadın yüzünden, değil mi?" "Hayır." *Kesinlikle evet.*

Lantern'ın ön kapısını açtığımda onu gördüm. Elodie oradaydı, çünkü elbette oradaydı. Bu küçük kasabada hiç rahat edemiyordum.

Lantern'a girerken, Brody arka taraftaki bara bir göz atmak için adımlarını biraz yavaşlattı, yüzündeki ifade bir anlığına değişti, ama hemen ardından somurtkan bir ifadeyle bunu gizledi. Onun bakışını takip ettim ve ahşap bar tezgahının arkasında, hızlı hareket eden Kit Darling'i gördüm; içkileri doldururken kıvırcık at kuyruğu sallanıyordu. Bize doğru bakmamıştı bile, ama Brody yine de elini ensesine götürdü, sanki onun varlığı onu çok rahatsız etmiş gibi.

Elodie barda oturmuş, Kit'in söylediği bir şeye gülüyordu. Kestane rengi dalgalı saçları bir omzuna dökülmüştü, parmakları ise çok tatlı görünen bir içeceğin terli bardağını kavıyordu.

Çarşamba günü olmasına rağmen mekan tıklım tıklımdı, her zamanki kalabalık normalden biraz daha gürültülüydü. Jukebox'ın yanındaki bir grup yaşlı kadın bir şeye gülüp duruyordu, neon renkli bingo kartları gibi görünen şeyleri havada sallıyorlardı.

Elodie henüz beni fark etmemişti, ama bu, o tanıdık mide yumruğunu engellemedi; kasırğa gibi şehre girdiğinden beri görmezden gelmeye çalıştığım, ama başaramadığım o yumruk.

Kot pantolonu kalçalarının ve poposunun kıvrımlarına sıkıca sarılmıştı; parmaklarımı içine gömdüğümü çok kolay hatırlayabildiğim bir popo. Odayı geçerken fermuarımın arkasındaki rahatsız edici şişkinliği görmezden geldim.

Bara doğru yürürken başımı salladım. "Kit. Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Selam, beyler," dedi Kit gülümseyerek. "Çalışmıyorum. Rusty burada çırpınıyordu, ben de yardım etmek için barın üzerinden atladım." Kafasını, Lantern'ın barın arkasındaki huysuz adamı Rusty'ye doğru salladı; Rusty ise ona sadece homurdandı. Grubumuz bar taburelerinin etrafında toplanırken Kit birkaç bardağı kaldırdı. "WarDogs'un sana pek de nazik davranmadığını duydum."

Yanımdaki Brody alaycı bir şekilde güldü. "Daha çok bizi masanın üzerine eğip kendilerine 'Baba' dememizi sağladılar."

Kit'in gözleri Brody'ye kaydı, yanakları kızardı; Elodie ise içkisini yudumlarırken yanımda öksürdü ve boğuldu. Vücut ısım aniden yükseldi. Elodie'yi kendi mutfak masasının üzerinde, ıslak ve bana hazır halde sergilendiğini çok kolay hatırlayabiliyordum. Bu anı aklıma gelince çenem gerildi.

O da bunu mu düşünüyordu?

Yarım bir gülümsemeyle, boğazını temizlemeye çalışırken sırtına elimi vurdum.

"Teşekkürler." Ben hain elimi geri çekerken, o tekrar öksürdü ve utangaç bir gülümseme gösterdi. Gözlerimiz kilitlendi, birbirinden nefret etmesi gereken iki insan için çok uzun süre birbirine baktık.

Aramızdaki çekime kapılıp aptalca bir şey yapmadan önce, Hayes yanımıza geldi. "Şurada bir masamız var."

Kit, bir kova birayı ağabeyine uzattı. Ağabeyi buzun içinden bir tane çıkarıp uzun bir yudum aldı.

"Defol buradan," diye alay etti. "Bol bahşış almak için flört etmem lazım ve ağabeyimin etrafta dolanmasına ihtiyacım yok. Rusty'ye bir saatliğine yardım edebileceğimi söyledim, yani zaman daralıyor." Kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı. "Sonra gidip biraz bela bulacağım."

Hayes başını salladı ve iç geçirdi. Kit'in ağabeyini bu kadar kolay sinirlendirmesine gülmüştüm. "Peki ya sen?" Dikkatim Ellie'ye kaydı. "Sen de başını belaya sokacak mısın?"

Dudaklarını bükerek ve dikkatini önündeki boş bardağa vererek utangaç bir gülümsemeyi gizledi. "Planım o."

Kit, Elodie'nin önüne, Sailor's Doom'a şüpheli bir şekilde benzeyen taze bir kokteyl koydu. Elodie, küçük, yeni basılmış bir yirmi dolarlık banknot destesini uzattı. "Ben zaten büyük bir kazananım. İki yüz dolar!" Gözleri zafer dolu bir gülümsemeyle parladı.

Kit gülerek barı sildi. "Bir tur kazandın, o da sadece o bayanın sayıları yanlış duyması sayesinde oldu."

Elodie nefesini tutarak göğsüne elini koydu. "Nasıl *cüret* edersin benim zaferimi küçümsersin?"

Kit boş bir bira şişesini attı ve Hayes'in kovaşından yeni bir tane çaldı. Hayes somurtunca, Kit şakacı bir şekilde dilini çıkardı. "Bu kadar huysuz olmayı bıraktığında geri veririm."

Hayes güldü ve başını salladı, biz de masaya doğru yürümeye başladık. "Kız kardeşler, dostum."

Gülerek başımı salladım ve bira şişemden bir yudum aldım. "Sana inanmak zorundayım."

Hayes, kız kardeşlerinin barda arkadaşlarıyla sohbet edip gecenin tadını çıkarışını izlerken koltuğuna yaslandı. Başının üzerindeki kara bulutların dağılmasını görmek nadirdi, ama Hayes Darling'in kız kardeşlerini çok sevdiği inkar edilemezdi.

Onun kız kardeşlerinden birini ne kadar *sevdiğimi* hatırlayınca, kaburgalarımın altında rahatsız edici bir sızı hissettim.

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Biri o kadar bağımsız ki, kendi küçük yaramazını yetiştiriyor. Diğeri ise kendini herkesten üstün gören bir pislikle nişanlı. Kit hayatında hiç bir yabancıyla tanışmamış, bir de Elodie var."

Ve bir de Elodie var.

Hayes konuşmaya devam ederken onu izledim. "O liseye başladığından beri, o aptalların ona sırlıslıkla aşık olup ayaklarının dibine yığılmasını izlemek zorunda kaldım." Hayes başını salladı ve kıkırdadı. "Hepsi de evlenmemiş kadınlar olsaydı işler çok daha kolay olurdu."

Ben de onunla birlikte kıkırdadım ve başımı salladım. "Evet, muhtemelen böyle."

Kör bir adam bile Darling kardeşlerin hepsinin

Gözlerim, özellikle çarpıcı bir güzelliğe takıldı.

Elodie sadece güzel değildi. O, insanın içine işleyen türden bir kadındı. Kendine ondan uzak durmak için ne kadar sebep uydursan da, ondan kurtulamayacağın türden biriydi. Makyaj yapmış ve bir tarafını kulağının arkasına tutturarak asi buklelerini dizginlemeye çalışmıştı, ama yorgunluğunun izlerini görebiliyordum. Gözlerinin altında küçük yarım ay şeklinde gölgeler belirliyordu ve gergin, hafif zoraki gülümsemesi, dün gece pek uyuyamadığını kanıtlıyordu.

Ben de uyumamıştım, ama bunun tamamen farklı bir nedenden kaynaklandığını varsaymıştım.

Hayes'in alçak sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Sen farklısın, biliyor musun?"

Ona soru dolu bir bakış attım.

Hayes gözlerini devirdi. "Onun ayaklarına kapanmaya çalışan diğer tüm pisliklerden farklısın." Çenesini Elodie'ye doğru uzattı.

"Oh." Tek söyleyebildiğim buydu. *Kahretsin. Ben bir pisliğim.*

Ama ne diyebilirdim ki? Hayes'in yanıldığını mı? Son yirmi dört saati onu düşünmemeye çalışarak geçirmediğimi mi? Orada olup her şey yolundaymış gibi davranmamın tek nedeninin, o verandada onun yanında oturmanın – sessizce de olsa ona destek olmanın – çok iyi hissettirmesi olduğunu mu?

Hayes yine kıkırdadı. "Evet. *Oh.*"

Biramı bitirdim ve derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum dostum. Onda beni... rahatsız eden bir şey var."

Hayes elini omzuma koydu. "O sana böyle yapar. Ama dinle, ikinizin arasındaki her *neyse*" – parmakları benimle Ellie arasında gidip geldi – "bu yüzden bir dostluğu kaybetmek istemem, ama ikiniz de yetişkinsiniz ve benim iznime ihtiyacınız yok. Sadece ona zarar verme."

Arkadaşımla tartışabilirdim — ona Elodie ile aramızda kesinlikle hiçbir şey olmadığını hemen söyleyebilirdim — ama Hayes iyi bir adamdı ve uzun zamandır arkadaşımdı. Yüzüne yalan söyleyen bir pislikten daha fazlasını hak ediyordu.

Onun yersiz endişesini gidermek için yeterli olmasını umarak, kesin bir cevap vermeyen bir "*Evet*" ile yetindim.

Bir saat sonra, Elodie'nin dördüncü kadeh pembe içkisini içtiğini gördüm ve hesabımı kapattım.

Elodie gülüyordu, başını geriye atmış, gözleri alkol ve Kit'in az önce yaptığı şakadan dolayı çoktan cam gibi olmuştu. Yanakları kızarmış, hareketleri gevşekti, o rahat sallanışından sarhoşluğun çok ötesine geçtiği belliydi.

Onun kendi başına eve gitmesi imkansızdı. Elimi çeneme sürüp yavaşça nefes verdim. Kalmak için bir neden aramıyordum ama onu karanlıkta tek başına sendeleyerek gitmesine izin verirsem kendimi affetmezdim.

Masaya birkaç banknot atıp, arkadaşlara veda ettim, ama dikkatim ön kapıya yönelmişti. Elodie çoktan bardan çıkıyordu ve onu tek başına bırakmamın imkanı yoktu.

YİRMİ BİR

CALLUM

Bunun için yeterince sarhoş değilim.

Elodie çıplaktı, sandaletlerini çoktan çıkarmıştı, buz üzerinde yürüyen bir yavru geyik kadar zarif bir şekilde kaldırımda ilerliyordu. Şal bluzu bir ara çözülmüş, arkasında lanet olası Kumların Leydisi gibi dalgalanarak altındaki şeffaf dantel sütyenini ortaya çıkarmıştı.

Çenem kilitlendi, içimden hem hiç hoş olmayan hem de tamamen kaçınılmaz bir şekilde bir sıcaklık dalgası geçti.

Elodie, bardan çıkan iki yaşlı kadın arkadaşıyla birlikte kaldırımda yürümeye çalışıyordu. Sallanıyordu, gevşek bacaklarıyla sendeleyerek yaşlı kadınlardan birine doğru gitti ve kadın gülerek onu yakaladı.

Ama ben gülmüyordum.

Gözlerim tekrar ona kaydı, sergilediği şeyin tamamen farkında olmadığına, Lantern'ın dışında oyalanmakta olan birkaç sarhoş pisliğin açgözlü bakışlarına.

İçimde keskin, sahiplenici bir his uyandı. Hiçbir fikri yoktu — ne tür bir ilgi çektiğinin, birinin onu bu şekilde istismar etmesinin ne kadar kolay olacağının hiçbir fikri yoktu.

Adamlardan biri arkadaşına dirsek attı, onun yönünü işaret ederek başını salladı ve içimde ilkel bir şey patladı. Düşünmeden bir adım öne çıktım, tüm vücudum gerildi ve ona dik dik baktım.

Bir şey söyle. Sadece bir şey söyle ki bir bahanem olsun.

Adam bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü çok çabuk başka yere baktı.
Akıllıca.

Elodie, onu kendime doğru çekip örtmek istediğimi hiç bilmiyordu — çünkü benim olan şeyi gören biri olacaksa, bu kesinlikle onlar olmayacaktı.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında hâlâ sırtıyordu. Gülümsemesi yarım saniye durakladı, kaşlarını çatarak neden burada olduğumu ve neden onu takip ettiğimi anlamaya çalışır gibi görünüyordu.

"Bay Blackwood," diye fısıldadı, hafifçe sallandıktan sonra elini kalçasına dayadı. "Beni takip mi ediyorsunuz?"

Gözlerini kısarak, sanki beynini zorlayarak olayları birleştirmeye çalışır gibi yavaşça gözlerini kırptı. Sonra dudakları, dramatik bir farkındalıkla aralandı. "Aman Tanrım," diye nefesini tuttu. "*Takip ediyorsun*. Bana tamamen takıntılısın."

Kollarımı kavuşturdum ve ona sert bir bakış attım. "Main Street'in ortasında yüzüstü düşmemen için seni koruyorum."

Hırladı, ama sesinde gerçek bir öfke yoktu. "Bu çok tatlı, ama gereksiz. Rose ve Betty var."

"Adım Sheila," dedi siyah saçlı kadın, dudakları gülümsemeyle seğirerek.

Elodie nefesini tuttu ve elini göğsüne bastırdı. "Hayır."

"Evet," dedi Sheila ciddi bir ifadeyle.

Gözlerini kocaman açarak Rose'a döndü. "Bunu biliyor muydun?"

Rose koluna hafifçe vurdu. "Sana nazikçe söyleyecektik."

Elodie, sanki kişisel olarak ihanete uğramış gibi etrafına bakındı. "Ne zamandan beri?"

Sheila sevinçle kıkırdadı. "Doğduğundan beri, tatlım." Onları görmezden geldim. "Kit nerede?"

Elodie gözlerini kırptı, sonra elini sallayarak önemsemediğini gösterdi.

"Oh, o iyi."

Kendi kötü kararlarıyla eve gitti."

Küfür mırıldandım, elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Tabii ki öyle yapmıştı. Kit başlı başına baş belası biriydi, ama en azından şehrin ortasında iç çamaşırlarına kadar soyunmadan eve gidebilecek kadar akli başındaydı.

Üçü dirseklerinden birbirine tutunmuş, sarhoş, kıkırdayan bir uzuv yığını halinde caddede sallanarak ilerliyorlardı. Kıyafetleri dağılan tek kişi Elodie değildi.

Rose, dantel süslemeli bir kaşkorse ve gerçek bir gömlek yerine bir kombinezon gibi görünen bir şey giyiyordu, Sheila ise... Sheila bluzunu tamamen çıkarmış ve sanki Mardi Gras geçit töreniymiş gibi leopar desenli bir sütyenle Main Street'te dolaşıyordu.

Burun köprümü sıktım. "Üstleriniz nerede be?"

Sheila kollarını iki yana açtı, az kalsın Elodie'yi de yere düşürüyordu. "Çok kısıtlayıcı. Evren bizim özgür olmamızı istiyor."

Rose alkışladı. "Aynen öyle."

"Millet." Elodie dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Sizi seviyorum."

Ah, lanet olsun.

"Elodie," başım ağrımaya başladığını hissederek, dişlerimi sıkarak sordum, "tam olarak nereye gidiyorsun?"

Sanki bu, cevabı bulmasına yardımcı olacakmış gibi, yavaşça ve abartılı bir şekilde döndü. "Drifted Spirit Inn."

Ona baktım.

"*Senin* hanın," diye açıkladı, sanki bu durumda aptal olan benmişim gibi. "Onlar orada kalıyor, o yüzden birlikte yürüyeceğiz."

Sheila'ya baktım. O da başını salladı. "Evet. Kızlar gecesi!"

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim. "Bu halde hiçbir yere yürüyemezsin."

Elodie dudaklarını bükerek, "Neden olmasın? Bacaklarım gayet iyi çalışıyor," dedi.

Geniş bir hareket yaptım. "Çünkü bu yürüyüş kıyafeti değil."

Sheila omuzlarını silkti. "Ah, tatlım, sanki bu konuda kızmış gibi davranma."

Elodie'yi düşündüğümde çenem gerildi, ensemden yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Haklı olduklarını kabul etmeyecektim, ama akıl sağlığımın geri kalanı için, kasabanın yarısı bu rezaleti görmeden hepsini gözlerden uzak bir yere götürmem gerekiyordu.

Elimi yüzüme sürdüm. "Tamam, gidelim hanımlar. Sizi ben götüreceğim."

Üçünü de parka doğru sürükleyip kamyonetimin kabinine bindirmek çok fazla çaba gerektirdi. Rose ilk bindi,

, ama Sheila düzeni bir göz attı ve “Ah, tatlım, bacaklarım için yer lazım,” diyerek kışını havaya kaldırıp koltuğun üzerinden sürünerek arkaya geçti.

Böylece Elodie, yanımdaki orta koltuğa, neredeyse kucağıma oturdu.

Yerini ayarlamaya çalışırken kıpırdadı ve bacağı benimkine sıkıca bastırınca gerildim. Öne doğru eğildi, beni incelerken burnu yüzümün yanından birkaç santim uzaktaydı.

Çok yakındı. Çok sıcaktı. Çok cazipti.

En kötüsü de, bana ne yaptığının farkında bile olmamasıydı. Sanki kamyonetin içinde yanımda oturmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi, memnuniyetle iç çekişi.

Sanki oraya aitmiş gibi.

Elim direksiyonda gerildi, ona dokunma, onu uzak tutmak yerine kendime çekme dürtüsüyle mücadele ediyordum.

"Çok gerginsin Callum," diye mırıldandı, sesi sarhoş bir eğlenceyle doluydu.

Yutkundum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıktım.

Evet, tatlım. Hiç şüphesiz.

Dikkatimi oraya çevirdim ve Sheila dikiz aynasından bana sıırıttı. "Ah, bu zavallı çocuk *zorlanıyor*."

Kamyoneti vitese taktım ve yola odaklandım.

Onları sağ salim eve götür.

Elodie'nin vanilya, tekila ve daha yumuşak bir kokuya sahip olduğunu, bu kokunun bana her zaman onu hatırlattığını görmezden geldim.

Dün gecedен kalma başının omzumdaki izini hâlâ hissedebildiğimi görmezden geldim.

Nefesinin boynuma değdiğinde hissettiğim sıcaklığı görmezden geldim. Dişlerimi sıktım.

Sadece onları eve götür.

Sheila ve Rose'u odalarına güvenli bir şekilde bıraktığımda, Elodie yolcu kapısına yaslanmış, tam olarak nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışır gibi yavaşça gözlerini kırpiyordu.

"El," dedim yumuşak bir sesle, omzuna hafifçe dokunarak.

Bana doğru gözlerini kırptırdı, sonra o gece beni ilk kez görüyormuş gibi gülümsedi. "Selam, sen."

İç geçirdim. "Hadi canım, seni eve götürelim."

Mırıldandı, lanet bir kedi gibi gerindi, açık şal bluzu bir omzundan daha da aşağı kaydı.

Saygılı davranmak için arkanı döndüm. Bakmadan, göğüslerini örtmesi için bluzunu düzelttim.

Kulübesi, hanın hemen ötesinde karanlıkta duruyordu; aralarındaki sedir çit, sınırları sessizce hatırlatıyordu — daha fazla dikkat etmem gereken sınırları.

Elodie çoktan kamyonetten inmeye çalışıyordu, dengesi pek iyi değildi ve benim akıllıca kararlar verecek vaktim yoktu. Yüzüstü çakıl taşlarına düşmeden önce onu kucakladım, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini sırtına doladım.

Onu kabinden çıkarıp kollarıma aldığımda nefesini tuttu. "Callum!"

İtiraz etmek yerine bana sarıldı, parmaklarını gömleğime sıkıca tuttu, nefesinin sıcaklığı boğazımı okşadı. "Mmm. Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Yutkundum. "Tekila ve kötü kararlar gibi kokuyorsun."

"Bunlar en sevdiğim iki şey." Kıkırdayarak güldü ve elleri dolaşmaya başladı. "Biliyor musun, o huysuzluğun altındaki kasları seviyorum."

İnlemeyi zorlukla bastırdım. İşimi hiç kolaylaştırmıyordu.

Homurdandım. "Yarın vücudunda sıyrıklarla uyanmak istemiyorsan, bana sıkı sıkı sarıl."

Hiç itiraz etmeden bana sarıldı ve *lanet olsun*, bunu her yerimde hissettim.

Mülkiyet sınırına ulaştığımda, çiti seyrederken içimden bir küfür mırıldandım. "Bu lanet şeyi tamir eden aptal benim, şimdi de seni üzerinden taşımak zorunda mıyım?"

O ise hiç aldırış etmeden yüzünü omzuma sürttü.

İç geçirdim. "Tabii ki şimdi hiçbir şikayetin yok."

Biraz uğraşmam gerekti ama onu düşürmeden bizi çitin üzerinden geçirmeyi başardım, ki bu tam bir mucizeydi.

Onu veranda merdivenlerinden yukarı taşıdım ve dirseğimle kapı koluna hafifçe vurdum. Tahmin ettiğim gibi kilitli değildi ve direnç göstermeden açıldı; ardından arkamdan tekmeye kapıyı kapattım.

Wes iç mekanın tadilatını tamamlamıştı; sade ve işlevsel tutmuştu. Evi yaşanabilir hale getiren, ama daha fazlasını yapmayan türden bir tadilatı.

Evi güzelleştiren Elodie'ydi. Daha önce içeri girdiğimde, ortamı gerçekten incelemekten çok onu soymakla meşguldüm.

Uyumsuz lambalardan yumuşak, altın rengi bir ışık yayılıyordu ve gölgeler, mekanı sıcak ve eskitilmiş hissettiriyordu. Mobilyalar ikinci eldi, ama o sandalyelerin arkasına örgü battaniyeler atmış, çiziklerle dolu sehpayı kitaplarla örtmüştü. Mutfak tezgahında taze çiçekler vardı, havada bir tür lavanta kokusu dolaşıyordu.

Elodie her şeyi daha iyi hale getirmişti.

Burada olmamalıydım.

Bu düşünceyi görmezden gelerek, onu dikkatlice arka yatak odasına taşıdım ve yatağa oturttum. Ayrılmak için kalkarken, gömleğimi avuçladı ve fısıldadı, "Neden bunu yapıyorsun?"

Yutkundum ve yüzünden sarkan bir bukleyi elimle düzelttim. "Bildiğim tek yolla özür dilemek istiyorum."

Uykuyla mücadele ederken kirpikleri titredi. "Neden özür dileyeceksin?"

Bir pislik olduğum için. Aramızdaki çekime karşı koyamadığım için. Çocuğumun ahırını yakması yüzünden.

Neden özür dileme ve onunla aramızı düzeltme ihtiyacı hissettiğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, onun bunu hak ettiği idi.

Sessiz kaldım, yorganı ve çarşafları geri çektim. Dikkatlice bacaklarını yatağa yerleştirdim.

Ellie sarıldı yatağa yastığına yastığına direnmeden "Beni yorganla örtüp özür mü diliyorsun?" "Beni yatağa yatırarak mı özür diliyorsun?"

Yatağımı düzelt başparmağımı başparmağımı üzerinde yanak elma boğazım boğazım sıkıştı. "Evet, öyle bir şey."

Gülümsemesi yavaş ve baştan çıkarıcıydı, tekilayla ıslanmış bakışları benimkilere sallanarak takıldı. "Kalabilirsin."

Donakaldım. Gözleri yarı kapalıydı, parmakları göğsüme gevşekçe kıvrılmıştı. Gitmem gerektiğini biliyordum.

Biliyordum.

Bunun yerine, onu yatak odasında bırakıp mutfığa doğru yürüdüm. Bir bardak su doldurdum ve birkaç çekmeceyi karıştırdıktan sonra Tylenol buldum. Bardağı ve tabletleri komodinin üzerine, ulaşabileceği bir yere koydum. Elodie'nin nefesi ağırdı ve gözleri kapalıydı.

Sonra, fikrimi değiştirmeden önce, ayakkabılarımı çıkardım ve yanına, yatağa uzandım. Yere uzandığım anda, bana sarıldı, yüzünü omzuma dayarken sıcak nefesi boğazımın yanına değiyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu. *Bu çok kötü bir fikir—kesinlikle gitmeliyim.*

Ama sonra o, cildime yaslanarak içini çekti, parmaklarını sanki gitmemi istemiyormuş gibi
sanki gitmemi istemiyormuş gibi kıvrıldı ve aniden ben de gitmek istemedim.

Nefes verdim, parmaklarım onun karışık saçlarının arasından kayarken, onun dokunuşuyla kendime geldim. Bunun olmasına izin vermemeliydim — daha iyi bilirdim. Bunun hiçbir anlamı olmadığını kendime yüzlerce kez söylemiştim, ama o dokunacak kadar yakın olduğunda kalbim bana yalancı diyordu.

Elodie kıpırdadı, dudakları çenemin kenarına değdi, sesi uykulu bir mırıldandı. "Fazla düşünüyorsun."

Gülmekle iç çekmek arasında bir ses çıkardım. "O kadar belli mi?"

Yumuşak bir ses çıkardı, parmakları gömleğimi sıkıca kavradı. "Mm-hmm."

Uykuya karşı savaşı kaybederek iç geçirdi. "Bunu çözmem lazım. Onun için."

"Ne?" Kaşlarımı çattım, aşağı baktım, neyden bahsettiğinden emin değildim. "Kimin için?"

Kirpikleri titredi. "Leydi."

Ne demek istediğini soramadan, çoktan uykuya dalmıştı, parmakları hâlâ gömleğimi kavırıyordu. Soracak daha bir sürü

sorum vardı ama sormak yerine onu kucakladım ve sadece bir geceliğine onu bırakmak zorunda kalmayacağımı hayal ettim.

Elodie bana sarılmış, sıcak ve yumuşak, bir şekilde savunmasız bir haldeydi ve bu, göğsümde bir sıkışma hissi yarattı. Bunun gerçek olduğuna inanmak istedim, ama bana ait olmayan şeylere tutunmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

YİRMİ İKİ

ELODIE

İNİLTİYLE, penceremin dışında bir ağaçkakanın çekiç sesiyle uyandım. Ama ses dışarıdan gelmiyordu; çok, çok daha yakındaydı —çekiç sesleri kafatasımın içinden geliyordu.

Bir gözümü araladım, ama hemen pişman oldum. Yatak odası çok aydınlıktı, hava çok durgundu. Dilim zımpara kağıdı gibiydi, midem kırılğan ve güvenilmez bir şeydi, sanki tek bir yanlış hareket beni uçuruma sürükleyecekmiş gibi.

İnleyerek avuçlarımı yüzüme bastırdım. “Bir daha asla içmeyeceğim.”

Kulübede sessizlik yayıldı.

"Tamam, belki bu bir yalan, ama bir daha asla *o kadar çok* içmeyeceğim
."

Gözlerimi sıkıca kapattığımda bir mide bulantısı dalgası beni sardı. Ağzım hâlâ kuru ve yapış yapıştı, hafif bir tekila tadı ve pervasız bir gecenin izleri vardı. Sabahın keskin güneş ışığı yatak odamdaki tül gibi beyaz perdelerden süzülüyordu.

Normalde, yüzümdeki sıcak güneşle uyanmak ayak parmaklarımı uzatmamı ve o sıcak ışığın içinde kızarmayı arzulamamı sağlardı, ama bugün durum öyle değildi.

Üşüyordum, ama yapış yapıştım. Kuru dudaklarım birbirine yapıştı.

Neden bingo ve fazladan üç tekila içmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Yanmış ahırın kalıntıları üzerinde kederimi unutmak iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama tekiladan sonra baş ağrısının ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştum.

Yüzümü yastığa gömdüm, yavaşça nefes alıp boş midemin içeriğinin aşağıda kalması için çaba gösterdim. Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Sıcak sedir. Misk. O.

Nefesim kesildi.

Koku sadece yastığımda değildi; bana yapışmıştı, sanki o buradaymış, bana sarılmış, gerçek, somut ve unutulması imkansızmış gibi çarşaflarımın liflerine işlenmişti.

Bulanık bir anı zihnimde canlandı: güçlü kolların beni kaldırması, kaslarının yanıma sıkıca baskı yapması, karanlıkta beni saran sıcaklık.

Midem altüst oldu.

Cal'ın koyu kaşları arasındaki çizginin derinleştiği bulanık görüntüler zihnimde parladı. Önceki gecenin sisli anılarını gözden geçirdim.

Cal, softbol maçından sonra tozlu ve inanılmaz derecede yakışıklı bir şekilde Lantern'a gelmişti. O beyzbol pantolonunun kısına yapışması resmen suç sayılırdı. Gömlek kollarının kenarından sızan pazılarını fark etmemiş gibi davranmak epey çaba gerektirmişti.

Dahası, sürekli onun yönüne bakmamak için büyük çaba sarf etmişim, ama bütün gece boyunca onun dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kit, barın arkasında sihrini konuşturduktan sonra, geceye tam gaz devam ettik ve üçüncü ya da dördüncü Electric Cooter shot'ından sonra her şey bulanıklaşmaya başladı.

Kit beni yakaladı ve gülerek veda ederken dudaklarımdan öptü.

İki yeni arkadaşımı da yanımda sürükleyerek Lantern'dan sendeleyerek çıktım; seçtiğim kıyafetle çok fazla terlediğimi hissediyordum — o kıyafeti, tesadüfen Cal Blackwood'a rastlarsam onu çileden çıkarmak için seçmiştim.

Ama kimi kandırıyordum ki? Elbette ona rastlayacaktım. Lantern'da maç sonrası bira içmek,

Titrek bir nefes verdim, midem yine kasılırken çaresizce nefes almaya çalışıyordum. Cal... Neden onun kollarında taşındığımı belirsiz bir şekilde hatırlıyordum? Ya da sert, sıcak ve koruyucu vücudunun beni sardığını hissettiğimi?

Bir gözümü araladım ve komodinindeki küçük su bardağını ve düzgünce dizilmiş hapları gördüm — sarhoş Elodie'nin *kesinlikle* hazırlayacak durumda olmadığı şeyler.

Nefes verip sırt üstü döndüm. “Kahretsin.”

Vücudumu okşadım, parmaklarım kendi suçumun kanıtlarını bir araya getirmeye çalışan bir adli tıp uzmanı gibi gövdemde aşağı doğru kaydı.

“Hâlâ giyinik. Gizemli morluklar yok. Alyans yok. Bu iyi bir başlangıç.”

Vücudumu okşamaya devam ettim, nazikçe inceledim ve dün geceki kıyafetlerimi hâlâ giydiğimi fark edince rahat bir nefes aldım.

En azından seks yapmamıştık.

Ama içimden bir ses, Cal'ın benim gibi zor durumda olan bir kadından yararlanacak türde bir adam olmadığını söylüyordu. Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım, parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırdım.

Tanrıya şükür, beni yakalayıp eve getiren Cal'dı.

Aptal, aptal, aptal.

Artık Callum Blackwood hakkında nefret etmediğim şeyler sütununa “*Nazik Bakım*”ı da eklemem gerekecekti. Bu sütunun, sevgiyle “*Callum Blackwood'un Bir Pislik Olmasının Nedenleri*” başlığını taşıyan diğer sütunu ne kadar hızlı geride bıraktığı endişe vericiydi. Ayrıca, onun aletinin -ve onu ustaca kullanımının- o sütuna da tam olarak uymadığını belirtmek gerekirdi.

Yatağın başucundaki masadan Tylenol'u aldım ve hapları yutmak için sadece yeterli miktarda suyu dikkatlice yudumladım. Sabah güneşi çok parlaktı, bu da muhtemelen uyuyakaldığımı açıkça gösteriyordu. Oturduğumda oda dönmeye başladı. Bu berbat günü atlatabilmek için mideme koyacak bir şey—

herhangi bir şey—aradım, böylece bu berbat günü atlatabilecektim.

Onun kokusu bir hayalet gibi havada asılı kalmıştı. Tylenol ve bir bardak su dışında, ondan başka hiçbir iz yoktu.

Belki de bunu hayal etmiştim — Cal'ın şefkatli bir yönünü de içeren, tuhaf, şehvetli bir fantezi. Terli bukleleri yüzümden itip, bu düşünceye gülerek mutfağa doğru yürüdüm.

Başımı kaldırdığımda durdum.

Masada beyaz bir kağıt torba duruyordu ve önünde, kalın erkek el yazısıyla karalanmış bir kağıt parçası vardı.

İyi içmişsin, sevgilim. Şeker ve karbonhidrat iyi gelir. —

Cal

Sesi alaycı bir şekilde gürlediğini, o boğuk eğlenceli sesini, daha yumuşak bir tonda neredeyse duyabiliyordum. Kağıt torbanın ağzını açtım ve içinde ev yapımı gibi görünen birkaç hamur işi buldum. Midem, ayaklarını yere vurup hemen yemek isteyen huysuz bir çocuk gibi guruldadı. Elimi uzattım ve en üstteki hamur işini çıkardım. Yuvarlaktı ve üzerinde tereyağlı, kat kat bir kabuk vardı. Ortası ahududu reçeli gibi görünen bir şeyle doluydu ve üstüne ince dilimlenmiş badem serpilmişti.

Muhtemelen kendime dikkat etmem gerektiğini bilmeme rağmen, bolca bir ısırık aldım ve tereyağlı hamurun ağzımda erimesine hayranlıkla inledim. Hamurun kenarları ufalanıyordu ama dilimde eriyordu; tereyağı ve hafif bir vanilya tadı ile doluydu. Ahududu reçeli kalın, yapışkan ve tatlıydı; damak tadımı coşturan bir ekşiliği vardı.

Yavaşça çiğnedim, tadını çıkardım ve kendimi coşkuyla kaptırarak gözlerimi kapattım.

Daha önce hiç kimse bana pasta getirmedi.

"Çok lezzetli," diye mırıldandım, ağzım pastayla dolu halde.

Bir an için Cal'ın beni pervasız bir kadın gibi davranırken görmüş olması önemli değildi, çünkü görünüşe göre bu, onun beni koruyucu kucaklamalar ve ertesi gün pastalarla şımartması anlamına geliyordu.

Sıcak bir duş ve o ahududulu tartın sorunlarımın yüzde 90'ını çözemeyeceğine beni ikna edemezsiniz. Sıcak duşu ve üç tane daha hamur işini (bu sefer kayısı, limon ve peynirli Danimarka hamur işleri) zorlukla bitirdiğimde, kendimi bin kat daha iyi hissediyordum.

Günün yarısı, önceki gecenin diğer anılarını hatırlamaya çalışarak geçmişti, ama nafile.

Elimde sıcak kahveyle, kulübemin ön verandasına çıktım ve Drifted Spirit'in olduğu yöne baktım. İki yaşlı adam ön verandada oturmuş, satranç oyununa dalmışlardı. Başka bir çift, hanın uzak tarafındaki salıncakta sallanırken sohbet ediyordu. Cal'ın kedisi, güneşin tadını çıkarırken, mutlu bir top gibi kıvrılmıştı. Verandanın merdivenlerinden aşağı inen, yüzleri belli belirsiz tanıdık gelen iki yaşlı kadın vardı.

Betty mi?

Hayır, sanırım Sheila ve Rose'du — gerçi hafızam şüphesiz bulanıktı.

"Yoo-hoo!" diye seslendi biri, başının üstünde kolunu sallayarak. "Bana hâlâ bir içki borçlusun, tatlım!" diye bağırdı, kahkahası içten ve utanmazdı.

Kadın eğilip gömleğinin eteğini tuttu ve bana bir anlığına pembe sütyenini gösterdiğinde, selam vermek için tereddütle boş elimi kaldırdım. Ben şok içinde bakarken kadın ve arkadaşı kahkahalara boğuldu, ben de kahvemi boğazıma kaçırdım. Parça parça anılar aklıma gelince göğsümden bir kahkaha patladı.

Sheila ve Rose benim bingo suç ortaklarımdı ve Cal hepimizin eve güvenle ulaşmasını sağlamıştı. Dayanışma göstergesi olarak kahve fincanımı kaldırdım, başımı salladım ve bir yudum aldım.

Gün kesinlikle kurtarılabilirdi.

Çiftliğe ve dalgalı tepelere baktım. Star Harbor Çiftliği çeşitli aşamalarda ilerliyordu, ancak en büyük aksaklığımız ahırdaki yangın olmuştu. Ahır, Star Harbor Çiftliği'nin temsil ettiği her şeyin – topluluk, tarım ve eski usul aile eğlencesi – görkemli bir kanıtı, misafirperver bir vitrin olacaktı. Onun yerine ise kömürleşmiş ahşabın kararmış kalıntıları ve kalp kırıklığı duruyordu.

Telefonuma uzandım ve ahırın yanmış kalıntılarının açıkça görüldüğü Star Harbor Çiftliği'nin panoramik bir fotoğrafını çektim. İnsanlar ilerlememizi görmek için çok hevesliydi ve bu da bunun bir parçası olmaya devam edecekti. Rüzgâr ahırın iskeletinden fısıldayarak geçiyor, kömürleşmiş kirişleri kemikler gibi tıkırdatıyordu. Bir zamanlar o kadar büyük bir potansiyele sahip olan bir yer, kararmış bir harabeye dönüşmüştü.

Yumruklarımı sıktım. Burası benim kederimden daha fazlasını hak ediyordu. Yeniden inşa edilmeyi hak ediyordu.

Yeşil botlarımla çiftliği geçerek yürüdüm ve her geçen gün daha da güçlenen yemyeşil kabak asmalarında hâlâ çok fazla umut ve potansiyel olduğunu fark ettim. Ne kadar yıkıcı görünürse görünsün, tek bir aksilik yüzünden hedefimizi mahvetmesine izin veremezdim.

Stan bana güveniyordu. Topluluk bana güveniyordu.

Gündüz ışığında ahır, yangın gecesi hissettiğim kadar kötü durumdaydı. Sadece hafifçe yanmış birkaç kalın kiriş dışında kurtarılabilecek hiçbir şey kalmamıştı. Onlar kenara çekilmişti, ama geri kalanı taşınmıştı.

Telefonumla birkaç fotoğraf daha çektim ve tam olarak ne olduğunu ve bundan sonra ne yapacağımızı açıklarken sanatsal bir üslup kullanmaya çalıştım. Elbette çocukların bu olaydaki rolünü dışarıda bıraktım, ancak bu trajik kazanın Star Harbor Çiftliği'nin kalbini yok ettiğini paylaştım.

Fotoğraflara tekrar baktığımda, kemiklerime işleyen o keder ve kaybı yakalamak için bir şekilde hüznü bir ışıklandırma ve zarif açılar kullanmıştım.

İçten bir açıklama yazdım: *Bazen, daha iyi bir şeyin onun yerine büyüyebilmesi için bir şeyin ortadan kaldırılması gerekir.*

Bunun doğru olmasını istedim. Çiftliğin geniş arazisine bakarken, ilk kez bu işin başarmak için çok büyük olup olmadığını merak ettim. Enkazlara o kadar uzun süre baktım ki göğsüm ağrıdı.

"Güzel, değil mi?" Stan'in sesi omzumun üzerinden geldi ve döndüm, yüzüm onun yorumuna şaşkınlıkla büküldü.

Derin bir nefes verip, ahırın olduğu yöne doğru bir taş tekmeledim. "Aynı şeyi gördüğümüzden pek emin değilim," dedim somurarak.

Stan derin ve arındırıcı bir nefes aldı, kolları bu hareketi vurguluyordu. "Şu manzaraya bak." Bir eli ahırın ötesindeki kum

kumul uçurumuna ve Michigan Gölü'nün parıldayan sularına doğru uzandı. "Dünyanın başka hangi yerinde böyle bir manzara bulabilirsin ki?"

Yanaklarımda bir gülümseme belirdi. Gözlerimi kapattım ve yumuşak esintinin beni sarmasına izin verdim, tam o sırada bir grup kum tepesi turnası ba ımın üstünden uçtu, dinozor gibi ciyaklamaları gülümsememi daha da genişletti.

"Ne güzel bir yaz günü. Hepimiz yataklarımızda güvenle uyandık. Bazıları ise başkasının yatağında." Stan'e baktığımda bana anlamlı bir bakış attığını gördüm ve o bilmezden gelirken yanaklarımdan kızardığını hissettim. "Cal'ın kul benden çıkması için oldukça erken bir saatti..." İki elini de havaya kaldırdı. "Ama bunu ikinizin arasında bırakacağım."

Gergin bir kahkaha attım. "Sadece beni kontrol ediyordu." Artık benim için bir dededen daha fazlası haline gelmiş olan ya lı adama baktım. "Dün gece biraz fazla kaçtım, ama o eve sağ salim vardığımdan emin oldu."

Stan ba ını salladı. "Bu kesinlikle tanıdığım Cal'e benziyor. Soğuk g r n   n n kendisi olduğunu iddia etmeyi sever, ama ara sıra tüm bunların altında yatan adamı görebilirsin. Ve bu... ba lı başına başka bir mucize."

G l msemem ısındı. Stan'in sözleri o kadar sade, ama o kadar anlamlıydı ki. Dünya bunu hak ediyordu. Ona sattığım Star Harbor  iftliği hayali gerçeğe dönüşürken bunu görmeyi hak ediyorlardı. Kendime acımak ya da tamamen yıkıcı, neredeyse hayatımı tehdit eden bir ahır yangını gibi basit bir şeyin yoluma çıkmasına izin vermek, resmen aptalca geliyordu.

G ne e karşı gözlerimi kısıarak, her zamankinden daha kararlı hissediyordum. Gözlerim Stan'e kaydı. "Ahır yapımlarını anlatan bir YouTube videosu var mı sence?"

G r bir kahkaha attı, bir kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekip kucakladı.

YİRMİ ÜÇ

ELODIE

Aslında ahır yapımına dair *pek* çok YouTube videosu vardı.

Ne yazık ki benim için ve büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak, bir ahır sıfırdan inşa etmenin benim yeteneklerimin *biraz* ötesinde olduğunu yavaş yavaş fark ettim. Yerel müteahhitlere sayısız telefon görüşmesi yaptıktan sonra, yaz aylarının bu sektörde en yoğun dönem olduğu için inşaatın başlamasının bile birkaç ay alacağını öğrendim.

Yenilgiyi kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Star Harbor Çiftliği'nin kalbi ve en önemli parçası olan ahır olmadan açılması gerekecek gibi görünüyordu. Kararlılığımdan ödün vermeden ve yorgunlar için dinlenmenin olmadığını bilerek, yapılacaklar listemdeki bir sonraki en iyi şeye geçtim: *Aşırı miktarda saman balyası temin etmek*.

Stan'in çiftlik kamyonunun anahtarlarını ödünç aldıktan sonra, eski kare gövdeli Ford'un kabinine tırmandım. Anahtarı çevirdim ve motor çalıştı. Kasabada mutlaka saman satmak isteyen bir çiftçi tanıyan biri vardı. Ana yola çıkan çakıl yolda zıplarken kamyonun koltuğu altımda gürültüyle sallanıyordu.

Kasabaya doğru giderken virajı döndüğümde, yolun kenarında durmuş bir at arabası gördüm. Batı Michigan'da büyüdüğüm için Amish ve Mennonite toplulukları hayatımın bir parçasıydı. Ana yolda at arabasının tırıs tırıs ilerlediğini görmek

, sürücüler de yanlarından geçerken selam vermek için ellerini kaldırırlardı.

Onlara yeterince yer açmak için hızımı düşürdüğümde, arabalarının tekerleğinin kırık olduğunu fark ettim. Freni hafifçe çekip at arabasının yanında durdum ve camımı indirdim. “Merhaba. Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Grubun en yaşlısı, açık mavi gömlek, siyah pantolon ve siyah askılar giymişti; bana baktı, gözleri eski kamyoneti taradı. “Stan Stafford’un akrabası mısınız?” diye sordu, göz teması kurmaktan kaçınarak.

“Şey, sayılır,” diye omuz silerken cevap verdim. “Onun arkadaşıyım. Kamyonetini ödünç aldım. Görünüşe göre aracınız biraz sıkıntıda. Sizi bir yere götüreyim mi?”

Adam tereddüt etti. “Çok naziksiniz. Genelde başkalarının arabasına binmeyiz ama bu sefer gerekli gibi görünüyor. Tekerleğimiz hasar görmüş,” diye cevapladı. “Yardımanız için çok minnettar oluruz.”

Kapının kilidini açtım ve o da kapıyı açtı.

Adam başını eğdi. “Ben Gideon.”

El salladım. “Elodie.”

“Eğer sizin için sakıncası yoksa, hepimiz teklifinizi kabul etmek isteriz,” dedi.

“Tabii ki,” dedim. “Atlayın.”

Gideon diğerlerine işaret etti. “Sarah, Jonah, arkaya binin.”

Taksinın arka koltuğuna bir göz attım, umarım Stan’in yağlı alet çantası Sarah’nın güzel elbisesini kirletmez. Gideon daha sonra en büyük çocuk olan Samuel’e atların yanında kalmasını söyledi. Küçük çocuklar, beklediğim gibi arka koltuğa binmek yerine, kamyonetin kasasına tırmandılar. Sarah dikkatlice bindi, koyu mavi elbisesini kucağında düzeltti, beyaz kapp’ı rüzgarda dalgalanıyordu. Ellerini birleştirip düzgünce katladı, çıplak ayaklarını altına çekti.

Gideon ise hiç aldırış etmeden ön koltuğa, yanıma oturdu. Arkadan, çocukların anlamadığım bir dilde konuştuklarını duyabiliyordum, ama Pennsylvania Almancasının melodik ritmini tanıdım.

Direksiyonu sıkıca kavradım. “Tamam. Gidelim.”

Gideon yol tarifini yaptı ve beni ilçenin dışına çıkan virajlı bir köy yoluna götürdü. Uzun ve dar bir yola vardık ve kamyonet, muhteşem bir beyaz çiftlik evine varana kadar sallanarak ilerledi. Çamaşır iplerine tutturulmuş bembeyaz çarşaf lar rüzgarda dalgalanıyor, öğleden sonra güneşinin altında kavruluyordu.

Bir kadın durdu, çamaşır sepetini yere koydu ve elini kaldırarak selam verdi. İki küçük çocuk çamaşır iplerinin arasında koşuyordu, havlayan bir köpek de onların peşinden koşuyordu.

Çiftlik evlerinin etrafındaki hava huzurluydu; etraflarındaki modern ilerlemeye rağmen sürdürdükleri yaşam tarzına duydukları sade zarafet ve gurur hissediliyordu. Bir bakıma, kültürlerine ve geleneklerine o kadar değer verdikleri için insanın ve zamanın iradesine boyun eğmeyi reddettikleri için onları kıskanıyordum.

Uzakta, ritmik çekiç sesleri dikkatimi çekti ve en az otuz adamın devasa bir ahırın kirişlerini çakmayı neredeyse bitirmiş olduğu komşu çiftliğe göz attım.

"Vay canına," dedim, adamların hiçbir güvenlik ekipmanı olmadan ahşabın üzerine çıkmış olmalarına tamamen hayran kalmıştım. "Ustalıkla yapılmış, değil mi? Bunun için gereken beceri gerçekten etkileyici."

Gideon sadece çenesini hafifçe eğdi ve küçük ama gururlu bir gülümseme attı. "Bu sadece yapılması gereken bir şey."

Merak tohumları filizlenmeye başladı ve sonunda beni ele geçirdi. "Böyle bir iş ne kadar sürer?"

Gideon'un ağzı hafifçe büzüldü. "Yaklaşık iki saat derim. Bu ise üçe yakın."

"Ay mı?" diye sordum, nefesimi vererek. "Vay canına, bu oldukça hızlı görünüyor."

Yanımda, Gideon kamyonetten inerken kıkırdadı. "Günler."

"Günler mi?" Sesime sızan şaşkınlığı gizleyemedim. Tarlanın karşısını işaret ettim. "O ahır *iki günde mi* inşa ettiler?"

"Topluluk birlikte çalıştığında bu büyük bir başarı sayılmaz. Bu sadece bizim tarzımız."

Çekiç sesleri ritmik, emek ve ustalığın, sanki sözsüz bir senfoni gibi uyum içinde çalışan ellerin

sinfoni gibi uyum içinde çalışan ellerin şarkısıydı. Hareket eden, kaldıran, çalışan

—şaşırtıcıydı.

Bir ahır. Birkaç gün içinde tozdan yükselen koca bir *ahır*.

Boğazım düğümlendi. *İşte* gerçek bir topluluk böyle bir şeydi. “Seni kiralayabilir miyiz?” Kendimi tutamadan

Gideon, sorumu ciddi ciddi değerlendiriyormuş gibi dudaklarını büzüştürdü. “Stan Stafford’un akrabası olduğunu mu söylüyorsun? Ahırına ne olduğu hakkında haberler yayıldı. Sanırım sen de bundan bahsediyorsun.”

Yutkundum ve başımı salladım. “Ahır tamamen yıkıldı,” dedim hüznle. “Geriye hiçbir şey kalmadı ve sıfırdan başlamak zorundayız. Aradığım hiçbir inşaat firması birkaç ay içinde işe başlayamıyor, birkaç gün içinde bitirmeyi bırakın.” Bunu düşünmek bile içimde bir öfke uyandırıyordu, ama bunun için ağlamanın bir faydası yoktu—yine.

İç geçirdim ve direksiyonu sıktım. “Tamam, peki, arabana bol şans.”

“Fazla bir şey istemiyoruz, sadece ihtiyaç duyulan yerde hizmet etmek istiyoruz. Tanrı sağlar, ama komşular da üzerlerine düşeni yapmalı.” Kapıyı kapatmadan önce Gideon, pantolonunun arka cebine uzandı, cebinden küçük beyaz bir dikdörtgen çıkardı ve kabinin öbür tarafına uzanarak onu bana uzattı. “İşimiz çatı kaplama, ama gördüğün gibi”—uzaktaki ahırın inşasını işaret etti—“yapabileceğimiz daha çok şey var. Üzerindeki numara iş hattı için—sadece sesli mesaj—ve birkaç günde bir kontrol ediliyor. Hizmetlerimize ihtiyacın olursa, bize nasıl ulaşacağını biliyorsun.”

“Ben... ben bunu kabul edemem...” Kartı elimde çevirirken kekeledim.

“Buralarda topluluk her şeydir. Siz yardım teklif etmek için durmadan önce yedi kişi yanımızdan geçti. Bu nezaketi karşılıklı olarak göstermek komşuluk gereğidir. Siz bir mucizeyi geri çevirecek biri değilsiniz, değil mi?” Sözleri, Stan’in sabah güneş ışığını ve yanmış ahır, tüm bu basitliği bir mucize olarak nitelendirdiği anı hatırlattı.

Yutkundum. “Hayır efendim, değilim,” diye gülümsedim.

O da başını salladı. “O zaman sanırım sizden haber alacağım.”

Bunun üzerine kapıyı kapattı ve uzaklaştı.

Ben koştum başparmağımı başparmağımı parmağımı
kenarından kenar kenar kartın kartın kabartmalı
sanki gizli bir sihir barındırıyormuş gibi kabartmalı deseni takip

ederek.

Birkaç gün içinde bir ahır. İkinci bir şans. Bir mucize.

Gideon'a baktım, yüzündeki sessiz kesinliğe, ve sııttım.

YİRMİ DÖRT

ELODIE

Kulübenin kapısını açmadan önce bile o sabahın bir yerinde bir terslik olduğunu hissetmiştim.

Bu, yaz ortasında bir çiftliğe yakışmayacak türden bir sessizlikti. Fazla sessiz, fazla ağır. Sanki yumuşak bir battaniye gibi etrafını saran huzurlu bir sessizlik değil, dünyanın nefesini tuttuğunu hissettiren türden bir sessizlikti; sanki bir şeyler çoktan değişmiş ve senin fark etmeni bekliyordu.

Yine de dışarı çıktım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? İçeride oturup, hâlâ hafifçe duman ve is kokan bir yerde uyanmıyormuş gibi mi davranacaktım? Ahırın hâlâ ön verandamdan görülebilen kararmış bir anı olmadığını mı iddia edecektim?

Elimdeki kupa sıcaktı, ama parmaklarım seramiğin üzerine hafifçe vuruyordu. Ahırın eskiden durduğu tepenin ötesindeki tarlaya bakıyordum. Rüzgâr buklelerimi savuruyordu, ama onları düzeltmek için elimi kaldırmadım. Yanımda çakıl taşlarının çıtırtısını duyana kadar hiç kıpırdamadım.

Sabah kahvemi yudumlarken gülümsemem genişledi. "Şimdi de gizleniyor musun?" Dönmeden alay ettim.

"Kahve getirdim. Sana altı ay beklemeni söyleyen bir sonraki müteahhidi öldürmene engel olur diye düşündüm."

Omzumun üzerinden baktığımda Cal'ın orada durduğunu ve ikinci bir fincan kahve uzattığını gördüm. Her zamanki somurtkan hali değildi, ama yumuşak da değildi, ifadesi ikisinin arasında bir yerdeydi.

Elimdeki berbat hazır kahvenin olduğu bardağa bir göz attım, sonra bardağı ve içindekileri çimlerin üzerine fırlattım. "Harika."

Cal inanamıyormuş gibi başını salladı, sonra yavaşça öne doğru eğilip bana seramik fincanı uzattı.

"Teşekkürler." Gülümsedim, ellerimi fincanın etrafına doladım ve buharın yüzümü sarmalamasına izin verdim.

Cal oturdu ve yanımdaki korkuluğa yaslandı. Omuzlarımız birbirine değmiyordu, ama aramızdaki boşluk elektriklenmiş gibiydi.

Uzun bir süre ikimiz de önümüzdeki geniş tarım arazisine baktık. "Sessizsin," dedi sonunda.

Yan tarafa bakıp kahveme gülümsedim. Kahve acı ve biraz hayal kırıklığı yaratıcıydı, ama sanki Cal içine biraz krema ve şeker atıp en iyisini ummuş gibiydi.

Önemli olan niyet, diye kendime hatırlattım. "Sessiz olmak kötü bir şey değil."

Yanımda homurdandı. "Senin gibi bir kadın için bu, bela demek. Bu, bir şeyler planladığın anlamına gelir ve o zaman en tehlikeli halin ortaya çıkar."

Hafifçe burnumu çektim, ama sesim boş gelmişti. Rüzgâr yine yön değiştirdi. Ve bu sefer sadece nemli toprak ve odun dumanının kokusunu taşımıyordu. Ayak sesleri de geliyordu.

Helen bize yaklaşırken gülümsedim, ama bir şeylerin çok ters gittiğini anlamak için yüzünü görmeme bile gerek yoktu. Adımları çok yavaştı, elleri önünde sıkıca kavrulmuştu. Cal yanımda dikleşti, benimle aynı şeyi fark etmişti.

"Günaydın, Helen. İyi misin?" diye sordum, ayağa kalkarken fincanımı korkuluğa koyarak.

Gözleri kızarmış ve nemli bir şekilde önümüzde durdu. "Az önce bir telefon aldık. Stan dün gece vefat etti. Uykusunda."

Gözlerimi kırıştırdım, kafeinsiz beynim bu bilgiyi işlemek için çok yavaştı. "Bir dakika, ne?"

"Stan," dedi yumuşak bir sesle. "O öldü. Meyve bahçesi işçileriyle buluşması gerekiyordu, ama gelmeyince endişelenmişler. Biri eve girip onu bulmuş. Polis ve adli tıp uzmanı yolda. Memur Brody Cal'ı aradı, ama ben cevap verdim."

Bacaklarım titredi. Cal içinden küfretti.

Kahveyi unutmuş, verandanın basamağına sertçe oturdum, tam o sırada bir dizi polis arabası ve bir ambulans çiftliğin arazisine girdi, bizi tamamen geçip onun evine doğru ilerledi.

Hayır, Stan.

Hıçkırıkların, kederin bir tsunami gibi üzerime çökmesini bekledim. Sanki içimden bir şey uyarı yapılmadan çıkarılmış gibi, donuk, boş bir acı hissettim. Ellerim titreyerek ağzımı kapattı.

Helen yanıma oturdu, kolunu omzuma doladı ve elini benim elimin üzerine koydu. "Huzur içinde gitti. Acı çekmedi."

Onu gerçekten duymamış olsam da başımı salladım. Aklım çoktan karışmıştı. Üzüntü, kafa karışıklığı ve inanamama duygusuyla iç içe geçmişti.

Başımı kaldırıp Cal'ın gözlerine baktım. O, çenesini sıkmış, kaskatı duruyordu. Gözlerinde bir an acı parladı, ama hemen ardından stoik bir maske onun yerini aldı.

"Bu her şeyi değiştirir," diye kimseye özel olmayan bir sesle söyledim. "Çiftlik, tadilat." Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. "Başka ailesi var mıydı?"

"Hayır." Başını salladı; içini çekerek çıkardığı ses kaba ve boğuktu. "Stan bu topluluğun temel direğiydi. İyi bir adamdı."

İlişkilerinin ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum, ama Stan'in Cal'a karşı bir zaafı olduğunu biliyordum. Omuzları gergindi ve parmaklarım, ona uzanıp bir tür teselli sunmak istercesine gerildi. Gerginliğime rağmen, elimi onun ön koluna koydum. Gizlice yukarı baktım, gözlerimiz buluştu. Kahverengi gözleri yumuşadığında, kendimi ona yaslamaya izin verdim, başımı omzunun yanına dayadım ve yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle baktım.

Yan yana durarak, uzaktaki manzara bir film gibi gözlerimizin önünde açılırken araziye baktık. Helen burnunu çekti ve ayağa kalktı. "Buna bakamıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa hanın oradayım." Bana mı yoksa Cal'e mi söylediğinden emin değildim, ama ona uzandım.

Bir adım öne çıktım ve onu kollarıma sardım. "Teşekkür ederim." Onun ve eski arkadaşını kaybetmiş olması yüzünden kalbim sıkıştı.

Helen uzaklaşırken, Cal ve ben şaşkın bir sessizlik içinde durduk; öfkeyle silip atamadan gözümde bir damla yaş süzüldü.

Cal'ı anlayamıyordum; o, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, taş gibi hareketsiz duruyordu.

Araziyi mi düşünüyordu? Projemi mi? Yüksek sesle nefret ettiğini söylediği planları mı?

İkimize de inanan tek kişinin artık burada olmadığı aklıma geldi.

Sabah havasını derin bir nefesle içime çekerken içimi bir belirsizlik kapladı. *Bencil olma. Bu hiçbir zaman seninle ilgili değildi. Bu, Stan ve onun hayaliyle ilgili.*

Görüşümün kenarları, gözyaşları ve Stan'in vefatının ağırlığıyla bulanıklaşıp daraldı. Star Harbor Çiftliği artık belirsizlik içinde kalacaktı.

Kimse, en azından ben, bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

STAN'IN CENAZESİ görülmeye değerdi. Star Harbor topluluğundan pek çok kişi onu onurlandırmak için gelmişti. Tören sırasında Cal'ın ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmeden edemedim. Onun bir çift kot pantolonu nasıl doldurduğunu hayal etmiştim, ama siyah bir takım elbise ve kravatla resmen nefes kesiciydi.

Stan yerel mezarlığa defnedildi ve tören sırasında birçok kişi öne çıkıp Stan'in nasıl bir adam olduğunu anlattı. Her zaman yardım eli uzatır, topluma katkıda bulunur ve kendisi için çalışmış her kişiyi önemserdi. Stan Stafford'ın kaybı, Star Harbor sakinleri için büyük bir darbe oldu.

Onu tanımış olmaktan gurur duyuyordum, her ne kadar kısa bir süre için olsa da.

Cenaze töreninde, çiftliğinin akıbetiyle ilgili söylentiler yayıldı. Stan'in bir vasiyeti vardı ve söylentiler doğruysa, toplumun bir araya gelip isteklerini hep birlikte dinlemesini istemişti.

Star Harbor Kütüphanesi'nin topluluk odasında otururken dizim titriyordu. Keepers, genellikle örgü iğneleri ve yaklaşan kasaba etkinliklerinin planlarının bulunduğu rahat

koltukların etrafında toplanmıştı.

Bugün havada bir farklılık vardı. Gerginlik vardı.

Helen, üzerine tam oturmayan bir takım elbise giymiş resmi görünümlü bir adamın yanında odanın önünde duruyordu. Stan Stafford'un vasiyetiyle ilgili bilgiler bir şekilde Keepers'ı doğrudan etkilediği için meraklı kulaklar toplanmıştı. Helen, grubu karşılariken elleri titriyordu ama sesi sabitti.

Adam, gevezelik ya da tanıştırmalarla zaman kaybetmeden bir adım öne çıktı. “Katıldığınız için teşekkür ederim. Stan Stafford’un vasiyetinde belirtilen varlıkları görüşmek benim görevimdir. Bir işletme sahibi vefat ettiğinde, işletmenin mülkiyeti ve varlıkları mirasın bir parçası haline gelir ve vasiyetine göre dağıtılır. Bay Stafford, varlıklarının bir kısmını Remington County Hayvanları Koruma Derneği, Batı Michigan Kadın Kaynak Merkezi ve diğer hayır kurumları dahil olmak üzere çeşitli amaçlar arasında paylaştırılmasını belirtmiştir. Ancak varlıklarının büyük bir kısmı, Star Harbor Çiftliği olarak bilinen mülke bağlıdır. Genel bakım, onarım, personel maaşları vb. için parasal tahsisatlar ayrılmıştır.” Oda sessiz bir gerginlikle dolarken, o bir an durakladı. Adam loafer ayakkabılarında kıpırdadı. “Bay Stafford, Star Harbor Çiftliği’nin kaderinin Star Harbor Tarih Derneği’nin elinde olmasını istemektedir.” Helen’e doğru başını salladı. “Arazinin sonsuza kadar tarımsal ve topluma odaklı kalmasını sağlayan bir koruma hakkı başvurusu yapılmıştır.”

Etrafa bakınıp grubun tepkilerini anlamaya ve ölçmeye çalışırken, odada yumuşak, şaşkın nefesler ve alçak sesli mırıldanmalar yayıldı.

“Bu tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu Helen, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşurken.

“Bu, tarih derneğinin çiftliği ya kendilerinin işletmesinden ya da satmasından sorumlu olduğu anlamına geliyor. Mülk satılırsa,” diye devam etti, “gelir, merhumun vasiyeti gereği, kamu işleri ve eğitim için ayrılmak üzere doğrudan Star Harbor kasabasına bağışlanacak.”

Helen'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Yani, grup olarak, en iyi yolu seçmek bize mi kalmış?"

Adam başını salladı. "Öyle. Stan'ın son notunda şöyle yazıyor: 'Bu arazi hepimize ait, ama birinin bayrağı devralması gerekiyor, bu da tanıdığım en zeki kadınlar grubu olabilir.'"

Dudaklarımı sıkıca kapattım, yeni bir keder dalgasıyla mücadele ediyordum. Meşaleyi taşıyacak olanın *biz* olmamız gerekiyordu, ama elbette herkes bu şekilde düşünmüyordu.

"Karar ne zaman verilmeli?" diye sordu arka sıralardan bir belediye meclisi üyesi.

"Umarım ben de adaylığımı koymadan önce olmaz." Cal'ın sesi beni arkamı dönmeye zorladı. Bir sürü göz onu takip ederken, vücudu kapı girişini doldurdu.

Hâlâ takım elbisesiyle, odanın ön tarafına doğru orta koridordan yürüdü.

Bazılarına kısa bir selamla başını salladı ama benim bakışlarımdan tamamen kaçındı. "Bay Stafford'un arazisi Drifted Spirit Inn'e komşudur. Anladığım kadarıyla, bu mülk bir zamanlar tek bir arazi parçasıymış. Mülkleri yeniden birleştirmek için çiftliği satın almak istiyorum."

Vücudum kaskatı kesildi, kanım kaynamaya başladı, yanaklarım kızardı ve zihnim hızla çalışmaya başladı.

"Ama bu araziye Bay Stafford ile birlikte işleyen Elodie'dir," dedi Selene keskin bir sesle. "Buraya emek harcayan odur. Vizyonu olan da odur; Stan'ın hayata geçirmek istediği vizyonu."

Gözleri Cal'a doğru alev alev yanıyordu ve kız kardeşimin sadakati yüzünden göğsüm sıkıştı. *Tanrı onu korusun.*

Grup, onay ve itiraz mırıldanmalarıyla karışık bir ses çıkardı. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, ama içim panikle titriyordu.

Kendimi toparladıktan sonra ayağa kalktım. "Mesele kimin istediği değil," dedim, çenemi kaldırıp sesimin güçlü ve net çıkması için çaba gösterirken sesim gürültüyü kesip geçti. "Mesele bu topluluk için en iyisinin ne olduğu. *Benim* topluluğum." Cal'ın Star Harbor'da uzun süredir yaşamış olmasına rağmen buradan olmadığı düşünülürse bu sözlerim biraz alçakçaydı, ama bu karar çok önemliydi — yeni komşuma karşı hissetmeye başladığım yumuşak duygulardan çok daha önemliydi.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Mesele, onu satın alma hakkını kimin kazandığı.”

Cal başını eğip beni inceledi, bakışları benimkilerle buluştu. “Peki bunu kim karar verecek?”

“Sen onu hanın için istiyorsun,” diye karşılık verdim. “Ben ise çiftlik için istiyorum—Stan’in inandığı şey için. İnsanları bir araya getiren bir aile tatil yeri.”

Gözleri alevlendi ve sırtımda bir karıncalanma hissettim. “O araziyi umursamadığımı mı sanıyorsun? On yıldır onun yanında yaşıyorum. Star Harbor’ı evim yaptım. Sen yaptın mı?”

Ciğerlerim yanıyordu ama dik durdum. “Stan hayattayken teklif yapmak için bolca vaktin vardı. Ama yapmadın.”

Çenesi gerilirken ağzı büküldü. “Dikkatli ol, Darling. Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Omuzlarımı geriye çektim ve çenemi sıkarak, blöfümü görmemesini umdum. “Yeterince biliyorum.” Kimsenin yanlarımda titreyen parmaklarımı görmemesini umarak, suçlayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

“Yıkılmakta olan bir çiftliği masal gibi bir yere dönüştürmeye çalışırken kendini iflas ettirecek kadar mı?” diye homurdandı.

Cal ile herkesin önünde tartışmak niyetinde değildim, ama Stan’in hayalinden mücadele etmeden vazgeçmeyecektim.

Boğazımın derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıktı. “Onu pahalı bir brunch için pazarlama hilesi olarak kullanmaktan iyidir.”

Helen ellerini bir kez, keskin bir şekilde çırpı. İkimiz de, taklit ettiğimiz öfke nöbeti geçiren çocuklar gibi dikkatle ayakta durduk. “Yeter. *Ne zamanı ne de yeri bu.*”

Başımı salladım, utanç duygusu beni sararken gözyaşlarımı zorla tuttum. Davranışımdan utanıyordum, ama Cal de en az benim kadar inatçı davranmıştı.

Zarar verilmişti. Sınırlar çizilmişti.

Toplantı sona erdiğinde çantamı aldım ve Cal’ın bakışlarından tamamen kaçındım. Kütüphanenin dışında, yaz ortası güneşi enseme yakarken merdivenlerden aşağı fırladım. Cal peşimden geldi, ayakkabılarının sesleri kaldırımnda yankılanıyordu.

“Gerçekten benim burada düşman olduğumu mu düşünüyorsun?” diye arkamdan seslendi.

Aniden durup döndüm, incinmişlik ve utanç duyguları yüzeye çıkıyordu. “Öyle değil misin?” Kütüphaneyi işaret ettim. “Orada olanlar neydi?”

Aramızdaki mesafeyi kapattı, vücudundan bir fırtına gibi ısı yayıldı. “Burada yaptıklarına saygı duymadığımı mı sanıyorsun? Duyuyorum. Ama bunun senin için sadece bir miras meselesiymiş gibi davranma. O araziye istiyorsun çünkü onu düzeltebileceğini düşünüyorsun. Kanıtlaması gereken bir şeyi olan tek kişi ben değilim.”

İrkildim. Tamamen haksız sayılmazdı ve bu durum her şeyi bin kat daha kötü hale getiriyordu.

Kollarımı kavuşturdum. “Peki sen neden birdenbire onu bu kadar çok istiyorsun, Callum? Bunu benden alarak hangi sihirli rüyayı gerçekleştirdiğini çok merak ediyorum.”

Koyu tenli yüzünde bir anlık bir duygu parladı, ama ben onu çözemedi yok oldu. Sonra yavaşça ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. “Belki de sadece kaybetmeyi sevmiyorumdur.”

Gözlerimi devirerek kahkahayı bastım. “Peki. En iyi kazansın.”

Cal eğildi, sesi alçaktı. “Tarih derneği karar verecek, ama aslında bunun bir önemi yok, değil mi? Senin paran yok.”

“Senin de çekiciliğin yok. Dediğin gibi, karar verenler *Bekçiler* ve onlar zaten Ellie’nin tarafındalar.” Ona şakacı bir alaycılıkla gözlerimi kısarak baktım. “Ooh, eminim bunu bilmek seni sinirlendiriyordur.”

Aramızdaki gerilim elektrikli bir tel gibi çatırdıyordu, ama ikimiz de kıpırdamadık. Dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Koyu renkli gözleri beni delip geçiyordu. Bakışları dudaklarıma kayınca, nefes alırken dudaklarım aralandı. İlerlemek yerine, alaycı bir şekilde güldü ve topuklarını dönüp gitti.

Onun uzaklaşmasını izlerken, boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Kaburgalarımın altında bir anlık bir acı hissettim. Elbette, Cal’ı kızdırmak benim yeni favori eğlencem haline gelmişti, ama bu farklıydı. *Kişiseldi*. Onun uzaklaşmasını izlemek, özellikle incelemek istemediğim bir duyguyu uyandırdı. Bunun yerine, Keepers’ı Star Harbor Çiftliği için en iyi seçimin ben olduğuma ikna etmeye odaklanmam gerekiyordu.

Altı üstü para. Her yerden bulabilirdim.

O GECE, tarlanın kenarında duruyordum, ay ışığı her şeyi gümüş rengi ve tuhaf bir hale getiriyordu. Çılgın fikirlerimin beni yanırlıkla Stan'le başımı belaya sokmasının üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçtiğine inanamıyordum. Kendimden daha büyük bir şey inşa etmenin, kök salıyormuş gibi hissetmenin, nihayet bir *amacım* olmasının nasıl bir his olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Gideon'un kartvizitini parmaklarımın arasında tuttum; kağıt yumuşaktı ve yüzlerce kez başparmağımla okşadığım için yıpranmıştı.

Etraf sessizdi. Hızla sevmeye başladığım türden bir sessizlik. Şimdi ise havada bir meydan okuma asılıymış gibi geliyordu.

Cal'ın bir şeyler sakladığını fark edecek kadar zekiyydim —fikirlerime gösterdiği şiddetli tepki, bir adamın huzur ve sükunetini korumaktan öte bir şeydi. Öfkeli bakışlarında incinmişlik ve hayal kırıklığı okunuyordu. Cal'ın bu arazi için paylaşmadığı planları vardı, bundan emindim.

İçimdeki hassas bir parça, işleri onun için zorlaştırdığım için suçluluk duyuyordu. Planları ne olursa olsun, bu bilgiyi kendine saklıyordu. Cal için bu kişisel bir meseleydi.

Gece havasını ciğerlerime doladım ve bu maceranın asıl amacının, Stan'in on yıllardır sevdiği bu araziye saygı duymasına yardımcı olmak olduğunu kendime hatırlattım. Çiftlik ikimizden de daha büyüktü.

Stan ölmüştü ve çiftliğin geleceği belirsizdi, ama bir şey çok netleşmişti: Eğer istiyorsam, sonuna kadar mücadele etmem gerekecekti.

Uzakta, kum tepelerinin ötesinde, gözlerim beyaz bir parıltıya takıldı ve sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım.

Geleceğin bana ne getireceğini bilmiyordum, ama pes edemezdim. Ne Stan'i ne de kendimi. Sadece bir ahır inşa etmeyecektim. Kimsenin benden alamayacağı bir şey inşa edecektim.

YİRMİ BEŞ

CALLUM

MUTFAĞIM ÇOK SESSİZDİ.

Geceyle birlikte çöken ve omuzlarını saran türden bir sessizlik değildi bu. Bu sessizlik keskin ve boşluk doluydu. Sanki duvarlar gelmeyecek bir şeyi bekliyormuş gibi hissettiren türden bir sessizlikti.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden aynı kahve fincanını üç kez ovuşturdum, sonunda kurutma rafına koyup bir bulaşık havlusu aldım. Aslında susamış değildim ama yine de bir bardağı suyla doldurdum. Sonra suyu lavaboya döktüm. Sonra tekrar doldurdum.

Stan bana "fazla düşünen bir pislik" olduğumu söyler ve elime bir bira tutuştururdu.

Mutfak adasındaki sallanan ayağı tamir etmeyi ne kadar uzun süredir ertelediğime gülerdi ve sanki benimle alay etmiyormuş gibi her gün yanından geçip gittiğim için beni azarlardı.

"Sorunu görüyorsun. Ellerin var. Tamir et," demişti bir keresinde, sızan musluktan şikayet ettiğimde.

Tabureyi çekip adanın yanına çömelmiş, elimde anahtarla duruyordum. Cıvata o kadar da gevşek değildi, sadece çok sola eğildiğinde biraz sallanacak kadar. Yine de, sanki tüm binanın yıkılmasını engelleyecekmiş gibi sıkıca sıktım.

İngiliz anahtarı avucuma gerekenden daha sert bir şekilde bastırdı.

Hâlâ Stan'in sesini duyabiliyordum. Hâlâ rahat bir gülümsemeyle geriye yaslanışını, ayaklarını verandanın korkuluğuna dayamış, sanki sonradan aklına gelmiş gibi bana "oğlum" diye seslenişini görebiliyordum. O kelimenin, içten söyleyen birinden geldiğinde ne kadar derinden yaralayabileceğini hiç bilmedi.

Ve lanet olsun, onu bir kez bile düzeltmedim.

O anda içimden bir şey kopup gitti, ama parçalanmasına izin vermedim. Sadece anahtarı daha sıkı tuttum ve cıvataı bir kez daha gereksiz yere çevirdim.

Dışarı çıktığımda, gökyüzü akşamın erken saatlerinin renkleriyle yanmaya başlamıştı; turuncu renk, tepelerin kenarlarına yapışan zengin bir indigo rengine dönüşüyordu. Buzdolabından bir bira aldım, kapağını açtım ve sessizliğin beni sarmasına izin vererek çitlerin yanına doğru yürüdüm.

Levi çoktan oradaydı.

Çitin üzerine tünemiş, kollarını en üst basamağa asmış, sanki yaşlı adamı tekrar görünür hale getirmek istercesine Stan'in arazisinin uzak ucuna bakıyordu.

Sessizliği beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan, benim orada olduğumu fark etmesinin bu kadar uzun sürmesiydi.

"Sence Stan biliyordu mu?" diye sordu sonunda, başını çevirmeden. "Ölmek üzere olduğunu?"

Burnumdan nefes verdim. "Yaşlıydı. Bazen böyle olur."

Levi yavaşça başını salladı, burnunu sildi. "Bana içtenlikle 'dostum' diyen tek kişi oydu."

Şişeyi daha sıkı kavradım.

"Bana başarısız biriymişim gibi davranmadı," diye ekledi, sesi artık daha alçaktı. "Bir kez bile."

"Ben de onu özlüyorum." Göğsüm ağrıyordu ve oğluma bakarken sözcükler boğazımda düğümlendi. "Ve sen başarısız biri değilsin. Beni anlıyor musun?"

Levi gözlerini yere indirdi ve sadece başını salladı. Sözlerim zorla çıkmıştı ama o bunu anlamayı hak ediyordu. "Ciddiyim. Sen iyi bir çocuksun. Eğer bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum..." O cümleyi tamamlamaya cesaret edemedim. Gözyaşlarım sözlerimi boğdu ama Levi'yi sıkıca kucakladım.

Yine ağır ve boğucu bir sessizlik çöktü.

Levi sonunda geri çekildi ve sordu, "Çiftliğe şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Gerçek acı bir tada sahipti. "Ama birçok insanın bu konuda bir fikri olacak."

Levi başını sallayarak onayladı. Sonra bana döndü, gözleri sabit. "Onu özlemen normal, baba."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Sanki eğilmiş bir dünyada ayakta kalmaya çalışan bir adam gibi öylece durdum.

Ve sonra Levi — eskiden Pop-Tarts yüzünden öfke nöbetleri geçiren bu çocuk — elini uzattı ve omzuma koydu. Kararlı. Emin.

Bu, hazır olduğum her şeyden daha sert bir darbe oldu. Oğlumu sıkıca sarıldım, ikimiz de her zaman sadece bir komşudan daha fazlası olan yaşlı adam için ağlarken onu kendime doğru çektim.

O gece, Levi yatalı çoktan olmuşken, kendimi elimde telefonumla, sesi kısık bir şekilde kanepede buldum. Instagram'ı neden açtığımı bile bilmiyordum. Belki de düşünmeden ekranı kaydırıp günü unutmak istemiştım. Belki de Stan ya da çiftlikle ilgili başka birinin paylaşımı olup olmadığını görmek istemiştım.

Sürpriz bir şekilde, ilk karşımıza çıkan şey Kit Darling tarafından paylaşılmış bir reel oldu.

Başlıkta "*Stan ve Elodie'nin hayallerini gerçeğe dönüştürmeye yardım edelim! Buradan bağış yapın!*" yazıyordu. Ardından parlak, ışıltılı ve sinir bozucu derecede coşkulu bir bağlantı geliyordu.

Beynim yetişmeden parmağım Reel'e dokundu.

Elodie'nin gülümsemesi ekranı doldurdu.

Hallmark filminden çıkıp yanlışlıkla bir çiftliğe girmiş gibi görünmesini sağlayan, sarkık, geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Video eski olmalıydı çünkü arka planda Stan de onunla birlikte gülüyordu.

Elodie'nin yüzü, bir yavru keçi kucağına tırmanırken geniş bir gülümsemeye büründü ve o da yüksek sesle, içten, saf bir neşeyle kahkaha attı. Burnu kirle lekelenmişti, yanakları kızarmıştı ve o kadar canlı görünüyordu ki, izlemek acı veriyordu.

Elodie yaz gibiydi, dikkatli olmazsan boğulabileceğin türden bir sıcaklık gibiydi.

"Keçi yogası hakkında ne düşünüyorsunuz, Star Harbor?" diye sordu kameraya alaycı bir gülümsemeyle.

Arka planda Winnie, "O yoga keçisi değil! O zıplayan bir keçi!" diye bağırdı.

Video mükemmel bir komedi zamanlamasıyla kesildi ve beğenileri gördüğümde kendimi dişlerimi sıkarken buldum: 12,7 bin.

Sonra yorum selini okudum: "Bu kız sihirli." "Stan o çiftliği onun ellerine bırakırken ne yaptığını biliyordu." "Beni mahvetsin bile keçi yogasına giderdim."

Gülüştüğün ortasında donmuş yüzüne baktım, elini o aptal keçiyi sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi sarmıştı.

Kahretsin, o çok güzel.

Sadece görünüşüyle değil, ki bu da cabası, ama hiç çaba sarf etmesine gerek kalmamasıydı. Tam olarak kendisi olarak insanları kendine çeken haliyle güzeldi.

Topluluk onu seviyordu.

Ona inanıyorlardı.

Kahretsin, ben de ona inanırdım... tabii yoluma çıkmasaydı önümde durmasaydı.

Ertesi sabah bir kahve almak ve düşüncelerimi dinlemek için fırına uğradım ama olmadı; girişi geçmeden seslerini duydum.

Üç Bekçi — Cora, Harriet ve Lorraine — arka tarafta pencerenin yanında oturmuş, sahnedeymiş gibi sohbet ediyorlardı.

"Şu Darling kızı bambaşka bir şey," dedi Harriet, peçetesini origami gibi katlayarak.

"Bu kasabayı yeniden canlandıracak," dedi Cora, keçi yogası videosunun döngüde oynadığı telefonuna doğru başını sallayarak.

"Ben bağış yaptım. Sen yaptın mı?" diye sordu Lorraine, sanki az önce beni bıçaklamamış gibi çayını yudumlarken.

Tek kelime etmedim, gerek yoktu. Cora başını kaldırdı, beni tezgahta gördü ve diğerlerine dirsek attı. Konuşmaları yavaşladı, sesleri alçaldı ama durmadılar ve bu durumu daha da kötüleştirdi.

Kahvemini parasını ödedim, kısık bir sesle teşekkür ettim ve çenemi sıkarak dışarı çıktım. Bu kasabada saygı görmeye alışkındım,

önemli konularda insanların güvendiği biri olmaya alışkındım.

Peki şimdi? Şimdi, sevilen yerel kahramanın ve onun hayallerinin önünde duran adam bendim.

O gece, kendime eve giderken uzun yoldan gidiyorum dedim. Kafamı boşaltmak için araba sürmem gerektiğini söyledim kendime.

Bunun yerine, Star Harbor Çiftliği'nin yanından geçen yolda, camlar açık, kesilmiş çim ve alacakaranlığın kokusuyla dolu havada, onu bulana kadar yoluma devam ettim.

Kısa şort ve tişört giymiş, saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş, yanağında savaş boyası gibi kir lekeleri olan Elodie. Winnie ile birlikte bir alet kulübesinin yanında durmuş, direkler arasına parlak afişler asarken, çocuk "ABC Şarkısı" ile Taylor Swift'in bir nakaratının karışımı gibi bir şey söylüyordu.

Elodie'nin kahkahası yankılandı ve yemin ederim ki bunu kaburgalarımda hissettim. O kadar mutlu görünüyordu ki.

O kadar ayakları yere basıyordu ki. O kadar *kendinden emindi ki*.

Stan'in gördüğü buydu — sadece çekicilik değil, yürek. Azim. Elodie'nin dümeninde, lanet olası bir gelecek.

Farkına bile varmadan kamyonetten indim. Çitlere, ona doğru bir adım attım.

Elodie beni görmedi; yeğeniyle yaşadığı o küçük altın anın tadını çıkarmakla meşguldü.

Orada durdum, kalbim sanki bir şeyleri yerinden sarsacakmış gibi göğsümde çarpıyordu.

Ona gitmeyi çok istedim. İçimden büyük bir ses o çizgiyi aşıp, ikimizin de beklemediği bir sonla bitebilecek bir sohbet başlatmak istiyordu. Ona Stan'i özlediğimi, bundan sonra ne yapacağımı bilmediğimi söyleyebilirdim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu düşünmeden duramadığımı söyleyebilirdim.

Ama yapmadım.

Çünkü o çizgiyi şimdi aşarsam... geri dönebilecek miyim, bilmiyordum.

Yutkundum ve han'a dönene kadar sürmeye devam ettim. Kamyoneti park ettim ve arkama bakmadım.

YİRMİ ALTI

CALLUM

Bu zavallı kadını takip etmeyi bırakmalısın.

Star Harbor Çiftliği'nin önünde yavaşça dururken, parmaklarım direksiyon simidinin yıpranmış derisine vururken aklımdan geçen düşünce buydu. Gitmem gereken yerler vardı. Yapmam gereken işler vardı.

Ama bunun yerine orada oturup onu izledim.

Yine.

Orada olmamın hiçbir mantıklı bir nedeni yoktu, ama ona bir özür borçlu olduğum hissini bir türlü atamıyordum. Keepers ile yaptığımız toplantıda paniklemişim. Bir planım olmadan araya girmiş, bu süreçte Elodie'yi ezip geçmişim ve o günden beri kendime çok kızıyordum.

Sorun şu ki, beni ayakta tutan tek şeyin restoran projesinin geleceği olduğunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum — ki o, tam da bu projenin önünde duruyordu. Yine de, toplantıda ona karşı sergilediğim duygusuz tavır içimi kemirip durdu, ta ki ondan uzak kalmaya dayanamaz hale gelene kadar.

Sorumluluğumun hanın arka kapısındaki bozuk mandalı tamir etmek, yeni misafirlerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak ve mutfakta hazırladığım ekşi mayayı kontrol etmek olduğunu biliyordum. Onunla hiçbir ilgisi olmayan pek çok şeyle meşgul olabilirdim, ama kendimi çiftliğin kenarında oyalanırken buldum.

Onu, bu hatayı daha önce hiç yapmamış bir aptal gibi izledim. Elodie Darling'i istemenin doğrudan belaya yol açtığını henüz öğrenmemiş bir aptaldım.

Ama bu belalar kulağa hoş geliyordu.

Toprağa diz çökmüş, bilekleri toprağa gömülmüş, konsantre olmak için kaşlarını çatmıştı. Elodie çıplaktı, tabii ki öyle olacaktı, yeşil lastik çizmeleri gelişigüzel bir şekilde yan tarafa atılmıştı. Bacakları altına kıvrılmıştı, baldırlarının kıvrımları tozla kaplıydı, kesik şortu güneşin ısıttığı tenini gösterecek kadar yukarı çıkmıştı. Güneş omuzlarına altın bir parıltı saçıyordu ve elini kaldırıp başının arkasına sarkan bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdığında çenem gerildi.

Beni bu kadar etkilemesi beni rahatsız etmeliydi. Bir yanımda, onun dikkatimi bazı şeylere çekmesinden nefret ediyordu. Her zaman vanilya ve daha yumuşak bir kokuya sahip olduğunu hatırlamamalıydım. Odaya girmesiyle odayı nasıl aydınlattığını bilmeme gerek yoktu. Onun kararlılığının, gördüğüm en sinir bozucu güzellik olması beni ilgilendirmezdi.

Başka bir versiyonum olsaydı sinirlenirdim, ama o anda sinirlenmemiştim.

Elodie, kız kardeşi ve yeğeni, girişin yanında çalışıyorlardı —yeni tabelanın hemen yanında çalışıyorlardı. Taze boyanmış, temiz ve net bir şekilde, "Star Harbor Farm" yazısı davetkar bir yazı tipiyle yazılmıştı, renkler tertemiz ahşap üzerinde parlak görünüyordu.

İç geçirdim, elimi saçlarımın arasından geçirdim ve en başta durduğum için kendime küfrettim. Ama kamyoneti geri vitese takamadan önce, bakışlarım ondan geçip diğerlerine, ailesine kaydı. Annesi ve babası, kız kardeşleri ve Levi.

İçim burkuldu.

Oğlum kenarda durmuş, orada ne işi olduğunu bilemiyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Elodie'nin annesi Levi ile konuşuyordu, sesi sıcak ve rahattı, ve ne söylediği bilinmez ama bu sözler onu biraz daha dik durmaya itti. Levi'nin omuzları, sanki kendisine gerçek bir şey, basit ama önemli bir görev verilmiş gibi dikleşti.

Kendimi vazgeçirmeden kamyonetten indim ve botlarımın altında çakılların çıtırdaması beni ele verdi. Levi başını kaldırdı, gözleri bana takıldı.

Çenesini kaldırmadan önce yüzünde belirsiz bir ifade belirdi. “Gitmem mi gerekiyor?”

Elodie’nin annesi bana dönüp baktı, yeşil gözlerinin kenarları kırıştı. “Tabii ki hayır, tatlım.” Kendi çocuklarına gösterdiği aynı samimi sevgiyle Levi’nin omzuna hafifçe vurdu. “Elimizdeki her türlü yardıma ihtiyacımız var.”

Levi’nin yüzü aydınlandı, o kadar ki bunu göğsümde hissettim.

Buna ne yapacağımı bilemedim — ona bu kadar kolay yer açmalarına. Şüphe yoktu, tereddüt yoktu, sadece... sıcaklık vardı. Levi’nin dedesi ve büyükannesi gibi bir lüksü olmamıştı. Benimkiler ülkenin diğer ucunda, memleketim Nevada’daydı ve Mary’nin anne babası yaşlıydı, ikisi de Levi henüz bebekken vefat etmişti.

Levi’nin buna ihtiyacı olduğunu, onun biraz daha dik durduğunu, havalı görünmeye çalışır gibi ellerini ceplerine soktuğunu görene kadar bilmiyordum, ama yüzü her şeyi anlatıyordu. O buna alışık değildi, ben de öyle. Onunla olan tavırlarında, onu hiç yargılamadan kabul etmelerinde bir şey, göğsümün derinliklerine işledi.

O, bunu pek fazla görmüş bir çocuk değildi ve bu beni beklediğimden daha fazla etkiledi.

Elodie, yerde oturduğu yerden başını kaldırıp, bu diyalogu sessiz bir ilgiyle izledi. Bakışları bana kaydı, gözlerini biraz kısarak, sanki benim de orada ne işim olduğunu anlamamış gibi.

Kahretsin, eğer o anlamışsa, belki bana da ipucu verebilirdi.

Kalmalı mıyım, gitmeli miyim diye karar veremedim annesinin sesi duyuldu. “Orada öyle yetenekli bir şekilde duruyorsan, neden kendini işe yarar hale getirip şu çiçek kasasını buraya taşıyorsun?”

Döndüm ve parlak, ağır çiçeklerle dolu tahta sandığı gördüm. Özrümün ilk kısmının fiziksel emek şeklinde olabileceğine karar verdim.

Annesine bakarken dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. “Bu bir iltifat mıydı, Bayan Darling?”

"Sadece diyorum ki, güçlü elleri olan bir erkek, işini halleden bir erkektir," dedi havalı bir şekilde, kaşını kaldırarak bana

kızını kızdırıp bu sırada biraz eğlenebileceğini ima ediyordu.

"Anne, lütfen," diye inledi Elodie. "Sana yalvarıyorum, benimle flört etmeyi bırak..." Ağzını sıkıca kapattı, yanakları pembeye döndü.

"Hayır, devam et." Topuklarımın üzerine yaslandım. "O cümleyi bitir."

Bana, daha zayıf bir erkeği yerle bir edebilecek bir bakış attı. "Komşumuz."

Bayan Darling sırttı ve sanki beni yıllardır tanıyormuş gibi koluma hafifçe vurdu. "Sadece Callum'un o kaslarını iyi bir şekilde kullanabilecek bir adama benzediğini söylüyorum."

Elodie sessizce inledi, parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Anne, lütfen. O düşmanımız, unuttun mu?"

Selene bir kıkırdamayı bastırdı, toprağı kazarken başını salladı

Sandığı aldım. "Nereye koyayım?"

"Tam buraya, yakışıklı," diye seslendi Bayan Darling ve Elodie'nin annesine bir kez daha ölümcül bir bakış atışını görünce

Elodie'nin annesine yine ölümcül bir bakış atışını görünce gülmeme engel oldum.

Sandığı Elodie'nin diz çöktüğü yere taşıdım ve yanına koydum.

"Ailen her zaman bu kadar eğlenceli mi?" diye fısıldadım.

Elodie keskin bir nefes vererek bir çapa uzandı. "Tahmin bile edemezsin."

Burada ne işin var?"

"Özür dilemeye çalışıyorum." Gözlerim onun muhteşem yüzünde dolaştı. "Önce seninle konuşmadan toplantıya dahil olduğum için özür dilerim."

Yutkundum, sözlerimi sindirmeye çalıştım. "Kabul etmiyorum." Gülümsemeyi bastırmaya çalışırken yanağı seğirdi.

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Eninde sonunda kabul edeceksin."

Yanına çömelip dizlerimiz birbirine değdi. Taze toprak ve güneşte ısınmış vanilya şekeri gibi tatlı bir kokusu vardı. O küreği uzandığında, ben de kasten aynı küreğe uzandım, parmak uçlarım elinin arkasına değdi. Kolumda kıvılcımlar dans etti. O da öyle yaptı—nefesinin

, tereddüt edişinden, kirpiklerini tekrar indirmeden önce benim bakışlarımla buluşacak kadar yukarı kaldırışından anladım.

Çömelip çiçeklerden birine uzandım, köklerini nazikçe gevşettim. "Biliyor musun, yanlış yapıyorsun."

Başını bana doğru çevirdi, gözlerini kısarak. "Anlamadım?"

Toprağa dikmek üzere olduğu bitkiyi işaret ettim. "Önce köklerini biraz gevşetmelisin. Aksi takdirde, iyi kök salmazlar."

Etkilenmemiş gibi kaşlarını kaldırdı ama yine de dinlemeye devam etti. "Ne zamandan beri bahçecilik uzmanı oldun?"

Parmaklarımın arasında toprağı yoğurdum. "Çocukluğumdan beri. Annem bahçeciliğı severdi; sebze, çiçek, ne ararsan."

Bu onu duraksattı. Dudakları hafifçe aralandı, sanki çocukluğum hakkında daha fazla soru sormak istermiş gibi. Bunun yerine, elimden bitkiyi aldı, hareketimi taklit etti, çalışırken omuzu omzuma çarptı.

Geri çekilebilirdim, ama çekilmedim.

"Daha mı iyi?" diye mırıldandı, kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Göğsümde hafif ve sıkı bir his uyandı. Boğazımı temizledim. "Daha iyi."

Küçük, yapışkan bir el aniden dizime çarptı. Aşağı baktığımda Elodie'nin yeğeni Winnie'yi gördüm, yüzü çikolata gibi görünen bir şeyle ve endişe verici miktarda kirle kaplıydı.

"Hâlâ çok büyüksün," dedi, sanki bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi başını eğerek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Sen de hâlâ küçüksün."

Nefesini tuttu, gözleri eğlenmekten kocaman açıldı. "Ben küçüğüm!" Dişlerini göstererek gülümsedi ve Elodie'ye dönerek tişörtünü çekiştirdi. "Ellie Teyze, sence Bay Cal daha iri mi görünüyor?"

Elodie dudağını ısırdı, gözleri kahkahayla doluydu. "Hmm... Sanırım büyüme böyle bir şey, Win. Dikkat etmezsek, Bay Cal gittikçe daha da büyüyebilir." Bana doğru eliyle işaret etti. "Özellikle de o kocaman egosu."

Winnie bana döndü ve muhtemelen oyuncak hayvanlarına muayeneye ihtiyaçları olduğuna karar verdiğiğinde gösterdiği aynı titizlikle beni inceledi

“Bence bir ineği tek başına kaldırabilirsin.” “Gerçekten mi?” alaycı bir gülümsemeye sordum. “Bütün bir ineği mi?”

O çok ciddi bir şekilde başını salladı. “*Kocaman* bir ineği.”

Selene, birkaç metre uzakta diz çökmüş olduğu yerden kıkırdadı. “Dikkat et, Win. Bir erkeğe güçlü olduğunu söylersen, bunu kanıtlamak için rastgele eşyaları kaldırmaya başlar.”

Elodie, erken gelişmiş yeğenine konuşurken gözleri yaramazlıkla dolu bir şekilde bana gülümsedi. “Yani, şimdi onun bütün bir ineği kaldırabileceğini görmek istiyorum.”

Eğlenerek başımı salladım. “Bu olmayacak, Darling.”

Winnie dramatik bir şekilde nefesini tuttu, küçük elleri yanaklarına uçtu. “Ona sevgilim dedin!”

Hareketsiz kaldım, burnumu kırıştırarak ona baktım. “Evet.”

Küçük ağzı büküldü. “Ama o onun soyadı.”

Elodie alaycı bir şekilde güldü, elini kalbine bastırdı ve yeğenine baktı. “Kaba, değil mi?”

Winnie kıkırdadı, parmağında bir buklet döndürdü. “Darling aynı zamanda annemin soyadı. Seçmeme izin verdi ve ben de benim de soyadım olsun istedim. Hatta yepyeni bir ikinci isim almama bile izin verdi!”

Düşüncelerinin dans eden izini takip ederken, bu minik kasırgayı izledim. “Öyle mi?”

Winnie omuzlarını düzeltti ve elini uzattı. “Winifred Elizabeth *Amaryllis* Darling. Amaryllis, ışıltı anlamına geliyor.”

Gözlerim, erken gelişmiş kızına gülümseyen Selene’ye kaydı. “Doğru.”

Omuz silktim. “Belki Elodie’nin de havalı yeni bir isme ihtiyacı vardır.” Şahsen, Elodie aklıma her geldiğinde birkaç isim düşünmüştüm: *Sorun. Baş belası. Karşı konulmaz.*

Elodie, Winnie’ye kaşlarını oynattı, sonra başını bana doğru eğdi. “Sanırım bunu düşünmem gerekecek.”

Onu yavaşça, dikkatlice baştan aşağı süzdüm, bakışlarım yanağındaki toprak izine takılınca gülümsememe engel olmaya çalıştım. “Öyle yap.”

Benim yoğun bakışlarım karşısında gözlerini devirdi, ama dudaklarının köşelerinin kıvrılmasını, bakışlarındaki sıcaklığı kaçırmadım.

Winnie, dikkatimizin üzerinde olmasından memnun olarak bana gülümsedi. “Bize yardım etmek için kalıyorsun.”

Selene burun kıvırdı. "Önce sormak nezakettir, Win."

Winnie'ye göz kırptım. "Patron kalmamı söylüyorsa, kalırım."

Bu rahat ve neşeli sohbeti görünce başımı sallayarak sessizce güldüm. Elodie gözlerime baktığında, göğsümde bir şey değişti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sandıktaki çiçeklerle çukurları doldurmaya başladım.

Bir ritim yakaladık, ellerimiz uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Omuzlarımız, tesadüf olamayacak kadar çok kez birbirine değdi. Lavanta, toprak ve yaz sıcaklığı kokuyordu ve ben bunu düşünmemeye çalıştım.

Winnie sıkılmıştı, bu yüzden Selene onu çiftlikte yürüyüşe çıkardı. Bay Darling, bir ekiple birlikte yeni yürüyüş yolları oluşturmak için çalışıyordu ve Bayan Darling, yürüyüş yollarını misafirler için daha çekici hale getirmek için nazikçe talimatlar ve önerilerde bulunarak ustabaşı rolünü üstlenmişti.

Son dikim işini bitirdik ve Elodie'nin yanağında bir leke kalmıştı. Düşünmeden elimi uzattım ve başparmağımla lekeyi sildim.

Nefesi kesildi.

Donakaldım.

Dokunduğumda cildi sıcaktı, elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. Kendimi tutamadım ve o anı kaçırdım. Başparmağım bir saniye fazla oyalanmıştı, nabzım kaburgalarım karşı düzenli bir davul ritmi gibi atıyordu. Dudakları aralandı, nefesi kesildi ve bir anlık pervasızlıkla, yumuşak dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek istedim.

Kötü bir fikir. Çok, çok kötü bir fikir.

Aramızdaki hava değişti, yoğunlaştı, gerginleşti.

Bakışları benimkilere kaydı, gözleri iri, şaşkın, sanki ona dokunmamı beklemiyormuş gibi. Sanki bunun ona hissettirdikleriyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Sanki bu durumun *bende* yarattığı duygularla ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Yutkundum ve elimi indirdim. "Yüzünde bir şey vardı."

Elinin tersiyle yanağını okşadı, başparmağımın dokunduğu yeri sildi.

Kürekle işaret ettim. "Boş plastik kapları üst üste koy, ben de geri dönüşüme götüreyim."

Gözlerini kırptırarak kendine geldi, sonra gözlerini devirdi. "Çok emredicisin." Boş kasaya uzandım. "Bunu seviyorsun."

Sanki tartışacakmış gibi dudaklarını araladı, ama sonra sadece başını salladı ve işine geri dönerek siyah plastik kapları üst üste dizmeye başladı.

Ve bir şekilde biz... yan yana çalışmaya devam ettik. Güneş sırtlarımızı ısıtıyordu, havada taze toprağın ve çiçeklerin kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu. Selene'nin Elodie'yi taklit ettiği sesler, Levi'nin sessiz kahkahaları ve Elodie'nin annesinin benim sadece yarısını tanıdığım bir şarkıyı mırıldanması eşliğinde çalıştım.

Aramızda olmaması gereken bir rahatlık vardı, ama vardı.

Elodie sonunda topuklarının üzerine oturup, ellerini beline koyarak yaptığımız işi incelediğinde gülümsedi.

Gerçekten gülümsedi.

Lanet olsun, o gülümseme göğsüme yerleşti. Sanki bir tahta parçasıyla vurulmuş gibi hissettim ve içimde bir şey çatladı.

Oradan uzaklaşıp bununla yetinmeliydim. O öğleden sonra, ailesinin Levi'yi kabul edişi, Elodie'nin bana bakışları... Bu, sınır olmalıydı. Sorun şu ki, taze toprak ve yaz kokusu tenime yapışmış halde orada dururken, Elodie sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakarken... O sınırı aştım.

Ona döndüm, avuçlarımdaki toprağı silkeledim. "Seni saat altıda alacağım," dedim, sesim istemediğim kadar sert ve emredici çıkmıştı.

Elodie gözlerini kırptı. "Ne?"

Ben karşılaştım gözlerine bakışlarına sarsılmadan. "Bu gece. Saat . Kirlenmesini umursamayacağın bir şey giy."

Ağzını açtı, sonra kapattı, başını yana eğdi. "Bu bir randevu mu, yoksa yine o özür mü?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, bakışlarımı yavaşça ve kasıtlı olarak indirdim, ağzının kıvrımları,

, orada bir sır gibi çarpan nabzını. Gözlerine tekrar baktığımda, nefesini tam olarak ne zaman tuttuğunu gördüm.

Sonunda sesim kısık bir şekilde, “İkisi de. Saat altıda hazır ol.” dedim.

Gözlerini kısarak, sanki bir tür kaçış yolu arıyormuş gibi baktı. “Bir randevuya razı olduğumu hatırlamıyorum.”

Aramızdaki bu yeni gerginliği hoş bulup sırtarak gülümsedim.

“Göreceksin.”

Ağzını açtı, muhtemelen bana kızmak için, ama sonra Selene alçak sesle kıkırdadı. “Ohhh, ondan hoşlandım.”

Elodie inleyerek başını ellerinin arasına gömdü, ama gülümsemesini fark ettim.

Levi, babasından son derece utanmış bir şekilde başını salladı.

Elodie’nin annesi ise sadece gülümsedi ve çalışmaya devam etti.

Ayağa kalktım, ellerimi kot pantolonuma silerek tozunu aldım ve kamyonetime doğru döndüm, onu orada, tozun içinde otururken bıraktım.

Elbette, Elodie bunu düşünebilir ve istediği kadar tartışabilirdi, ama o randevu gerçekleşecekti.

YİRMİ YEDİ

ELODIE

Kirlenmesini umursamayacağıın bir şey giy.

Cal'ın sözleri zihnimde yankılanırken, sırtımdan lezzetli bir ürperti geçti. Bana çıkma teklif ettiğinde beni şaşırtmıştı, ama yine de tüm öğleden sonra gerçek dışı geçmişti.

Cal, Keepers toplantısındaki tepkisi için özür dilemişti. O sözleri söyleyene kadar, onun bu sözleri söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Cal'ın çiftliğe ilgi duymasına şaşırmış değildim — bunu biliyordum — ama planlarıma karşı bu kadar aleni bir tavır sergilemesi bana çok *kişisel* gelmişti.

Bir yanım hâlâ ona kızgındı, ama merak eden yanım galip geldi. Cal, sonunda özrünü kabul edeceğime o kadar emindi ki, başka nasıl özür dilemek isteyebileceğini merak ettim.

Oraya gelip, kaşlarını çatarak ne yaptığımı izlemesi, sanki yaptığım her şeyi yanlış bulmaya çalışıyormuş gibi davranması, tam da ona yakışır bir davranıştı. Ama sonra yumuşadı, gerginliği azaldı ve yan yana sessiz, istikrarlı bir çalışma ritmi yakaladık.

Dikim bittiğinde, o ve Levi hanın içine çekildiler, ben de kalan zamanımı, kız kardeşim ve ailemin yan bakışlarından ve kıkırdamalarından kaçarken, çapa ve boş saksıları temizleyerek geçirdim.

Ailem herkeste iyi yanları görme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti, bu yüzden elbette Callum Blackwood'a şimdiden yarı aşık olmuşlardı. Göğüs kafesimin altında garip bir baskı hissettim. Ben de bunu görmeye başlamıştım — sadece içindeki iyiliği değil, o sert tavırlarının altında yatan sessiz istikrarı da.

Dikkat eden herkes, karşılığında hiçbir şey istemeden çevresindeki insanlara nasıl baktığını görebilirdi. Dikkatimi vermediğim anlarda gardımı aşip içime sızabilmesi tehlikeliydi.

Babam Levi'yi kanatları altına almıştı, omzuna hafifçe vurarak ona kare kürekle toprağa yeni bir patika açmanın en iyi yolunu gösteriyordu. Yorucu, terleten bir işti, ama Levi çok çalışıyordu ve her zaman övgüde cömert olan babam, her adımında Levi'yi cesaretlendiriyordu. Sadece birkaç hafta önce tanıştığım somurtkan, huysuz genç hâlâ kenarlarda duruyordu, ama zamanla Levi sakın, kendine güvenen bir genç adama dönüşüyordu.

Onun hatasına rağmen, bir şekilde o çocuğa aşık olmuştum ve aklıma her geldiğinde gülümsemeden edemiyordum.

Banyo aynasındaki yansımama bir göz attım. "Ve şimdi onun babasıyla bir randevun var," dedim yüksek sesle, heyecanım giderek artıyordu.

Yansımam bana gülümsüyordu, gözleri parlıyordu, yanakları biraz kızarmıştı — gerginlikten değil, tehlikeli derecede baş dönmesine yakın bir duygudan. Sanki onu içimde tutabilirmişim gibi parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım, ama bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Heyecanlıydım.

Bu hislerin tadını çıkarıyordum; beklentiyle titreyen tenim, midemde hissettiğim o saçma sapan küçük sarsıntı. Cal ile sadece iyi vakit geçirmeyi ummuyordum; bunu gerçekten dört gözle bekliyordum ve bu durum kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu.

Sadece Cal'ın beni bu şekilde görmesi fikri değildi — onun beni bu şekilde görmesini istememdi. *Fark etmesini.*

Cal Blackwood'un Star Harbor'daki en çekici bekar olduğunu herkes görebilirdi. Elbette, huysuzdu ve içine kapanıktı, ama aynı zamanda nazikti; ihtiyacınız olduğunda ortaya çıkan, bunu göstermeden işleri halleden,

önemsediği insanları, önemsemyormuş gibi davransa bile gözetem bir adamdı. Tutkuyla konuşan, ama yanıldığında özür dileyen bir adam.

Görünüşü insanların dikkatini çekmiş olabilir, ama dikkatlerini üzerinde tutan şey o sessiz, sarsılmaz istikrarıydı.

Bir iç çekerek kıyafetime baktım — kolları kıvrılmış, basit, gri melanj bir V yakalı tişört. Ön kısmı, popomu muhteşem gösteren bir kot pantolonun içine sokulmuştu. Tam olarak iş kotu sayılmazlardı, ama bu, Cal'ın da kotun kıvrımlarımı sarmasını beğeneceği anlamına geliyorsa, onları kirletmeye razıyım.

Ayak tırnaklarım parlak pembeye boyanmıştı, Cal'ın onları göreceğini umduğumdan değil — ah, ne saçmalıyorum? İçimden büyük bir kısmı görmesini umuyordu.

Özel günler için sakladığım pahalı parfümden birkaç fıs sıktım ve kulaklarıma sade bir çift altın küpe taktım. Kirlenebiliriz, ama yine de bu bir randevuydu.

Gerginlik karnımı gıdıklıyordu, kelebekleri yatıştırmak için avucumu karnıma bastırdım ve büzülmüş dudaklarımdan düzenli bir nefes akışı üfledim. Cal beni neredeyse çıplak görmüştü ve Lantern'dan sonra yatakta sarılarak geceyi geçirmiştik bile.

Öyleyse neden bu kadar gergindim?

O anda bunun sadece seksle ilgili olmadığını fark ettim. Evet, Cal ile kendimizi kolların ve nefes nefese kalmış bedenlerin arasında bulmayı umuyordum, ama daha da önemlisi, Cal'ın benden hoşlanmasını istiyordum.

Saçımı düzelttim, gevşek, kıvrırcık bir bukleyi parmağımın etrafında döndürerek şekillendirmeye çalıştım. Onu bıraktığımda, yine eski haline döndü ve canı ne isterse onu yaptı.

Bu "beni seç" enerjisi yeni ve rahatsız ediciydi. Cal, benim için bir baş belası olmuştu; Star Harbor Çiftliği'ni yeniden canlandırma çabamda başarısız olmamı aktif olarak destekliyordu, hepsi de kendi değerli *huzur ve sükuneti* uğruna. Ama bir yerlerde, bir şeyler değişmişti. Artık eskisi kadar huysuz değildi ve birkaç kez gerçekten yardımcı olmuştu.

Belki de Cal'ın bu beklenmedik ve ilginç yönünü seviyordum, ya da belki de içimdeki yaramaz taraf, onun sinirine dokunup kafasına girme gücüm olduğunu bilmekten hoşlanıyordu

İçimde hafif bir titreşim hissettim ve kendi kendime kıkırdadım.

Evet, bu kesinlikle bunun bir parçasıydı.

Ön kapıya gelen sert bir vuruş beni irkitti ve bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum, kalan sinirlerim de yerlerde sürünüyordu.

"Geliyorum," diye seslendim, kendime son bir kez göz gezdirdikten sonra, ayaklarımı temiz bir çift çoraba sokarken kapıya doğru atladım.

Ahşap kapıyı açtım. "Merhaba!" diye haykırdım.

Cal, duşunu yeni almış ve sanki bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünüyordu. Gözlerim, yıpranmış iş botlarından başlayıp yukarı doğru kaydı ve kot pantolonunun yıpranmış kumaşının uyluklarını nasıl sardığını hayranlıkla izledim. Tişörtünün eteği, daralan kalçalarını örtüyordu ama gövdesinin V şekliyle birlikte genişliyordu. Gri kumaş göğsünü kaplıyordu ve kollarını esnetirken kumaşın dayanıklılığını sınıyordu. Bakışlarım boğazının çizgisini takip etti. Tıraş olmaya zahmet etmemişti ve o sakalların iç uyluklarımı gıcıklayacağı düşüncesiyle bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Sonunda yüzüne ulaştığımda, gözleri şakacıydı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bana gözlerinle mi sikişiyorsun, Darling?" diye alay etti.

İçimden bir kahkaha kopuverdi. "Yüzde *bin*," diye itiraf ettim, karnım ağrıyana kadar gülerek.

Gözleri onun gömleği ile benimki arasında gidip geldi. "Güzel kıyafet."

Omuzlarım titredi, neredeyse aynı açık gri renkleri fark ettim. "İkiziz."

Ellerimi yanlara açtım. "Aklındaki bu muydu?" diye sordum.

Cal hemen cevap vermedi. Bakışları, sanki her santimini ezberliyormuş gibi, yavaş ve telaşsız bir şekilde üzerimde dolaştı. Gözlerindeki sıcaklık omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi, dikkatinin ağırlığı altında tenim karıncalandı. Çenesi seğirdi, sanki bir şeyi geri tutuyormuş gibi kasları gerildi. Parmakları yanlarında seğirdi ve bana dokunmak istediği ama bunu yapmamak için tüm iradesini kullandığına dair net bir hisse kapıldım.

"Mükemmelsin." Sesi bir oktav alçaldı ve o derin tını göğsüme çarptığını hissettim.

Onun onayından duyduğum baş döndürücü bir heyecan içimi kapladı. "Sadece botlarımı giyeyim, sonra çıkmaya hazırım."

"Saat altıda hazır ol demiştim."

Gözlerimi devirdim. "Saat altı üç," diye karşılık verdim, aramızda gerginlik olmasına rağmen şakacı sohbetimizi bozmaması hoşuma gitmişti.

Cal bir adım geri çekildi, kulübeden çıkıp ön kapıyı kapatmam için bana yer açtı.

Kapıyı işaret etti. "Kilitle," diye emretti. Kafamı salladım ve döndüm. "Peki, efendim," diye alay ettim.

Sert bir *şaplak* kıcıma indi ve ben çığlık attım.

"Aynen öyle," diye fısıldadı kulağıma, sesinde şakacı bir tonla.

Vücudumu ısı kaplarken kıkırdamamı yuttum. Gülümsayarak eğildim ve ayağımı yeşil botlarımdan birine soktum. Cal'ın kolu uzandı ve ben onu yakaladım, ilk botu giyerken dengemi sağlamak için ona tutundum, sonra diğerini giydim. Ön kolu avucumun altında gerildi, kasları hafifçe seğirdi, ama dokunuşumdan çekilmedi.

Kahretsin, neden önkollar bu kadar seksi?

Cal kıkırdamadı ve tek kelime etmedi, ama orada durup dengemi sağlamama izin verdi, çenesi sanki bir şey hakkında çok, çok dikkatli bir şekilde düşünüyormuş gibi gergindi. Dikleştım, elimi kolundan çektim ve yanaklarıma yayılan kızarıklığı gizlemeye çalışmak için kulak arkasına kaçan bir saç telini yerleştirdim.

Başımı kaldırıp kulübenin önüne park edilmiş büyük bir dört tekerlekli aracı gördüm. Cal'a soru dolu bir bakış attım.

Kolu geniş bir hareketle uzandı. "Arabanız, hanımefendi."

Nefesim kesilirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sürer miyim?" diye sordum, heyecandan neredeyse parmak uçlarımda zıplıyordum.

Cal gözlerini kısarak baktı. "Önce gideceğimiz yere gidelim, sonra eğer istersen, keyif sürüşü yapabilirsin."

Aramızda elimi uzattım. "Anlaştık."

Büyük avucuyla benimkini sardı, avucumdan koluma kadar sıcaklık yayıldı.

Sevinçle ılık atarak Cal'ı orada bırakıp dört tekerlekli motosiklete bindim ve koltuğu okşadım. "Hadi, atına bin kovboy."

Cal kıkırdadı ve başını salladı. Aracın arkasına geçti, sonra lastiklerin yanındaki bir şeye uzandı. Siyah bir kask başıma oturdu ve o kayışları ayarladı. Kayış bağlarken parmakları çeneme değdi, dokunuşu sert ama dikkatliydi. Yutkundum, parmaklarının dokunduğu her yerim yanıyordu. Cal çok yakındaydı—ya da belki yeterince yakın değildi. Bir an gözlerimiz kilitlendi ve bakışlarım onun sıcak, kahverengi gözlerine kaydı.

Sesi yumuşak ve alçaktı. "Seni güvende tutmam lazım."

Boğazım düğümlenmişti. Esprili bir cevap verebilmek için zaman bulamadan, o çoktan aracın etrafında dolaşmaya başlamıştı. Cal kollarını bir sırt çantasına soktu ve arkamdaki koltuğa oturdu.

Uylukları, benimkilerin dışına kalın ve sıcak bir şekilde değiyordu. Gidonlara uzanırken kolları beni sarmaladı. Beynim bulanıklaşırken parfümünün kokusu etrafımı sardı. Geriye doğru eğilip, kızgın bir kedi gibi popomu ona sürtmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Derin bir nefes aldım. "Kask takmayacak mısın?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Değerli yük ben değilim, Darling." Anahtarı çevirdi ve araç gürültüyle çalıştı.

Bu sözler midemin derinliklerine işledi, yavaşça eriyen bir şey gibi yayıldı.

Değerli yük.

Bunu çok kolay söylemişti, sanki basit bir gerçekmiş gibi, sanki gerçekten öyle düşünüyormuş gibi. Yutkunarak, hızlanan nabzımı görmezden gelmeye çalıştım.

Çiftliğin engebeli arazisinde zıplarken, Drifted Spirit Inn ile Star Harbor Farm arasındaki mülkiyet sınırını takip ettik, ta ki sessiz bir ile yoluna çıkana kadar. Yolun boş olduğunu kontrol ettikten sonra Cal ilerledi, bizi asfaltın üzerinden ağaç sınırına doğru yönlendirdi ve ormanda kaybolduk.

Akşamüstü güneşi gökyüzünde ağır ağır asılı duruyordu, kehribar rengi parlaltısı yere uzun gölgeler uzatıyor, erimiş altın gibi ağaçların tepesinden süzölüyordu. Derinlere doğru ilerledikçe hava yoğunlaştı.

devasa meşe ve akçaağaçların altında, nemli toprak ve çam kokusu ciğerlerime doluyordu. Lastikler, düşmüş dalların ve dağınık taşların üzerinde çıtırdıyordu; motorun sabit uğultusu, hışırdayan yapraklarla karışarak gecenin yaklaştığını fısıldayan bir vaat gibiydi.

Orman orada canlı hissettiriyordu — vahşi ve nefes alıyordu. Burası zamanın farklı aktığı, ağaçların ötesindeki dünyanın varolmadığı bir yerdi. Bir esinti dalların arasında hışırdadı, akşamın serinliğini taşıyordu. Her şey daha sessiz hissettiriyordu, sanki dünyanın geri kalanı kenarlarda bulanıklaşmış gibiydi.

Cal hızını kesti ve araç durduğunda etrafa baktım. Göz alabildiğince uzanan alanda ağaçlar, yeşillik ve hayvanlar ya da yürüyüşçüler tarafından açılmış birkaç patika dışında hiçbir şey yoktu. Kuşlar cıvıldıyor, yapraklar hışırdıyordu, ama insan faaliyetine dair başka hiçbir iz yoktu.

Merakım uyandı ve Cal dört tekerlekli motosikletten inip arkaya doğru yürürken onu takip ettim. "Peki plan ne dostum?"

Cal sırt çantasını omuzlarına yerleştirdi, kaskı aldı ve arka rafa koydu. Dönüp ağaçlara doğru baktı. "Planım sana akşam yemeği hazırlamak, ama önce yiyecek toplayacağız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mantar mı toplayacağız?" diye sordum. "Çocukluğumdan beri bunu yapmadım!"

Cal başını salladı, sırt çantasının kayışlarını düzelttikten sonra bana döndü. "Ama önce bazı kurallar var."

"Elbette var, *baba*." Aptalca alaylarımın her zaman onu sinirlendirmesi ve yanaklarını hafifçe kızartması hoşuma gidiyordu.

Cal iç geçirdi ve bana şimdiye kadarki en *baba* bakışıyla baktı. Göğsümde bir kahkaha kabardı.

"Ciddiyim," dedi. "İlk randevumuzda zehirlenmeni isteyemem. Muhtemelen morel mantarı mevsimi geçti, ama son yağmurlarla şansımız yaver gidebilir. Ama mantar söz konusu olduğunda, ne olduğunu yüzde yüz emin olmadıkça hiçbir şeyi yeme. Zehirli olsun olmasın, buradaki mantar türlerinin çoğunu biliyorum, bu yüzden ağzına *bir şey* koymadan önce bana bir kez daha danışmanı istiyorum."

Kaşlarım yukarı kaydı. "*Her şeyi mi?*"

Gülümserken yüzünde bir anlık arzu parladı. “Her şey.”

Karnım kırırdadı, ama başımı salladım ve ona hak verdiğim için onu rahat bıraktım. Kesin olarak emin olmadan güvenli olduğunu düşündüğün mantarları yemek ölümcül olabilir ve Callum Blackwood ile tam bir randevu yaşamadan ölmeye niyetim yoktu.

İki elimi de kaldırdım. “Hiçbir şeye dokunmayacağım. Söz veriyorum.”

Cal kırırdadı, omuzları gevşedi ve yanımda yürüyerek patikadan aşağı inmeye başladı. “Bir şeylere dokunabilirsin, mikotoksinler derinden değil, bağırsaklardan emilir.”

Huysuz Cal çok çekiciydi. Zeki, koruyucu, huysuz Cal kesinlikle karşı konulmazdı.

Birbirimize ayak uydurarak, patikadan saptık, devrilmiş ağaçların ve çürümüş kütüklerin üzerinden atlarken ormanın bizi sarmasına izin verdik. Cal önce çömeldi, geniş omuzları alçaldı, ön kolu dizime değdi. Yutkundum, aniden ne kadar yakın olduğumuzun, gömleğinin kumaşı arasından bile derisinin sıcaklığının farkına vardım.

Cal elimi tuttu ve yanına çöelmeye teşvik etti. Bir eliyle elimi tutarken, diğer eliyle uzaktaki bir noktayı işaret etti. “Şuradaki kütüğün üzerindeki beyaz yığını görüyor musun?”

Başımı salladım, ama Cal'ın elimi saran iri elinden başka bir şeye konsantre olmak zordu.

"Sabahın erken saatleri ve akşamüstü, mantarların toprakla olan kontrastını görmek için ışığın daha iyi olduğu zamanlardır. Ayrıca, mantarlar daha serin ve nemli havayı tercih ederler, bazen yaz güneşi çok fazla ısınır... Görünüşe göre şanslıyız."

El ele tutuşarak devrilmiş kütüğe doğru yürüdük. “Bu nedir?” diye sordum, tuhaf görünümlü mantarı inceleyerek. Krem rengi sarıydı, trompet gibi bir şapkası ve dalgalı kenarları vardı. “Bunlar en sevdiklerim. Chanterelles.” Bir tanesini kopardı ve parmakları arasında çevirdi. “Tadı biraz fındık gibi... neredeyse biberimsi. Pişirildiğinde de tadı hiç bozulmuyor.”

Bayıldım.

Cal'a kütükten birkaç tane koparmasına yardım ettim ve o da onları sırt çantasındaki küçük bir file torbaya koydu. "Her zaman bir sonraki toplayıcılar için biraz bırak," diye talimat verdi. "Bizim gibi başka insanlar, hayvanlar ya da böcekler olabilir."

Kalbim sıkıştı — hayvanları ve böcekleri düşünebilecek tek kişi oydu. Gözüm, bir ağacın yanına yapışmış parlak turuncu bir şeye takıldı. "Oh, peki ya o?" diye işaret ettim.

Cal'ın yüzünde bir gülümseme yayıldı ve beni tüm o yıkıcı gücüyle vurdu. "İyi gözlem."

Bulduğum şeye doğru yürüdük. "Raf gibi bir arada büyüdüğünü görüyor musun? Rengi de gerçekten çok özel. Buraya bak." Alt tarafını işaret etti. "Solungaçları yok. Buna orman tavuğu denir. Makarnayla birlikte yemeyi severim."

Yüzümde tamamen ciddi bir ifade tutmaya çalıştım. "Mantar alerjim olduğunu söylemek için kötü bir zaman mı?" diye sordum ve Cal'ın yüzünün düşmesini, yüz hatlarında belirgin bir kırılma olduğunu izledim. Bütün vücudu gerildi. Ağzı hafifçe açıldı, kaşları çatıldı.

Başımı geriye atıp kahkahayı bastım. "Şaka yapıyorum," diye güldüm. "Ah dostum, bir an için *gerçekten* çok üzüldün."

Cal çenesini sıktı, sonra kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Sen tam bir pisliksin."

Kolu beni sıkıca sarmıştı, vücudu benimkine karşı bir sıcaklık duvarı gibiydi. Nefesim kesildi, kahkaha ile daha ağır, nasıl adlandıracağımı bilemediğim bir şey arasında kaldı. Başparmağı çenem boyunca kaydı, pürüzlü kenarı içimden lezzetli bir titreme geçirdi.

Bir an öylece durup ona baktım, vücutlarımız birbirine yapışmış, nefeslerimiz aynı ritimde girip çıkıyordu. Başparmağı kaşımın üzerinden geçip yüzümün yanına indi, sanki parmak uçları yüzümün her düzlüğünü ve kıvrımını ezberliyormuş gibi. Dudaklarım aralandı, dudaklarının benimkilerle birleşmesini arzuluyordu.

"Bunu duyuyor musun?" diye sordu, gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, duyularım aşırı yüklenmişken o anın tadını çıkarmaya çalışıyordum. Tek duyabildiğim kendi kalbimin çarpıntısıydı. Geri çekilebilirdim. Her zamanki gibi bir şaka yapabilir,

ya da her zamanki gibi onunla dalga geçebilirdim, ama sadece orada durup, nabzım boğazımda atarken ona baktım.

Kalın parmakları benimkilerle iç içe geçti.

"Buraya gel," dedi, sesi eskisinden daha alçaktı. "Sana bir şey göstereyim."

YİRMİ SEKİZ

CALLUM

DERENİN SUYU beklediğimden daha sıcaktı.

Tam olarak sıcak değil, günün sıcaklığını hafifletecek kadar serindi, ama güneş batmaya başladıkça, sıg sular Temmuz sıcaklığını rahat hissedilecek kadar emmişti.

Elodie eğildi ve elini akan suyun içinden geçirdi. Hızlı, alışılmış hareketlerle botlarını çıkardı, sonra tek ayak üzerinde dengede durarak çoraplarını çıkardı.

Omzunun üzerinden bana şakacı bir bakış attı. “Hadi ama Blackwood. Biraz hayatın tadını çıkar.”

Hırıldayarak nefes verdim ama onu taklit ettim, botlarımı çıkardım, çoraplarımı sıyırdım ve botlarımın içine tikiştirdim, sonra onu takip ederek suya girdim. Pürüzsüz nehir taşları çıplak ayaklarımın altında kaygandı, ama Elodie sanki oraya aitmiş gibi, sanki su her zaman onun bir parçasıymış gibi hareket ediyordu.

Elodie daha derine doğru yürüdü, su baldırlarına çarptıkça kot pantolonunun paçaları karardı. Başını geriye eğdi, güneşin son altın ışınlarının yüzüne dökülmesine izin verdi ve *lanet olsun* ki bu beni etkilemedi değil.

Ben güzel anlardan bahseden türden bir adam değildim. Hayatın bu anları cömertçe dağıttığına inanmak için çok fazla şey görmüş, çok fazla insan kaybetmiştim. Ama orada durup, çıplak ayaklarıyla dereye duran, dudaklarında gülümseme, teninde su parıldayan onu izlerken... Kahretsin, o anlara inanmak istedim.

"El," diye seslendim, sesim istemediğim kadar sert çıktı.

Döndü, o büyük, parlak gözlerini bana kırıştırdı ve gülümsedi. "Evet?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, acele etmeden onu içime çektim. Topuzundan kaçmış, uçları nemli bukleleri. Günün sıcaklığından yanak kemiklerinde beliren kızarıklık. Buraya o kadar kolay uyum sağlaması, sanki her zaman bu yerin bir parçasıymış gibi, sanki tam da oraya aitmiş gibi — bana.

Ona uzanmak istedim. Onu kendime çekmek istedim. Ellerimi onun tenine dokundurmak ve suda bana karşı yumuşak, ıslak baskısını hissetmek istedim.

"Şşş." Sessizliği bozan bir ses duyduğumda parmağımı dudaklarıma bastırdım ve kulaklarımı dikleştirdim. "Duydun mu?" diye fısıldadım, sesin kaynağını ararken.

O da hareketsiz kaldı, ormanın seslerine odaklandı.

Düşük, nefesli bir inilti. Bir kadının sesi, bir erkeğin keskin, tekrarlayan homurtuları ile kesintiye uğruyordu.

Elodie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldayarak bağırdı.

Onları bulmak için uzağa bakmam gerekmedi; patikanın hemen yanında, ağaçların arkasına yarı gizlenmiş bir çift vardı; görünüşe göre kasabaya dönene kadar birbirlerinin kıyafetlerini yırtıp atmak için sabırsızlanmamışlardı.

Elodie ağzını kapatırken sessizce gülerek omuzlarını salladı, ama bana baktığında bakışları şeytani bir hal aldı ve bana doğru yürüdü. "Vay vay. Star Harbor bu gece gerçekten... hareketli." Kaşları yukarı kalktı.

Derin bir nefes verip elimi yüzümden aşağıya doğru gezdirdim. Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Gözlerindeki o lanet olası ışıltı, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu.

"Aklından bile geçirme," diye uyardım, dikkatimi onun güzel yüzüne yoğunlaştırarak.

O, sahte masumiyetle ve kirpiklerini kırıştırtarak nefesini tuttu. "Neyi düşünmeyi, Cal?"

Yavaş ve kararlı adımlarla yaklaştım, tam karşısına gelip ona yukarıdan baktım. Ağzım onun ağzının üzerinde durdu. "Onlara biraz rekabet ettirmeyi."

Nefesi kesildi. Sadece biraz... tam da yeterli kadar, ve lanet olsun, ben de cazip gelmedim değil.

Bir adım attım, sonra bir adım daha. Elodie'nin vücudu benimkine yapıştı, ben ilerlerken adımları da benimkini taklit ediyordu.

Onu en yakın ağaca yaslayabilir, vücudumu ona bastırabilir, ellerimin ve ağzımın, bana ne kadar uyduğunu zaten bildiğim tüm yolları keşfetmesine izin verebilirdim. Onu ne kadar çok istediğimi, kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hissettirebilirdim.

Ama o, sanki beni buna zorlayacakmış gibi bir hareket yaptığı anda — duruşunda en ufak bir değişiklik, dişlerinin alt dudağının yumuşak yastığına batışını izlerken — parmaklarımı bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim, ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Burada olmaz," diye mırıldandım, sesim alçak ve pürüzlüydü. "İnlemelerin benim için, sevgilim. Başka kimse duymayacak."

Keskin nefes alışması omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Vücudu bir anlığına gevşedi, sonra bunu bir gülümsemeyle örtbas etti. "Biraz fazla sahiplenici değil misin?"

Omuz silktim, inkar etmeye bile zahmet etmedim. "Şu lanet dört tekerlekli motosiklete bin."

Gülerek itaat etti, kıyıya doğru döndü ve sığ sularda sıçrayarak kuru toprağa doğru ilerledi.

Onu takip ettim, gözlerim ıslak kot pantolonunun bacaklarına yapışmasını izledi, kotun kıcının kıvrımlarına sarılmasını takdir ettim. Nabzım boğazımda atıyordu, içimde düşük ve ham bir şey kıvrılıyordu.

Etrafımızdaki orman artık daha sessizdi, uzaktaki aşıklar peşinde koştukları o coşkudan iniyorlardı. Ara sıra yaprakların hışırtısı, uzaktaki bir kurbağanın vıraklaması ve pürüzsüz taşların üzerinden akan suyun ritmik sesi dışında hava durgundu.

Elodie çamurlu kıyıya ilk ulaşan oldu, yarım saniye tereddüt ettikten sonra ayağını yere basıp kendini yukarı itti.

Yarıya kadar gelmişti ki, çıplak ayağı nemli toprağın üzerinde kaydı.

Düşmeden onu yakaladım, ellerimle kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Keskin bir nefes alışıyla nemli havayı keserken, birdenbire aramızda yeterince boşluk kalmadı.

Parmaklarım kalça kemiklerine kenetlendi, onu oraya sabitledi, kışının her santimi bana bastırıldı. Günün sıcaklığı azalmıştı ama o hala sıcaktı—vücudu sanki oraya aitmiş gibi benimkine yapıştı.

Sanki oraya ait olduğunu *biliyormuş* gibi.

Nefesi düzensizdi, vücudu kollarımın arasında gerilmişti, ama uzaklaşmadı.

Başımı daha aşağı eğdim, dudaklarım omzunun boğazıyla birleştiği kıvrıma bir parmak mesafedeydi. Orada nabzını hissedebiliyordum, hızlı, aralıksız bir vuruş. Toprak ve nehir suyu gibi kokuyordu, vahşi ve dokunulmaz bir şey gibi, ve bir an için onu ısırmak, işaretlemek, benim olarak damgalamak istedim.

Bunun yerine, yavaşça, kasıtlı olarak nefes verdim.

"Dikkatli ol, sevgilim." Titredi.

Sonra başını hafifçe çevirdi, loş ışıktaki gözlerimiz karşılaşacak kadar. Gözlerinde karanlık ve alaycı bir meydan okuma parladı. "Yoksa ne olacak?"

Çenem seğirdi. Tutuşumu sıkılaştırdım, sonra aynı hızla onu bıraktım ve geri adım attım.

Nefesini bıraktı, yüzünde hayal kırıklığına yakın bir ifade belirdi, ama hemen sonra şımarık bir bakışla onu gizledi. "Bunu yapamayacağını biliyordum."

Burun deliklerim genişledi. "Böyle devam edersen ne olacağını göreceksin."

Sırıttı ve ben onu durduramadan, kalan yokuşu tırmanmaya başladı, içinden gülererek. "Bütün gece kışımı mı seyredeceksin, yoksa geliyor musun?"

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım. "Yaramaz."

O sadece daha da yüksek sesle güldü, ama sesinde bir gerginlik duyabiliyordum, bana inandırmak istediği kadar etkilenmemiş değildi.

Kalan yolu sessizce yürüdük, dört tekerlekli araç hâlâ uzaktaydı. Orman onu karanlığa yutmuştu, ama nerede olduğunu biliyordum. O benden önde ilerledi, çıplak ayakları nemli toprağı ve dağınık yaprakları ezerek. Çoraplarımızı ve botlarımızı giydikten sonra sırt çantamı omzuma attım.

Elodie birkaç adımda bir omzunun üzerinden bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve aramızda elektriksel bir titreşim oluşuyordu. Aracımız görünür hale geldiğinde, kimin kimi kovaladığından emin değildim.

O araca ilk ulaşan oydu, sanki bir şey düşünüyormuş gibi parmaklarını koltuğun üzerinde gezdirdi. Sonra döndü, araca yaslanarak beklemeye başladı.

Göğsü inip kalkıyordu, nefesi sığıdı. Gömleği, yapmaması gereken yerlere yapışmıştı ve ben bakışlarımı yavaşça ve dikkatlice onun üzerinde gezdirdim, bunu gördüğünden emin olmak için.

Dudakları aralandı.

Onun önünde durdum, vücut ısımin cildine değecek kadar yakındım.

Onu metale bastırmak, bacağını bacaklarının arasına sıkıştırmak ve adımını inlemesini sağlamak istedim. Sadece, yavaşça işkence eden bu bekleyişin çok daha iyi olması nedeniyle direndim. Elodie'ye düzgün bir randevu sözü vermiştim ve ona bunu vermezsem yazıklar olsun bana.

Dürtülerime göre hareket etmek yerine, onun yanından uzanıp, rafa sakladığım kaskı aldım.

O, hayal kırıklığına benzeyen bir nefes verdi. Ben sıırttım.

O ise kaşlarını çatı.

Kaskı uzattım ve bekledim.

Uzun bir sessizlikten sonra, kaskı kapıp kafasına taktı. "Sen imkansızsın."

Gülümseyerek geri adım attım ve göz kırptım. "Ve bundan hoşlanıyorsun."

Gözlerini kısarak baktı ama tek kelime etmeden koltuğa tırmandı.

Elimi yüzümden aşağı doğru gezdirdim ve yavaşça nefes vererek, bu ne haltsa onu kafamdan atmaya çalıştım. O sıcaklık, adrenalin, sanki hangi düğmelere basması gerektiğini ve ne kadar sert basması gerektiğini zaten biliyormuş gibi bana bakışları.

Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu.

Bu yüzden, bir aptal gibi, ona anahtarları attım. "Yukarı kay. Sıra sende."

Gözleri parladı, havada anahtarları yakalayıp arkasına benim için yer açmak için acele ederken, yüzünde bir havai fişek gibi şakacı bir ışıltı belirdi.

Meğer ona sürüşü bırakmak bir hataymış... ya da belki de bütün gece boyunca verdiğim en iyi karardı. Bilemiyordum.

Elodie her zaman çılgın bir enerjiye sahipti, ama direksiyon başında bambaşka birine dönüşüyordu. Yollarda hızla ilerliyor, tozlar uçuşuyordu, bir tepenin üzerinden havaya yükseldiğimizde keskin, keyifli çığlıklar atıyordu. Ona her baktığımda, sanki yeni bir özgürlük türü keşfetmiş gibi sırtıyordu.

Peki ya ben? Ben de onunla birlikte sırtıyordum.

O, içten, sınırsız ve çaba harcamadan mutlu bir şekilde gülecek olana kadar, ne kadar gergin olduğumun farkında değildim. İçimdeki gerginlik göğsümden bir anda dağıldı.

Omzunun üzerinden bana şakacı bir bakış attı. "Kabul et. Eğleniyorsun."

Sadece başımı salladım, yüzümde kocaman bir gülümseme yayılırken bacaklarını sımsıkı tuttum. "Bizi kazaya sokmadan sür, Darling."

Kahkahası geceye yankılandı.

Drifted Spirit'e vardığımızda ortalık sessizdi, akşamın son saatleri gökyüzünü koyu mor ve yanık altın tonlarıyla boyuyordu. Birkaç misafir verandada oturmuş, sandalyelerde sallanıyor, ağustosböcekleri yaz şarkılarını mırıldanırken alçak sesle fısıldaşıyorlardı. Scratch, biz yaklaşırken en sevdiği sandalyesinden başını kaldırdı ama yerinde kaldı.

O park ettikten sonra, ben uzanıp motoru kapattım. Elodie'nin parmakları yıpranmış gidonu sıkıca kavradı. Hâlâ sürüşün verdiği enerjiyle doluydu, adrenalin ve başka bir şeyin oluşturduğu canlı bir akım... İkimizin de yüksek sesle dile getirmediği, yoğun ve yüklü bir şey.

Ona döndüm, sesim alçaktı. "Aç mısın?"

Gözleri karardı, dudakları hafifçe aralandı ve ağızma baktı. "Açlıktan ölüyorum."

Siktir.

Bunu söyleme şekli — sanki sadece yemekten bahsetmiyormuş gibi — kan dolaşımda yavaşça yayılan bir sıcaklık hissi yarattı.

Onu kucağıma çekip, seyircilerin önünde koltukta onu becermek gibi dürtüsel bir şey yapmadan önce arabadan indim. Dört tekerlekli araç sessizdi, sadece gölden esen rüzgârın sesi

ve içeri girerken botlarımızın altında çakılların çıtırdaması kalmıştı.

Elodie beni arka girişten takip etti; mutfak, sıcak bir ışıkla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Ortam, Helen'in daha önce ısıttığı yemeğin kalıntıları gibi kokuyordu—sarımsak, kavrulmuş otlar, çok hafif bir tatlı koku. Topladığımız mantar paketini aldım ve tezgahın üzerine attım, omuzlarımı sallayarak omurgamdan yukarı doğru tırmanan gerginliği atmaya çalıştım.

"En iyi arkadaşım nerede?" diye sordu, Levi'yi kastederek. Yıllar boyunca pek çok kadın ilgi göstermişti, ama Ellie'nin oğlumu bu kadar rahat ve içten bir şekilde kucaklaması tamamen yeni bir şeydi. Onu sadece bana ulaşmak için tolere etmediğini, bir insan olarak önemseydiğini açtı. Oğluma gösterdiği özen ve samimi ilgi, kalbimi deli gibi çarptırdı.

"Brody ile toplum hizmeti yapıyor. Ahırdaki olayın cezasının bir parçasıydı." Ona dokunmamaya dikkat ederek etrafında dolaştım. Bir kez başladığımda kendimi kontrol etmenin neredeyse imkansız olacağını biliyordum.

Elodie mutfaka bakarken onaylayarak mırıldandı. Her şey tam da benim sevdiğim gibi, askeri bir titizlikle temizlenmiş ve düzenlenmişti. Yüksek bir tabureye kaydı ve sanki bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi beni izledi. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu, sesi tembel ve alaycıydı. "Hava karardıktan sonra kadınlar için yemek pişirmek mi?"

Tencereyi ocağa koyup ocağı açarken gülümsememeye çalıştım. "Hayır."

Dudaklarını ısırdı, parmaklarıyla tezgâha yavaş bir ritim tutturdu. "O zaman ben özelim."

Ellerim bir an durdu, sonra yağa uzandım. "Öyle görünüyor."

Dişleri yine alt dudağını ısırdı ve uzun bir süre sadece... birbirimize baktık.

İşte o anda başımın belada olduğunu anladım; çünkü bu randevu sadece seksle ilgili değildi. Bu sadece onu istememle ilgili değildi. Mesele, onun beni çok kolay okuyabilmesi, lanet kafamın içine girip rahatça yerleşebilmesiydi.

Ve ben ona izin veriyordum.

Aralarımızdaki alaycı tavırlar hâlâ oradaydı, ama altında daha ağır bir şey vardı. Artık ikimizin de karşı koyacak gücü kalmamış bir şey.

"Sadece sana akşam yemeği hazırlamak istiyorum." Aslında ona bakmak istiyordum, ama bu durumla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Bu yüzden her zamanki gibi yaptım: önümdeki işe odaklandım. Önce bir tencereyi suyla doldurup kaynamaya bıraktım, sonra nemli bir kağıt havluyla topladığımız mantarları temizledim. Her hareketimi gözleriyle takip ederken, yargılamadan sessizce izlemesi yüzümü kızarttı.

Mantarları doğradığımda bıçağımın kesme tahtasına sürtünmesinden çıkan düzenli ses sessizliği doldurdu; ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden hızlı çalışıyordum. Tereyağı ve sarımsağı tavaya eklediğimde havada kokuları yayıldı, cızırtı sesi bir silah atışı gibi sessizliği bozdu.

Elodie yumuşak, memnun bir mırıldanma çıkardı. "Biliyorsun, yemek yapabilen bir erkek tehlikeli bir şeydir."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet," dedi, ellerimin hareketlerini, çalışırken ön kollarımın kasılmasını izleyerek. "Sen bunu kolaymış gibi gösteriyorsun. Rahat. Sanki bunu yaparken orada hiç de iyi görünmüyormuşsun gibi."

Kahkaha attım, başımı sallayarak makarnayı aldım ve suya ekledim. "Yani şimdi yemek yapabildiğim için tehlikeli miyim?"

O, çenesini yumruğuna dayayarak öne doğru eğildi. "Mesele, tarif olmadan yemek yapabilmen ve bunu yaparken çok iyi görünmen. Bu, aslında çifte cinayet sayılır."

Ağzımın köşesi seğirdi. "O zaman daha dikkatli olsan iyi olur gibi görünüyor."

Yavaşça nefes verdi, parmaklarını mermer tezgahın üzerinde gezdirdi. "Bunu sürekli söylüyorsun Callum, ama işte buradayım."

Evet. Oradaydı işte.

Ona baktım—*gerçekten baktım*. Saçını bükerek yaptığı topuzdan bir bukle kaymış, yüzünü çerçeveliyor ve yeşil gözlerini inanılmaz derecede büyük gösteriyordu. O sadece güzel değildi, o...

"Büyüleyici." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama gözleri benimkilere çevrildiğinde, yanaklarındaki kızarıklık yüzünden gülümsememi zorlukla bastırdım.

gölümsemeyi zorla bastırmamı sağladı.

Utangaç bir el, bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. “Teşekkür ederim.”

Oda daraldı. Hava yoğunlaştı, erimiş ve sıcak bir şeyle yüklendi.

Bir an birbirimize baktık, sonra boğazımı temizledim ve makarnayı hızlıca karıştırdım. “Öyleyse özlüyor musun?” diye sordum. “Şehri.”

Elodie, sorumu düşünürken ayaklarını salladı. “Dürüst olmak gerekirse? Hiç özlemiyorum.” Hafifçe güldü. “Yani, tabii. En muhteşem yulaf sütü latteleri yapan şu küçük fırın gibi *birkaç* şeyi özlüyorum.” Gözleri hayalperest bir hal aldı. “Üstünde kabarık köpük ve karamel sosu olanlardan var ya? *Mmm* . . .”

Boğazından çıkan ses, midemi kıpır kıpır etti. Hayranlık dolu sessizliğimi yargılama olarak algıladı, çünkü burnunu kırıştırdı. “Aptalca.”

Başımı salladım. “Hayatın basit zevklerinin saçma olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyle mi, Bay Blackwood?” Kaşlarını kaldırdı. “Kahvenizi nasıl seversiniz?”

“Sade,” dedim ciddi bir ifadeyle, bu da bana onun içten ve samimi kahkahasını kazandırdı—en sevdiğim kahkaha.

Elodie omuzlarını kaldırdı ve iç geçirdi. “Dürüst olmak gerekirse, oradaki hayatımı özlemiyorum. Burada olmak, Stan’ın hayalini gerçeğe dönüştürmek için çalışmak? Bu . . .” Elleri göğsünün önünde hareket etti. “Beni değiştiriyor.”

Başımı eğdim, önümdeki bu karmaşık kadını daha iyi anlamak için her türlü ipucunu yakalamaya can atıyordum. “Nasıl yani?”

“Tüm hayatımı *eğlence* etrafında kurmuştum — etkinlikler, planlama, zahmetsizce çekici olmak.” Kirpiklerini kırıştırdı. “Bilirsin,” dedi, kaşlarını çatarken sesi kalınlaştı, “erkekleri boş ver ve sadece eğlen!” Güldü, gözleri yumuşadı. “Şimdi mi? Bilmiyorum. Hiçbir şey için *çabalamak* zorunda kalmamıştım. Birdenbire çiftlikteki tüm o ağır işler o kadar da kısıtlayıcı gelmemeye başladı. Özgürleştirici bir his. Eskiden kimsenin bana güvenebileceğini düşündüğünü sanmıyorum, ama şimdi sanki bütün bir topluluk nefesini tutmuş, burayı bir yer haline getirmemi bekliyor gibi geliyor.”

Bir adım öne çıktım ve avucumla yüzünü kavradım. Başparmağımla yüksek elmacık kemiğini okşadım. "Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu işte hiç de fena değilsin."

Elodie nefesini tuttu ve elini göğsüne koydu. "Efendim, iltifatlarınız beni utandırıyor."

Gözlerimi devirip gülümsememi zor tuttum. "Ne demek istediğimi biliyorsun, yeteneklisin. Her halinden iş dünyasının devlerinden biri olduğun belli."

Gülümsemesi genişledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Çenemi sallayarak kararlı bir şekilde başımı salladım. Elodie'nin bu işte çok iyi olması ve bu durumun hayallerimi gerçekleştirmemi sonsuz derecede zorlaştırması hoşuma gitmese de, ona yalan da söyleyemezdim.

Ellie utangaçça gülümsedi. "Belki bir gün." Mutfağa göz gezdirdi ve mırıldandı. "İnsanların kalabileceği, yemek yiyebileceği, yürüyüş yapabileceği ve oynayabileceği bana ait bir yer mi?" Hüzünlü iç çekişi göğsümde bir düğüm oluşturdu. "Evet... belki bir gün."

Aramızda sessizlik uzadı. Sonunda, Elodie'nin sesi küçük bir fısıltıyla çıktı. "Sanırım bekleyip Keepers'ın ne yapacağını, çiftlikle ilgili ne karar vereceklerini görmemiz gerekecek."

Mırıldandım, mutfağı yönetme hayallerimin nasıl sabah muffinleri ve çilekli çöreklerle sulandırıldığına dair kendi düşüncelerime dalmıştım. Çenem gerildi. Ne kadar yakın olduğumu düşünmek beni sadece sinirlendiriyordu, bu yüzden bu düşüncüyü bir kenara itip onun yerine ona odaklandım. Bir şekilde kendimi, hayali benimkiyle doğrudan rekabet halinde olan tek kişi için akşam yemeği hazırlarken buldum.

Onun önünde bir damar patlatmadan önce bu konuyu düşünmemek en iyisiydi.

Makarnayı süzüp tabağa koydum, önüne yerleştirdim ve bir çatal dolusu makarnayı çevirip ilk lokmasını almasını izledim.

Lezzet diline değdiği anda kirpikleri titredi ve sessiz, günahkar bir inilti çıkardı. "Cal."

Tanrım. Dudaklarında benim adım.

Yutkundum, parmaklarım tezgaha sıkıca tutundu, sesim boğuk ve kalın çıktı. "O kadar mı iyi?"

Yutkundu ve dudaklarını yavaşça ve dikkatlice yaladı. "Sana söylemiştim, sen tehlikelisin."

İleri adım attım, ellerimi tezgaha dayadım ve onu köşeye sıkıştırdım.
"Hiç bilmiyorsun."

Çatalını bıraktı, yüzünü bana doğru kaldırdı. "O zaman
ban
a." Tereddüt etmedim.

Bir elim ensesindeki buklelerin arasına girdi,
diğeriyle kalçasını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Nefesi
kesildi, başımı eğip dudaklarının hemen üzerine yaklaştırdığımda
parmakları gömleğimin kumaşını sıkıca kavradı.

"İstediğin bu mu?" diye fısıldadım.

Titrek ama kararlı bir şekilde nefes
verdi. "Evet."

Ağzımı onun ağzına bastırdım ve bunda yavaşlık ya da tereddüt
yoktu. Bu bir çarpışmaydı, tamamen ateş, dişler ve nefes nefese bir
arzu, sanki ikimiz de çok uzun süredir aç kalmıştık ve nihayet, nihayet
dişlerimizi geçirebileceğimiz bir şey bulmuştuk.

Elleri dolaştı, omuzlarımı, kollarımı kavradı, sanki derimin içine
girmek istermiş gibi beni kendine çekti. Ona izin verdim, neye ihtiyacı
varsa almasına izin verdim, çünkü *lanet olsun*, benim de buna ihtiyacım
vardı.

Bundan sonra nasıl geri döneceğimizi bilmiyordum. Umurumda
mıydı, emin değildim.

Elodie öpüşmeyi ilk kesen oldu, zar zor, nefesi dudaklarımda
düzensizdi. "Biz..." Yutkundu, sanki beynindeki sisin dağılması için
gözlerini kırpyormuş gibi. "Yani, biz öylece..."

Onu inceledim, başparmağımı çenesine sürterek, dokunuşumun
altında nabzının nasıl attığını hissettim. "Ne? Mutfağında tam
anlamıyla bir sağlık kuralları ihlali mi yapalım?"

Nefes nefese bir kahkaha attı, parmakları hâlâ gömleğimi sıkıca
kavıyordu. "Aslında 'bu tezgâhı kirletmek' diyecektim, ama evet, o da
var."

"O zaman daha uygun bir yer bulmamız gerekecek galiba."
Kalçalarından tutarak onu tabureden kaldırdım ve omzuma attım. O
kıkırdayarak gülerken, ışıkların loş olduğu ve hanın sessizliğine
büründüğü koridora doğru onu taşıdım.

Bana daha sıkı sarıldı ve yatak odamın kapısına vardığımızda
onu yere indirdim.

Kaşlarını kaldırdı, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Bu yerin kurallara
uygun olduğundan emin misiniz, Bay Blackwood?"

Kapı kolunu çevirip onu içeri çektim, sesim kısık ve boğuktu. “Hadi öğrenelim.”

YİRMİ DOKUZ

CALLUM

Onu yatak odasına doğru ittim, ellerim belini kavradı, nefes alış hızlandı, benimkiyle aynı ritimde. Kapı arkamızda kapandı, pencerelerin ötesindeki gecenin düşük uğultusu ve nefeslerimizin ağır, düzensiz ritmi dışında odadaki tek ses buydu.

Elodie'nin dudakları aralıktı, öpücüklerimden şişmişti, başını geriye eğip bana bakarken göz bebekleri genişlemişti. "Cal—"

"Evet, sevgilim?" Sesim alçaktı, içimde tuttuğum her şey yüzünden boğuktu.

Yutkundum, ama gözlerini kaçırmadı. Tereddüt etmedi. "Dokun bana." *Siktir.*

İçimde ateşli ve şiddetli bir sıcaklık dalgası yükseldi, ama onu dizginledim. O, aceleye getirilmekten daha fazlasını hak ediyordu. En yakın yüzeye karşı çılgınca sevişmekten daha fazlasını... Gerçi bu cazip geliyordu.

Bunun yerine, ellerimi yanlarından yukarı doğru kaydırdım, yavaşça, kasıtlı olarak, avuçlarımın altında titrediğini hissederek. Onu kendime doğru çekerken vücudu benimkine eridi, ağzımı çenesinin kıvrımına bastırdım, sonra daha aşağıya, dudaklarımla boğazının çizgisini takip ettim.

Parmakları gömleğime dolandı, sanki bana tutunuyormuş gibi sıkıca kavradı.

Onun bana çaresizce ihtiyaç duymasını istedim. Onun mahvolmasını istedim ve onu bu halde görebilen tek erkek olmak istedim.

Onu soyarken acele etmedim, gri tişörtünü yukarı doğru iterek pürüzsüz, altın rengi tenini santim santim ortaya çıkardım. Tişörtünü başından çıkarırken titredi, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, başparmaklarımı narin belinin kıvrımlarında gezdirerek.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi, alaycı ve sıcaktı. "Biliyorum."

Kıkırdandım, ağzım onun ağzını bulup derin, yavaş bir öpücüğe daldı, bir elim yukarı kayarak şeffaf sütyeninin üzerinden göğsünün ağırlığını avuçladı, başparmağımın meme ucunun sertliğini hissettim. Nefesi kesildi, ben de o sesi yuttum, öpücüğü derinleştirdim, vücudunun tepkisinden tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğrendim.

Bana doğru eğildi, daha da yakınlaştı, sürtünmeyi aradı.

"Sen de sabırsızsın," diye fısıldadım dudaklarına.

Parmakları saçlarımı kavradı, omurgamdan aşağı ateş yayacak kadar hafifçe çekti. "Yeterince bekledim, Callum."

Tanrım.

Onu kaldırdım, bacaklarını belime doladım ve yatağa taşıdım, yumuşak çarşafın üzerine yatırdım.

Üzerinde durup onu içime çektim. Elodie'nin teni ellerimin altında sıcaktı, nefesi düzensizdi, göz bebekleri benim göğsümde yankılanan bir şeyle genişlemişti.

Parmaklarımı yan tarafına doğru kaydardım, pürüzsüz tenini ve kaburgalarının narin kıvrımlarını tadını çıkardım. Kollarını gerinmek için kaldırdı, parmaklarım onu keşfederken nefesi kesildi. Ellerim daha aşağıya kaydı, danteli okşadı, sabrım kalmayan bir engel.

Parmaklarım sütyeninin bandının altına kaydı ve tek bir yumuşak hareketle kopçasını açtım. Askılar omuzlarından kaydı ve onu gördüğümde nefesim kesildi — çıplak, kızarmış ve mükemmel.

"Elodie," diye mırıldandım, sesimde derin bir hayranlık vardı.

Bana uzandı, parmakları göğsümün ve karnımın kaslarını okşadı, bu da kendimi tutmamı neredeyse imkansız hale getirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu izlerken kot pantolonunu hızla çıkardım, bacaklarından aşağı sıyırdım, çiftlikte her zaman giydiği o minik çoraplarla birlikte. Soğuk hava tenine dokunduğunda titredi

, ama ben onu çoktan ısıtıyordum; ellerim yavaşça, kasıtlı ve alaycı bir şekilde yukarı doğru kayıyordu.

"Şu haline bak," diye mırıldandım, bakışlarım onun üzerinde dolaştı.

Dudakları aralandı, vücudu dokunuşuma doğru kıvrıldı, sessiz bir yalvarış. Buna cevap vermekten fazlasıyla mutluydum.

Kendi kot pantolonumu, boxer şortumu, aramızdaki son engelleri de atmak için yeterince uzun süre ayakta durdum. Gözleri hareketimi takip etti, karanlık ve açgözlüydü, boynuna bir kızarıklık yayıldı.

Tekrar üzerine çıktım, kollarımla onu sarmaladım. "Gördüklerini beğendin mi, sevgilim?"

Cevap olarak kelimeler kullanmadı, sadece yavaş, günahkar bir gülümsemeyle parmaklarını karnımdan aşağı kaydırđı ve sikimi öyle bir kavradı ki vücudum kaskatı kesildi.

Siktir.

Dişlerimi sıktım, eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim.

"Dikkatli ol," diye uyardım, sesim kaba çıkmıştı. "Yoksa bu daha başlamadan bitecek."

Kahkahası yumuşak ve nefes nefeseydi, ama ben kalçalarını sallayıp onun sıcaklığına bastırđımda, kaçınılmaz olanın eşiğinde onu kızdırdımda, kahkahası kesilip keskin bir nefes almaya dönüştü. Parmaklarım ıslak ve beni bekleyen amını buldu. Onu denedim ve tahrik ettim, klitorisini daireler çizmeden önce içinden kayarak geçtim. Bir parmağımı, sonra iki parmağımı içeri kaydırđımda, nefes nefese kalmış ve elime doğru kıvrılmıştı. Dövmeli parmaklarımın onun içinde kayboluşunu izledim. Parmaklarım içeri girip çıkarken başparmağım klitorisine baskı uyguladı ve orgazmını kozasından çıkardı.

Parmakları pazılarımın etrafına dolandı, tırnakları derime batarken sırtını kavisleyip beni içeri davet etti. Acele etmedim — henüz değil. Bunun tadını çıkarmak istedim. Vücudunun hareket edişđ, ben pozisyonumu ayarlarken keskin bir nefes alıp dudaklarının aralanışđ. Sikim girişini okşadı, yumuşaklığını tembel vuruşlarla izleyip tadını çıkardı.

Yavaşça, santim santim içine girdim. Etrafımda gerildi ve nefesi boynuma titreyerek çarptı.

Elleri kollarımdan yukarı kaydı, omuzlarımın üzerinden geçip, nefes nefese kalırken saçlarıma dolandı. Ve sonra, *nihayet*, tamamen içine girene kadar daha derine battım ve dünyada başka hiçbir şeyin varlığı kalmadı.

Isı ısıyla buluştu, çıplak ten çıplak tenle. Elleri sanki her santimini ezberlemesi gerekiyormuş gibi sırtımı taradı, dokunuşu kendinden emin ve sahipleniciydi.

Kalçalarımı salladığımda yine nefesini tuttu, onu ne kadar çok istediğimi tam olarak hissetmesini sağladım.

"Cal..."

"Ben buradayım," diye boğuk bir sesle söyledim, dudaklarımı vücudunda gezdirerek, onu tadarak, onu kızdırarak, onu uçurumun eşiğine getirip sonra geri çekerek bunu tekrar tekrar yaptım. Onun titremesini, nefes nefese kalmasını, altımda parçalanmasını istedim.

O güzel, küçük amcığı beni sıkıca ve mükemmel bir şekilde sarmalarken, sanki benim için yaratılmış gibi, sanki o da benim kadar uzun süredir bunu bekliyormuş gibi, omurgamın alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Onu izleyebilecek kadar geri çekildim. Gözleri kararmıştı, dudakları şişmişti, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"İyi misin?" Ben zar zor dayanıyordum, kontrolüm sınırlarda sallanıyordu.

Nefes nefese başını salladı, parmakları tenime sıkıca sarıldı. "Daha fazla."

Düşük sesle küfrettim, alnımı alnına bastırdım, içinden çıkıp tekrar yavaşça ve istikrarlı bir şekilde içine girdim. Uzun, işkence gibi bir ritim onu inlemeye, vücudunu bana doğru kıvrılmaya, daha fazlasını istemeye itti.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandım, dudaklarım yanağına, çenesine değiyordu. "O kadar mükemmel ki."

Kollarını boynuma doladı, beni kendine çekti, her derin itişe karşılık vermek için vücudunu kavisledi.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istedim. Onu doruğa çıkarmak ve onun peşinden gitmek istedim. Onun sıcaklığına, yumuşaklığına, ateşine sarılmış kalmak istedim.

Nefesi yine kesildi, tırnakları sırtıma batarken beni sıkıca sardı ve boşaldı. Vücudu titriyordu, aramızda yayılan zevk omurgamı sardı ve beni dibe çekti.

"Elodie," diye inledim; kendimi bırakıp her şeyi hissetmeye izin verirken başım onun omzunun kıvrımına düştü.

Son hatırladığım şey, onun adımı fısıldaması, dudaklarının şakağıma bastırması ve vücudunun benimkinin altında titremesiydi.

Titremeler onu sarsıyordu, nefesinin tenime değmesini sağlayan küçük artçı sarsıntılar. Kendi kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, bedenim ağırlaşmış, doygun, ama onun sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordu.

Alnımı alnına dayadım, nefesimi düzeltmeye, kendimi onun hissine odaklamaya çalıştım — altımda yumuşak ve esnek, bacakları hala kalçalarımı gevşekçe sarmış, parmakları sırtımda yavaş, tembel daireler çiziyordu.

Nefes verdim, şakağına uzun bir öpücük kondurdum, sonra ikimizi yan çevirdim, onu da yanımda getirdim, henüz ondan ayrılmak istemiyordum. Çarşafı etrafımıza dolanmıştı, cildimizde serinleyen bir ter tabakası vardı, ama ikimiz de düzeltmek için kıpırdamadık.

Göğsüme yaslandı, dudakları köprücük kemiğime değiyordu, nefesi hâlâ düzensizdi. "Vay canına," diye fısıldadı, sesi boğuk ve sıcaktı.

Hafifçe güldüm ve nemli bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. "Fena değil, ha?"

Elini göğsüme vurdu, ama arkasında gerçek bir güç yoktu. Sadece sıcaklık. Sadece tehlikeli derecede mutluluğa yakın hissettiren bir şey.

Bir süre öyle kaldık, sadece nefes alıp veriyorduk, ikimizin de beklemediği ama ikimizin de ihtiyacı olan bir şeyin sessiz ardından sadece var oluyorduk. Parmaklarımı omurgasının kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirdim ve o iç çekerek bana daha da sarıldı.

Sonra, yumuşakça, neredeyse dalgın bir şekilde, parmaklarını göğsümdeki birçok eski yara izinden birinin üzerinde gezdirdi. Elodie'nin parmakları cildimin üzerinde hayalet gibi dolaştı, omzumdan başlayıp kolumun uzunluğu boyunca uzanan yara izlerinin pürüzlü çizgisini takip etti. Bunlar geçmiş bir hayatın, bir kutuya tıkayıp uzun zamandır aklıma bile getirmedığım eski halimin hatırlatıcılarıydı.

"Nerelisin?" diye mırıldandı, sanki sadece coğrafi bir yer sormuyormuş gibi, eskiden kim olduğumu soruyormuş gibi.

Yutkundum, burnumdan nefes verdim. "Hiç gitmediğin bir yer. Nevada'da küçük, önemsiz bir kasaba."

Bir an sessiz kaldı, bunu sindirmeye çalıştı, sonra “Ve buraya Mary yüzünden geldin,” dedi.

Bu bir soru değildi.

Tavana baktım, parmaklarım çıplak sırtında hareketsiz kaldı. “Ailesi buradaydı—Wes, anne babası. Hamile kaldığında, buraya yerleşmek mantıklı geldi.”

Elodie hareketsiz kaldı, parmakları artık göğsümde hareket etmiyordu. “Onu sevmiştin.” Sesinde kıskançlık yoktu, sadece sıcaklık vardı.

Tereddüt ettim, cevabı bilmediğimden değil, gerçeğin karmaşık olmasından dolayı. Her zaman öyle olmuştu.

“Karmaşıktı,” diye itiraf ettim, sesim istediğimden daha sert çıktı.

Elodie ısrar etmedi. Sessizliği anlamsız sözlerle doldurmadı ya da düzeltilmesi gerekmeyen bir şeyi düzeltmeye çalışmadı. Bunun yerine, ellerini uzatıp yüzümü avuçladı, çenemi kaldırdı, böylece onun bakışlarına bakmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Gözleri benimkilerle buluştu, talepkar değildi, beklentisi yoktu, sadece bekliyordu.

Ben de ona anlattım.

Mary ile aramızda sadece bir anlık bir şey olduğunu, destansı bir aşk hikayesi olmadığını anlattım. Nasıl genç ve pervasız olduğumuzu, kolay bir şeye kapıldığımızı, asla kalıcı olması gerekmeyen bir şeye. O hamile kaldığında ciddi bir ilişki bile yaşamadığımızı.

Bana söylediğinde hiç tereddüt etmediğimi anlattım.

"O bunu tek başına yapmak istedi," diye itiraf ettim, sesim alçaktı. "Ama ben bunun olmasına izin vermeyecektim. Bir söz verdim. Ona. Bebeğe. En iyi arkadaşıma. Yanında olacağıma, ne olursa olsun orada olacağıma söz verdim ve bundan geri dönüş yoktu."

Elodie dinledi, parmak uçlarıyla omzumun üzerinde yavaşça, dalgın dalgın daireler çizdi. Yargılamadı. Hatta gözünü bile kırpmadı. Her şeyi olduğu gibi, tam ve eksiksiz bir şekilde özümsemiği gibi, sözlerimi de özümsemi.

“Onu sevmeye başladım,” dedim sonunda. “Ama belki de olması gerektiği gibi değil. Kesinlikle hak ettiği şekilde değil, ama o benim ailemdi. Ve Levi... Onun varlığını öğrendiğim andan itibaren onu sevdim. Bu hiç değişmedi.”

Beni uzun bir süre inceledi, sanki çatlakları, geçmişimin ağırlığıyla yeniden şekillenen parçalarımı görmeye çalışıyormuş gibi.

Sonra yumuşak bir sesle sordu: “Hiç pişman oldun mu?”

Düşünmeme bile gerek yoktu. “Bir saniye bile.”

Dudakları aralandı, yüzünde okunamaz bir ifade belirdi. “Sen çok iyi bir adamsın, Cal.”

Düşünsenize, nefret etmeye karar verdiğim tek kadın, benim iyi bir adam olduğumu düşünüyor.

Kafamı sallayarak sessizce güldüm. “Bunu bilemem.”

“Ben biliyorum.” Göğsüme, tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. “Sanırım senin hakkında gerçekten nefret ettiğim tek şey, seni nefret etmeyi imkansız hale getirmen. Özellikle de o ilk geceden sonra, beyzbol sopasıyla üzerime saldırıp, sonra da bana yara bandı bırakmış olmandan sonra.”

Göğsümde bir kahkaha kabardı. Artık kendimi tutamıyordum, çünkü o beni görüyordu, çünkü o sadece dinlemiyordu, anlıyordu —onu tekrar öptüm.

Bu sefer, öpüşmemizde hiçbir ihtiyat yoktu. Bu sefer, kendimi öpüşmeye adadım ve ona her şeyi ne kadar değiştirdiğini tam olarak gösterdim.

OTUZ

ELODIE

VÜCUDUM ENERJİYLE DOLUYDU.

Cal'ın beni nefes nefese bırakacak şekilde öpmesinden, beni yatağa bastırıp yavaş ve yıkıcı bir hassasiyetle parçalara ayırmasından bu yana saatler geçmişti. Ama onun çarşaflarının arasında uzanmış, cildim hala kızarmış ve nefesim hala düzensizken, uyumak imkansız geliyordu.

Parmaklarım göğsünde tembel desenler çiziyordu, avucumun altında düzenli bir şekilde yükselip alçalan nefesini hissediyordum. Sıcak, sağlam ve tam *buradaydı*. Beni korkutan da buydu, çünkü Callum Blackwood sadece yatağa düştüğüm sıradan bir adam değildi.

Tartışmalarımız, şakalaşmalarımız, birbirimize bir milim bile taviz vermemekteki inatçılığımız arasında bir yerde, ona aşık olmaya başlamıştım.

Ve bu tehlikeliydi.

Çünkü Cal gibi erkekler? Onlar aşık olmazlar.

Parmakları sırtımın çıplak derisi üzerinde hayalet gibi gezindi, sesi derin, uykulu bir gürültüydü. "O kafanın içinde neler dönüyor, sevgilim?"

Darling. Neden bana böyle seslendiğinde hoşuma gidiyordu?

Yüzümü ona doğru çevirdim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Sadece düşünüyordum."

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Bu tehlikeli geliyor."

Parmaklarım karnının üzerinde aşağı doğru kaydılar. "Son iki saatini çok, çok tehlikeli olduğunu kanıtlamakla geçiren adamın sözü."

Doymuş bir kahkaha içinden yankılandı. "Hâlâ tek parçasın mı?"
Gülümsedim. "Zar zor."

Eli omurgamdan aşağıya doğru kaydı, tembel, sahiplenici bir dokunuşla, sanki hâlâ beni sahipleniyormuş gibi, o anın keyfini çıkarırken bile.

"Bunu hiç garip buluyor musun?" diye sordum, sözlerimin düşüncelerimle birlikte akmasına izin vererek.

Cal bana bakarken kaşlarını çattı.

"Bir sürü yabancıyla yaşadığını," diye açıklığa kavuşturdum, hafifçe gülerek.

"Ah." Sorumu düşünerek başını salladı. "Bazen, ama bu işin bir parçası."

İşin bir parçası.

Cal'ın hanı işletmeye nasıl başladığını anlatmasını dinlemek yürek burkucuydu. Kontrol edemediği pek çok şey için kendini suçluyordu.

Cal'ın kollarında kendimi cesur hissederek ona daha da sokuldum. "Drifted Spirit'i işletmiyor olsaydın, ne yapardın? Dünyadaki herhangi bir şeyi."

"Bir restoran açardım." Cal hiç tereddüt etmedi.

Dirseklerimin üzerine yaslandım ve ona heyecanla, kocaman gözlerle baktım. "Gerçekten mi? Bu çok eğlenceli!" Beynim planlar yapmak, bir yol bulmak ve bunları kusursuzca uygulamak için programlanmıştı. "Peki, neden yapmıyorsun? Eminim misafirlerin böyle bir yere akın ederdi, özellikle de yakınsa. İnsanları çekebilir ve onlara kalacak bir yer de sağlayabilirdin." Ona doğru iç çekerek baktım. "Rüya gibi olurdu."

Ben farkına varırken onun bakışları üzerimde kalmaya devam etti. *Oh, lanet olsun. İşte buydu.*

Cal'ın çiftlik arazisi için yaptığı plan tam da benim tarif ettiğim şeydi

... Star Harbor Çiftliği yan tarafta olsaydı gerçekleşemeyecek bir şeydi.

Yanaklarım kızardı ve suçluluk duygusu beynimi sardı. Yutkundum, doğru kelimeleri ararken gözlerim onun gözlerinde dolaştı.

Cal elini uzattı ve dudaklarına yumuşak bir gülümseme kondu. Yüzümden sarkan bir saç telini eliyle çekip aldı. "Belki başka bir hayatın başka bir versiyonunda."

Cal yer değiştirdi, üstüme yuvarlandı ve konuşmayı ele geçirdi. "Ama şu anda, bu tam olarak yaşamak istediğim hayatın versiyonu."

Vücudu bana bastırırken sıcaktı. Arzu tüm vücudumu sardı, ama iç geçirdim ve sadece bir dakika daha ona daha da yakınlaşmak için kendimi ona gömdüm. "Sanırım gitmeliyim."

Cal, bu fikirden hiç etkilenmemiş gibi homurdandı. "Kalabilirsin."

Bu teklif içimde saçma sapan bir heyecan uyandırdı, ama başımı salladım. "Geç oldu ve şimdi gitmezsem, hiç gitmeyeceğim."

Derin, düşünceli bir ses çıkardı, sonra sırttı. "Bu bir söz mü?"

Gözlerimi devirdim ve göğsüne itekledim, ama o sadece elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü, parmak eklemlerime yavaşça bir öpücük kondurdu.

Yataktan kendimi sürükleyerek kalkarken göğsümde bir sıcaklık yayıldı ve odanın dört bir yanına dağılmış giysilerimi buldum. Kot pantolonumu, gömleğimi ve çoraplarımı giydim, ayaklarımı botlarıma sokarken bu sırada neredeyse devrilince içimden küfrettim.

Cal başlığa yaslandı ve beni, az önce beni bu kadar mahvetmiş bir adam için fazlasıyla memnun bir ifadeyle izledi.

Onu işaret ettim. "Tek kelime bile etme."

Kıkırdadı. "Hiçbir şey demedim ki."

Gözlerimi kısarak baktım ama o, giyinmek için yataktan kalkarken sırtışı daha da derinleşti.

Callum Blackwood'un yatak odasından gizlice çıkmak kolay olmalıydı.

O, hanın ana bölümünden uzakta, birinci katta yaşıyordu. Uyanık başka kimse yoktu. Ahşap zeminlerde parmak uçlarında yürüdüğümü görececek kimse yoktu.

Ta ki kapıyı açıp, koridorda gözleri fal taşı gibi açılmış ve aynı derecede suçlu bir ifadeyle duran Levi'yi görene kadar.

Levi, sanki ayakkabılarını yeni çıkarmış gibi elinde tutuyordu; sanki tam da bizim gizlice çıkarken o da gizlice girerken yakalanmış gibiydi.

Uzun, donmuş bir an boyunca üçümüz birbirimize baktık.

Genç, boynuna kırmızı bir kızarıklık yayılırken durumu kavradı. "Oh, dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandı Levi, elini yüzüne sürterek.

Cal kaşlarını kaldırdı ve kollarını, çıplak ve kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ağzına dikkat et."

"Ciddi misin?" diye homurdandı Levi. "Şu anda *bana* ebeveynlik mi yapacaksın?"

Cal hiç irkilmedi. "Neredeydin?"

Levi nefesini verip ensesini ovuşturdu. "Brody benden geç saatlere kadar kalmamı istedi. Karakolu kapatırken yardıma ihtiyacı vardı. Evrak işlerinde ve envanter sayımında yardım ediyordum. Sana mesaj atmayı unuttum." Omuz silktilti. "Sonra da, şey... bazı temel savunma teknikleri üzerinde çalıştık. Brody bana birkaç şey gösteriyor."

Cal kaşlarını hafifçe kaldırdı, duruşu tamamen etkilenmemiş olmadığını gösterecek kadar değişti. "Öyle mi?"

Levi başını salladı, sanki bunu abartmak istemiyormuş gibi spor ayakkabılarına baktı. "Evet."

"Peki, şunu bir netleştirelim." Gülümsememe engel olmaya çalışarak, Cal'ın tarafında gibi kollarımı kavuşturdum, ama gerçekte? Yüzde bin Levi'nin tarafındaydım. "Geç saatlere kadar dışarıdaydın çünkü... sorumluluk sahibiydin?"

Levi bana bir bakış attı, durumu çabucak kavradı. Dudakları gülümsemek ister gibi seğirdi ama kendini tuttu. "Aynen öyle."

Kapı pervazına yaslanmadan önce gözlerinde bir anlık eğlence parladı. "Peki Brody sana tam olarak ne öğretti?"

Levi'nin gerginliği yüzüne yansdı ve bir elini kaldırmadan önce ağırlığını kaydırıldı. "Birkaç temel hareket. Bloklama, bilek kurtarma. Bilmiyorum... kavgada işe yarayabilecek şeyler."

Cal, kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi mırıldandıktan sonra bir kez başını salladı. "Güzel. Yarın öğrendiklerini gözden geçireceğiz."

Levi gözlerini kırptı. "Dur, gerçekten mi?"

Cal oğluna yumuşak bir gülümseme attı. "Yumruk atmayı ya da kendini savunmayı bilen tek kişinin Brody olduğunu mu sanıyorsun?"

Levi burnundan bir ses çıkardı, ama bu sefer tamamen mutsuz bir ses değildi, daha çok... her şeyden çok şaşkın bir ses. Gözleri

Cal ile benim aramda gidip geldi ve ben, neredeyse memnuniyet verici bir şeyin hızlıca parladığını yakaladım. Sanki babasının onun ne yaptığını umursaması fikrini gerçekten sevmiş gibiydi.

"Harika," diye mırıldandı, sanki tüm bu konuşma onu utandırıyormuş gibi. "Bu, bir antrenman seansı ve bir ders alacağım anlamına mı geliyor?"

Cal kıkırdadı.

"Muhtemelen." Levi başını salladı. "Harika."

Uzaklaşmaya başladı, ama sonra vücudu tekrar bize doğru döndü; sanki bir şey birdenbire yerine oturmuş gibi kaşları hafifçe kalktı. Kollarını yanlarına indirdi ve ağzının köşesinde yavaşça, anlayan bir dehşet belirdi.

"Oh, bir saniye," dedi, kelimeleri uzatarak. "Neden bana odaklanıyoruz? Bir kadını yatak odandan gizlice kaçırın sensin."

Cal boğazını temizledi, ayaklarını yerinden oynattı. "Gizlice değil. Sadece

... eşlik ediyordum."

Levi gözlerini devirdi. "Dostum, sen neyden bahsediyorsun?"

Cal rahatsız bir şekilde kıpırdanırken dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "Şey, evlat, bir kadınla birlikteyken, önemli olan şey..."

Cal, yaşına uygun doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ben hiç yardımcı olmadım. Tüm bu diyalog çok sevimli, hatta komikti.

"Tamam, bu zihinsel imgeye kesinlikle ihtiyacım yok." Levi öğürme sesi çıkardı ve arkasını döndü. "Lütfen artık gidebilir miyim?"

Cal, Levi'nin omzuna elini koydu. "Yetişkinliğe hoş geldin, *kardeşim*."

Levi inleyerek başını salladı ve koridordan kayboldu, bizi hanın sessiz koridorunda baş başa bıraktı.

Cal'e döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Eh, hiç de garip değildi."

"Eh," diye mırıldandı, kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Daha kötü de olabilirdi."

Başımı eğip ona gözlerimi kısarak baktım. "Nasıl yani?"

Cal'ın sesi bir oktav düştü. "Bizi yakalayan senin ailen olabilirdi."

Gölerek şakacı bir şekilde göğsüne hafifçe vurdum. Yetişkin bir kadın olsam da, yaptığımız şeylerden sonra ailemle yüz yüze gelme düşüncesi yanaklarımı kızarttı.

O da güldü, sonra eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra beni yan kapıdan dışarı çıkardı.

Ilık gece havası etrafımızı sarmıştı, sessizliği cırcır böceklerinin sesi dolduruyordu. Eli belimin alt kısmına uzandı, beni kulübeme doğru yönlendirdi ve ben de ona izin verdim. Kendimi sessizliğe, o ana ve ona kaptırdım.

Gece havası çam ve toprağın kalıcı kokusunu taşıyordu, ama benim hâlâ onun sıcaklığını koruyordu. Dudaklarım karıncalanıyordu, vücudum hâlâ onun dokunuşunun anısıyla titriyordu, ama yine de ikimiz de gecenin bitmesine pek hazır değilmişiz gibi, yavaşça, acele etmeden yürüyorduk.

Arkamızda, Drifted Spirit ay ışığı altında sessizce duruyordu; verandanın yumuşak ışığı çimlerin üzerine uzun gölgeler uzanıyordu. Yanımda, Cal rahat adımlarla yürüyordu; bir eli cebinde, vücudu o kadar gevşekti ki göğsüm biraz sızladı — sanki gerçekten rahatmış gibi. Sanki her zaman taşıdığı o yükü hiç düşünmüyormuş gibi.

Uzakta, kulübemin arkasındaki ağaçların ötesinde, tanıdık bir hışırtı kulağıma ulaştı; hafif, telaşlı ayak sesleri, cıvı cıvı sesler.

Dudaklarımı ısırdım, anne rakun ve yavruları gözüme çarptığında gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Cal inleyerek elini yüzüne sürdü. "Hâlâ onları besliyorsun, değil mi?"

Masummuş gibi davranarak dudaklarımı sıkıca kapattım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Elodie." Bana bir bakış attı, ben de hemen karşılık verdim. Omuzlarımı hafifçe kaldırdım. "Çok tatlılar."

O iç geçirdi. "Onlar suçlu."

Nefesimi tutarak göğsümü tuttum. "Bu ne cüret. Onlar ailem."

Cal, uzun ve acı dolu ama mizahla karışık bir nefes verdi. "İki gece önce akşam yemeğimi çalmaya çalıştılar."

Alt dudağımı dışarı çıkarıp somurtarak baktım. "Belki sadece açtılar."

O başını salladı. "Belki de *ben* açtım."

O, "orman haydutları" ve "tam bir tehdit" hakkında bir şeyler mırıldanırken, ben gülümsememi zor tuttum, ama onların savunmasını daha fazla sürdürememden önce, şık ve tanıdık bir silüet gölgelerden sıyrılıp, verandanın yumuşak ışığının altında dolanmaya başladı.

Cal'ın dikkati gölgelere yöneldi. Kedisi Scratch, sanki burası ona aitmiş gibi bacaklarının arasından geçerek ona doğru koştu — ki, dürüst olmak gerekirse, bir bakıma öyleydi.

Cal içini çekerek eğildi ve Scratch'in kulaklarının arkasını okşadı. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi, küçük baş belası?" Sesi artık daha yumuşaktı, içimi sızlatan bir şeyle doluydu.

Kendinden emin bir gülümsemeyle kollarımı kavuşturdum. "O seni seviyor."

Cal bana pek etkilenmemiş bir bakış attı, ama çömeldiğinde gördüm — tüm tavırlarının yumuşadığı anı, elinin içgüdüsel olarak uzanıp kedinin parlak, dağınık tüylerini okşadığı anı.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandı, sesi sıcak, samimi bir tona büründü.

Scratch bir motor gibi mırıldandı, dokunuşuna doğru sırtını kavisleyerek, sanki o ayın sahibiymiş gibi ona göz kırptı.

Cal kediye kucağına aldı, Scratch'i bir bebek gibi tuttu. Sesi daha da alçaldı, neredeyse... bebek konuşmasına dönüştü. "Benim küçük baş belam kimmiş, ha? Burada sorun mu çıkarıyorsun, tatlım?"

Nefesimi tuttum, dudaklarım aralandı. *Callum Blackwood az önce kedisine şefkatle mi seslendi?*

Kaşlarımı kaldırdım ve Cal başını kaldırıp ifademi gördüğünde, sanki az önce benim verandama ölü fareler bırakmış olan vahşi bir cinayet makinesine tatlı sözler söylememiş gibi, hemen boğazını temizledi ve dikleşti.

Sessizliğin, onun hissedebileceği kadar uzun sürmesine izin verdim. Onu yere indirirken çenesini sıktı. "Tek kelime bile etme." Gülümsedim. "Ne demek istediğini anlamadım."

Scratch yine bacağına sürtündü ve yemin ederim ki, sanki gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi ağzının köşesinin seğirdiğini gördüm.

Kahretsin. O kediye resmen aşık olmuş.

Cal dikleşti, beni izliyordu, yüzündeki ifade okunamazdı.

Yutkundum. "İyi geceler, Callum."

Bir an için beni tekrar öpeceğini sandım. Bunun yerine parmakları çenemi okşadı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kaydı, dokunuşu o kadar yumuşak, o kadar saygılıydı ki nefesim kesildi.

Sesi alçak ve boğuktu. "İyi geceler, sevgilim."

Beynimde bir şey tıklandı ve göğsümden küçük bir kahkaha yükseldi. "Bunun sadece soyadım olduğunu söylediğini sanıyordum," diye takıldım.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, karanlıkta derin gözleri daha da belirginleşmişti. Bir parmağı en nazik dokunuşla burnumdan aşağı kaydı. "Aslında hiç öyle olmadı."

Cevap veremeden, çenemi avuçladı, yüzümü yukarı doğru kaldırdı ve dudakları benimkileri ele geçirdi. Aceleci ya da çaresiz değildi; derindi, uzun sürdü, adını koyamadığım ama iliklerime kadar hissettiğim bir şeyle doluydu. Dudakları, sanki benim şeklimi ezberliyormuş, hak iddia ediyormuş gibi, kararlı ve sessiz bir sahiplenmeyle benimkilerin üzerinde hareket etti.

Geri çekildiğinde nefesim düzensizleşmişti, dudaklarım karıncalanıyordu, düşüncelerim dağınıktı ve *daha fazlasını* istiyordum.

Cal durakladı, uzaklaşmadan önce başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. Dilini şaklatınca, aşağıya bakmasına bile gerek kalmadan Scratch, sanki bu işareti bekliyormuş gibi peşinden koştu. Scratch, sanki ait olduğu yeri çoktan belirlemiş gibi, hiç rahatsız olmadan mırıldandı.

Orada, şaşkın bir şekilde, dudaklarım hala karıncalanırken, kalbim hala deli gibi atarken, onların gecenin karanlığında kayboluşunu izledim.

O adam beni mahvedecekti.

Arkamdan kapıyı kapattım, uzun bir süre kapıya yaslanıp yavaşça nefes verdim. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu, tenim hâlâ Cal'ın dokunuşunun sıcaklığını hissediyordu. Vücudum, bu gece olan her şeyin ağırlığıyla titriyordu: o samimiyet, onun içini açması, benim onu içime almam.

Kimi kandırıyordum ki? Callum Blackwood'a aşık olmuştum. Hem de delicesine.

Başımı sallayarak yatağa doğru ilerledim, battaniyeyi kaldırıp rahat bir pijama buldum. Cal ile geçirdiğim akşamdan sonra kendime gelmek için sıcak bir duş ve derin bir uykuya ihtiyacım vardı.

, komodinin üzerinde bir kenara atılmış telefonumu gördüm. Ekranda bir dizi cevapsız mesaj parlıyordu, biri Selene'den.

SELENE

Bunu başardığına neden şaşırdığımı bilmiyorum, ama Keepers'ın hepsi ahırın inşasına ahırın inşasına yardım etmeye hazır. Star Harbor'ın iyi niyetli bir kasırga gibi üzerine çökmesine hazır mısın?

Derin bir nefes verdim, kalbim hızla atıyordu.

Gerçekten oluyor.

Cevap yazarken zihnim dönüyordu. Telefonu masaya koydum, ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Bu çiftlik, bu çılgın rüya... Parça parça şekilleniyordu ve bu sadece benim sayemde değil, onların sayesinde de oluyordu. Bu kasabanın insanları, Keepers, ailem. Hatta Cal bile.

Yüzümü ellerimle ovuşturdum, bunalmıştım, ama en iyi

Star Harbor'a döndüğümünden beri ilk kez, sadece başkasının hayalini tutunmaya çalışmıyordum. Bu hayal benim olmuştu ve ben gerçek bir şey inşa ediyordum. Kalıcı ve anlamlı bir şey.

Ve uzun zamandır ilk kez, bunu tek başıma yapmıyordum.

OTUZ BİR

CALLUM

GÜNEŞ DOYMADAN UYANDIM.

"Drifted Spirit" sessizdi; dünyanın geri kalanı uyanmadan önceki o kırılğan anlarda var olan türden bir sükûnet. İçgüdülerimle hanın içinde ilerledim—yıpranmış parke üzerinde çıplak ayaklarım, ağırlığımın altında döşeme tahtalarının çıkardığı yumuşak gıcırtı, yeni bir demlik kahve hazırlarken havayı dolduran kahve çekirdeklerinin hafif kokusu.

Bu noktada her şey kas hafızamın işiydi. Rutinim. Kahveyi demlemek. Araziye bakmak. Daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmak.

Kendime bir seyahat bardağı doldururken hava cildime serin geliyordu. Ve sonra, düşünmeden ikinci bir bardak daha aldım.

Onun için.

Uzun bir süre ona baktım, buharın havaya kıvrılmasını izledim. Saçmalıktı. Kahvesini kendisi de doldurabilirdi, ama yine de onu tezgahın üzerine koydum. Her ihtimale karşı, karnı acıkacak biri olur diye, yaptığım birkaç hamur işini bir kağıt torbaya koydum.

Tezgaha yaslanıp mutfak penceresinden Star Harbor Çiftliği'ne doğru bakarken, bardaklardan buhar yükseliyordu. Gökyüzü değişmeye başlamıştı, lacivert yerini koyu mor ve soluk pembe tonlarına bırakıyor, ufukta altın rengi çizgiler belirliyordu.

Ahır inşa etmek için güzel bir gün olacaktı.

Yavaşça nefes verip, elimi çeneme sürdüm. Arazi şu anda sessizdi, ama birkaç saat sonra insanlarla dolup taşacaktı.

Amishler. Bekçiler. Bütün lanet kasaba.

Elodie.

Düşüncelerimi tamamen o kaplıyordu. Tezgaha doğru göz attım. İki fincanımız da orada duruyordu, ikisi de ağzına kadar doluydu. Biri siyah, her zamanki gibi. Diğerisi ise tam onun sevdiği gibi hazırlanmıştı: yulaf sütü, kalın bir köpük tabakası ve üstüne karamel sosu gezdirilmiş.

Mutfağın sessizliğinde kendime gülümsemeye izin verdim. Göğsümün içinde yeni, umut dolu bir his yerleşti.

Neden iki fincan kahve hazırladığımı düşünmemiştim, sanki bu tamamen içgüdüsel bir şeymiş gibi, sanki o artık sabahlarımla kaçınılmaz bir parçasıymış gibi.

Elimi yüzüme götürdüm, kafamı sallayarak fincanların kapaklarını kapatıp kahveleri sıcak tutmaya çalıştım. İki fincan kahveyi de alıp verandaya çıktım. Hava serindi, toprak ve nemli çim kokusuyla doluydu. Tarlaların üzerinde alçak bir sis kıvrılıyordu, sanki toprak nefesini tutmuş, günün başlamasını bekliyormuş gibi her şey sessizliğe bürünmüştü.

Ve ben de orada durup onunla birlikte bekledim.

Dışarıda, toprak önümde mavi ve grinin soluk tonlarıyla uzanıyor, güneşi bekliyordu. Birkaç saat sonra, burası işçilerle dolup taşacak, sessizlik yerini çekiç seslerine, bağırışlara, kalıcı bir şey inşa etmek için bir araya gelen bir kasabanın ritmik uğultusuna bırakacaktı.

Çiftlik değişiyordu. O

değiştiriyordu.

Ve lanet olsun, o beni de değiştiriyordu.

Elimi çeneme götürdüm ve nefes verdim. Bunun için endişelenmem gerekirdi ve belki de endişeleniyordum. Çiftlik arazisinin kaderi Bekçilerin elindeydi. Her iyileştirmeye birlikte, hayallerimin giderek uzaklaştığını hissedebiliyordum. Garip bir duyguydu bu – bir şey için üzölmek ama aynı zamanda buna belli belirsiz bir şekilde razı olmak.

İlk altın ışınlar gökyüzünü keserken, ben de verandanın basamaklarına oturdum.

İlk gelenler Amishlerdi. Sessiz ve verimli bir şekilde hareket ediyorlardı; at arabaları, gökyüzü koyu lacivertten yumuşak pembeye doğru ısınmaya başlarken içeri giriyordu.

, aletleri indirdiler, odunları istiflediler, tek bir gereksiz hareket bile yapmadan hazırlıklarını tamamladılar. Varlıkları insana bir tür istikrar hissi veriyordu; köklü gelenekleri, kaosa dönüşebilecek bir durumu düzenli ve kesin bir şeye dönüştürüyordu. Gereksiz hareket yoktu, tereddüt yoktu. Sanki iyi çalışılmış bir takımın işini yapmasını izliyordum; kirişleri kaldırıyor, destekleri sıralıyorlardı; bütün bir iskelet gözlerimin önünde şekilleniyordu.

Sonra Star Harbor'ın geri kalanı da gelmeye başladı.

Kamyonetler ve SUV'ler toz bulutları kaldırarak araba yoluna girdi, insanlar dışarı dökülürken kapılar çarpıyordu — komşular, arkadaşlar, kaslarından çok fikirleri olan eski topraklar, kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olmaya hevesli genç aileler. İşin sessiz uğultusuna tanıdık bir sesler ve kahkahalar karışımı eşlik ediyordu.

Herkes birbirini selamlarken rahat bir dostluk havası vardı, kahkahalar kereste taşıma ve alet kutularını yuvarlama sesleriyle karışıyordu. Anlaşılacak için yüksek sesle söylenmesine gerek olmayan, küçük kasaba türünden bir birliktelik.

Ve tüm bunların ortasında Elodie vardı.

Sanki bunun için doğmuş gibi kalabalığın arasında dolaşıyordu; gözleri parlıyor, yüzünde rahat bir gülümseme vardı; saçları başının üstünde dağınık bir düğüm haline getirilmişti ve gevşek bukleler altın rengi sabah ışığını yakalıyordu. Kalçalarının kıvrımlarına yapışan kot pantolon ve muhtemelen üretildiği günden beri yumuşak olan soluk mavi bir tişört giymişti. Yönetmiyordu — Elodie bunu asla yapmazdı — ama aynı anda her yerdeydi, kolaylıkla görevler dağıtıyor, işçileri kontrol ediyor, insanların ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlıyor, telefonuyla fotoğraflar çekiyor ve gülüyordu.

Bu ona yakışıyordu.

Her şey. Kendini işine adama şekli. Hiç çaba sarf etmeden etrafında bir topluluk oluşturma şekli. O harap çiftliği, insanların desteklemek isteyeceği bir şeye dönüştürme şekli.

Gözlerimi başka yere çevirmeye çalıştım. İşe, lojistiğe, tek bir günde koca bir ahır inşa etmek üzere oldukları gerçeğine odaklanmam gerekiyordu.

Ama onun yerine onu izledim.

O da bunu hissetmiş olmalıydı ki, Selene'ye ne söylüyorsa söylesin, dönüp kalabalığın arasından benim bakışlarımı yakaladı. Dudaklarının köşesinde yavaş, anlamlı bir gülümseme belirdi. Kahve fincanını kaldırdım ve o da başını coşkuyla sallayarak gülümsemesini genişletti.

Gülümsedim ve ilk ben gözlerimi kaçırdım.

"Tanrım," yanımdan bir ses geldi. "Durumun *fena*."

Kaşlarımı çattım ve dönüp baktığımda Wes'in orada durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş, kendinden çok memnun bir sırıtışla bana bakıyordu. Sanki sevgili kız kardeşini aldatırken yakalanmışım gibi içimi bir tedirginlik kapladı.

"Sana yakışmış," dedi sonunda ve göğsümdeki düğüm çözüldü. "Bir an için, aletin kırıldı diye endişelendim."

Hayes, Brody ve onun küçük kardeşi Austin yanıma yaklaşırken ona alaycı bir bakış attım.

"Aletin bir şeyi yok," diye Brody lafa karıştı. "Sadece Julia Child'ın daha az yakışıklı bir versiyonu olmakla meşguldü." Benim arkamdan verandaya baktı. "Hazır lafı açılmışken... Canım tatlı bir şeyler çekiyor."

Gülerek arkamdaki çantaya uzandım. Çantayı ona fırlattım, o da havada yakalayıp açtı.

"Gördün mü," dedim Wes'e, "Sizin gibi kültürsüz mağara adamlarının aksine, ben çok yetenekliyim."

Hayes kıkırdadı, etrafına bakındı ve başını salladı. "Ne kalabalık ama."

Gerçekten de öyleydi.

Austin'in bakışları toplanan kalabalığın üzerinde dolaştı ve gözleri Elodie'nin kız kardeşi Selene'ye takıldığında, bakışlarının orada biraz daha uzun süre kaldığını fark ettim. Okunması zor bir şey gözlerinde parladı, ama hemen rahat bir gülümsemeyle bunu gizledi.

İlginç.

Bunu daha sonra Elodie'ye sormak üzere aklımın bir köşesine koydum ve önümüzdeki işe odaklandım.

Ayağa kalkarken ellerimi dizlerime vurdum. "Şey, o ahır kendi kendine inşa edilmeyecek."

"Düşmana yardım mı ediyorsun?" Brody kaşlarını kaldırarak sordu.

Sinsi bir gülümsemeyle mücadele ederken dişlerimi sıktım. "Bir anlaşılmaya vardık."

Yani, onu bayılına kadar sikerken çiftliğin kaderinin hâlâ belirsiz olduğu gerçeğinden bahsetmemek.

Birlikte kavganın ortasına doğru yürüdük, her bir adam kendini işe yarar hale getirmek için dağıldı. Elodie tam ortadaydı, parlak ve hareketli, kısa kolları sıvamış, saçları geriye çekilmiş, yanağında şimdiden bir leke belirmişti. O saf ışık ve enerjiden ibaretti ve herkesin ona nasıl çekildiğinin farkında bile olduğunu sanmıyordum.

Bana baktığını fark etti ve ona uzattığım kahve fincanını aldı. "Teşekkür ederim." Üstündeki köpüğü ve karamel kıvrımlarını görünce gözleri benimkilere kaydı. "Hatırladın mı?"

Ona göz kırptım ve yanakları hoş bir pembeye boyandı. Tek kelime etmeden işe koyulduk.

Kereste saat gibi işliyordu; eller kirışleri kavıyor, direkleri sabitliyor, çerçeveleri sağlamlaştırıyordu. Sabah havası, çekiçlerin ritmik vuruşları ve seslerin düzenli mırıldanmalarıyla doluydu. Bu eski bir yöntemdi, ama dürüst bir yöntemdi. Ağır makine yoktu. Sadece ter, beceri ve nesilden nesile aktarılan bilgi vardı.

İşin ritmini yakaladım; avuçlarımdaki ahşabın sağlam ağırlığı, tırnaklarımdaki damarlara saplanırken çıkardığı tatmin edici ses. Bu, beni toprağa bağlı hissettiriyordu; düşünmeyi gerektirmeyen ama hassasiyet isteyen bir şeye kendimi kaptırmak.

Levi, Amish erkeklerinden birinin yanında çalışıyordu; kendisine verilen talimatları dinlerken yüzünde sessiz bir konsantrasyon vardı. Hareketleri dikkatliydi, duruşu her zamankinden daha dikti, sanki kendini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi.

Göğsümde bir şey sıkıştı.

Oğlumun yeri burası.

Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum — Star Harbor'da başıboş dolaşan somurtkan, öfkeli çocuk ne zaman buraya yerleşmeye başlamıştı, ama sonunda oluyordu. Bunu çalışma tarzında, diğer adamlarla şakalaşışında, Austin'le sanki birkaç haftadan daha uzun süredir tanışıyorlarmış gibi yumruk tokuşturmasında görebiliyordum.

Ve bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Hayatımı devam ettirme ya da hanı bırakıp bir restoranda çalışma gibi aklımda kalan tüm düşünceler buharlaşmıştı. Levi'nin burada olması gerekiyordu, bu benim kendi hayallerimin son ipliğini de tamamen bırakmam anlamına gelse bile.

Onun için her şeyi yapardım.

Keskin bir ısıklık sesi havayı yırttı.

Dönüp Elodie'ye baktım. Ahırın kenarında durmuş, elleri belinde, mola verilmesini istiyordu. "Sizi yemek yemeye zorlamazsam, ahır daha bitmeden bayılacaksınız," diye gülümseyerek bağırdı. "Ve bunu eşlerinize ya da annelerinize açıklamayacağım."

Kalabalıkta bir kahkaha dalgası yayıldı.

Sabah boyunca Amish kadınları da aynı kararlılıkla çalışmışlardı. Keepers ile işbirliği içinde, keten örtülerle kaplı uzun ahşap masalar kurmuşlardı. Sofra sade ama zenginti: sıcak ekmek, kızarmış tavuk, taze reçeller ve kalın dilimlenmiş turtalar.

Kokuyu alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Görünüşe göre, Elodie beni masalardan birine sürükleyene kadar, beni yemeye ne kadar kararlı olduğunu da fark etmemiştim. Daha çok onu yatıştırmak için oturdum, ama önüme tabağı koyduğu anda midem protesto etmek için burkuldu.

Gözlerini devirdi ve yanımdaki bankta oturdu. "Öyle yüz yapma."

Kaşlarımı çattım. "Ne yüzü?"

Gülümsemesi genişledi. "Oturup öğle yemeği yemenin bir tür kişisel zayıflık olduğunu düşündüğünü gösteren yüz."

Kafamı sallayarak gülerek homurdandım.

Diziyle benim dizime hafifçe vurdu. "Ye, Callum. Lütfen. Çok çalışıyorsun."

Bir parça ekmek aldım ve dalgın dalgın yırttım. Yemek ellerimde sıcaktı, kokusu duyularımı sarıyordu, ama dikkatim yemeğin üzerinde değildi.

Onun üzerindeydi.

Yarı inşa edilmiş ahıra hayranlık dolu bir bakışla bakan halini izledim. Dikkatini başka yerlere kaydırıyordu, sanki bu an, bu gün, ondan çok daha büyükmüş gibi.

Ahırın iskeleti dik duruyordu, iskeleti sağlamdı, varlığı yadsınamazdı.

"Bunu gerçekten yapıyorsun," diye mırıldandım, yüzünde yayılan mutluluğu izlerken.

Gülümsedi, ama bu sadece gurur değildi — daha sıcak bir şeydi. Daha yumuşak bir şeydi. "Bunu yapıyoruz."

"Biz" derken muhtemelen topluluğu kastettiğini biliyordum, ama o kelimenin bende yarattığı etkiyi görmeden önce gözlerimi kaçırđım. Karnımın derinliklerinde bir şey sıkıştı. Herkesin önünde ona aşık olduğumu ağzımdan kaçırmamak için ekmeğın bir ısırığını aldım.

Bunun gerçekliğiyle yüzleşmeden — bu yerde onu izlemenin içimdeki şeyleri nasıl değıştirdiğıyle — yemeğe odaklandım. Öğle yemeğinden sonra işler yeniden başladı ve yorgunluk baş gösterene kadar durmadık. Güneş yavaşça batmaya başladığında, ahırın tamamı ayağa kalkmış, gökyüzüne karşı dimdik duruyor, boya ve pencereler için hazırđı.

Kasaba hâlâ kahkahalar ve sohbetlerin hafif uğultusuyla doluydu, çocuklar çimlerde koşuşturuyor, insanlar henüz eve gitmeye hazır değilmiş gibi oyalanıyorlardı.

Amish kadınları ve Keepers birlikte hareket ederek, kalan yiyecekleri dağıttılar, ortalığı topladılar ve her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra günü büyük bir başarı olarak ilan ettiler.

Elodie tüm bunların ortasında durmuş, her şeyi içselleştiriyordu.

Onu izledim. Derin bir nefes almasını, gözlerini ahıra, insanlara, araziye gezdirmesini izledim — sanki hepsini ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Sanki içten içe bunun özel bir şey olduğunu biliyormuş gibi.

Nadir bir şey.

Tutunmaya değer bir şey.

Yıllarımı, hiçbir yere ait olmadığımı kendime inandırarak geçirmiştim. Hanın, Mary'nin hayalini yaşatmak için sığınabileceğim sakin bir yer olduğunu düşünmüştüm.

Kendi hayallerimin gerçekleşmesine asla izin vermemiştim. Bu, onu hak ettiğı şekilde sevmediğim için çektiğim cezaydı. Kin, midemi ekşitiyordu. Han'dan gerçekten memnun olmadığım için kinle somurtmama izin vermem nadirdi.

Genişletme, restoran hayallerimin Mary'nin hayalleriyle bir arada yaşamasına izin verecekti.

Bu ulaşılabilir bir şeydi. İçimden bir ses, Keepers'ın satacağını söylüyordu; satmamak aptallık olurdu. Tek yapmam gereken evrakları imzalamaktı ve araziyi satın almak için fazlasıyla yeterli param olacaktı, ama bu süreçte Elodie'yi tamamen mahvedecektim.

Bu, kendi hayalim uğruna onun hayalini feda etmem anlamına gelirdi.

Elodie'nin bakışları yine benimkilerle buluştuğunda, her şey yerine oturdu. Hayatımda ilk kez, başka bir şeyi seçmenin ne anlama geleceğini düşündüm.

Birini seçmek. *Onu* seçmek.

Bu düşünce derinlere işledi, göğsümün derinliklerine yerleşti, etrafımdaki her şeyin ağırlığı değişti.

Bunu yaparsam ne anlama geleceğini merak etmeye başladım.

OTUZ İKİ

ELODIE

MAVIYDI.

Sıradan bir mavi değil, elektrikli, coşkulu, çekinmeden *mavi*. Güneş ışığını yakalayıp bir meydan okuma gibi geri yansıtan türden bir mavi. İsteseniz bile görmezden gelemeyeceğiniz türden bir mavi.

Taze düzleştirilmiş çakıl yolun üzerinde durdum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, çenemi yukarı kaldırıp manzarayı içime çekmeye çalıştım. Boya bazı yerlerde hâlâ yapışkandı ve kokusu sıcak yaz havasında keskin ve hamdı, sanki tüm bina yeniden doğmuş ve henüz tam olarak kurumamış gibiydi. Kolumun ön tarafında bir leke vardı; bu, benim de bu yeniden doğuşun bir parçası olduğumu, bir fırça tutup merdivene çıkarak bu çılgın, imkansız rengi bilerek seçtiğimi kanıtlıyordu.

Stan için.

Birçok yönden, orada kalan az zamanımda onun için yapabileceğim son şey gibi gelmişti. Sanki bitmesini istemediğiniz ama bitmesi gerektiğini bildiğiniz bir kitabı kapatmak gibiydi. Ahır bitmişti, ama ona verdiğim söz tutulmamıştı. Stan'e, Star Harbor Çiftliği'ni Batı Michigan'ın en iyi aile tatil yeri haline getirebileceğimize söz vermiştim.

Ama artık o rüyanın geri kalanı bana ait değildi.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımdaki düğümü yuttum.
"Selam, Levi."

Güneşe karşı gözlerimi kısarak büyük, güzel ahıra baktım.

"N'aber?" diye cevapladı, beş galonluk boya kovalarımızın sonuncusunu ahırın önüne taşıırken.

Gülümsememi zorla bastırdım. "Kırmızı olan ve mavi boya gibi kokan şey nedir?"

Koyu renkli kaşlarını çattı. "Şey..." Ne diyeceğini bilemeden omuzlarını kaldırdı.

Gülümsedim. "Kırmızı boya."

"Vay canına." Levi başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Bu çok kötüydü."

Kendi berbat şakama kahkahayı bastım. "Hadi ama. Çok *komik*." Birdenbire elimdeki fırçaya baktım ve onu Levi'ye doğru fırlattım. Fırça havada takla takla dönerek tam sırtının ortasına çarptı ve neşeli mavi boyadan kocaman bir leke bıraktı.

Levi donakaldı. Döndüğünde, gözlerinde çocuksu bir yaramazlık parladı. Kahkahayı bastırmaya çalışarak ellerimi kaldırdım. "Şakaydı. Özür dilerim."

Gözleri, ayaklarının dibindeki neredeyse boş beş galonluk kovaya kaydı

"Hayır. Levi... hayır." O
Adet

Adımlarımı hızlandırdım, o bana doğru yürümeye başladığında göğsümde panik yükseldi. "Levi. Şaka yapıyordum. Sakın yapma—seni kovarım!"

Her adımda kaçma dürtüm daha da artıyordu. Levi bana doğru koşmaya başladığında, arkamı dönüp kaçtım. Çocuğun hızlı olduğunu kabul etmeliyim. Kovaya uzanıp ıslak bir fırça çıkardı ve ben çığlık atıp gülerken deli gibi koşarken elektrik mavisi boyayı bana doğru fırlattı.

Arkamda gençlik dolu kahkahaları yankılanırken, "Beni kovamazsın. Ben istifa ediyorum!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açıp döndüm. Ağzım açık kaldı.

"Levi

...

Omuz silkti ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Yok, sadece şaka yapıyordum." Fırçayı kovaya geri attı, ikimiz de nefes nefese gülüyorduk. Kolumu onun omzuna doladım ve onu sevgiyle yanından kucakladım. Her yerimiz maviye bulanmıştı, giysilerimiz ve yüzlerimiz boya lekeleriyle kaplıydı ama umursamıyorduk.

“*Ahem.*” Arkamızdan gelen sert öksürük sesiyle Levi ve ben aniden arkamıza döndük.

Cal, telefonunu havaya kaldırmış, fotoğraf çekiyor ve başını sallıyordu. Şaşkınlıktan sessiz kalmış, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım balık gibi açık kalmıştı.

Cal gülümseyerek telefonunu cebine koydu. Levi'ye konuşurken başını omzunun üzerinden çevirdi. "Jamie seni toplum hizmeti için almaya geldi. Temizlenmelisin."

Levi başını salladı, yüzündeki rahat gülümseme hiç kaybolmadı. "Evet, efendim."

O uzaklaşırken, arkasından seslendim. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

Levi gülerek uzaklaştı. Dikkatim Cal'e yöneldi. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu; sanki beni inceliyor ve ne düşüneceğini tam olarak bilemiyormuş gibiydi.

Gözleri ahıra kaydı. "Gerçekten de ilginç bir yer." İç geçirdim. "Biliyorum. Çok güzel, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle öyle." Sert sesi beni döndürdü. Ahıra bakmıyordu bile, tam tersine bana bakıyordu. Kollarımı belime doladım ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Cal boğazını temizledi ve dikkatimi yüzündeki düşünceli ifadeye çekti. "Biraz yürüyüşe çıkabilir miyiz? Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Midemde bir korku hissettim. Cal ve ben, ortada duran devasa sorunu henüz konuşmamıştık. Yaz başladığında aramızda sözsüz bir rekabet başlamış ve ikimiz de çiftlik için mücadele ediyorduk.

Şimdi ise her şey... farklıydı.

Sesimi çıkaramadan başımı salladım ve Callum'la aynı adımda yürümeye başladım. Uzun adımları, benim ona ayak uydurabilmem için yavaşladı. Geniş avuç içleri kot pantolonunun ceplerine sıkışmıştı, omuzları öne doğru eğilmişti, sanki bana söylemesi gereken şeyin ağırlığı onu ezip geçiyormuş gibi.

"Helen bugün bana Keepers'ın bir karara vardığını söylemeye geldi." Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken ederken, göz kapaklarımın arkasında gözyaşları yanıyordu. Kendimi kaybetmeden ona bakabileceğimi sanmıyordum. Nazikçe boğazını temizledi. "Koruma hakkı

onaylandı, yani arazi dış geliştiricilerden korunacak."

Göğsümdeki düğüm biraz olsun gevşedi.

"Ama," diye devam etti, botlarına bakarak, "bu, herhangi birinin mülk için teklif vermesini engellemez."

Çenemi kaldırdım. "Teklif mi?"

Çenesini kasıp başını sallayarak onayladı. "Oylamaya sunacaklar. Stan'in vasiyeti, satıştan elde edilecek gelirin Star Harbor'un kamu işleri ve eğitim sistemlerine aktarılması yönünde olduğu için, açık artırma en yüksek kârı sağlayacaktır."

Panik yükseldi, boğazımı yakıp sözlerimin boğuk çıkmasına neden oldu. "Anlıyorum."

Cal durakladı, arkasında kum tepeleri ve esinti koyu saçlarını dalgalandırıyordu. "Sen ve Stan'in burada yaptıklarınızla hepimiz gurur duyuyoruz. Sadece..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. Kendimi toparlamak için burnumun altını sildim. "Hayır, anlıyorum."

Cal'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, ama dikkatimi önümde uzanan tarım arazisine verdim. *O kadar çok potansiyel vardı ki. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.*

"Helen'dan bunu sana benim söylememe izin vermesini istedim."

İletişim kurabilen bir adam bir rüya gibi olmalıydı, ama kimsenin sana söylemediği şey, bazen bunu duymak istemediğin.

Sonunda ona bakacak cesareti topladım. "Yani teklif veriyorsun?"

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, ama yalan söylemedi.

"Evet." Dudaklarım titredi, ama başımı salladım.

Cal derin bir nefes verdi. "Bak, eğer ben almazsam, herkes onu kendine alabilir. Elbette, irtifak hakkı yardımcı oluyor, ama ben satın almazsam, kimin alacağı ve onunla ne yapacağı belli olmaz."

Gözlerim ona çevrildi. "Lütfen bunu yapma. Şimdi bana yalan söyleme. Başından beri onu istediğini biliyorum. Sadece itiraf et."

Sıcak, kahverengi gözleri benimkilere dikildi. "Başından beri istiyordum. Hâlâ da istiyorum."

Onun acımasız dürüstlüğü ciğerlerimdeki havayı emdi. İçten içe bunu hep biliyordum, ama sonunda bunu yüksek sesle duymak bunu *gerçek* kıldı. Cal

restoranı için o araziye istiyordu ve içimden bir ses onun bunu hak ettiğini söylüyordu.

Cal'ın teklifini asla geçemeyeceğime emindim, ama çenemi kaldırdığımda içimde inatçı bir gurur kabardı. "Peki ya ben de hala istiyorsam?"

Uzaklaşmaya başladım. Cevabını duymaya çok korkuyordum. Botlarım yeni döşenmiş yürüyüş yollarında çıtırdadı, kulaklarımda yenilginin yankısı çınliyordu.

"El, lütfen gitme," diye arkamdan seslendi. "En son istediğim şey seni incitmek."

Yüzümden akan iri gözyaşlarını silmeye zahmet etmeden ona döndüm. "Biliyorum Cal, ben de seni incitmek istemiyorum... ama burada kim kazanırsa kazansın, biri incinecek. İkimiz de birbirimizi incitmeden istediğimizi elde edemeyiz. Bu nasıl adil olabilir?"

Cal kollarını kavuşturdu, yüzündeki ifade okunamazdı. "Adil değil, ama eğer başka biri—bir şirket ya da açgözlü bir iş adamı araya girerse ..." Cal elini saçlarının arasından geçirdi, sonra ahır işaret etti. Her bir gözeneklerinden hayal kırıklığı sızıyordu.

"Ne?" diye sordum, sesim akşam havasına yükseldi.

"Onlara tüm bu hayali sen sattın, El!" diye bağırdı. "Herkes buranın ne kadar büyümlü bir yer olabileceğini çok iyi biliyor. Her adımı belgeledin, tüm planlarını paylaştın. Şimdi birinin tek yapması gereken bu araziye satın almak ve *senin* fikirlerinden kar etmek! Onlara bunu gümüş tepside sundun!"

Bu gerçeğin farkına varmak, yüzüme bir yumruk yemiş gibi oldu.

Karşılık verirken utançla karışık bir acı hissettim. "Peki, beni affet o zaman! *Mutluydum*, eğleniyordum ve, ve... Stan'in *öleceğini* bildiğimi mi sandın?" Son kelimede sesim titredi ve ayaklarımla üzerinde sallandım.

Sosyal medyada coşkuyla paylaştığım tüm bu detayları, dikkatini veren herkese anlatıyor olduğumu hiç düşünmemiştim. Stan'le kurduğumuz planların gerçekleşmeyeceğini ya da birinin gelip o hayali kendisinin yapacağını hiç hayal etmemiştim.

Anında Cal'ın güçlü kolları beni sardı ve beni sabit tuttu.

Beni sakinleştirdi.

Onun kucaklamasına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Kalbimde Cal'ın düşman olmadığını biliyordum. Duygularım çok yoğundu ve Stan'i kaybetmenin üzüntüsünü bastırmak, kazanamayacağım bir savaştı.

Kederi içime aldım.

Onun dalgalar halinde üzerime akmasına izin verdim, söyleyemediğim her şeyin akıntısına kapıldım — burayı sevdiğimi. Stan'i özlediğimi. Cal'a derinden aşık olduğumu. Bu rüya olmadan kim olduğumu bilmediğimi ve onun başkasına ait olduğunu izleyerek hayatta kalabileceğimden emin olmadığımı.

En şiddetli hıçkırıklar içimden fışkırırken, Cal yürüyüş yolunda oturmaya devam etti, bana bir battaniye gibi sarıldı. "Sorun yok," diye teselli etti, buklelerimi yüzümden çekerek. "Çiftliğe kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Bu bir şeydi, ama yeterli değildi. Başımı salladım ve burnumu çekerek Cal'ın gömleğindeki ıslak lekelerle baktım. Elimin içiyle gözyaşlarımı sildim. "Yine vazgeçemem," diye fısıldadım.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Ne olursa olsun, bence pes etmemelisin. Elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Bir an sonra, Cal'ın yüzüne bakmaya cesaret ettim. "Peki ya sen? Hâlâ kendim için satın almaya çalışırsam benden nefret etmeyecek misin?"

Çenesini sıktı, yutkundu ve başını salladı; karanlık gözlerinden ne düşündüğü okunmuyordu. "Hayır, Darling. Hiçbir şey senden nefret etmeme neden olamaz."

OTUZ ÜÇ

ELODIE

DUYGUSAL OLARAK **TAMAMEN** bitkin düşmüştüm.

Tamamen çöktükten sonra, Cal beni kollarında taşıyarak kulübeye geri götürmüştü. Beni yatağa yatırıp iyi geceler öpücüğü verirken nazik ve yatıştırıcıydı. Aramızdaki ağırlık ve belirsizliğe rağmen, ona hâlâ tamamen ve derinden aşıktım.

Sadece, henüz yenilgiyi kabul etmediğim için beni affetmesi için bunun yeterli olmasını umuyordum.

Birkaç gün sonra, avukatın ofisi, defalarca ısıtılmış kahve ve belirsiz bir narenciye kokusuyla doluydu; sanki biri ucuz limon kokulu bir mumla umutsuzluğun kokusunu maskeleymeye çalışmış gibiydi. Masasının karşısındaki sert sandalyeye oturdum, parmaklarım orta parmağımda taktığım gümüş yüzüğü çeviriyordu. O yüzük büyükannemindi. O, tanıdığım en cesur kadınlardan biriydi ve o anda onun azmine ihtiyacım vardı.

Bay Richardson ofisine girdiğinde, hemen konuya girdi.

"Bay Stafford, çiftliği Keepers'ın bakımına bıraktı," dedi nazikçe, sanki vasiyet okunduğu gün mektupta bana tam olarak bu sözler söylenmemiş gibi. "Koruma hakkı ile birlikte, yani arazi üzerinde inşaat yapılamaz. Mülkü satacaklarını düşünmek mantıklı."

"Tamam," dedim. "Anlıyorum." Sesim sanki rüzgar tünelinin diğer ucundan geliyormuş gibi çıkıyordu. "Ve

kasabaya gidecek.”

O, üzgünmüş gibi ama aynı zamanda bu tür haberleri vermeye çok alışkınmış gibi ellerini birleştirerek başını salladı. “Sanırım vefatından sonra çiftliğin satılma olasılığını anlamıştı, ancak Bay Stafford mülkün güvenilir ellere geçmesini sağlamak istiyordu. Onun değerlerini paylaşan, tarihi önemi olan ellere.”

Başımı salladım ve kucağıma baktım. “Ve yapabileceğim tek şey onu kendim satın almak mı?”

Kısa ama anlamlı bir duraklama oldu. “Öyle görünüyor, hanımefendi.”

Gözlerimi kırdım, tek seçeneğimin o kadar uzak bir ihtimal olduğunu ve gülünç olduğunu biliyordum. Herhangi bir durumu saniyeler içinde değerlendirip bir plan yapabilirdim, ama hala paranın gökten nasıl yağacağını çözemedim. “Ne kadara?”

“Şey...” Bilgisayar ekranında bir şeyler tıklattı. “1992’de arazi yaklaşık otuz beş bin dolara satın alınmıştı, ama meyve bahçesi eklendiğinde ve irtifak hakkı devreye girdiğinde, şimdi... çok daha fazla. Milyonlarca dolar.”

Güldüm. Gerçekten güldüm. Keskin, mizahsız bir şey gibi, istem dışı içimden fışkırdı.

Sanki bu, diğer her şeyin dışarı dökülmesini engelleyecekmiş gibi elimi ağzıma bastırdım — umudumu, kederimi, kalbime o kadar yakın beslediğim ki kaburgalarıma yapışmış olan yırtık pırtık küçük hayallerimi.

Milyonlarca.

Bay Richardson gülmedi. Bana sadece gergin bir gülümseme gösterdi, insanların cenazelerde ve boşanma davalarında takındığı türden bir gülümseme. “Bunun bir şok olduğunu anlıyorum.”

Bunu tarif edecek daha mükemmel bir kelime yoktu.

Ofisinden, sanki içim boşaltılmış, biri dondurma kepçesiyle içimi sıyırıp geri koymayı unutmuş gibi hissederek çıktım.

Dışarıda, dünya dönmeye devam etme cüretini gösteriyordu. Trafik akıyordu. Bir kadın, eski ofis binasının önünden bebek arabasını itiyordu. Karşı caddede bir çift gülüyor ve sarılıyordu.

Peki ya ben? Kolumun altında bir dosya klasörüyle kaldırımda duruyordum ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Geri döndüğümde, kulübe sessizdi, Çarşamba öğleden sonrasının uykulu sükunetine bürünmüştü. Çok geçmeden biri araziye, kulübeyi de beraberinde satın alacaktı ve ben yeniden başlayacaktım.

Verandanın merdivenlerine oturdum, yanımda açılmamış dosya klasörüyle, çiçek açan kabak tarlasına bakakaldım. Artık tarlada sarmaşıklar dolup taşıyordu, erken aşamadaki kabaklar her geçen gün büyüyordu.

Her şeyin başladığı yer burasıydı. Stan'ın körü körüne inançla atladığı ve bu yerden bir şeyler yaratabileceğime inandığı yer. Dolambaçlı yürüyüşlerimizde, Stan konuşurken ben dinlemiştim. Arıların ve mevsimlerin ritmini öğrenmiştim. Bir sonbahar festivali, elma şarabı tadımı ve çocukların bahçe sandalyelerine kıvrılıp, ebeveynlerin ise elinde kağıt bardaklarda sıcak şarap tutarak geçirecekleri yıldızlı film geceleri hayal etmiştim.

Burası bizim olacaktı. *Benim* olacaktı.

Başkasının bizim hayallerimizden kar elde etmesi fikrinden nefret ediyordum. Star Harbor Farm'ın sosyal medya sayfalarına tüm kalbimi ve ruhumu katmış, benzersiz ve heyecan verici bir çevrimiçi topluluk oluşturmak için çalışmışım. Yolculuğumun her adımını paylaşmak içimi rahatlatmıştı ve birinin bu hayalleri kendine mal edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Gözyaşımdan düşmeden önce yanağımı sildim.

İçeri girip odada volta atmaya başladım. Çay yaptım ama içemedim. Star Harbor Farm'ın kaçınılmaz ve acı verici kaybını aklımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Umutsuzluğun yarattığı o derin acıdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Şifonyerimin çekmecesinden, eski sandığın içinde bulduğum mektubu çıkardım. Solmuş mürekkep ve tutulmamış sözler, mektubunun sararmış sayfaları arasında düzgünce katlanmıştı.

Çok geç olmadan deniz fenerinde buluşalım. O izliyor.

Sözler gizemli ve romantikti. Biraz da ürkütücüydü.

Hangisine daha çok inanacağımı bilemiyordum.

O gece, daha fazla ipucu bulmak için çaresizce sandığı tekrar didik didik aramıştım. Kadın açıkça kaçmayı planlıyordu ve ben, onun yıllar önce sahilde bulunan kadın olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuşum — acaba

Lokantalarda ve veranda salıncaklarında fısıldanan isimsiz hayalet miydi?
Bu, Kum Tepelerinin Leydisi miydi?

Peki ya onun hikâyesi, yerlilerin uydurduğu o yumuşak kenarlı trajedi değilse?

Ya gerçekten daha karanlık bir şeyse?

Zamanın ötesinden uyarılar fısıldayan bir şey?

Titredim ve kollarımı ovuşturdum. Kulübe olması gerekenden daha soğuk geliyordu.

Pencereden Drifted Spirit'e baktım. Her zamanki gibi, yumuşak ışıklar ve davetkar pencerelerle sessiz ve sakin bir yerdi. Rüya gibi ve hayali bir yerdi. Sürekli yeni yüzlerin ve taze hikayelerin geldiği Drifted Spirit gibi bir yeri işletmek, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi görünüyordu. Her gün hayal kurarak, her yeni misafir için mükemmel bir Star Harbor deneyimi yaratmakla geçecekti.

Ama Cal, herkesin olayları aynı romantik, altın rengi ışık altında görmediğinin kanıtıydı. Bazen o rüya, başkasının bana küçük gelen ayakkabılarını giymek gibiydi.

Cal bütün gün ortalarda yoktu ve sanırım benim tam bir çöküş yaşamamın ardından bana biraz nefes aldirmek istiyordu. Sıkıcı haberler ve Levi hakkında yarım yamalak sorular gibi birkaç kısa mesajlaşmıştık.

Cal'ın kendi iç dünyasında bir yerde olduğu hissi beni rahat bırakmıyordu; benim haritamın olmadığı bir yerdi orası. Düşünmek için alanının olması her şeyi kolaylaştırıyor mu, yoksa sonsuz derecede zorlaştırıyor mu, emin değildim.

Onu özliyordum ve çiftliği nasıl kurtaracağımı, kendimi nasıl kurtaracağımı bulmam gereken bir zamanda onu özlemekten nefret ediyordum.

Çünkü asıl mesele bu değil miydi?

Bu, pes etmeyen versiyonum olmalıydı. İlk rahatsızlık belirtisinde kaçmayan versiyonum. Omuz silkip, akıntıya kapılıp, evrenin eninde sonunda bir çözüm bulacağını kendine söyleyen versiyonum değil.

O kız burada değildi.

Henüz değil.

Ama lanet olsun, ortaya çıkmak için deli gibi çabalıyordu. Eğer Cal — benim kazanmamdan en çok kaybedecek olan adam — vazgeçmem gerektiğini düşünmüyorsa, ben nasıl vazgeçebilirdim ki? Aramızda çok şey değişmişti.

Sanki bir kanyonun karşı taraflarında duruyor, aynı ipin zıt uçlarına bağlıydık. İkimiz de birbirimize kasten zarar vermek istemiyorduk, ama ipi bırakmayı da başaramıyorduk.

Tüm cevaplar bende değildi, ama çiftliğin emin ellerde olmasını sağlayabilirsem, Cal ve ben geri kalanını daha sonra, birlikte halledebilirdik.

Bunu başarmanın bir yolunu bulamazsam kendimle nasıl yaşayabilirdim ki?

Mektubu bir kenara kaldırdım ve dikkatimi toplayıp, arayabileceğim herkesin dağınık ve uzun bir listesini hazırladım. Finansman, hibe, yatırımcı veya iyilik perisi gibi bağlantıları olabilecek, şimdiye kadar tanıştığım tüm kişileri yazdım. Eyalet tarih komisyonuna e-posta attım. Bir iş kurma kuluçka merkezine mesaj bıraktım. Yardımcı olmak isteyebilecek hibe yazarı kişilere ulaştım.

Bana yardım edebilecek *biri* olmalıydı.

Tepkiler birer birer geldi. "Çok riskli."

"Yanlış türde bir kar amacı gütmeyen kuruluş." "Yatırım getirisi yok."

Her reddedilme, küçük, acımasız ve olması gerekenden daha fazla acıtan bir kağıt kesiği gibiydi. Beşinci reddedilmeyle birlikte, cevap verme zahmetine bile girmedim. Bunun yerine, telefonumu mutfak masasına bıraktım ve arka taraftaki boş ahıra gidip ağladım.

Beni gerçekten harekete geçiren boyaydı. O aptalca, parlak mavi o kadar canlıydı ki, umut gibi geliyordu, burayı kurtarmaya değmeyeceği fikrine karşı görkemli bir orta parmak gibi.

"Lanet olsun, Stan," diye fısıldadım, parmaklarımı iç duvarda gezdirerek. "Neden bunu bana vermedin ki?"

Kendi saçma düşüncelerime güldüm. Stan, sadaka veren türden bir adam değildi. O, sıkı çalışmaya değer verirdi. Azim. Kendi kendine ayağa kalkmaya.

Kendime acıyarak ahırdan çıktım ve Michigan Gölü'ne bakarak, başımın üstünde uzaklarda kargaların cıvıltılarını takip ettim ve kulübeye doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimde, berbat siyah kahvem soğumuştı, ama yine de zorla içtim.

Tamamen bitkin düşmüştüm. Sadece fiziksel olarak değil, iliklerime kadar yorgundum. Ruhunu ıslak kum gibi hissettiren, ağır ve her şeye yapışan türden bir yorgunluk.

Yine de, bu acının, kederin, reddedilmenin ve korkunun altında, ne kadar çok üzerine basarsan bas, ölmeyi reddeden bir yabancı ot gibi, küçük, parlak ve öfkeli bir şey hayatta kalıyordu.

Vazgeçmeye hazır
değildim. Henüz değil.

Nasıl kazanacağımı bilmesem bile. Bir planım, bir ortağım ya da cebimde bir kuruşum olmasa bile, pes etmeyecektim.

Çünkü bu rüyanın uğruna savaşmaya değer olduğunu biliyordum. *Benim* de uğruna savaşmaya değer olduğumu biliyordum.

Reddedilme e-postalarının yığınının, savaş planları gibi masanın üzerine yayılmış boş hibe başvurularına ve kredi belgelerine baktım ve yavaşça ve düzenli bir şekilde nefes verdim.

Bunu yapabilirdim. *Yapacaktım.*

Bu benim kalbimi kırsa bile. Bu süreçte Cal'ı kaybetsem bile.

Yüzleşmek istemediğim gerçek, ikimizin de istediğimizi elde etmemizin bir yolu olmayabileceğiydi. Cal haklıydı; çiftliği başkası satın alırsa, ona ne yapacakları belli olmazdı. Tek bildiğim, *bir şekilde* satın almak için yeterli parayı bir araya getirebilirim, her şeyin çözüleceğiydi.

Ev yine her zamanki sessizliğine büründüğünde derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Yeniden başladım. *Bir yolu olmalıydı.*

OTUZ DÖRT

CALLUM

O İNATÇI BİR KADINDIR, bunu kabul etmeliyim.

Elodie hâlâ kabaklarla uğraşıyordu. Meyve bahçesinin kenarından, toprağa çömelmiş halini izledim; parmakları, bırakırsa kayıp gidecekmiş gibi bir asmanın sapını sıkıca kavıyordu. Tişörtünün eteği, sırtının eğimini ortaya çıkaracak kadar yukarı çıkmıştı ve cildinde mavi boya lekesi görebiliyordum; kurumuş olsa da hâlâ meydan okurcasına duruyordu. Alnındaki teri bileğinin arkasıyla sildiğinde şakağına bir toprak izi bıraktı ve yemin ederim ki bu beni altüst etti.

Güneş gökyüzünde alçalmış, sıcak ve yoğun bir şekilde, onu o altın parıltıyla sarmaladı; bu parıltı, çiftlikteki her şeyi sanki bir resme aitmiş gibi gösteriyordu. Kulübeyi. Ahır. Onu.

Özellikle de o.

Sadece güzel görünmesi değildi. Oraya aitmiş gibi görünmesiydi. Elodie, mantığın ona yapmamasını söylediği halde hâlâ bu yer için mücadele ediyordu. Çoğu insan şimdiye kadar pes etmişti; hatta vasiyet okunduğu anda eşyalarını toplayıp gitmiş olurlardı.

Ama Elodie dışarıda, ellerini toprağa gömmüş, muhtemelen asmalara eski dostlarıymış gibi yumuşak sözlerle cesaret veriyordu ya da kabakların büyümesi için moral verici sözlere ve inatçı bir umuda ihtiyacı varmış gibi davranıyordu.

Kalbimi parçalıyordu.

Elimi yüzüme sürdüm ve arkamı döndüm, yürürken botlarımın arkası çakılların üzerinde çıtırdıyordu. Beni izlediğini görmesini istemedim. Yüzümdeki ifadeyi fark edip ne anlama geldiğini anlamasını kesinlikle istemedim.

Son bir kararın eşiğindeydim. Ayrıntılardan tam olarak emin değildim, ama zihnim kararını vermeye tehlikeli derecede yakındı.

Beynimin bir kısmı, düşüncesi bile midemi bulandırmayan tek seçeneğe karşı isyan ediyordu.

Han'a döndüğümde, otomatik pilotta mutfakta dolaştım; ekşi maya başlangıcının çökmemiş olup olmadığını, Levi'nin atıştırmalık zulası yağmalanmamış mı diye baktım, büyük buzdolabının sıcaklığını koruduğunu kontrol ettim. Sıradan şeyler. Kolay şeyler. Kontrol edebileceğim şeyler.

İçerideki hava, biberiye ve sabahki başarısız çörek denemesinden kalan yanmış şeker kokuyordu. Esintiyi içeri almak için pencereyi açtım ve tezgaha yaslanarak arazinin ötesine baktım. Buradan, onun kabak tarlasının kenarını zar zor görebiliyordunuz.

Boğazım düğümlendi.

Son beş yılımı her şeyi ayakta tutmaya çalışarak geçirmiştım — Levi için, han için, paramparça olup bir türlü tam olarak iyileşemeyen bir hayatın anısı için. Sürekli düşünüyordum ki, biraz daha çok çalışırsam, biraz daha sabırlı olursam, geri kalan her şey yoluna girecekti.

Peki ya şimdi?

Her zaman istediğim fırsat karşımda duruyordu... ama onu değerlendirebileceğimden emin değildim.

Onu kaybetme riski olmadan olmazdı.

Drifted Spirit'te akşamın ^{erken} saatleri her zaman sakin bir ritimle geçerdi. Lobi, sıcak ve tanıdık bir lamba ışığıyla parlıyordu. Şöminedeki ateş hafifçe çıtırdıyordu, cilalı ahşap zeminlerde yumuşak bir tıslama yankılanıyordu. Konukların çoğu maceralarından dönüyor, odalarına uğruyor ve ortak alanlardan gelen sohbet sesleri yavaş yavaş artıyordu.

JP King buraya ait değildi.

Pencerenin yanındaki koltuklardan birine oturdu, duruşu dikti, elinde telefonu vardı, takım elbisesi sessizliği kesecek kadar şıktı. Küçük kasaba hanlarında değil, yönetim kurulu odalarında anlaşmalar yapmaya alışkın bir adama benziyordu. Espresso'suna uzandığında saati ateşin ışığını yakaladı, altın rengi sanki bir şey kanıtlamak istercesine parıldıyordu.

Odayı yavaşça geçtim, arka cebime sıkıştırdığım havluyla ellerimi sildim. Günün işinden sonra üstümü değiştirecek vaktim bile olmamıştı; botlarım meyve bahçesinde dolaştığım için hâlâ çamurluydu, gömleğim yaz ortasının teriyle yapış yapıştı. Muhtemelen sedir ve mutfak yağı kokuyordum.

O ise para kokuyordu.

Ben yaklaşınca ayağa kalktı ve sanki birbirimizi zaten ölçüp biçmiyormuşuz gibi elini uzattı. JP, *parayı* haykıran bir tür soğukkanlı özgüvene sahipti. Koyu renkli saçları düzgünce taranmıştı ve gözleri, kendinden emin havasına katkıda bulunan bulanık mavimsi yeşil renkteydi. Elini uzatırken ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle seğirdi.

"Callum," dedi yumuşak bir sesle, sanki benim yatırım yapmaya değer biri olduğuma çoktan karar vermiş gibi.

Elini sıktım. Sıkıydı. Saçmalık yoktu.

"Bay King."

"JP, lütfen." Bana oturmamı işaret etti, ama kontrolün dengesi biraz daha eşit bir noktaya gelene kadar, bir an fazla ayakta kaldım. Sonra karşısındaki sandalyeye oturdum, bacaklarımı genişçe açıp kollarımı uyluklarımın üzerine ağır bir şekilde koydum.

Hiç vakit kaybetmedi. "Bir şeye sahip olmak istiyorsun. Sıfırdan inşa etmek. Kökleri olan bir şey."

Cevap vermedim, bırakıp konuşmasına izin verdim.

"Rakamlara baktım. Konseptin—miras ve sürdürülebilirlik üzerine kurulu, tarladan sofraya restoran—çok akıllıca. Zamanında. Turistler için yeterince romantik, yerliler için yeterince gerçekçi."

"Bütün bunları birkaç telefon görüşmesinden mi çıkardın?" diye sordum, şüphecililiğimi gizlemeye bile zahmet etmeden.

JP'nin gülümsemesi bozulmadı. "Potansiyeli gördüğümde bunu işim haline getiririm. Tower Business Ventures, kalıcı fikirlere yatırım yapar ve

sende de böyle bir fikir var.”

Sırtımı koltuğa yasladım, o anın ağırlığı altında koltuğun gıcırdamasına izin verdim. “Yani sessiz ortak olmaya var mısın?”

“Anlamlı bir şeye ortak olmak istiyorum.” Bakışları keskin ve değerlendirciydi. “Sanırım ruhunu satmadan ya da borç batağına saplanmadan bu hayali gerçekleştirmek için bir yol arıyorsun.” JP fincanını titizlikle masaya koydu. “Sermayeyi ben sağlayacağım. Sen mülkü temin edeceksin. İşletme kontrolünü senin elinde tutacak ve şirketim zamanla kâr elde edecek şekilde bir yapı kuracağız.”

Ona baktım. “Tower Business Ventures, küçük kasabalara yardımlarıyla pek tanınmaz.”

O alaycı bir şekilde güldü. “Bu hayır işi değil. Bu iş. Sen kazanırsın. Ben kazanırım. Kasaba kazanır.” Bunu özür dilemeden, gayet doğal bir şekilde söyledi. Sesinde hiçbir şart yoktu—ama ben gerçeği biliyordum.

Her zaman bir şart vardı. Bazen sadece görünmezdi.

Nefes verip bir kez başımı salladım. “Her şeyi iyice düşünmüşsün gibi görünüyor.”

Yavaş, kendinden emin gülümsemesi genişledi. “Evet.”

Kaşlarımı çatarak, bir tuzak olup olmadığını araştırdım. “Menüyü değiştirmek istersem ne olacak? Her cuma yemeğini yerel bir gıda bankasına bağışlamaya karar verirsem? Ya da yangında her şeyini kaybeden bir aileyi ağırlamak için bir hafta kapalı kalırsak?”

Başını eğdi. “Bana planının bu olduğunu mu söylüyorsun?”

Cevap vermedim, ama gözlerini kaçırmadım.

JP hafifçe güldü. “Sen sahip olunabilecek türden bir adam değilsin, Cal. Buna bahse girerim.”

Ayağa kalktı. Manşetindeki hayali bir kırıksıklığı düzeltti. “Bu gece bir cevap beklemiyorum. Ama şunu bilmelisin ki, ben bekleyip duran biri değilim. O mülk açık artırmaya çıktığında hazır olmalısın. Harekete geçmek için bir fırsatın var ve sen harekete geçmezsen başkasının harekete geçeceğini bilmelisin.”

Ben de ayağa kalktım ve elimi uzattım. “Anlıyorum.”

JP’nin el sıkışması sertti ve sanki beni hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi elimi bir an fazla tuttu. “Senden haber bekliyorum.”

Son bir kez başını salladı ve kapıya doğru yürüdü, adımları sessiz ama hiç şüphesiz kendinden emindi. “İyi şanslar, Cal.”

Oda yeniden sessizliğe büründü, arkamda şömine hışırdayarak yanıyordu. Dışarıda rüzgâr, araba yolunu çevreleyen ağaçların dallarını sallıyordu. Masada bıraktığı boş fincana baktım, kenarında hâlâ espresso izleri kalmıştı.

Kağıt üzerinde plan mükemmeldi. Hayalini kurduğum restoran, sevdiğim topraklar, uzun vadeli planlar yapmayı bilen bir iş ortağı. Her şey elimdeydi, sadece almamı bekliyordu.

Sessizlik yoğunlaşıp, gölden yükselen sis gibi hanın köşelerini sararken, göğsümdeki bir şey huzur bulmayı reddediyordu.

Belki de Elodie'nin hâlâ o kabak tarlasına sanki onu kurtaracakmış gibi bakmasıydı. Belki de Levi'nin ondan çoğul olarak bahsetmeye başlamasıydı — sanki artık bir *bizmişiz gibi*, bu evin aynı dört duvarı etrafında dönen iki ayrı insan değilmişiz gibi.

Belki de derinlerde, başkasının külleri üzerine kurulan hayallerin asla hayal ettiğin gibi tatmadığını bilen içimdeki o kısımdı. Uzun süre orada oturdum, sönmekte olan ateşe bakarak, bir erkeğin bir şeyi bırakacak kadar sevebileceği tüm yolları düşündüm.

Ve bazen bunun, onu gerçeğe dönüştürmenin tek yolu olduğunu.

OTUZ BEŞ

CALLUM

Kır evine vardığımda, güneş çoktan ağaçların arkasına kaymış, kabak tarlasının üzerine uzun, leylak rengi gölgeler düşürüyordu. Kır evinin penceresinden yumuşak bir ışık parlıyordu, altın rengi ve sıcaktı, sanki evin kendisi bir kalp atışı varmış gibi. Bu, insanı yavaşlatan türden bir ışıktı, hak etmediğin ama uzaklaşmadığın bir davet gibi hissettiren türden.

Elimdeki kağıt market poşetlerini yer değiştirdim ve botumla kapıyı çaldım.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Elodie, tayt ve kolunda soluk bir boya izi olan bol bir sweatshirt giymiş olarak kapıda belirdi. Bukleleri başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve gözleri yorgun görünüyordu, ama canlıydı.

Hâlâ oradaydı. Hâlâ çabalıyordu ve bu, kalbimde bir şeyler uyandırdı.

"Akşam yemeği mi getirdin?" diye sordu, torbalara temkinli bir iyimserlikle bakarak.

"Belki sana yemek pişirebilirim diye düşündüm," dedim, poşetleri barış teklifi gibi havaya kaldırarak. "Bir gece dinlenmene iyi gelir diye düşündüm, ayrıca seni görmek için bir bahaneye ihtiyacım vardı."

Elodie gülümsedi ve içeri girmem için kenara çekildi.

Kulübe lavanta ve hafif bir narenciye kokuyordu. Arka planda düşük sesle ve cızırtılı bir şekilde bir plak çalıyordu; yanılmıyorsam Otis Redding'di. Havada, adını koyamadığım bir şeyin yoğunluğu hissediliyordu

, sanki daha önce ağlamış gibi. Kafamı salladım. Muhtemelen sadece kendi düşüncelerimi yansıtıyor ve onun için aşırı endişeleniyordum.

Yemek masasının hemen arkasındaki duvara gözüm takıldı ve birden durdum. Parlak Post-it notları — pembe, sarı, yeşil — minik askerler gibi sıralanmıştı. Üzerlerine karalanmış isimler. Telefon numaraları. Bazıları üstü çizilmişti. Diğerlerinin üzerine ise onun kıvrımlı el yazısıyla dolu paragraflar sıkıştırılmıştı. Onların altında, defterinden sayfalar ve birkaç basılı e-posta, savaş ganimetleri gibi duvara tutturulmuştu.

Nefesim kesildi.

Elodie'nin küçük masası, kırtasiye malzemeleri ve paramparça olmuş umutlardan oluşan bir savaş odasına dönüşmüştü — ve yine de o oradaydı. Hâlâ oradaydı. Hâlâ mücadele ediyordu.

"El..." diye mırıldandım.

Omzunun üzerinden bir bakış attı, gözleri masaya kaydı ve sanki bu manzara az önce tüm göğsümü yeniden düzenlememiş gibi omuz silktili.

Gözlerini kırptırdı ve zorla gülümsedi. "Henüz fikirlerim tükenmediğini hatırlatmak için."

Söyleyecek sözüm yoktu, sadece hayranlık ve suçluluk duygusunun göğsümün derinliklerine yerleşmesinin ağırlığı vardı.

Nazikçe boğazını temizledi ve kollarımdan bir market poşetini aldı. "Ee, akşam yemeği ne olacak, söyleyecek misin?" diye sordu, ben mutfağa doğru ilerlerken peşimden geldi.

"Tavuklu turta," dedim, kağıt poşeti tezgahın üzerine koyarken. "Rahatlatıcı bir yemek. Uygun göründü."

Kaşlarını kaldırdı, ağzı seğirdi. "Bunun ...yapması epey zahmetli bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece malzemeleri tavaya atıp en iyisini ummak gibi bir şey değil?"

Planı olan bir adam gibi önceden pişirilmiş tavuğu ve ev yapımı puf böreği çıkardım. "Beni küçümseme. Kat kat puf böreği hazırladım."

Bu sözlerim onu gerçekten güldürdü. Elodie tezgaha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını o şekilde yana doğru çekerek beni izledi; bu hareketi her zaman düşüncelerimin ortasında kafamın karışmasına neden olurdu.

Ben soğanları doğrayıp havuçları soyarken, sessizliği daha ağır hale geldi — soğuk ya da mesafeli değil, sadece düşünceliydi. Beni

, gözleri dövmele ellerime, kolumdan sırtıma uzanan yara izlerine kayıyordu.

"Yemek yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Parmaklarımı kesmemeye dikkat ederek başımı salladım. "Sessiz. Düzenli. Adımları takip ediyorsun ve çoğu zaman sonunda güzel bir şey elde ediyorsun. İnsanlarla işler her zaman böyle yürümüyor."

"Ya da çiftliklerde," dedi kuru bir kahkaha atarak ve ona bir göz attım. Artık gülümsemiyordu. "Hayır," dedim. "Ya da çiftliklerde."

Dolguyu karıştırdım ve bir miktar krema ekledim, ama bu anında bir hata gibi göründü. Fazla eklemiştim. Sos, istediğimden daha fazla inceldi.

Homurdandım ve yaptığım karışıklığı düzeltmeye odaklandım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Elodie, gülümsemesini zorla bastırarak.

Tavaya sanki beni ihanet etmiş gibi baktım. "Sorun yok. Bu tamamen kasıtlı."

"Oh, anladım anladım," dedi içeriye bir omzumun omzumun üzerinden. "Bu senin meşhur 'tavuklu çorban' mı?"

Durumu düzeltmeye çalışırken ona keskin bir bakış attım ve çorbayı koyulaştırmak için birkaç kaşık un ekledim.

"Bu böyle de güzel pişer," diye mırıldandım, kendimi biraz kaybolmuş hissederek. "Güven bana."

Cevap vermedi, sadece yanıma geldi ve elini uzatıp kulak arkasına düşen bir bukleyi yerine yerleştirdi. Omuzu omzuma değdi ve sanki elektrik çarpmış gibi oldum — küçük, elektrikselsel bir şoktu ve daha fazlasını istememe yetecek kadar güçlüydü.

Pot pie pişerken, sanki yıllardır böyle yapıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında dolaştık. O içecekleri doldurdu. Ben sarımsaklı ekmeği yaktım. O güldü. Ben, her şeyi bırakmaya hazırmışım gibi omzuma bir mutfak havlusu attım. Her nasılsa masayı kurduk, her ne kadar tüm ev hafifçe yanmış tost ve soğan kokuyorsa da.

"Gerçeklerin ortaya çıkma anı," dedim ve pot pie'dan bir kaşık dolusu tabağına koydum. Bir bakışta her şeyi mahvettiğimi anladım.

Elodie bir ısırik aldı, çiğnedi ve yutmadan önce durakladı.

Yüzünü buruşturunca kalbim sıkıştı.

"Tamam," dedi. "Bu... farklı."

"Vay canına." Gülerek çatalımı düşürdüm. Ön kollarımı masaya dayadım ve ellerimle bir hareket yaptım. "Hadi, söyle. Acımasızca dürüst ol."

Gözlerini kaldırdı. "Yani, havuçlar neredeyse çiğ, sos da sanki... yapıştırıcı gibi, ve sanırım içinde köfte sayılabilecek bir un topakçığı var."

Yarı yenilmiş, yarı aşık bir halde güldüm. "Bana yalan söyleyebilirdin, biliyorsun."

Beni işaret etti. "*Acımasız dürüstlük* demiştin. Ayrıca, daha azı sana büyüme şansını elinden alır."

Ona baktım ve gülümsediğini gördüm, gözlerindeki o alaycı ışıltı başka bir şeyle yumuşamıştı—daha sıcak bir şeyle. Masadan uzanıp kaşığını benimkine hafifçe vurdu. "Ama geldiğin için puan alıyorsun. Bu da bir şeydir."

Ondan sonra sessizce yedik—yani, o yedi. Ben tabağımdaki yemeği itip kakarken, söylememem gereken her şeyi nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Ne kadar uzun oturursak, her şey o kadar ağırlaşıyordu. Arka plandaki müzik çoktan sessizliğe karışmıştı ve güneş tamamen kaybolmuştu.

Yemekleri kaldırdıktan sonra — ikimiz de yemeğin ne kadar kötü olduğunu özenle görmezden gelerek — lavabonun başında durup tabakları yıkadım. Elodie yanıma geldi ve bulaşık deterjanını uzattı, parmakları benimkilere değdi.

İkimiz de donakaldık, ama ikimiz de uzaklaşmadık.

"Seni özledim," dedi aniden, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Döndüm, eli hâlâ elimdeydi, vücutlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "Buradayım," dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Son kelimedede sesi kırıldı ve *lanet olsun*, bundan nefret ediyordum.

Gözlerindeki acıdan nefret ediyordum. İkimizin de her şeyi istemesinden ve birbirimizi incitmeden bunu nasıl isteyeceğimizi bilmememizden nefret ediyordum.

"El..."

Bana baktı ve bir an için ikimiz de nefes almadık. Sonra eli göğsüme kaydı, parmakları gömleğime dolandı ve onu öptüm.

Aceleyle getirilmiş ya da pervasızca değildi. Sadece... derin ve uzun, tutabileceğimden emin olmadığım bir söz gibi.

Ayrıldığımızda, alnı benim alnıma değdi. Onu orada tuttum, ikimizi de sessizliğe demirledim. Ona her şeyi anlatmak istedim, ama yapamadım.

Henüz değil.

Bunun yerine, "Sana söylemiştim, ben buradayım," diye fısıldadım.

Elodie tek kelime etmedi, sadece elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya doğru götürdü.

Ayaklarımızın altındaki döşeme tahtaları gıcırdıyordu ve çıplak ayaklarının sert ahşap zeminde çıkardığı yumuşak ses, olması gerekenden daha yüksek geliyordu.

Eli elimden hiç ayrılmadı, ama yatak odasına ulaşmadan önce kaybolacağımdan korkuyormuş gibi elini sıkıca tuttu. Sanki kalbimin kalmaya karar verdiğini bilmiyormuş gibi.

Elodie kapıyı iterek açtı ve içeri girdi; sadece komodinin üzerindeki lambaya uzanmak için elini kapıdan çekti. Sıcak bir ışık yatağın üzerine yayıldı — buruşuk çarşaf, yarı katlanmış bir battaniye, çok uzun süredir tek başına uyuduğu yerin yumuşak izi.

Kapının eşiğinde durup onu izledim ve bir an için kıpırdamadım çünkü bunu hatırlamam gerekiyordu.

Bana sırtını dönmüş, ellerini ne yapacağını bilemezmiş gibi parmaklarıyla gömleğinin eteğini oynatıyordu. Omuzları, dengelemeye çalıştığı nefesinin ritmiyle inip kalkıyordu. Ensesindeki bukeler dağılmaya başlamıştı.

O döndü, ben de bir adım attım.

Elimi uzatıp parmaklarımı kolunda gezdirirken tek kelime etmedi. Nefesi titrek ve yumuşaktı. Elim gömleğinin eteğinin altına kayınca gözlerini kapattı.

"Elodie." Adı dilimde bir dua gibi hissettirdi.

Yüzü kızarmış, dudakları aralanmış bir şekilde bana baktı. "Evet, Callum?"

Sesim kulağına ulaştı. "Nazik olmayacağım," dedim, sesim kısık ve boğuktu. "Ama dikkatli olacağım. Söz veriyorum, sana karşı her zaman dikkatli olacağım."

O dönüp yüzümü kendine doğru çektiğinde, bakışlarında bir şey paramparça oldu.

Öpücük yavaştı, ama hiçbir yanı yumuşak değildi. Dişler, dil ve haftalardır etrafında dolandığımız o çaresiz ihtiyaç vardı. Parmakları gömleğimi kavradı, beni kendine çekti. Onu yatağın kenarına bastırdım ve dizleri yatağa çarparak çöktüğünde çıkardığı yumuşak sesi yuttum.

Yumuşak teni ellerimin altında yanıyordu. Sıcak, vahşi ve o kadar duyarlıydı ki dizlerim titremeye başladı. Boynuna doğru öpücükler kondurdum, tuz, narenciye ve şampuanının hafif kokusunu tattım.

Gömleğini çıkarırken bana doğru eğildi, her santimi, öğrenmek için can attığım bir sır gibi ortaya çıktı.

"Cal," diye fısıldadı, elleri gömleğimin altına kayarken. "Evet?"

"Bu gece yavaş olmak istemiyorum. İstedğim..." Nefesi kesildi. "Hâlâ sana ait olduğumu bana göstermeni istiyorum."

Kendimi tutmam bir anda sona erdi.

Gömleğimi başımdan çıkardım ve onu yatağa iterek, yerçekimi gibi onu takip ettim. Ellerim uyluklarını, belini okşadı, her kıvrımı, her titremeyi ezberledi. Yüzü kızarmıştı, göz bebekleri büyümüştü, göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyordu.

"Öylesin," dedim sertçe, önce ağzının köşesini, sonra çenesini, sonra da daha aşağısını öptüm. "Her zaman öyleydin."

Tırnakları sırtıma batıp kalçaları bana doğru yükseldiğinde, yavaşlayamayacağımı anladım.

Sadece derine inecektik.

Sanki bunun için yaratılmışız gibi birlikte hareket ettik; sanki her tartışma, her yanlış adım, her acı veren an bizi buraya getirmiş gibi. Bacakları belime dolandı, beni yere sabitledi. Elleri saçlarıma, çarşaflara, bana dolandı.

Adımı bir bağ gibi fısıldadı. Ben de onun adını bir yemin gibi söyledim.

Bunda acele edilen bir şey yoktu, ama her şey acil gibiydi.

Her şey önemliydi.

Her nefes.

Her ısırik.

Sanki birbirimize yeterince yaklaşıyamıyormuşuz gibi kalçalarını kaldırıp benimkilere doğru her hareket.

Onun dağılmasını izledim, gözleri benimkilere kilitlenmiş, dudakları sessiz bir çığlık atar gibi aralanmıştı. Ben de onu takip ettim, yüzümü boynuna gömdüm ve kendimi bıraktım.

Her şeyi bıraktım.

Bittiğinde, kıpırdamadık. Sadece terden nemli çarşafların içinde birbirimize sarılmış yatıyorduk, nefesinin sıcaklığı omzumda, kalp atışlarım avucunun altında yavaşça düzeliyordu.

Şakaklarını öptüm, sonra yanağını, sonra çenesini. Dudaklarımın her dokunuşu, her şeyin yoluna gireceğine dair sessiz bir sözdü.

Telefonum çaldığında, ELODIE'nin doygun nefesinin sıcaklığı hala omzumda hissediliyordu.

Bir an için onu görmezden geldim; gözlerim kapalı, vücudum onunla iç içe, aramızda gelişen her şeyin sessiz bir sonrası. Bacakları çarşafların altında benimkilerle gevşekçe dolanmıştı, parmakları hâlâ kaburgalarım boyunca nazik çizgiler çiziyordu.

Telefon tekrar çaldı ve vücudum gerildi.

"Yapma," diye mırıldandı, uykulu bir sesle ve hareket etmek istemeden.

Brody'nin adını gördüğüm anda, zihnimdeki sis dağıldı. "El," dedim, sesim çok kısık çıkmıştı. "Bunu cevaplamam lazım."

O çoktan oturmuş, battaniyeyi göğsüne sıkıca sarılmıştı. İkinci zil sesinde telefonu açtım. "Ne oldu dostum?"

Brody zaman kaybetmedi. "Bir kaza oldu. Hayes ve Wes. Durum kötü."

Aklımdaki her şey durdu, ama vücudum hareket ediyordu, kıyafetlerimi arıyor ve kot pantolonumu giyiyordum. "Kaza mı?"

Elodie'nin de duyabilmesi için telefonu hoparlöre aldım.

"Anladığım kadarıyla Hayes'in kamyonu bozulmuş. Wes yardım etmeye gelmiş ve bir sürücü onlara çarpmış. Hayes oldukça hırpalanmış. Birkaç küçük kesik var, sarsılmış. Hâlâ muayene ediyorlar ama Wes... en ağır darbeyi o aldı. Hayes'i korurken çarptı."

Gözlerimi kapattım. "Siktir."

Brody'nin sesi ciddiye. "İkisi de hastanede. Ben şu anda buradayım."

"Oraya geliyorum." Telefonu kapattım ve çoktan giyinmeye başlamış olan Elodie'ye baktım.

"Selene ve Kit'i arayacağım. Hayes'in yanında birinin olması lazım. Biz bir çözüm bulana kadar Levi'nin yanında kalabilirim," dedi, sesi sakın ama gergindi. "Wes'in sana ihtiyacı var ve Levi bu gece yalnız kalmamalı." Başımı salladım ve elini tuttum. "Teşekkürler. Bir şey öğrenir öğrenmez

bir şey öğrenir öğrenmez ararım."

Bana doğru eğildi ve beni nazikçe öptü—ne numara, ne de tereddüt vardı.

Sadece ikimiz.

Sonra o dışarı çıktı ve bana sadece öpücüğünün yankısı ve midemdeki o mide bulandırıcı his kaldı. Elodie'nin telefonunu kulağına götürdüğünü izledim; çimlerin üzerinden Drifted Spirit'e doğru aceleyle ilerlerken çoktan aramalar yapmaya başlamıştı. Çitten geçip karanlığın içinde kayboldu.

Elimi yüzüme götürdüm ve derin bir nefes aldım. Wes ve Hayes'in benim paniklememe ihtiyacı yoktu. Kamyonetime doğru ilerledim, geniş bir daire çizerek hastaneye doğru olabildiğince hızlı sürdüm.

Hastane bekleme odası her zaman aynı kokardı: steril, metalik ve yorgun.

İçeri girdiğimde Brody'yi otomatların yanında dururken buldum, kolları göğsünde sıkıca kavuşturulmuş, polis telsizi omzuna ikinci bir deri gibi tutturulmuştu. Yüzündeki ifade ciddiydi.

Giriş yapmadan hemen konuya girdi. "Hayes'in birkaç çürüğü ve patlamış bir dudağı var. Her şeye bakılırsa şanslı sayılır. Sürücü virajı çok hızlı aldığına Wes onu kenara itti."

Boğazım yandı.

"Siktir." Brody elini çenesine sürdü. "Wes darbeyi doğrudan aldı. Kaburgaları kırılmış, akciğeri delinmiş. Bacağı kötü durumda, ama cerrah muayene edene kadar fazla bir şey söylemeyecekler."

Kemiklerim pes etmiş gibi sert plastik sandalyelerden birine çöktüm.

"O sadece... tepki mi gösterdi?" diye sordum.

Brody başını salladı. “Düşünmedi. Sadece harekete geçti.”

Elbette öyle yaptı. Wes böyleydi. Ordudayken, sanki kaos ve acı için yaratılmış gibi, üzerinde bir sakinlik vardı. Wes her zaman ilk atılan kişiydi, başkasının yapıp yapmayacağını beklemezdi.

Brody yanıma oturdu. Hareketleri her zamankinden daha yavaştı. Ölçülüydü.

Uzun bir dakika boyunca konuşmadık.

Sonunda, “İyi misin?” dedi.

Nefes verip başımı bir kez salladım.

“Hayır.” “Ben de.”

Aramızdaki sessizlik ağır basıyordu. Garip değildi—sadece yoğun bir sessizlikti. Bu, çok şey gördüğünde, çok şey hissettiğinde ve yine de bunlarla ne yapacağını bilemediğinde ortaya çıkan türden bir sessizlikti.

“Başka neyin var?” diye sordu Brody sonunda.

“Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.” Linolyumdaki bir çizik izine bakakaldım.

Brody sabırla oturduğunda, ben de gevezelik etmeye başladım. “Bu fikri kafamda tutuyordum. Kim olmam gerektiği konusunda. Hayatımda ne yapmam gerektiği konusunda.”

Brody sözümü kesmedi.

Ona baktım. “Ama biz ne halt ediyoruz ki? Tek bir dikkatsiz sürücü yeter, her şey mahvolur, değil mi?” Kaygım arttıkça düşüncelerim de çığırından çıkıyordu. “Ya o kadar sıkı tutunmuşum ki, gözümün önündeki şeyi göremiyorsam?”

Kaşlarını çattı. “Çiftlikten mi bahsediyorsun?”

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. “Eğer bu tek şeyi başarabilirsem, eğer bunu doğru yapabilirsem, bunun bir anlamı olacağını düşündüm. Hayatımın bir anlamı olacağını.”

Brody bir saniye beni inceledi. “Bir hayalin peşinden koşmanın yanlış bir yanı yok, Cal.”

“Hayır,” dedim, sesim alçaktı. “Ama belki de bu hiç doğru rüya değildi. Ya da belki de başkası için doğru rüyadır.” Nefes verdim, mantıklı konuşamıyordum. “Siktir, ben bile bilmiyorum . . .”

Brody’nin yüz ifadesi yumuşadı, ağzının köşeleri tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrıldı. “Wes’in geçen hafta bana ne dediğini

bana ne dediğini biliyor musun? Verandasında oturmuş, boş boş konuşuyorduk. Gölü seyrederek şöyle dedi: ‘Bazen, sanki hayat zaten bizimmiş gibi yaşamaya başlamak için çok uzun süre bekliyoruz.’”

Boğazım düğümlendi. Wes bu durumdan sağ salim çıkamazsa, kendimi kaybedecektim.

“O haklı, biliyor musun,” diye ekledi Brody. “Her şeyin yerine oturduğu anı bekleyip duruyoruz. Ama bazen önce onu seçmemiz gerekir.”

Onun sözlerini sindirirken aramızda bir sessizlik oldu.

Aklımdan geçenleri söylemedim. Ben seçimimi çoktan yapmıştım. Benim için en önemli olan şey, emlak, menüler ya da yatırım getirisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Elodie beni hayatına almıştı ve ben o kapıyı açık tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım — onun için, bizim için. Bunun bana neye mal olduğunu asla bilmesin bile.

Bir hemşire bekleme odasına girip Brody’nin adını seslendi. Brody yavaşça ayağa kalktı ve bana bir göz attı.

"Geliyor musun?"

"Bir dakika bekle," dedim.

O koridorda kaybolduğunda, sandalyeye yaslandım ve lekeli tavan döşemelerine baktım. Kalbim, daha önce binlerce farklı şekilde duyduğum bir ritimle çarpıyordu — uzun yürüyüşlerde, aktif çatışmalarda, her şeyin değişmek üzere olduğu anlarda.

Ve biliyordum.

Tüm varlığımla, bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hayal ettiğim rüya çok güzeldi, ama artık benim değildi.

O ise benimdi.

OTUZ ALTI

ELODIE

HAN HÂLÂ sessiz ve sıcaktı, parke zemin üzerinde uzun ve yavaş bir şekilde yayılan altın rengi ışıkla yıkanmıştı. Drifted Spirit'in mutfağındaki büyük koltuğa oturdum, bir bacağımı altına kıvrımış, diğer bacağım ise gerginliğimle aynı ritimde sallanıyordu. Levi yanımdaki masada oturmuş, kağıt peçetenin kenarını parmaklarıyla oynuyordu, omuzları gergindi, sessizliği her zamankinden daha gürültülüydü.

Cal'dan gelen telefonun ardından, gece yarısını biraz geç, bir saat önce onu buraya getirmiştım. Wes ameliyattaydı. Hayes hayattaydı. Ama bu sözler kafamın içinde kilise çanları gibi çınlamaya devam ediyordu, o yankıyı susturmak için çığlık atmak isteyeceğim kadar tekrar tekrar.

Durum kötü.

Drifted Spirit'in gecenin karanlık saatlerinde ne kadar güzel olduğu konusunda acımasız bir yan vardı. Şömine hafifçe çıtırdıyordu. Tarçın ve odunsu bir şeyin — belki sedir — yumuşak kokusu havada dolaşıyordu. Kapının yanındaki kancalardan kanepenin arkasına düzgünce atılmış battaniyeye kadar her ayrıntıda Cal'ın dokunuşu vardı. Burası insanların kalmayı hayal ettiği türden bir yerdi. İnsanların ziyaret etmek için iyi para ödediği türden bir yer.

Ve Cal burayı inşa etmişti. Bunun için çalışmıştı. Bunu hak etmişti. Ben sadece bir anlığına bu huzuru ödünç alıyordum.

Telefonum yine titredi. O kadar hızlı kaptım ki, neredeyse elimden uçup gidecekti.

CAL

Hayes'le birlikteyim. Wes ameliyatta. Yakında ararım.

Ekranı göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım. Lütfen.

Lütfen, lütfen, lütfen iyi olsun.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Levi. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duymayacaktım. "Wes sanki... yenilmez gibi."

Gözlerimi açıp ona baktım. Yüzü solgundu, o kadar gergindi ki, normalde gösterdiği halinden çok daha genç görünüyordu. Kalbim sıkıştı.

"Hâlâ mücadele ediyor," dedim, sesim boğuktu. "Bu önemli." Levi başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Ayağa kalktım. "Hadi. Bir şeyler yapalım."

Birlikte battaniyeleri topladık, kilerden kekleri yığdık ve ikimizin de içmediği kakao yaptık. Fazla konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Aramızdaki sessizlik boş değildi; korku, bekleyiş ve nasıl göstereceğimizi bilmediğimiz ama hissetmekten alıkoyamadığımız sevgiyle doluydu.

Cam kapıya gelen yumuşak bir vuruş sessizliği bozdu.

Helen mutfağa girdi, kolları elbisesine uymayan bir hırkayı sarmıştı, gözleri sıcaktı ama endişeyle doluydu. "Merhaba tatlım."

Levi hızla başını kaldırdı, yüzünde bir anlık rahatlama belirdi, ama omuz silkerek bunu gizledi ve başka yere baktı. Sandalyeden kalktım ve ona doğru yürüdüm.

"Başka kimi arayacağımı bilemedim," diye mırıldandım.

"Doğru kişiyi aradın," dedi, elimi sıkarak. "Git. Benimle kalabilir."

Başımı salladım, tezgahın çantamı alırken Levi'nin omzuna elimi sürdüm. Ama ben uzaklaşmadan Levi de ayağa kalktı.

"Bekle." O değişti ağırlığını ağırlığını garip bir şekilde gözleri gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Babama bir şey söyler misin?"

"Elbette," dedim nazikçe.

"Ona şunu söyle..." Başını eğdi, parmakları gömleğinin eteğine dolandı. "Ona onu sevdiğimi söyle."

Boğazım düğümlendi. "Söylerim," diye söz verdim, sonra uzanıp onu hızlı ve sıkı bir kucaklamaya çektim.

Helen, o beni bırakana kadar bekledi, sonra elini koluma koydu. Sesi sessiz ama kararlıydı. "Güçlü ol. O senin korkunu değil, yüzünü görmeye ihtiyaç duyacak."

Gözlerimin arkasındaki acıyla mücadele ederek başımı salladım.

Helen bana doğru eğildi, sesi daha da alçaldı. "Ve bu gece ne görürsen g r, şunu unutma: İnsanlar en kötü günlerinden ibaret değildir. şuradaki  ocuk" —Levi'yi işaret etti— "o gücü bir yerlerden alıyor. Cal güçlü biridir, ama onun da dayanabileceği bir omuza ihtiya ı olacak."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama gözlerimi kırıp titrek bir g l msemi takındım. "Teşekkür ederim."

"şimdi git," dedi, beni kapıya doğru yönlendirerek. "Burada her şey kontrol altında."

Hastanenin sürgülü cam kapıları, içeride bekleyenlere göre fazla nazik bir ses çıkararak açıldı.

Antiseptik ve keder kokuyordu.

Resepsiyonun önünden geçerken başımın üstünde floresan ışıklar uğulduyordu, koridordan cerrahi bekleme odasına doğru yönlendiren hemşirenin sesini zar zor duyuyordum. Bu hastaneyi tanıyordum, lise yıllarında kırık bir ayak bileği için bir kez, sonra da Kit budama makasıyla elini kestiğinde bir kez daha buraya gelmiştim. Ama bu gece tamamen yabancı geliyordu. Çok parlak. Çok sessiz. Havayı boşaltan bir bekleyişle dolu.

Koridordan sesler geliyordu. Tanıdık sesler.

Bekleme odası doluydu. Kit pencerenin yanında durmuş, kollarını sıkıca kendine dolamıştı. Austin plastik sandalyelerden birinde oturmuş, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzündeki çizgiler endişyle doluydu. Hâlâ üniformalı olan Brody, bir

bir kaplan gibi dolaşıyordu. Ailem odanın diğer tarafında oturuyordu; babam elinde köpüklü bir kahve bardağı tutuyordu, annem ise sanki onu sakinleştirmeye çalışır gibi sırtını yavaş ve düzenli hareketlerle ovuyordu.

Cal koridor girişinin yanında durmuş, elleri belinde, ağzı sert ve okunaksız bir çizgiye bürünmüş bir şekilde bir ileri bir geri yürüyordu.

İçeri girdiğim anda herkesin başı bana döndü. Kit iki adımda odayı geçti ve beni sıkıca kucakladı.

"El," diye saçlarıma fısıldadı, "Tanrıya şükür buradasın." Ona sarıldım. "Durum ne kadar kötü?"

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yorgundu. "Hayes hırpalanmış ama durumu stabil. Beyin sarsıntısı ve birkaç çürüğü var. Annemle babam az önce onu gördüler." Sesi titredi. "Wes hâlâ ameliyatta. Bacağı ağır yaralanmış."

Derin bir nefes aldım, kalbim durmak üzereydi. "Henüz bir şey biliyorlar mı?"

Kafasını salladı. "Bize pek bir şey söylemiyorlar. Sadece durumun... ciddi olduğunu. Ve uzun süreceğini."

Başımı salladım, kollarım hâlâ onun etrafındaydı, ikimizi de bir an daha birbirimize bağladı. "Hayes'i görebilir miyim?"

Kit'in dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Kendini çok suçluyor. Belki sen onu ikna edebilirsin."

Elini sıktım ve odanın diğer ucundaki ailemin yanına gittim. Babam beni görünce ayağa kalktı ve beni sessiz, sıkı bir kucaklamaya çekti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sağlam bir sıcaklık ve titrek bir güç vardı. Annem yanağıma dokunurken gözleri parlıyordu.

"Biz kendimizi toparladık," dedi yumuşak bir sesle. "Ama Hayes'in toparlandığını sanmıyorum."

Yutkundum ve başımı salladım. "Onu görmeye gideceğim."

Döndüğümde Cal'ın bakışlarını üzerimde hissettim, ama henüz onunla görüşmeye hazır değildim. Kardeşimi görene ve onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görene kadar olmazdı.

Hayes'in odasına giden koridor sessizdi, her adımım kulaklarımda kalp atışı gibi yankılanıyordu. Kapıyı açmadan önce hafifçe vurdum.

Hayes, şakaklarında beyaz bir bandajla hastane yatağının kenarında oturuyordu, elleri dizlerinin arasında sıkıca kenetlenmişti. Gözleri

kan çanağına dönmüştü, çenesi o kadar sıkıydı ki kaslarının seğirdiğini görebiliyordum. Ben girdiğimde başını kaldırmadı.

"Selam," dedim, sesimi yumuşak tutarak. Kıpırdamadı.

Hareketlerimin onu korkutup kaçırmayacağını umarak iki adım daha yaklaştım.

Sonunda, sert sesi sessizliği bozdu. "Arabanın geldiğini görmeliydim."

Yaklaştım ve elimi metal yatak korkuluğuna dayadım. "Bana öyle gelmedi, zamanın yokmuş gibi."

Başını bir kez salladı. "Bu doğru değil. Gördüm. Donakaldım." Sesi, kırılğan ve öfkeli bir şey gibi çatladı. "Beni kenara itti, El. Ona uyarıda bile bulunmadım. O sadece... tepki gösterdi."

Yatağın etrafından dolaşıp yanına oturdum.

"Hayattasın," diye fısıldadım. "Bu bir şey ifade ediyor."

Hayes elini saçlarının arasından geçirdi. "Benim yüzümden bacağını kaybederse, bir anlamı olmaz."

Tartışmadım. Bunun onun suçu olmadığını söylemedim ya da ağzında kum gibi hissettirecek bir teselli sunmaya çalışmadım. Sadece elini tuttum.

Omuz omuza sessizce oturduk, yan odadaki kalp monitörünün bip sesi aramızdaki tek sesdi. Sonunda Hayes, çocukken dünya bize çok acımasız geldiğinde yaptığı gibi bana yaslandı.

Hareket etmedim. Sadece yaslanmasına izin verdim.

Bekleme odasına geri döndüğümde, göğsümdeki ağrı dayanılmaz bir şeye dönüşmüştü. Havaya ihtiyacım vardı.

Cal hâlâ koridorun yakınındaydı. Ben ortaya çıkar çıkmaz gözleri beni takip etti. Ona beni takip etmesi için başımı salladım ve ana koridorun hemen yanındaki küçük bir oyuğa girdim; otomat ve camında bir çatlak olan sakız makinesinin yanındaki sessiz bir köşe.

O da peşimden geldi, yüzündeki çizgiler hiç görmediğim kadar derinleşmişti.

"Hayes'i gördüm," dedim.

Cal'ın çenesi gerildi. "O nasıl?"

"Yıkılmış. Ama çabalıyor." Tavana doğru nefes verdim. "Kendini suçluyor."

Ellerine bakarak bir kez başını salladı.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Nasıl gidiyor?" Gözleri benimkilere doğru kalktı ve içimde bir şey burkuldu.

"Wes'i son gördüğüm anı düşünmeden edemiyorum," dedi, sesi kısılmıştı. "Han'daydık. Levi'yle dalga geçiyordu. Sakin, sessiz. Tipik Wes."

Bir an durdu, sonra ellerini yüzüne sürdü. "İnsanlar bu tür şeylerin bir anda olduğunu söylüyor, biliyorum, ama tanıdığın biri olana kadar bunun etkisini anlamıyorsun. Sağlam biri. Zaten cehennemi yaşamış biri."

Elini tuttum ve sıkıca tuttum.

Cal birleşen ellerimize baktı, sonra tekrar bana.

"Onu kaybedemem," dedi, ses tonu zar zor duyuluyordu. "Kaybetmeyeceksin." Yutkundum. "Hâlâ mücadele ediyor."

Başını salladı ama bir daha konuşmadı. Sadece beni kollarına çekti ve sanki dünya yanlara kayıyormuş gibi beni sımsıkı tuttu.

Ve ben de ona izin verdim. Tüm gücümle ona sarıldım.

Bekleme odasına döndüğümüzde hemşire oradaydı. "Wesley Vaughn'un ailesi misiniz?"

Herkes başını kaldırdı.

"Ameliyat bitti. Durumu stabil. Uyandığında daha fazla bilgi sahibi olacağız, ama amputasyon planlandığı gibi geçti."

Oda sessizliğe büründü.

Ameliyat.

Kit hıçkırığını zorlukla bastırdı. Brody öne çıkıp onu sakinleştirdi. Annemle babam birbirlerine sarıldılar. Austin bir sandalyeye çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı.

Cal ise taş gibi hareketsizce orada durdu.

Dünyam başıma yıkılmış gibi hissettim.

Doktorun sözleri kafama pek girmedi. Wes'in bacağı diz üstünden kesilmişti. Bu, Wes için her şeyi değiştirecekti, ama o hayattaydı.

Ve bu da bir şeydi.

SONRAKİ KIRK SEKİZ SAAT BULANIK GEÇTİ.

Kit yemek dağıtımlarını organize etti, Selene temiz battanierler ve rahatlatıcı eşyalar topladı; ben ise kendimi hastane odalarıyla nalbur dükkanları arasında koştururken, bir şekilde meşgul olmaya çalışıyordum. Cal, Wes'in yanından ayrılmak istemiyordu. Helen ve ben, o en yakın arkadaşının başucunda otururken Levi'ye biz bakabileceğimizi söyledik.

Levi'yi oyun salonuna götürdüm, sonra arkadaşlarının yanına bıraktım. Kimse istemese de Hayes'in mutfağını temizlemeye yardım ettim.

Uyuyamadım.

Gözlerimi her kapattığımda Wes'in bacağını, Hayes'in suçluluk duygusunu, birkaç gün önce beni kulübeye geri taşıdığında Cal'ın yüzündeki ifadeyi görüyordum. Her şey paramparça olmuştu. Sanki biri dünyanın en narin mozaiğini devirmiş ve hepimiz onu tekrar birleştirmek için doğru parçaları bulmaya çalışıyorduk.

Ve sonra, inanılmaz derecede normal hissettiren sıcak, güneşli bir sabah, ön verandamda oturdum, bacaklarımı kıvrıp kucağıma günlüğümü aldım ve iki elimle bayat bir kahve fincanını sımsıkı tuttum. Hava taze toprak ve çiçek açan leylaklar gibi kokuyordu. Bu rahatlatıcı olmalıydı.

Ama bunun yerine, fırtına öncesi bir sükunet gibi hissettim.

Yazmaya çalıştım ama kelimeler aklıma gelmiyordu. Aklım red mektupları, faturalar, "ya şöyle olsaydı"lar ve binlerce cevapsız dua ile doluydu. Oturma odamdaki Post-it notları alaycı bir şey gibi gelmeye başlamıştı, sanki tüm hayallerim görünmez mürekkeple yazılmıştı.

Düşük bir gürültü dikkatimi çekti ve lüks bir SUV'nin çakıl yoldan yavaşça ilerlemesini izledim.

Ayağa kalktım, güneş ışığında gözlerimi kırptırarak bir elimle gözlerimi korudum. Araba kulübenin önüne park etti ve bir adam indi —uzun boylu, bakımlı, iş-gündelik pantolon ve muhtemelen tüm gardırobumdan daha pahalı olan yakalı bir gömlek giymişti.

Bir elinde kahve tepsisiyle bana doğru yürüdü; kendinden emin tavırları, odalara girip insanların hayatlarını değiştiren kararlar almaya alışkın olduğunu gösteriyordu.

Kendimi hazırladım. “Yardımcı olabilir miyim?”

Gülümsedi — çekici ama yapmacık bir gülümsemeydi. “Umarım.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Ya çok kaybolmuşsunuz ya da çok cesursunuz.”

O gülerek, sonra elimi uzattıkahveyi uzattı. “Ben barış getirdim. Zehirli değil, söz veriyorum.”

Bir an ona baktım, sonra fincanı aldım.

“Teşekkürler,” dedim temkinli bir şekilde. “Kimsin sen?”

“Adım JP King,” dedi, adının bir anlam ifade etmesine alışkın biri gibi.

Boş bir bakış.

Kıkırdadı. “Tower Business Ventures’ın sahibiyim. Star Harbor Çiftliği hakkında seninle konuşmak istiyorum.”

Neler olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım.

JP gülümsedi ve bana küçük bir kartvizit uzattı. “Birisi bir şey inşa etmeye çalışırken ve bunu gerçekleştirmek için biraz yardıma ihtiyaç duyduğunda ortaya çıkan adam benim.”

Kartvizit gibi basit bir şeyin bu kadar *zenginlik* hissi uyandırması bana komik geldi. Kartvizit, kalın, dokulu bir kağıttan yapılmıştı ve üzerinde TOWER BUSINESS VENTURES yazısı kalın altın rengi harflerle yazılmıştı. JP King’in adı da bunun altındaydı.

Kaşlarımı çattım. “Yani sen bir nevi emlak perisi misin?”

Dudakları düz bir gülümsemeye büründü, mavi-yeşil gözlerinde biraz insanlık belirdi. “Daha kötüsü de denildi bana.”

Kollarımı kavuşturdum. “Peki emlak perisi benden ne istiyor?”

JP merdivenleri çıkıp, sanki orası ona aitmiş gibi verandamın kenarına oturdu. Omzunun üzerinden bir el hareketi yaptı. “Çiftliği satın almana yardım etmek istiyorum.”

Güldüm. Kendimi tutamadım. Beklemediğim bir espri gibi içimden fışkırdı. “Tamam. Tabii. Ben de Kum Tepelerinin Leydisiyim.”

Dilini şaklattı. “Korkarım bu ciddi bir mesele.”

“Ben de öyle. Bu arazi milyonlar değerinde. Bankada yaklaşık kırk yedi dolarım ve bir çekmece dolusu ret mektubum var.”

O hiç aldırmadan kahvesinden bir yudum aldı. “Yine de hâlâ buradasın. Hâlâ çalışıyorsun. Hâlâ deniyorsun.”

Ona baktım. “Bunun ne önemi var?”

Hemen cevap vermedi, kuş sesleri duyulana kadar aramızda sessizlik hakim oldu.

"Buna bir iyilik diyelim," dedi sonunda. "Senin buraya ait olduğunu düşünen birinden."

Kalbim bir an durdu. "Kim?"

JP başını eğdi, evrendeki tüm sırları biliyormuş gibi gülümsedi. "İkinci şanslara inanan biri."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Bu bir tür dolandırıcılık mı?"

"Hayır."

Gözlerimi kısarak baktım. "Kötü bir şaka mı?" Alaycı bir şekilde güldü. "Hiç de bile."

Yüzünde onu ele verecek herhangi bir şey aradım — bir seğirme, bir ipucu, ama tek gördüğüm sabırdı. Sakinlik. Bir anda hem kaçmak hem de kalmak istememe neden olan bir tür bilgelik.

"Neden ben?" diye sordum, sesim bir fısıltı gibiydi.

Neden Cal olmasın?

Düşüncelerim hızla akıyordu. Heyecan ve inanamama hissi, belirsizlikle savaşıyordu. Bu adam bana çiftliği satın alıp Star Harbor Çiftliği'ni gerçeğe dönüştürmek için tam da ihtiyacım olan şeyi veriyordu, ama tek düşünebildiğim Cal'dı.

Peki ya onun hayali?

"Bazen doğru kişinin sadece küçük bir itkiye ihtiyacı olur." JP gülümsedi, sözleri beni düşüncelerimden kopardı. "Tek istediğim, bunu bir düşünmeniz, Bayan Darling."

Gözlerimi kırptım. "Şey... tamam."

Ayağa kalktı ve bana kahve ikram ederek barış teklifini kabul etmem için ısrar etti. "Sizin için de uygunsa, biraz yürüyüş yapıp Star Harbor Çiftliği ile ilgili planlarınızı dinlemek isterim."

Böylece yürümeye başladık.

JP King ve ben yan yana çiftliğin her bir köşesini gezerken, ben Stan'le çiftlik için kurduğumuz hayali anlatıp durdum. Sözümü kesmedi, sadece açıklığa kavuşturmak için ara sıra sorular sordu. Cevabı bilmediğimde, sadece başını sallayıp endişelenmememi söyledi; bazı detaylar daha sonra halledilebilirdi. Sonra

kulübeye döndük ve o arabasına doğru yürüdü, bindi ve uzaklaştı; ardında sadece toz ve sorular bırakarak.

Ben yerimden kıpırdamadım.

Uzun bir süre.

Uzun süredir boş olan kahve fincanımla orada oturdum, ahır, balkabaklarını ve penceremdeki dalgalanan notları seyrettim ve bir şeyin değiştiğini hissettim. Çok büyük bir şey. Sanki bir yapboz parçası yerine oturmuş gibiydi — ama ters duruyordu.

Bunu benim için kim yapardı?

Bunu gerçekleştirecek kadar bana kim inanırdı ki?

Cevap, ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu. Ama geride bıraktığı his, göğsümde sıcak ve acı verici bir şekilde yanıyordu.

Hiç mantıklı

gelmiyordu. Hiçbir şey

mantıklı gelmiyordu.

Gözlerimi kapatıp nefes verdiğimde, acı veren bir kesinlik içinde tek bir şeyi biliyordum: Biri bir kapı açmıştı.

Şimdi o kapıdan geçmek bana kalmıştı.

OTUZ YEDİ

CALLUM

GÖKYÜZÜ eski kalay rengindeydi, henüz doğmaya hazır olmayan güneşin sulu ışığıyla çizgilerle kaplıydı.

Uyuyamıyordum.

Aslında, Wes'in yanında hastanede otururken, iki gecedir yatak başındaki sandalyeye sıkışmış halde uyuyamamıştım. Gözlerimi her kapattığımda Wes'in yüzünü görüyordum — acıdan gevşemiş ifadesini, koridorda beni geçip giderken dişlerini sıkarak fısıldadığı sesini. Hayes'i de gördüm, o hastane sandalyesinde solgun ve çok hareketsiz, kimse izlemediğini sandığında elleri titriyordu.

Wes için iyileşme yolu uzun olacaktı ama bu yolu yalnız yürümeyecekti. Hemşire bana koktuğumu söyleyip hastaneden uzaklaşıp en azından bir gece iyi bir uyku çekmem için ısrar edince nihayet nefes alabildim.

Ve duş almamı söyledi.

Han'a döndüğümde, karanlık gökyüzü ağır bir şekilde asılı duruyordu. Nemli. Hareketsiz. Uzakta, göl kutsal hissettirecek kadar sessizdi.

O duşa sandığımdan daha çok ihtiyacım varmış. Suyu soğutduktan sonra, başımdan bir tişört geçirdim ve bağcıklarıyla uğraşmadan ayaklarımı botlarıma soktum. Sabahın erken saatlerindeki yoğun havaya adım attığımda hanın sineklikli kapısı arkamda gıcırdayarak açıldı, nefesim önümde hayalet gibi bulutlar oluşturuyordu. Her şey çiğle gümüşlenmişti — çimenler, çit direkleri,

, sanki dünya sessizliğe batırılmış ve camla kaplanmış gibiydi.

Aklımda bir hedef yoktu. Sadece bir çekim. Sanki yürümeye devam edersem, dışarıda tutunmaya değer bir şey bulabilirmişim gibi. Stan hayattayken her sabah bu topraklarda yürürdü ve bunda beni çeken bir şey vardı, bu yüzden yürümeye başladım.

Meyve bahçesi önümde düzgün, kıvrımlı sıralar halinde uzanıyordu. Sis, sıraların arasında alçakta asılı duruyordu, kalın ve hareketsiz, gidecek yeri olmayan bir keder gibi. Nemli hava tenime yapışıyordu. Henüz elma kokmuyordu — tam olarak değil — ama toprak, geçen yılki hasadın anısıyla tatlıydı. Etrafımdaki her şey nefesini tutmuş gibiydi.

Her bir cılız ağaç artık bana tanıdık geliyordu, onları ben dikmemiş olsam da. Önce Stan'ın, sonra Elodie'nin ağaçlarıydılar. Belki bir gün başkasının ağaçları olacaklardı, ama o an, şafak ve kederin sisinde, bana da aitmiş gibi geliyorlardı.

Çizmelerim, çiğ ve pişmanlıkla ıslanmış çimlerde koyu izler bırakıyordu.

Wes'i düşündüm — güçlü, sadık Wes'i — makinelere bağlı, tüm hayatının bir anda altüst olduğunu bilmeden. Orduda beni nasıl koruduğunu düşündüm. Ben istemediğim halde bile hala koruduğunu.

Tereddüt etmemişti.

Hayes'i kenara itip darbeyi kendisi almıştı.

Yürümekten vazgeçtim, boğazımı yuttum ve en yakın ağaca elimi dayadım.

Hiç böyle olmaması gerekiyordu. Wes'in yenilmez olması gerekiyordu. Kandahar'da kırık bir pencereden çöl rüzgârının esip geldiği karanlıkta yanımda çömelmiş halini hatırladım; yanımdaki kurşun sıyrığını sararken sesi alçak ve sakindi. "İyileşeceksin," demişti, son derece sakın bir şekilde. "Ölmek için fazla inatçısın."

Peki ya şimdi? O bir hastane yatağındayken, geri kalanımız paramparça olmuştu. Wes sağlamdı. Güvenilirdi. Ama arkadaşım artık asla eskisi gibi olmayacaktı.

Hiçbirimiz eskisi gibi olmayacaktık.

Başımı geriye eğdim ve yıldızsız sabah gökyüzüne baktım. Sis, sanki oraya aitmiş gibi havada asılı kalmıştı.

Levi'yi ve ona olanları anlattığımda bana nasıl baktığını düşündüm — korkmuş ama sakin. Anlattığımda pek bir şey söylememişti. Sadece başını sallamış, çenesi sıkı, gözleri iri ve kaygılıydı. Ben bakmıyormuşum gibi düşünürken beni izlediğini fark ettim, sanki etrafındaki yetişkinler ayakta kalacaklarına dair söz veremediğinde nasıl çocuk gibi davranacağını bilemiyormuş gibi. Bu beni her şeyden daha çok korkuttu.

Drifted Spirit'i düşündüm, onu ayakta tutmak için ne kadar çok çalıştığımı. Ve restoranı düşündüm. Büyük hayali. Bunca zamandır beni ayakta tutan hayali.

Ama artık eskisi gibi parlamıyordu. O geldiğinden beri.

Elodie Darling, o iğrenç yeşil çizmeleri, bol gömlekleri ve bu topraklara sanki kutsal bir şeymiş gibi bakışıyla gelene kadar.

Elodie uyumuştum mu acaba diye merak ettim. Arkamda çakılların çıkırdaması yumuşaktı ama kesindi. Kim olduğunu tam olarak bilmek için dönmeme gerek yoktu.

Önce kokusu burnuma çarptı; çiçek, limon ve altında daha tatlı bir koku. Ardından varlığının sıcaklığı geldi, yanıma adım attığında havada hafif bir değişiklik oldu.

Elodie konuşmadı, bunun yerine buharlı bir kupa uzattı. Parmakları, aramızdaki havayı titreştirecek kadar uzun süre benim parmaklarımın üzerinde kaldı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama sesine güvenemiyormuş gibi bana baktı, bu yüzden konuşmayı kupanın ısısına bıraktı.

Tek kelime etmeden fincanı aldım, parmaklarımız birbirine değdi. Elleri sabah havasından dolayı soğuktu, ama benimkiler daha soğuktu.

Orada uzun bir dakika durduk. Omuz omuza. Siste iki silüet.

Kahve dilimi yaktı ama umursamadım. "İyi misin?"

diye sordu, sesi yumuşak ve alçaktı.

Yalan söyleyip ona başımı sallayıp gülümsemeyi ve her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi düşündüm, ama rol yapmaktan bıkmıştım.

"Hayır," dedim. "Pek değil."

Sessizce nefes verdi. "Ben de."

Öylece durduk, konuşmadan, kıpırdamadan. Sadece nefes alıyorduk. Sis dağılmaya başlamıştı, meyve bahçesi sabah ışığında yavaşça yeniden şekilleniyordu.

Ona yan gözle baktım. Onu tamamen saran bir kapüşonlu giysi giymişti, altından çıplak bacakları görünüyordu, botlarının parmakları çimlerden ıslanmıştı. Çıplak bacakları çiğle kaplıydı ve boynunun kıvrımı büyük boy yakaya kaybolmuştu. Sanki soluk sulu boyalarla çizilmiş bir rüya gibiydi ve tek düşünebildiğim, onu ne kadar çok güvende tutmak istediğimdi.

Onu kendime saklamak.

Bukleleri gevşek bir topuz halinde toplanmıştı ve gözlerinin altında lekeler vardı, sanki o da pek uyumamış gibi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedim sonunda.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Ben de seni bulmayı beklemiyordum. Ama...

Bir şekilde umuyordum."

Bu sözler göğsümde bir şeyleri gevşetmişti. Tutunduğumu fark etmediğim bir şey.

Kelimeler dişlerimin arkasında dolaşıyor, dışarı çıkmak için yanıp tutuşuyordu. O anda neredeyse söyleyecektim — *seni seviyorum* — ama doğru gelmedi. Henüz değil. Ona hak ettiği her şeyi verebileceğimden emin olana kadar değil.

"El," dedim ve sesim biraz titredi. Boğazımı temizledim. "Her şeyi... çok düşündüm."

Beni kesmedi, başını bana doğru eğdi ve dinlemeye başladı.

"Kurmaya çalıştığım hayatın tüm versiyonlarına bakıp duruyorum," diye devam ettim. "Levi. Han. Restoran. Tek bir şeyi doğru yapabilirsem, geri kalan her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm."

Esinti, üstümüzdeki yaprakları kıpırdatıyordu; sanki o da dinliyormuş gibi gelen hafif bir hışırtı sesi.

"Ama seninle geçirdiğim zamanlar? Beni... canlı hissettiren tek şey o."

Nefesi kesildi ve *siktir et*, bunu inkar etmeye devam edemeyecek kadar yorgundum.

"Seni seviyorum," dedim.

Başını birden bana doğru çevirdi; gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı sanki buna hazırlıklı değilmişçesine aralanmıştı. Sanki üç küçük kelimeyle

Nefes nefese kaldı, dudakları aralık kaldı ve parmakları kahve fincanını tutarken gevşedi.

"Bunu içimde tutuyordum," dedim, gerçek boğazımda düğümlenmişti. "Her güldüğünde. Bu yer için deli gibi her mücadele ettiğinde. Bana sanki ben yeterliymişim gibi her baktığında. Aşık oldum, Elodie. Seni seviyorum ve bu bir gün, belki gibi bir şekilde değil. İşler yolunda giderse ya da zamanlama daha iyi olursa değil. Seni şimdi seviyorum. Tamamen."

Tamamen ona dönerek baktım.

"Tek yapabileceğim şey sana kahve getirmek ve çitleri tamir etmek olsa bile, Elodie, ben varım. Tamamen varım."

Gözlerini kıptı. Bir kez. İki kez, sonra kahvesi elinden kayıp çimlere düştü, unutuldu.

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu. Fazla konuşmuştum. Belki de çok erkendi. Belki de daha yeni iyileşmeye başlamış bir şeyi kırmıştım.

Geri adım atmaya başladım — özür dilemek için — ama o öne doğru adım attı ve kollarını belime doladı, sanki kalbimin atışlarında gerçeği duymaya ihtiyacı varmış gibi yanağını göğsüme bastırdı. Onu orada tuttum, parmaklarım kapüşonlu sweatshirtinin kumaşına dolandı, burnumu saçlarına gömdüm. Meyve bahçesi etrafımızda uzanıyordu, sabah ışığıyla altın rengi parlıyordu.

Sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi gömleğimin önünü sımsıkı tuttu. Elodie'nin sesi duygu dolu bir hal almıştı. Sesi titriyordu. "Beni mahvettin, Callum Blackwood. Ama umurumda bile değil. Seni o kadar çok seviyorum ki, gözüm önümde ne olduğunu göremiyorum." Gözleri benimkilerle buluşurken alev alev yanıyordu. "Parayı buldum. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum, ama oluyor. Bir yabancının bunu bizden alacağı düşüncesine dayanamıyorum." Konuşurken sözleri birbirine karıştı. "Ama bunu hafife aldığımı düşünmeni istemem. Restoranın olmaması senin için ne anlama geldiğini biliyorum, ben—"

Ağzım onun ağzını buldu ve onu sıkıca sarıldım, o anın sonsuza kadar sürmesini diledim. Bundan sonra ne olursa olsun, o an özeldi. O an bize aitti. Diğer her şey daha sonra halledilebilirdi.

Uzun zamandır ilk kez, başkasının hikayesinin içindeymiş gibi hissetmedim. Kendimi evimde hissettim.

OTUZ SEKİZ

ELODIE

THE DRIFTED SPIRIT tereyağı, tarçın ve biraz da kaos kokuyordu.

Geniş çiftlik evinin mutfağının en ucunda duruyordum, dirseklerime kadar bir kase kurabiye hamuruna batmış, Cal'ın yedek önlüklerinden birini giymiştim. Etek ucu dizlerime değiyordu ve ipleri belime iki kez dolanmış, sürekli çözülen bir fiyonkla bağlanmıştı.

“Un tezgahın altındaki kutuda,” dedi Helen ocak başından, Pazar brunch’ları ve sert kahveyle büyümüş bir kadının zarafet ve hassasiyetiyle üç cızırtılı dökme demir tavayı idare ediyordu. Sırtımda fırının sıcaklığını, parmak uçlarımda ise serin mermer tezgahın soğukluğunu hissedebiliyordum. Kollarımda karanfil ve mayalanan hamurun kokusu vardı; gözlerini kapatıp sadece *nefes almayı* sağlayan türden bir rahatlık.

“Buldum,” dedim, elimin tersiyle yüzümden kaçak bir bukleyi çekerek. Yanağıma bir parça un bulaştı ama silmeye zahmet etmedim.

İlk misafir grubuna hizmet etmiştik bile — Kalamazoo'dan gelen emekli öğretmenler, kendi ağırlıkları kadar cevizli waffle ve akçaağaç şurubu soslu sosis yemişlerdi — ve şimdi ikinci tur için hazırlanıyorduk. Yukarıdaki odalarından aşağıya inen birkaç geç kalkan vardı ve Helen, ızgarayı açık tutabileceğimizi söyledi.

Sabah ışığı mutfak pencerelerinden süzülerek, tezgahın üzerinde nöbetçi gibi sıralanmış asılı bakır tencerelere ve cam kavanozlara

. Huzurluydu. Sanki elle dikilmiş gibi hissettiren, yavaş ve rahat bir sabahı.

Cal, şafaktan beri hastanede Wes'i kontrol ediyordu. Ameliyat olabildiğince iyi geçmişti, ama iyileşme belirli bir zaman çizelgesine göre ilerlemiyordu ve onun bunu kafasında sindirmekte hâlâ zorlandığını biliyordum.

Onu özliyordum, ama bu huzursuz, acı veren bir özlem değildi. Artık daha yumuşaktı. Sabitti.

Çünkü geri döneceğini biliyordum.

Çünkü bana beni sevdiğini söylemişti. Ve ona inanmıştım. Yüksek sesle sevilme, sessiz bir güçtü. Yalvarılmamış. Pazarlık edilmemiş. Sadece... özgürce sunulmuş. Cal bana bunu verene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Kurabiyeler nasıl gidiyor?" diye sordu Helen, altın rengi bir waffle'ı tabağa kaydırıp üzerine bir parça bal tereyağı sürerken.

"Çirkin olacaklar," diye uyardım, şekilsiz bir hamur parçasını fırın tepsisine yerleştirirken.

"Tadı güzel olduğu sürece sorun değil," dedi Helen ve bana göz kırptı.

Bir süre birlikte çalıştık, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi birbirimizin etrafında dolaştık. O bana sormadan reçeli uzattı, ben de kahve barındaki temiz fincanları yeniden doldururken, o da elini ustaca kullanarak pastırmayı çevirdi.

Böyle sabahların insana huzur veren bir yanı vardı. Maya ve meyve reçelinin kokusu. Ön verandadan gelen sohbet sesleri. Arka planda su ısıtıcısının ısıklık sesi.

Bununla ilgili her şeyi seviyordum. "Hey, Helen?" diye sordum.

Dönüp kaşlarını kaldırdı. "Mm?"

"Sanırım onu araştırmaya devam etmek istiyorum."

Helen ellerini bir mutfak havlusuna sildi, sonra kalçasını tezgaha dayadı. "Kimi, canım?"

"O kadın," dedim. "Kum Tepelerinin Hanımı. Onu düşünmeden duramıyorum. Ya bunca zamandır yanlış hikayeyi anlatıyorsak?"

Helen'in yüzündeki ifade değişti. Tam olarak şaşırmış değildi. Sadece düşünceliydi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

“Sandıkta bulduğum o mektuba sürekli geri dönüyorum,” dedim, yalnız olmamıza rağmen sesimi alçaltarak. “‘Deniz fenerinde buluş’ ve ‘o izliyor’ yazan mektup. Herkes onun Alma Lovell olduğunu söylüyor, ama ya değilse?”

Helen kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Ya Alma’nın soyadı Lovell değilse?” dedim, sözcükler ağızımdan dökülüyordu. Parmaklarım tezgahın kenarını kavradı, eklemlerim beyazladı. Bunun sadece bir gizemi çözmekle ilgili değil, bir şeyi düzeltmekle ilgili olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu, sonunu yazma fırsatı bulamayan bir kadının hikâyesini tamamlamakla ilgiliydi. “Ya soyadı aslında Barker’sa?”

Helen yine kaşlarını çatı, derin düşüncelere daldı. “Madalyonun üzerinde A.L. harfleri vardı. Bu parça pek uymuyor.”

“Madalyon, gelecekteki kocasından bir hediyeysen uyuyor. Belki bir nişan hediyesiydi ya da gelecekteki ortak yaşamlarının bir simgesiydi.” Aklımda olasılıklar dönüp duruyordu. “Bana gösterdiğin nişan duyurusunda onun soyadı hiç geçmiyordu. Sadece *Alma ve William Lovell* yazıyordu.”

Helen’in gözleri hafifçe büyüdü, sonra sanki tüm o eski hayalet hikâyelerini garip, yeni bir ışık altında görüyormuş gibi, benim arkamdan koridora doğru baktı.

“Alma, Barker çocuklarından biri olabilir,” diye mırıldandı. “Bu ilginç bir bakış açısı.”

“Onlar hakkında pek bir şey bilinmediğini de söylemiştin, değil mi?” diye sordum. “Burada, Drifted Spirit’te yaşıyorlardı ve bir zamanlar han ile çiftlik aynı arazinin parçasıydı. Ya Alma onların kızıysa, gizli bir sevgilisi varsa ve sandığı ahırdaki kök mahzenine sakladıysa?”

“Bu konuda haklısın.” Helen yavaşça başını salladı. “Barker çocukları bir erkek ve bir kızdı. Ya da en azından eski kayıtlar ve fotoğraflar bize bunu söylüyor. Bu ayrıntıların çoğu en iyi ihtimalle eksik. Ama ailenin taşınmasından sonra çocuklara ne olduğu konusunda her zaman bazı spekülasyonlar vardı.”

Kurabiye tepsisini bir kenara koydum, nabzım hızlanmıştı. “Kulağa çılgın bir teori gibi geldiğini biliyorum, ama bu konuda bir şeyler... tam da yerine oturuyor.”

Helen beni inceledi, sonra yumuşak ve gururlu bir gülümsemeyle gülümsedi. "Eh, Leydi'nin hikâyesine gerçek bir son verebilecek biri varsa, sanırım o sensin."

Gözlerimi kırptım. "Sence bu saçma değil mi?"

"Tatlım." Başını salladı. "Star Harbor'a gelenlerin yarısı o hayalet hikayesi yüzünden geliyor. Ama arkasındaki gerçek kadını önemseyen tek kişi sensin. Bence bu bir şey ifade ediyor."

Yutkundum, sözlerinin sıcaklığı beklediğimden daha fazla içime işledi.

"Araştırmak istiyorsan, ara," diye ekledi. "Depoda eski albümler var—hanın Drifted Spirit olmadan önceki dönemlere ait şeyler. Kim bilir ne bulacaksın."

Bir adım öne çıktım ve içimden gelen bir dürtüyle, unlu halimle ona sarıldım.

Huysuzca bir ses çıkardı ama bana sarıldı. "Sadece kurabiyeleri yakma."

Gülerek, "Anlaşıldı," dedim.

Ayrıldığımızda Helen ocağa geri döndü. "Gizemli yatırımcınla işler nasıl gidiyor?"

Burnumu kırıştırdım. "Cal sana mı söyledi?"

Helen başını sallarken gülümsemesi yumuşadı. "Senin adına çok mutlu."

Yutkundum. Son birkaç gün, evrak işleri, son teslim tarihleri ve hayallerin gerçekleşmesiyle dolu bir koşuşturmaca olmuştu, ama aynı zamanda her şey planlandığı gibi giderse Star Harbor Çiftliği'nin benim olacağı gerçeğini de kafamda sindirmeye çalışıyordum.

Aslında, *bizim olacaktı*.

Hâlâ son bir numaram vardı ve Cal'ın Wes'le hastanede meşgul olması beni rahatlatmıştı. Onun şüphelenmesini istemezdim. Sabahın 2:15'inde JP'yi aramama rağmen, o benim aramamı kabul etti ve her zamanki gibi fikrimi destekliyor gibiydi.

"JP King hakkında ne diyebilirim ki?" Tepsi almak için döndüm, heyecanımı bastırmaya çalışırken midem biraz takla attı. "O... profesyonel. Cömert. Biraz ürkütücü. Müzayedede birinin bizim teklifimizi geçeceğinden hiç endişelenmiyor."

"O adam tek bir bakışla cehennemi dondurabilir." Helen kıkırdadı. "Daha önce buraya gelmişti, biliyor musun?"

Durakladım, yüzüm buruştu. "Öyle mi?"

Bana bakmadan son pastırmayı çevirdi. “Evet, çok uzun zaman önce değil. Sanırım Cal’ın mali danışmanı görüşmeyi ayarlamıştı. Burayı görmek istediğini söylemişti. Ben pek önemsemedim; hanın yatırımını düşündüğünü sandım.”

Tamamen donakaldım. Elimdeki tepsi birdenbire çok ağır gelmeye başladı, etrafımdaki oda çok sessizdi. Göğsümde bir kıvılcım çaktı; önce inanamama hissi, ardından o kadar içgüdüsel bir farkındalık dalgası geldi ki, neredeyse kurabiyeleri düşürecektim. Nefesim kesildi.

“Bir dakika,” dedim dikkatlice, tepsiyi tekrar yere koyarak. “JP King, ben onunla tanışmadan önce buraya gelmiş miydi?”

Helen başını salladı. “Mm-hmm. O yakışıklıyı karıştırmak imkansız. Uzun boylu. Kaslarını gizleyen ütülü gömlek. Şık ayakkabılar. Buralarda genellikle gördüğümüz tiplerden değil.”

Kalbim bir kez, iki kez güm güm attı. “Ve Cal’ın danışmanı onu göndermiş mi?”

"Eminim. Gıda girişimleri ya da konaklama yatırımları hakkında bir şeyler söylemişti." Omzunun üzerinden bir bakış attı. "Neden?"

Ama cevap vermedim — veremedim — çünkü beynim çoktan ilerlemeye başlamıştı — noktaları birer birer birleştiriyordu.

Cal.

O biliyordu.

JP’nin bana yardım etme gücüne sahip olduğunu başından beri biliyordu. JP’nin teklifi şans ya da kader ya da mutlu bir tesadüf değildi.

Callum'du.

Ve tek kelime bile etmemişti.

Arkamda su ısıtıcısı çığlık attı, tiz bir ıslık sesi beni tekrar şimdiki zamana geri çekti.

Titrek bir el ile su ısıtıcısını kapattım ve pencereden dışarı, meyve bahçesinin ötesine, ahırın ötesine, bir şekilde evim haline gelen topraklara baktım.

Bunu övgü almak için
yapmamıştı. *Benim* için
yapmıştı.

Sadece hayatımın arka planında sessiz, radikal bir sevgi. Elimi göğsüme bastırdım, sanki kalbim tamamen parçalanmadan önce

. O anda onu hiç bu kadar sevmemiştim.

"İyi misin?" diye seslendi Helen, ama ben çoktan mutfaktan çıkmış, nefes almaya can atıyordum.

Gölden esen bir rüzgar, arkamdaki meyve bahçesinde hışırdadı. Sabahın geç saatlerinde yumuşak mavi ışıklarla parıldayan ahıra doğru döndüm ve az önce öğrendiğim şeyin tüm ağırlığının, yıldız ışığından bir battaniye gibi üzerime çöktüğünü hissettim.

Sevdiğim adam, benim hayallerimi korumak için kendi hayallerinden vazgeçmişti.

Gözlerimi kapattım ve duyguların beni sarmasına izin verdim: minnettarlık, hayranlık ve daha derin bir şey. Mucize gibi bir şey. Var olduğuna inanmadığım türden bir sevgiye eve dönmek gibi.

O beni gördü. Tamamen beni. Ve yine de beni ayağa kaldırmayı seçti. Mutfaktan çıkar çıkmaz onu gördüm.

Hastaneden yeni çıkmış olan Cal, şimdiden bir balta sallıyor, homurdanarak Drifted Spirit ile kulübe arasındaki çiti yıkıyordu.

Çizmelerinin etrafında parçalanmış tahtalar yığınlar halinde duruyordu, direkler yerinden sökülmuş ve kemik gibi fırlatılmıştı. Flanel gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı, ön kollarını ortaya çıkarmıştı — bronzlaşmış ve kirle kaplı, levveyi sıkıca kavramaktan damarları belirginleşmişti. Çenesi sıkılmıştı, hareketleri sert ve kararlıydı, sanki söktüğü her tahta bir itirafmış gibi.

İlk başta hiçbir şey söylemedim.

Sadece hayretle izledim.

Bu, hayatı boyunca duvarlar örmüş bir adamdı; kim olduğu ile ne istediği arasında, han ile arazi arasında, benimle kalma fikri arasında. Şimdi ise, sanki o duvar bir saniye daha orada durursa yaşayamayacakmış gibi, tahtaları tek tek söküp yıkıyordu.

Kalbim parçalandı.

İleri adım attım, botlarım çakıl taşları ve kırık çit direkleri üzerinde çıtırdadı, ta ki saç çizgisine yapışan teri, maraton koşmuş gibi inip kalkan göğsünü görebilecek kadar yaklaşıp yaklaşıp.

"Yoğun bir sabah mı?" diye sordum. "Berbat görünüyorsun."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı, gözleri yarım saniye boyunca çılgınca parladı, sonra yumuşadı.

"Elodie," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Ayaklarının dibindeki enkazı işaret ettim. "Bu biraz dramatik, sence de öyle değil mi?"

Elini alnına götürdü, gözleri benimkilerle buluştu. "Artık buna bakamıyordum. O çit... Asla her şeyi düzenli tutmakla ilgili değildi. İki hayatı ayrı tutabiliyormuş gibi davranmakla ilgiliydi. Han. Çiftlik. Ben. Sen." İçini çekti. "Ama artık hepsi birbirine bağlı. Hoşuma gitse de gitmese de." Başını salladı, omuzları düştü, sonra bana şakacı bir göz kırptı.

Nefesimi verdim, nefesim adlandırılmayacak kadar büyük bir şeye takıldı. "JP'yi biliyorum," dedim sessizce.

Yüzündeki ifade değişmedi. Suçluluk ya da kaçamak bir ifadeye dönüşmedi, ama donakaldı. Yumuşak ve o kadar da yürek parçalayıcı bir şekilde açık.

"Bunu anlayabileceğini tahmin etmiştim," dedi omuz silkerek. "Eninde sonunda."

"Onu bana yönlendirdin," dedim, sesim son kelimedede titredi. "Onun neler yapabileceğini biliyordun. Bunu kendin için kullanma şansın vardı, ama bunun yerine..."

Cümleyi bitiremedim. Boğazım çok sıkışmıştı.

Cal, izin alıp almadığından emin değilmiş gibi, yavaşça ve dikkatlice öne doğru adım attı. "Senin kazanmanı istedim, El. Bu benim kazanmamam anlamına gelse bile."

Benim hayallerimin peşinden gidebilmem için kendi hayallerinden vazgeçen bu adama baktım ve bunun ağırlığı altında dizlerimin titrediğini hissettim.

"Hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadım.

O bir kez başını salladı. "Çünkü mesele ben değildim."

Gülümseyerek, "Lanet olsun, beni çileden çıkarıyorsun," dedim.

Cal gülümsedi, yakışıklı ve samimi bir gülümsemeydi. "Biliyorum."

Göğsümde çok fazla kelime vardı. Ona söylemem gereken çok fazla şey vardı, ama hepsi birbirine karışmış, dışarı çıkmak için acele ederken birbirlerinin üzerine basıyorlardı.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım: İnşa etmeye başladım.

"Çiftlikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim, ona doğru adım atarak, nemli yanaklarımı kolumla sildim. "Elmalar için hangi

elmalar için en iyi toprağın hangisi olduğunu ya da sulama hatlarını nasıl tamir edeceğini bilmiyorum. Ama insanları tanırım. Rahatlığı bilirim. Ve bir yeri ev gibi hissettirmeyi bilirim.”

Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı—ama ben gevezelik etmeye devam ederken sözümü kesmedi.

“Star Harbor Çiftliği’nde ‘çiftlikten sofraya’ bir restoran olsun istiyorum,” dedim. “Gerçek bir restoran. Sıcak. Yerel. Her hafta sonu rezervasyonları dolup taşan türden bir yer.”

Dudakları aralandı, ama ben devam ettim.

“Ve senin işletmeni istiyorum. Gerçek bir çiftlikten sofraya konsepti. Senin yemeklerin.

Senin vizyonun. Birlikte inşa edeceğimiz bir şey.”

Cal hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığından emin olamadım.

"Hanı, meyve bahçesini, ağaçlardaki hayaletleri ve hepsini istiyorum. Seni istiyorum. Levi'yi istiyorum. Sabahın erken saatlerini, yanmış tostları ve insanların yavaşlayıp aşık olmak için geldiği bir yer istiyorum."

Gözlerim doldu, ama gözlerimi kırıp gözyaşlarını sildim.

“Aşk, birinin kaybetmesi anlamına gelmek zorunda değil,” dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. “İkimizin de kazanması anlamına gelebilir.”

Rüzgâr yön değiştirdi ve verandanın yanındaki lavanta tarlasından gelen kokuyu taşıdı. Sis nihayet dağılmıştı. Arkamda, sanki bundan sonra ne olacağını zaten biliyormuş gibi, pencerelerinden ışık sızan, çürümüş kulübe duruyordu.

“Artık korkmuyorum,” dedim. “Kalmaktan da, başarısız olmaktan da. Seninle bir şey kurmak istiyorum, Cal. Beni düzeltmene ihtiyacım olduğu için değil, sonunda kalıcı bir şey yaratmaya hazır olduğum için. Ayrıca, JP ile konuştum ve o bu fikri çok sevdi, o yüzden sen de kabul etsen iyi olur.”

İlk başta cevap vermedi.

Cal elini uzattı ve beni kollarına çekti, sanki ben onun şimdiye kadar sorduğu tüm soruların cevabıymışım gibi beni sımsıkı tuttu.

Dudakları şakaklarıma değdi ve saçlarıma nefesini üfledi.

“Beni kurtardın,” diye mırıldandı. “Sadece iyiliğine karşılık vermek istedim.”

Hepsi bu kadardı.

Ona gülümsedim. "Bence birbirimizi kurtardık."

Sadece bir erkek ve bir kadın, toprakta durmuş, güneş ışığını kovalıyor, ayaklarının dibinde enkaz, ellerinde ise gelecek.

Bu bir son değil, her şeyin başlangıcıydı.

Epilog: Callum

Güneş alçalmış ve yavaşça batıyordu, sanki bir gün daha mükemmel bir güne ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi meyve bahçesinin üzerine altın rengi ışıklarını yayıyordu.

Ahırın hemen dışında duruyordum, botlarım toprağa saplanmış, kollarımı kavuşturmuş, bir grup çocuğun Tire Dağı'na sanki Everest'miş gibi tırmanışını izliyordum. İçlerinden biri yarı yolda ayakkabısını kaybetti. Bir diğeri sevinçle çığlık attı ve takla atarak yuvarlandı. Kimse ağlamadı. Kimse yaralanmadı. Bir yeri canlı hissettiren türden bir kaos.

Ve orası canlıydı — her santimetresi.

Mükemmeldi. Kaotik, biraz yapışkan, muhtemelen iki güvenlik ihlali daha olsaydı dava açılacaktı — ama tamamen mükemmeldi.

Bir yıl önce, bu tarım arazisi sadece otlarla kaplı tepeler ve uzak bir "ya olsaydı"dan ibaretti. O zamanlar sonsuzluğa bile inanmıyordum — çamurlu botları olan ateşli bir esmer ortaya çıkıp gitmeyi reddedene kadar.

Odun dumanı ve sıcak elma şarabı kokuları havada dolanıyordu. Biri ateş çukurunun yanına patlamış mısır dökmüştü ve bir grup küçük çocuk onu açık büfe gibi görüyordu. Saman arabası doluydu, traktör ahırın arkasındaki yolda gürültüyle ilerlerken, arkasında kahkahalar ve çığlıklar yankılanıyordu. Bluegrass üçlüsü kabak tarlasının yanına yerleşmiş, öğleden sonra ışığında gitarlarını çalıyordu.

Üzerinde "Hank" yazan bir bandana takmış bir golden retriever, masalar arasında dolaşıyor, sanki bu onun kişisel sonbahar büfesiymiş gibi kağıt tabaklardan neşeyle donutları çalıyordu. Biri "Hank, hayır!" diye bağırdı ve o da bir tane daha kapıp saman arabasına doğru koşarak cevap verdi.

Peki ya Elodie?

O, tüm bunların tam ortasıdaydı. Çimlerde çıplak ayakla, rüzgârda dağınık buklelerle, kahkahası müziğin sesinden daha uzağa ulaşıyordu. Bir çocuğun ayakkabısını bağlamak için eğilmişti, on dakika önce tanıştığı bir aileye el sallıyordu, uslu durmayan ekose masa örtüsünü düzeltmeye çalışıyordu. Flanel gömleği çok büyüktü — çünkü benimkiydi. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü.

Ve o, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çıplak ayakla, ısı ısı, bukleleri orman yangını gibi, kahkahası müziğin üstüne çıkıyordu. Kareli bir örtüye sarılmış kaos ve rahatlık gibi görünüyordu.

Ve o benimdi.

Geride kalıp, o altın saatin ışıltısında onu bir aptal gibi izleyebilirdim — ama yapmam gereken işler vardı.

Ön kapiya asılan yeni tabelada, ahşap damarlı harflerle derin ve net bir şekilde şunlar yazıyordu:

STAR HARBOR ÇİFTLİĞİ & THE DRIFTED SPIRIT INN
KURULUŞ (YENİDEN) 2025

İki parça nihayet bir bütün olmuştu.

Araziyi haftalar önce satın almıştık. JP'nin yardımıyla Elodie çiftliği tamamen satın almıştı, ama sadece çiftliği, meyve bahçesini veya kulübeyi değil. Tarihi irtifak hakkı sayesinde, Drifted Spirit'i ve araziye tek bir bütün haline getirebildik — tıpkı zamanın çizgiler, evraklar ve kötü tutulan kayıtlarla onu parçalamadan önceki gibi.

Artık her şey yeniden bir
bütün olmuştu. Biz de
öyle.

Büyük mavi ahır tadilatıydı, bir duvarın sıvası tamamen sökülmişti, havada talaş kokusu bir olasılık gibi asılı duruyordu. İnşaat, etkinliklerin azaldığı kış aylarında hızlanacak ve bahara kadar hazır olacaktı. Bizim restoranımız. Onun tasarımı. Benim yemeklerim. Bizim hayalimiz.

Ahırdan dönüp, elma torbasını taşıyan yaşlı bir kadına yardım ettim — Elodie'nin bingodan arkadaşı Sheila, daha önce korkuluklarımızdan birini çalmakla tehdit etmişti — ve onu arabasına kadar geçirdim. Geri döndüğümde, Elodie'yi Levi ile birlikte hareketli kabak tarlasının kenarında dururken gördüm.

Kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları çok uzundu ve spor ayakkabıları çamurluydu, ama nedense daha hafif görünüyordu. Daha sakin. Daha uzun.

Onların konuşmasını izledim. Elodie, Levi'nin omzuna hafifçe vurdu ve Levi, sadece bir ergenin yapabileceği abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra Elodie diz çöktü ve Levi'nin botunda bir şeyi düzeltti — muhtemelen bağcıklarını—

ve Levi'nin söylediği her neyse, Elodie'yi güldürdü. O karnından gelen, dağınık kahkaha, hiç bıkmadığım kahkaha.

O daha büyük görünüyordu.

Kız ise ev gibi görünüyordu.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı. İnsanların kan bağı olduğunda söylediği şekilde değil, ruhların bildiği şekilde. Onları izlerken boğazımda bir düğüm oluştu ve ne yapacağımı bilemedim.

Levi, yüzü kadar büyük bir tarçınlı çörek ısıtırken yanlarına gittim.

"Sen de var mı?" diye sordu bana, kapüşonlu ceketine pudra şekeri serpilmisş halde.

Başımı salladım. "Elma şarabı kuyruğunun azalmasını bekliyorum."

Elodie yüzü kızarmısş bir şekilde bana gülümsedi. "Sonsuza kadar bekleyeceksin. Orası tam bir kaos."

"Gizli tarifin ortaya çıkınca böyle olur," dedim ve ona hafifçe dirsek attım.

Levi kolunun arkasını kullanarak ağzını sildi. "Siz ikiniz iğrençsiniz."

Ama ağzının köşelerinde bir gülümseme saklanıyordu ve Elodie onu kucaklamak için kendine çektiğinde, onun o anı uzatmaya çalıştığını fark ettim.

"Ateşin başında kalacak mısınız?" diye sordum.

Omuz silkti. "Belki. Ya da Hayes'in evine biraz uğrayabilirim. Biri bana 'Kumbaya' falan söyletmeden önce ikinize biraz nefes aldırayım dedim."

Elodie onun kıvrıcık saçlarını okşadı, o da gülümseyerek uzaklaştı. O uzaklaştıktan sonra, Elodie bana doğru eğildi.

"O iyi biri."

"Evet." Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "yle."

Bir an sessizce durduk, güneşin meyve bahçesinin arkasına batışını izleyerek, gökyüzünü ateşe çevirmesini seyrettik.

Sonra elini tuttum. "Bana güveniyor musun?"

Bana dönüp baktı, kaşlarını kaldırdı. "Her zaman."

"Benimle gel."

Onu elma şarabı çadırlarının ve şenlik ateşinin yanından, ahırın önünden geçip ağaçların arasından kıvrılan çakıl yoldan aşağı doğru götürdüm.

, ortam o kadar sessizleşiyordu. Sadece ayaklarımızın altında yaprakların hışırtısı, çimlerde uyanmakta olan cırcır böceklerinin uğultusu, uzaktan gelen ateşin çıtırtıları.

Gökyüzüne baktı ve yumuşak, gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. Ve bir an için neredeyse vazgeçiyordum. Çünkü biri sana dünyayı vermişken, sen ona nasıl dünyayı verebilirsin ki? Ama içten içe biliyordum ki, beklediğim o mükemmel an, zaten yaşadığım şeydi. Onunla geçirdiğim her an mükemmeldi.

Onun çok sevdiği, eğri gövdeli ve tahta salıncaklı yaşlı meşe ağacına vardığımızda durdum.

Etrafına baktı. "Cal?"

"Bunu yapmak için doğru anı arıyordum," dedim. "Neyi yapmak için?"

Dizlerimin üzerine
çöktüm. Elodie
donakaldı.

Sonra ellerini ağzına götürdü, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu.

"Elodie Darling," dedim, kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi atmasına rağmen sesim alçak ve sabitti, "bizi bir araya getiren bu topraklar olabilir, ama ona anlam katan sensin."

Küçük bir hıçkırık attı ve hemen ağzını tekrar kapattı.

"Sen, hayatımda ilk kez bir plan olmadan istediğim şeysin. Hayatıma bir fırtına gibi girmedin sadece, zaten çözdüğümü sandığım her satırı yeniden yazdın. Ve Tanrıya şükür ki bunu yaptın, çünkü senden önce kurduğum hayat? Bunun yanında solda sıfır kalırdı. Eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını planlara, sınırlara ya da yedek seçeneklere ihtiyaç duymayan bir şey inşa ederek geçirmek istiyorum."

Cebimden yüzüğü çıkardım ve kadife kutuyu açtım.

Gösterişli değildi. İnce, antika altın bir yüzük, her iki yanında minik elmaslarla çevrili markiz kesim bir safir. Sade. Vintage. Kesinlikle ona yakışırdı.

"Aceleye getirilmiş gibi görünebilir, ama hayatımın başlamasını beklemekten bıktım. Seninle güneşi kovalamak istiyorum," dedim, sesim titriyordu. "Her lanet gün."

Uzun bir saniye boyunca kıpırdamadı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuma doladı, gözyaşları cildime sıcak bir dokunuşla değdi.

"Seni aptal," diye fısıldadı, hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Sen gerçek, adaletsiz, inanılmaz derecede iyi bir adamsın."

Nefesimi tuttum ve bekledim.

"Evet," diye fısıldadı, koltuk kemiğıme yaslanarak. "Evet. Elbette, evet."

Onu orada tuttum, meyve bahçesinden esen rüzgârın kokusuna ve beni açıp bütünleyen kadının kokusuna gömülmüş olarak.

Daha sonra, yıldızlar ortaya çıktığında ve ateş sönmek üzereyken, omuzlarına benim flanelimi sarmış, son kalanlara arabalarına doğru el sallarken yüzüğü yıldız ışığı gibi parıldayan o, yanımda durdu.

Kalbim patlayacak gibi doluyken şakağına bir öpücük kondurdum.

Bazı insanlar, kendilerini güvende hissettiren bir aşkı hayatları boyunca beklerler.

Benim güvenliğıim ise orman yangını, hayret ve sıcaklıktı.

Elodie, şimdiye kadar inşa ettiğıim tüm duvarları yıkmamın sebebiydi. O, güneşı temsil ediyordu.

Ve onu sevmek?

Peşinden koşmaya değer tek şey oydu.

EPILOG

Callum

GÜNEŞ alçalmış ve yavaşça batıyordu, sanki bir gün daha mükemmel bir güne ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi meyve bahçesinin üzerine altın rengi ışıklarını yayıyordu.

Ahırın hemen dışında durdum, botlarım toprağa saplanmış, kollarımı kavuşturmuş, bir grup çocuğun Tire Dağı'na sanki Everest'miş gibi tırmanışını izliyordum. İçlerinden biri yarı yolda bir ayakkabısını kaybetti. Bir diğeri sevinçle çığlık attı ve takla atarak yuvarlandı. Kimse ağlamadı. Kimse yaralanmadı. Bir yeri canlı hissettiren türden bir kaos.

Ve orası canlıydı — her santimetresi.

Mükemmeldi. Kaotik, biraz yapışkan, muhtemelen iki güvenlik ihlali daha olsaydı dava açılacaktı — ama tamamen mükemmeldi.

Bir yıl önce, bu tarım arazisi sadece otlarla kaplı tepeler ve uzak bir "ya olsaydı"dan ibaretti. O zamanlar sonsuzluğa bile inanmıyordum — çamurlu botları olan ateşli bir esmer ortaya çıkıp gitmeyi reddedene kadar.

Odun dumanı ve sıcak elma şarabı kokuları havada dolanıyordu. Biri ateş çukurunun yanına patlamış mısır dökmüştü ve bir grup küçük çocuk onu açık büfe gibi görüyordu. Saman arabası doluydu, traktör ahırın arkasındaki yolda gürültüyle ilerlerken, arkasında kahkahalar ve çığlıklar yankılanıyordu. Bluegrass üçlüsü kabak tarlasının yanına yerleşmiş, öğleden sonra ışığında gitarlarını çalıyordu.

Üzerinde "Hank" yazan bir bandana takmış bir golden retriever, masalar arasında dolaşıyor, sanki bu onun kişisel sonbahar büfesiymiş gibi kağıt tabaklardan neşeyle donutları çalıyordu. Biri "Hank, hayır!" diye bağırdı ve o da bir tane daha kapıp saman arabasına doğru koşarak cevap verdi.

Peki ya Elodie?

O, tüm bunların tam ortasındaydı. Çimlerde çıplak ayakla, rüzgârda dağınık bukleleriyle, kahkahası müziğin sesinden daha uzağa ulaşıyordu. Bir çocuğun ayakkabısını bağlamak için eğilmiş, on dakika önce tanıştığı bir aileye el sallıyor, uslu durmayan ekose masa örtüsünü düzeltmeye çalışıyordu.

Gömleği ona bol gelmişti, çünkü benim gömleğimdi. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü.

Ve o, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çıplak ayakla, ısıll ısıll, bukleleri orman yangını gibi, kahkahası müziğin üstüne çıkıyordu. Kareli kumaşa sarılmış kaos ve rahatlık gibi görünüyordu.

Ve o benimdi.

Geride kalıp, o altın saatin ışıltısında onu bir aptal gibi izleyebilirdim — ama yapmam gereken işler vardı.

Ön kapıya asılan yeni tabela, derin ve net bir şekilde oyulmuş ahşap desenli harflerle yazılmıştı:

Star Harbor Çiftliği ve The Drifted Spirit

Hanı Kuruluş (tekrar) 2025

İki parça nihayet bir bütün olmuştu.

Araziyi haftalar önce satın almıştık. JP'nin yardımıyla Elodie çiftliği tamamen satın almıştı, ama sadece çiftliği, meyve bahçesini veya kulübeyi değil. Tarihi irtifak hakkı sayesinde, Drifted Spirit'i ve araziyi tek bir bütün haline getirebildik — tıpkı zamanın çizgiler, evraklar ve kötü tutulan kayıtlarla onu parçalamadan önceki gibi.

Artık her şey yeniden bir
bütün olmuştu. Biz de
öyle.

Büyük mavi ahır tadilatıydı, bir duvarın sıvası tamamen sökülüştü, havada testere talaşı kokusu, bir olasılık gibi asılı duruyordu. İnşaat, etkinliklerin azaldığı kış aylarında hızlanacak ve bahara kadar hazır olacaktı. Bizim restoranımız. Onun tasarımı. Benim yemeklerim. Bizim hayalimiz.

Ahırdan dönüp, elma torbasını taşıyan yaşlı bir kadına yardım ettim — Elodie'nin bingodan arkadaşı Sheila, daha önce korkuluklarımızdan birini çalmakla tehdit etmişti — ve onu arabasına kadar geçirdim. Geri döndüğümde, Elodie'yi Levi ile birlikte hareketli kabak tarlasının kenarında dururken gördüm.

Kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları çok uzundu ve spor ayakkabıları çamurluydu, ama nedense daha hafif görünüyordu. Daha sakin. Daha uzun.

Onların konuşmasını izledim. Elodie, Levi'nin omzuna hafifçe vurdu ve Levi, sadece bir ergenin yapabileceği abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra Elodie diz çöktü ve Levi'nin botunda bir şeyi düzeltti — muhtemelen bağcıklarını —

ve ne derse desin onu güldürüyordu. O karnından gelen, coşkulu kahkaha; hiç bıkmadığım kahkaha.

O daha yaşlı görünüyordu.

O ise ev gibi görünüyordu.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı. İnsanların kan bağı olduğunda söylediği şekilde değil, ruhların bildiği şekilde. Onları izlerken boğazımda bir düğüm oluştu ve ne yapacağımı bilemedim.

Levi, yüzü kadar büyük bir tarçınlı çörek ısıtırken yanlarına gittim.

"Sen de var mı?" diye sordu bana, kapüşonlu ceketine pudra şekeri serpilmiş halde.

Başımı salladım. "Elma şarabı kuyruğunun azalmasını bekliyorum."

Elodie yüzü kızarmış bir şekilde bana gülümsedi. "Sonsuza kadar bekleyeceksin. Orası tam bir kaos."

"Gizli tarifin ortaya çıkınca böyle olur," dedim ve ona hafifçe dirsek attım.

Levi, kolunun arkasını kullanarak ağzını sildi. "Siz ikiniz iğrençsiniz."

Ama ağzının köşelerinde bir gülümseme saklıydı ve Elodie onu kucaklamak için kendine çektiğinde, onun o anı uzatmaya çalıştığını fark ettim.

"Ateşin yanında kalacak mısınız?" diye sordum.

Omuz silktili. "Belki. Ya da Hayes'in evine biraz uğrayabilirim. Biri bana 'Kumbaya' falan söyletmeden önce ikinize biraz nefes aldırayım dedim."

Elodie onun kıvrıcık saçlarını karıştırdı ve o gülümseyerek uzaklaştı. O uzaklaştıktan sonra, Elodie bana doğru eğildi.

"O iyi biri."

"Evet." Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Öyle."

Bir an sessizce durduk, güneşin meyve bahçesinin arkasına batışını izleyerek, gökyüzünü ateşe çevirmesini seyrettik.

Sonra elini tuttum. "Bana güveniyor musun?"

Bana dönüp baktı, kaşlarını kaldırdı. "Her zaman."

"Benimle gel."

Onu elma şarabı çadırlarının ve şenlik ateşinin yanından, ahırın önünden geçip ağaçların arasından kıvrılan çakıl yoldan aşağı doğru götürdüm.

, ortam o kadar sessizleşiyordu. Sadece ayaklarımızın altında yaprakların hışırtısı, çimlerde uyanmakta olan cırcır böceklerinin uğultusu, uzaktan gelen ateşin çıtırtıları.

Gökyüzüne baktı ve yumuşak, gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. Ve bir an için neredeyse vazgeçiyordum. Çünkü biri sana dünyayı vermişken, sen ona nasıl dünyayı verebilirsin ki? Ama içten içe biliyordum ki, beklediğim o mükemmel an, zaten yaşadığım şeydi. Onunla geçirdiğim her an mükemmeldi.

Onun çok sevdiği, eğri gövdeli ve tahta salıncaklı yaşlı meşe ağacına vardığımızda durdum.

Etrafına baktı. "Cal?"

"Bunu yapmak için doğru anı arıyordum," dedim. "Neyi yapmak için?"

Dizlerimin üzerine
çöktüm. Elodie
donakaldı.

Sonra ellerini ağzına götürdü, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu.

"Elodie Darling," dedim, kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi atmasına rağmen sesim alçak ve sabitti, "bizi bir araya getiren bu topraklar olabilir, ama ona anlam katan sensin."

Küçük bir hıçkırık attı ve hemen ağzını tekrar kapattı.

"Sen, hayatımda ilk kez bir plan olmadan istediğim şeysin. Hayatıma bir fırtına gibi girmedin sadece, zaten çözdüğümü sandığım her satırı yeniden yazdın. Ve Tanrıya şükür ki bunu yaptın, çünkü senden önce kurduğum hayat? Bunun yanında solda sıfır kalırdı. Eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını planlara, sınırlara ya da yedek seçeneklere ihtiyaç duymayan bir şey inşa ederek geçirmek istiyorum."

Cebimden yüzüğü çıkardım ve kadife kutuyu açtım.

Gösterişli değildi. İnce, antika altın bir yüzük, her iki yanında minik elmaslarla çevrili markiz kesim bir safir. Sade. Vintage. Kesinlikle ona yakışırdı.

"Aceleye getirilmiş gibi görünebilir, ama hayatımın başlamasını beklemekten bıktım. Seninle güneşi kovalamak istiyorum," dedim, sesim titriyordu. "Her lanet gün."

Uzun bir saniye boyunca kıpırdamadı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuma doladı, gözyaşları cildime sıcak bir dokunuşla değdi.

"Seni aptal," diye fısıldadı, hem gülüyor hem de ağlıyordu. "Sen gerçek, adaletsiz, inanılmaz derecede iyi bir adamsın."

Nefesimi tuttum ve bekledim.

"Evet," diye fısıldadı, koltuk kemiğime yaslanarak. "Evet. Elbette, evet."

Onu orada tuttum, meyve bahçesinden esen rüzgârın kokusuna ve beni açıp bütünleyen kadının kokusuna gömülmüş olarak.

Daha sonra, yıldızlar ortaya çıktığında ve ateş sönmek üzereyken, omuzlarına benim flanelimi sarmış, son kalanlara arabalarına doğru el sallarken yüzüğü yıldız ışığı gibi parıltıyan o, yanımda duruyordu.

Kalbim patlayacak gibi doluyken şakağına bir öpücük kondurdum.

Bazı insanlar, kendilerini güvende hissettiren bir aşkı hayatları boyunca beklerler.

Benim güvenliğim ise orman yangını, hayret ve sıcaklıktı.

Elodie, şimdiye kadar inşa ettiğim tüm duvarları yıkmamın sebebiydi. O, güneşi temsil ediyordu.

Ve onu sevmek?

Peşinden koşmaya değer tek şey oydu.

CAL ve Elodie'nin 15 yıl sonra nasıl bir hayat süreceklarını görmek ister misiniz?

(İpucu: çok özel bir çiftlik düşünö var!)

Buradan edinebilirsiniz: lenahendrix.com/get-cal-and-elodies-bonus-scene

2. KİTAP ÖN İZLEME

WHEN WE FALL

BANA BİR DADI LAZIM. Dikkatimi dağıtan biri değil.

Kesinlikle, yıkıcı bir gülümsemeye, dövmeli kollara ve benim gibi soğukkanlı olduğunu iddia eden bir kadını bile eritebilecek kadar rahat bir çekiciliğe sahip yirmili yaşlarındaki bir adama ihtiyacım yok.

Ama kızım okul sonrası bakımdan (yine) atıldığında ve güvenilmez dadım bizi (yine) yüzüstü bıraktığında, Austin Calloway yan komşumuzun dubleksine taşınır ve hayatımıza girer.

Şimdi ödevlere yardım ediyor, gömleksiz yemek pişiriyor ve sanki buraya her zaman aitmiş gibi elinde kahveyle karşımıza çıkıyor.

O çok genç.

Çok samimi.

Kızımın çok iyi anlaşıyor. Çok yakın.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? O beni görüyor; çatlaklarımı, stresimi, sahip olduklarımı korumak için ördüğüm duvarları.

Onu uzak tutmaya çalıştıkça, onu içeri almaya daha çok can atıyorum.

Ama birini içeri almak, her şeyi riske atmak demektir.

O yanlış seçim... tabii düşüp sonra ne olacağını görmeye nihayet hazır değilsek.

Amazon'da okuyun!

TEŞEKKÜRLER

Sevgili okurlarım, sizler olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Bu kadar sevdiğim bir kasabadan ayrılmak beni tedirgin etmişti, ama beni güvenerek yeni ve heyecan verici bir yere gelmeye karar verdiğiniz için her birinize minnettarım. Burayı çok seveceğinizi biliyorum.

Bu kitap, yaz mevsimine ve onunla birlikte gelen tüm umutlara yazılmış bir aşk mektubu gibi geldi bana. Sık sık büyük, ulaşılmaz gibi görünen hayaller kuran biri olarak, Elodie'ye kendimi yakın *hissettim*. O kız, başını aşan bir işe bulaştı, ama kendi çabalarıyla ayağa kalktı ve hayallerini gerçeğe dönüştürdü. Umarım bir gün hepimiz o kadar cesur hissedebilecek kadar şanslı oluruz!

Uzun, dağınık metinlerimi alıp en güzel, uyumlu kapakları yaratan kapak tasarımcım Cat'e çok teşekkür ederim. Onlara bayıldım!

Beta okuyucularım Trinity ve Ashley'e, umarım Star Harbor'a benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Düşünceleriniz ve görüşleriniz, yeni kasabamızın Lena evrenine tam olarak uymasını sağlamada çok yardımcı oldu.

Ashley, sana ikinci bir teşekkür borçluyum çünkü senin yardımın olmasaydı, bu işin yarısını bile bitirecek zamanım ya da akıl sağlığım olmazdı. Desteğin için çok minnettarım!

Dawn ve James'e, olağanüstü düzenlemeleri ve taze ve eğlenceli, ama yine de *bana* benzeyen yepyeni bir kasaba yaratmamda verdikleri yardım için ne kadar teşekkür etsem azdır. Görüşleriniz ve rehberliğiniz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli!

Benimle birlikte yazma mücadelesinde olan arkadaşlarıma, sizler olmasaydınız bunu asla yazamazdım! Bazen neşelendiriciydim, bazen de klavyeye kafamı vuruyordum, ama arkamda olduğunuzu bilmek her şeyi değiştirdi.

İletişim kurmak ister misiniz? Facebook'ta Hendrix Heartthrobs grubuna katılın, Lena ile gülün ve sohbet edin! Özel ön izlemeler, duyurular, özel içerikler ve genel eğlenceler orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan, *USA Today* ve Amazon'un En Çok Satanlar listesinde ilk 5'te yer alan bir çağdaş romantizm yazarıdır. Romantizme olan sevgisi, gizlice okuduğu müstehcen Harlequin kitaplarıyla başladı ve şimdi kendi ateşli küçük kasaba romantizm romanlarını yazıyor. Lena, içi yumuşacık olan güçlü alfa erkeklere, karşılık veren kahramanlara ve heyecan verici gerilime karşı zaafı var. Romanları, küçük kasaba ruhunu bolca ateşle birleştiriyor.

Yazmadığı veya yeni romanları okumakla meşgul olmadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

LENA HENDRIX'İN DİĞER ESERLERİ

Chikalu

Şelalesi Seni

Bulmak Seni

Korumak

Seni Koruyorum

Seni Seçmek (orijinal novella)

Kefaret Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

Sullivans Ailesi

Tek Bakış

Tek Dokunuş

Tek Şans Tek

Gece

Tek Tat (öncül roman)

Krallar

Sadece Bu Kez

Sadece Benim

Şansım

Sadece Aramızda

Aynen Öyle

Sadece Evet De

Yıldız Limanı

Güneşı Kovalamak
Düştüğümüzde

